

มาเฟีย 'จ้าว' ชีวิต (Mafia's King)

เขา อัดัม เบนเน็ต

“ชีวิตของเธอถ้าเธอไม่ต้องการ...ถ้าฉันذنขอแล้วกัน...อ้อ! ไม่สิ...ตอนนี้ร่างกายของเธอเป็นของฉัน...เพราะอะไรเธอคงรู้นะ...อย่าได้คิดหรือทำอะไรกับร่างกายนี้โดยที่ฉันยังไม่อนุญาต”อัดัมใช้น้ำเสียงลดต่ำอย่างคนที่กำลังสงบใจในความโกรธอย่างมากและสายตาจับจ้องสาวตรงหน้าบ่งบอกชัดเจนว่า เขาหมายตามักที่พูด

เธอ นาวา เป็นชื่อที่เขาเรียกเธอ เพราะเขาเก็บเธอได้จากน้ำ

“ถ้าอยากรู้มากนัก...ว่าฉันอายุเท่าไร? คุณก็ผ่าตัวฉันแล้วนับรอบวงเอวเองสิ”

‘ประเทศไทย’

เสียงเครื่องยนต์เรอียอร์ชค่อยๆดับลงจนเงียบสนิทเหลือเพียงเสียงคลื่นกระทบฝั่งหาดทรายขาว ณ เกาะรุ่งอรุณทัย อุดม และ เจอาร์ ลงจากเรือเดินลงทะเลเพื่อไปยังบ้านพักที่พ่อเขาได้สร้างไว้เพื่อการพักผ่อน และนี่เป็นการมาเยือนเกาะแห่งนี้เป็นครั้งที่สามของอดัม แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไป เพราะเกาะแห่งนี้ได้เป็นของเขาอย่างสมบูรณ์แล้ว โดยแม่ยกให้เขาเป็นของขวัญจบการศึกษาในระดับปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของสหรัฐอเมริกา ด้วยวัยเพียงยี่สิบสี่ปี เกาะนี้แม่ของเขาเป็นผู้ตั้งชื่อตามนามปากกาของแม่ที่เป็นนักเขียน

อดัม เบนเน็ต เป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน แม่เขาเป็นคนไทย และแม่ได้เกาะนี้เป็นของขวัญจากพ่อ แต่ท่านทั้งสองก็ไม่ค่อยมีเวลากลับมาเมืองไทย ท่านจะอยู่ที่อเมริกาที่เมืองซอลท์ เลค ซิตี้ รัฐยูทาห์เป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้จะเป็นลูกครึ่งแต่ด้วยพ่อของเขาเป็นลูกครึ่งผิวสีอเมริกันจึงทำให้ อดัม ดูจะเป็นคนเอเชียที่มีรูปร่างสูงใหญ่แบบคนอเมริกัน ส่วนสูงกว่าหกฟุต แต่นัยน์ตาสีเขียวแบบคนุณยาที่เป็นอเมริกันแท้ และสีผิวน้ำผึ้งแบบแม่ของเขาทุกอย่างที่องค์ประกอบทำให้อดัมจัดเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ และเขายังเป็นนายแบบมีสายเลือดศิลปินที่มาจากทั้งคนุณยาที่เป็นนักดนตรี พ่อที่เป็นทั้งนักร้องและนักดนตรีส่วนแม่เป็นนักเขียน ประกอบกับอดัมมีบุคลิกที่มั่นใจในตัวเองสูงเพียบพร้อมไปทุกอย่าง ฐานะ ความรู้ รูปร่างหน้าตา แต่จะมีใครสักคนคิดว่าเขาคือทายาทเพียงคนเดียวของอีธาน เบนเน็ต มาเพียผู้ยิ่งใหญ่แห่ง ฟิลาเดลเฟียซึ่งเป็นปู่ของเขานั่นเอง

การเดินทางมาเมืองไทยครั้งนี้ของอดัมก็เพื่อมาตามความต้องการของพี่ชายที่ต้องมาทำภารกิจของหัวใจ และอีกวัตถุประสงค์ของตัวเขาคือมาสำรวจ ‘เกาะรุ่งอรุณทัย’ อีกครั้งและวันมะรืนนี้เขาต้องเดินทางไปประเทศอังกฤษเพื่อไปจัดการธุรกิจแทนพี่ชายคือ อลัน ซาวันเดอร์ พี่ชายแท้ๆแต่ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้เขาทั้งสองต้องใช้คนละนามสกุล

อดัมและผู้ติดตามคนสนิทที่เปรียบเสมือนพี่ชายต่างสายเลือดอีกคนหนึ่งคือเจอราร์ซึ่งมีอายุแก่กว่าอดัมหนึ่งปีแต่ฝีมือทั้งปืนและบูไม้ได้แตกต่างไปจากอดัมเลย ทั้งสองคนมักจะเดินทางไปในทุกๆที่กันเพียงลำพัง โดยเป็นที่แปลกใจของคนที่พอรู้ภูมิหลังว่ามาเพียใหญ่อย่างอดัมกลับไม่มีผู้ติดตามคอยคุ้มกันมากมาย ทั้งๆที่มีคนมากมายหมายจะปลิดชีวิตมาเพียอย่างเขา แต่ถ้าใครก็ตามที่รู้จักอดัมเป็นอย่างดีก็จะเป็นอย่างที่ไม่อยากจะเป็นผู้รับหน้าที่ในการลอบสังหารมาเพียผู้นี้ เพราะอดัมถูกฝึกศิลปะการต่อสู้หลายรูปแบบตั้งแต่อายุเพียงสิบสองขวบ แต่เขามีการฝึกพื้นฐานมาตั้งแต่เยาว์วัยตามวัยและความสามารถของร่างกาย และนี่เป็นเหตุผลที่ทำให้อดัมมีรูปร่างที่ดีมากจนเขาก็นึกสนุก โดยตัวเองก็มีฉากหน้าเป็นนายแบบที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง

อดัมมองไปรอบๆเกาะที่ยังคงสวยงามมากเหมือนเดิม ถึงแม้พวกเขาไม่ค่อยได้มาแต่ทุกอย่างได้รับการดูแลอย่างดีจากเพื่อนของแม่และท่าน ทั้งสองยังเป็นพ่อและแม่พูนหัวของพี่ชายเขาด้วย พวกเขาทั้งคู่เปรียบเสมือนพ่อกับแม่เขาเช่นกัน และเกาะแห่งนี้พูนหัวของพี่ชายก็แนะนำให้พ่อของเขาซื้อไว้ และพูนหัวของพี่ชายก็ซื้ออีกเกาะที่อยู่ไม่ห่างไกลจากที่นั่นมากโดยตั้งชื่อเกาะว่า ‘เกาะมุก’ ตามชื่อลูกสาวเพียงคนเดียวของพวกเขาท่าน ซึ่งทั้งสองเกาะนี้เคยเป็นของตระกูลศิริสินธร แต่เมื่อประมาณเกือบสามสิบปีก่อนครอบครัวนี้ประสบปัญหาของธุรกิจจึงต้องขายเกาะทั้งสองที่เป็นสมบัติสืบทอดกันมาหลายรุ่นด้วยราคาที่ต่ำกว่าท้องตลาดมาก เพราะเขาทราบเพียงว่าตอนนั้นตระกูลนี้ต้องการเงินด่วนเพื่อประคองธุรกิจของตระกูลไว้

“พี่เจอาร์....” อัดัมเรียกบอดีการ์ดคนสำคัญทันที เพราะตอนนี้สายตาของเขาสะดุดเข้ากับอะไรบางอย่างในทะเลที่มีขยับเคลื่อนห่างไกลจากสายตาเขาไปเรื่อยๆ

“นาย!!!!...นั่นคนกำลังจะจมน้ำครับ” เจอาร์พูดออกมาอย่างมั่นใจอัดัมเมื่อได้ยินแบบนั้นวิ่งลงสู่ทะเลอีกครั้ง และแวกว่ายเข้าหาร่างที่ตอนนี้กำลังจะหายสู่ห้วงลึกของกันทะเล ซึ่งเจอาร์วิ่งและว่ายตามไปติดๆ

“**บ้าจริง!**” อัดัม คิดในใจนี้มันเกาะส่วนตัวแล้วใครกล้าบังอาจมาทำสิ่งชั่วร้ายสร้างมนทิลให้กับเกาะของเขา อัดัมดำดิ่งสู่พื้นทรายใต้ท้องทะเลจุดเดียวกับร่างนั้นลงสู่ผิวใต้น้ำท้องทะเลนั้น และเขาก็สมประสงค์ที่ว่าแขนเรียวกเล็กของร่างบางนั้นได้และดึงขึ้นสู่ผิวน้ำเพื่อให้ปอดทั้งของเขาและเจ้าของร่างบางนี้มีอากาศเข้าไป

เจอาร์เข้าไปช่วยอัดัมรับร่างบางและพาขึ้นสู่หาดทรายอีกครั้ง อัดัมมองร่างบางนั้นไม่ไหวติง ไร้ซึ่งการตอบสนองทั้งสองคนเร่งฝีเท้าทันที เจอาร์วางร่างของสาวน้อยบนพื้นทรายนั่นทันที อัดัมเข้าไปนั่งคุกเข่าข้างๆร่างบางนั้นและเริ่มต้นการทำซีฟิอาร์เพื่อตั้งวิญญาณกลับสู่ร่างบางนั้นทันที

“อืม...อ้ากกก..โอกๆๆ...” เสียงไอพร้อมน้ำทะเลที่ไหลออกมาจากปากบางแดงก่ำนั้น อัดัมจ้องมองร่างบางนั้นถึงแม้ว่าตอนนี้เธอจะซีดเซียวผมหดยาวประบ่าจะเปียกกลับไปกับศีรษะมนนั้น แต่เธอช่างมีใบหน้าที่เกลี้ยงเกลาและงดงามน่ารักยิ่งนัก ถึงแม้เธอจะค่อนข้างตัวเล็กผอมบางแบบสาวเอเชียแต่ทุกอย่างของเธอก็สมส่วนลงตัวนัก

“**อะ!**” อัดัมหัวใจระตุกวาบทันทีเพียงแค่เธอปรือตาลืมขึ้นมาสบตา กับเขา และดวงตากลมโตนั้นก็ค่อยๆปิดสนิทลงอีกครั้ง อัดัมซ้อนร่างบางนั้นและมุ่งหน้าไปยังบ้านพักทันที เพราะเขาต้องทำให้ร่างกายนี้อบอุ่นโดยเร็ว เจอาร์เพียงแค่ตามไปเงียบๆ

อดัมเดินเข้ามาในตัวบ้าน เขามุ่งหน้าไปยังห้องส่วนตัวเพราะบ้านพักแห่งนี้มีห้องนอนห้าห้อง สี่ห้องเป็นของคนในครอบครัวและอีกหนึ่งสำหรับแขก อดัมเดินเข้าห้องนอนและเลยไปยังห้องน้ำเพราะเขาต้องล้างตัวเขาและร่างกายนี้ อดัมเปิดน้ำอุ่นลงอ่างและทั้งเขาและเธอก็ลงไปนอนด้วยกันโดยที่ร่างกายแทบจะไม่มีแรงขยับแขนขาขึ้น อาจเพราะร่างกายเธอหยุดหายใจนานเกือบสี่นาทีเธอจึงอ่อนเพลียมาก อดัมค่อยๆปลดเปลื้องอาภรณ์ของร่างกายอย่างนุ่มนวลเพราะเขาไม่อยากจะสร้างรอยแดงบนร่างกายมากไปกว่านี้ และการกระทำของเขาเป็นไปอย่างนุ่มนวลแบบมีอาชีพในการปลดเปลื้องอาภรณ์เพศตรงข้ามเป็นอิสระจากปราการป้องกันในการเป็นอุปสรรคสำหรับกิจกรรมสวาทของร่างกาย แต่ครั้งนี้แตกต่างออกไปและคงเป็นครั้งแรกที่ภารกิจครั้งนี้ของเขาไร้ซึ่งการตอบสนองจากร่างในอ้อมกอดนี้

“บ้าจริง!” อดัมร้องพึมพำกับตัวเอง เพราะบางอย่างภายใต้ทางגעเขามันกำลังสร้างปัญหาบางอย่าง และนี่ก็เป็นครั้งแรกอีกอย่างที่เขามีความต้องการผู้หญิงในอ้อมกอดนี้โดยที่เธอไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงแค่เธอเปลือยเปล่าไร้ซึ่งสติไม่ต่างไปกับศพในอ้อมกอดเขา ซึ่งเขาเองผ่านผู้หญิงมามากมายบางคนนอนเปลือยเชิญชวนเขา แต่เขาก็สามารถหันหลังให้โดยที่ไม่เสียเวลาหันหลังกลับไปมอง ยามที่เขาไม่ต้องการ

อดัมรีบปลดเปลื้องอาภรณ์ของเขาออกจากร่างกายเช่นกัน และซ่อนตัวเธอขึ้นจากอ่างซึ่งทั้งเขาและเธอก็เปลือยเปล่าทั้งคู่ แตกต่างกันที่คนหนึ่งมีสติรับรู้ถึงความรู้สึกที่ก่อเกิดขึ้นภายในร่างกายทุกอย่าง กับอีกคนไร้ซึ่งสติไม่รับรู้อะไรเลย อดัมค่อยๆบรรจงวางร่างกายลงบนเตียงนอนขนาดใหญ่ที่นอนอย่างอ่อนโยนแบบไม่รู้ตัวเลยว่าคนอย่าง อดัม เบนเนต จะอ่อนโยนกับผู้หญิงที่ไม่ใช่แม่

อดัมนำผ้าขนหนูมาพันเอวตัวเองไว้และอีกผืนเช็ดผมและร่างกายนั้นอย่างรวดเร็วและดึงผ้าห่มคลุมร่างบางนั้นให้ความอบอุ่นโดยทันที และตัว

เขาก็ไปแต่งตัวใหม่และเดินออกจากห้องไป เจอกับเจอาร์ที่เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แล้วเช่นกัน

“เธอเป็นอย่างไรบ้างครับ?” เจอาร์ถามออกไป

“ยังไม่รู้สึกตัว...แต่คาดว่ามันจะมีใช้”

“เธอเป็นใครกัน...ทำไมถึงมาทำอะไรแบบนี้ที่นี่ได้” คำถามไร้ซึ่งคำตอบจากคนฟัง อัดัมเพียงแค่มองไปมองประตูที่เพิ่งออกมา เหมือนจะมองทะลุประตูนั้นเข้าไปเห็นร่างบางที่ไม่ได้สติอยู่บนเตียงของเขา

“พี่เจอาร์...จัดการเรื่องตัวเพิ่มอีกใบให้กับเธอคนนั้น...เธอจะต้องไปอังกฤษกับเรา” เจอาร์หันมามองอัดัมกับคำสั่งนี้อย่างไม่เข้าใจ

“เราไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร...ทำเอกสารปลอม...ถ้านายหญิงนี้น่าทราบบ...” เจอาร์ให้เหตุผลอีกอย่าง เพราะใครจะคิดนายเขาคอนนี้มีคนได้บังคับบัญชาบังคับพันที่ต้องก้มหัวให้ และไหนจะพี่ชายของผู้เป็นนายที่ไม่แพ้กัน และสุดท้ายผู้เป็นนายใหญ่ที่เป็นพ่อของคนทั้งสองที่ควบคุมคนอีกมากมาย แต่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสามคนจะยอมอ่อนและลงให้กับผู้หญิงตัวเล็กที่มีตำแหน่งเป็นแม่และภรรยา นามว่าคุณหนูนาหรือนี่นา เพราะนายหญิงคนนี้จะไม่ยอมให้ลูกชายที่รักทั้งสองคนและสามีเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งผิดกฎหมายทั้งสิ้นไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่

“อย่าให้แม่ผมทราบสิครับ...และระหว่างนี้เราจะให้คนสืบว่าเธอเป็นใครด้วย” เจอาร์รับทราบและพยักหน้าและกล่าวขอตัวเพื่อไปจัดการตามสั่ง

“พรุ่งนี้ผมจะนำเธอมารับครับ” อัดัม พยักหน้า

“เอ่อ...ว่าแต่นายจะเรียกเธอว่าอะไรดีครับ”

“นาวา เบนเน็ต ภรรยาของผม เพราะนั่นจะทำให้เธอไม่น่าสงสัยนัก” อัดัมเสียเวลาคิดไม่นานแจ้งข้อมูลให้คนสนิทพร้อมเหตุผล เจอาร์พยักหน้าเห็นด้วย เพราะคงไม่มีใครกล้าที่จะสร้างความรำคาญและยุ่งยากให้กับคนตระกูลเบนเน็ตนักและกล่าวขอตัวอีกครั้ง แต่ก็ไม่ลืมย้ำว่ากับนายของตนอีก

เรื่อง “ผมขอภาพถ่ายเธอด้วยครับ” อัดัมพยักหน้าและเรื่องนี้คงต้องรอให้เธอพักผ่อน และดูแล้วยาน่าจะบายๆ วันนี้

เมื่อเจอร้อออกไป อัดัมก็เดินแยกไปอีกส่วนของบ้านคือครัว เขาสำรวจของสดก็มีอยู่อย่างละนิดละหน่อยน่าจะเป็นแม่หมูนหัวของพี่ชายคงให้คนมาจัดการเตรียมไว้ให้เมื่อท่านรู้ว่าเขาจะมา และที่ท่านเตรียมของสดไว้นั้น เพราะคนภายในจะรู้ว่าเขาทำอาหารเป็น อัดัมกับพ่อของเขาจะเหมือนกันในเรื่องนี้คือถ้ามีเวลาอยู่ในพื้นที่ส่วนตัว เขาและพ่อจะเข้าครัวทำอาหารกัน

อัดัมหยิบหมูสับและเนื้อสัตว์อีกสองสามอย่างนั้น เมื่อเขาคิดจะทำโจ๊กให้กับหญิงสาวที่นอนบนเตียงนอนเขา และเธอก็เป็นคนแรกที่ได้รับโอกาสทั้งเตียงนอนในพื้นที่ส่วนตัวและอาหารจากฝีมือเขายกเว้นแม่ของเขา อัดัมเป็นอีกหนึ่งคนที่ชื่นชอบอาหารไทยเป็นอย่างมาก เพราะสำหรับเขาเป็นอาหารหลักของเขาเลยก็ว่าได้ ซึ่งไม่ต่างไปจากพี่ชายและพ่อของเขาซึ่งยึดอาหารไทยเป็นอาหารหลักของพวกเขามาโดยตลอด

เมื่อเช้าเขาออกมาแต่เข้าทานเพียงแค่ว่าแพและขนมปังรองท้องมานิดหน่อยและก็ออกเดินทางมาที่นี้เลยทันทีถึงตอนนั้นเกือบจะเที่ยงแล้ว และด้วยที่เขาต้องออกแรงไปเมื่อครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาทำให้เขาค่อนข้างหิว แต่อัดัมค่อนข้างพิถีพิถันเรื่องการกิน แต่เชื่อว่าแค่การกินสำหรับเขาแล้วเขาให้ความสำคัญกับทุกเรื่องในการดำรงอยู่ของชีวิต เขาได้รับการสั่งสอนถึงคุณค่าของชีวิต และด้วยเหตุผลนั้นบอกได้เลยว่าเขามีความรู้สึกติดลบกับการกระทำของหญิงสาวบนเตียงนอนเขายิ่งนัก ความทุกข์อะไรหนักหนาถึงทำให้เธอตัดสินใจทำเรื่องนี้ได้ เขาจะต้องรู้เรื่องนี้ให้จงได้...

“ฮะ!...” อัดัมตกใจอีกครั้งกับตัวเอง ว่าทำไมเขาถึงอยากรู้เรื่องราวของเธอนัก

อัดัม เมื่อเต็มพลังให้กับตัวเองแล้ว เขาตัดสินใจเดินกลับไปห้องนอนของตัวเองอีกครั้ง และเมื่อผลึกประตูเข้าไปสายตาก็จ้องไปที่เตียงนอน อัดัมขมวดคิ้วทันทีเมื่อสิ่งที่เขาต้องได้เห็นกับไว้ซึ่งตัวตน บนเตียงของเขาว่างเปล่า

“บัดซบ!...” อัดัมสับสนออกมาอย่างเดือดดาล เมื่อเขาส่องกระจกส่องน้ำทุกที่ว่างเปล่า อัดัมรีบออกจากห้องนอนทันทีและมุ่งสู่ประตูทางออกก็ไม่แปลกถ้าหญิงสาวจะออกไปโดยที่เขาไม่เห็นเพราะส่วนของครัวจะอยู่ด้านหลังอีกด้านของตัวบ้าน และเขาไม่คิดว่าเธอจะรู้สึกตัวเร็วแบบนี้ อัดัมวิ่งออกไปสู่หาดทรายขาวหันท้ายหันขวาอย่างหาจุดหมายทิศทางที่จะต้องวิ่งไป ช่วงเวลาสี่สิบนาที่น่าจะได้ที่เขาทิ้งเธอไว้คนเดียว แต่จากอาการของเธอแล้วน่าจะคลาดกันไม่ถึงสิบนาที และแล้วอัดัมก็เห็นสิ่งที่มองหาออกไป สักห้าสิบเมตรจากที่เขายืนอยู่ เธอสวมใส่เพียงเสื้อยัดสีขาวยาวของเขาและเดินเลียบหาดทรายนั่นห่างออกไป ขาก้าววิ่งตามความคิดเพราะตอนนี้หญิงสาวได้เปลี่ยนทิศทางลงสู่ท้องทะเลอีกครั้ง

“ฮือ...ฮือ...” อัดัมได้ยินเสียงร้องไห้ของเธอมาพร้อมกับสายลม เมื่อเขาวิ่งเข้ามาใกล้ หญิงสาวเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นเมื่อหันมา เห็นอัดัมวิ่งใกล้เข้ามาถึงตัว แต่เธอก็อ่อนแรงเกินกว่าที่จะหนีจากเขาได้ อัดัมคว้าแขนและกระชากหญิงสาวมาสูดแรงจนตัวเธอปะทะกับอกเขาอย่างแรง

อัดัม ก้มหน้ามองเข้าไปในดวงตาที่แดงก่ำจากการร้องไห้ และถึงแม้ตอนนี้จะมีน้ำใส่ไหล่ล่อออกมาตลอด แต่หญิงสาวคนนี้ก็มิดวงตากลมโตไ้เพียงसान่าหลงใหลเป็นที่สุด แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาแสดงความเห็นในหน้าใส่นี้ เขาต้องจัดการกับเธอคนนี้เสียก่อน

“ทำ...บ้า...อะไร...ของ...เธอ” อัดัม ขบกรามอย่างใช้ความอดทน

“.....ฮือ...” หญิงสาวไม่ได้ตอบคำถาม ด้วยเหตุผลอะไรอัดัมก็ยังไม่แน่ใจเพราะเขาเคยกับเธอเป็นภาษาอังกฤษด้วยความเคยชิน เธอมีเพียงเสียงสะท้อน และพยายามจะเอาตัวเองออกจากการเกาะกุม อัดัมรัดแขนมากขึ้น ทำให้เธออึดอัดเข้าหาอกแกร่งอย่างเสียไม่ได้ เสื้อสีขาวที่เธอสวมเปียกแนบเนื้อจนทำให้เขาได้เห็นในสิ่งที่เคยเห็นอีกครั้งผ่านอาภรณ์นั้น

“ถ้าเธอไม่ต้องการร่างกายนี้...ถ้าจันทร่างกายนี้จะเป็นของฉัน...นับจากวินาทีนี้ไป” อัดัม พูดด้วยความเดือดดาล สายตาจับจ้องเข้าไปในดวงตา

กลมโตนั้นเพื่อยืนยันสิ่งที่เขาพูดจะต้องเป็นไปตามนั้น หญิงสาวดิ้นรนเพื่อให้ตัวเองเป็นอิสระ อัดมรัศวงแขนแนบแน่นมากขึ้นพร้อมกับดิ่งปรាកการที่มีเพียงขึ้นเดียวของหญิงสาวให้พ้นจากเธอ

เธอดิ้นรนทุกวิถีทางเพราะถ้าไร้ซึ่งเสื้อยืดสีขาวที่เธอหยิบออกมาจากตู้เสื้อผ้าในห้องที่เธอนอนสลบอยู่ และตอนที่เธอรู้สึกตัวโดยเธอก็ไม่รู้ว่านอนหลับไปนานแค่ไหน ในตอนแรกที่รู้สึกตัวเธอจำอะไรไม่ได้ และมองไปรอบๆเธอก็อยู่บนเตียงนุ่มที่อุ่นสบาย ตอนนั้นเธอคิดว่าทำไมจนมาถึงขีดขนาดนี้เพราะคนฆ่าตัวตายไม่น่าจะได้ขึ้นสวรรค์ แต่เมื่อรวบรวมสติได้เธอพยายามย้อนคิด สิ่งสุดท้ายที่เธอเห็นคือดวงตาสีเขียวมรกต เธอยังไม่ตายแต่นั้นไม่ใช่เป้าหมายที่เธอวางไว้ เธอเป็นคนที่ตั้งใจทำอะไรแล้วต้องทำให้ได้รวมถึงเรื่องนี้ด้วย

“อย่า!...อุ๊บ...” หญิงสาวร้องออกมา เมื่อเสื้อยืดเพียงตัวเดียวหลุดออกจากเรือนร่างเธอไปแต่ด้วยระดับน้ำทะเลที่สูงถึงเอวของเธอ จึงทำให้น้ำทะเลเป็นสิ่งปกป้องจุดหวงแหนของเธอ และทำให้สองมือที่ก่อนหน้านี้พยายามผลักดันอกของชายหนุ่มที่กำลังพยายามเหยียดศักดิ์ศรีของเธอตอนนี้เป็นมากอดดอกตัวเองไว้เพื่อปกปิดดอกไม้ตูมที่เป็นอิสระจากทุกอย่าง

อดัม มองอย่างพึงพอใจอีกครั้ง ซึ่งสำหรับเขาที่ได้เห็นของเธออีกครั้งถึงแม้เธอจะผอมบางแต่สิ่งที่ควรมีเธอก็มีอย่างน่าพอใจ อดัมผ่นคลายอ้อมแขนเพราะตอนนี้หญิงสาวหยุดการดิ้นรนเพราะตกใจที่ตัวเองเปลือยเปล่าบนผืนน้ำท้องทะเลบนเกาะส่วนตัวของเขาและที่เขาทำแบบนี้เพราะที่นั่นมีเพียงเขาและเธอ เพราะถ้าใครก็ตามที่ได้เห็นเธอแบบนี้เขาจะควักลูกตาคนพวกนั้นอย่างไมลังเล เพราะร่างกายนี้จะต้องมีเพียงเขาเท่านั้นที่ได้เห็นและได้สัมผัส

“เอามือออก!” อดัม ออกคำสั่งหญิงสาวกัดริมฝีปากและหลบตาแต่ก็ไม่ยอมทำตาม บางอย่างบอกอดัมว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เขาพูดถึงแม้ตลอดเวลาเขาจะสื่อสารกับเธอเป็นภาษาอังกฤษ

อดัมรั้งเธอเข้ามาเพื่อให้สิ่งที่เขาพยายามปกปิดจากสายตาเขาเปิดเผย เข้ากับหน้าอกแกร่งของเขาอย่างจงใจ หญิงสาวมีอาการตื่นกลัวและพยายามที่จะใช้แขนทั้งสองดันอกเขาไว้ อดัมไม่รอช้ามือใหญ่เขยคางหญิงสาวให้เงยหน้าขึ้นมาเพื่อรองรับอารมณ์ที่เธอเป็นผู้ก่อกวนขึ้นมา และตอนนี้ใบหน้าของเธอก็แดงปลั่งจากแสงแดด เขาประกบปากอิมั้นทันทีที่เธอพยายามขัดขึ้นและดิ้นรนมากขึ้นอีกครั้ง แต่เรี่ยวแรงของเธอมิหรือจะสู้เขาได้ อดัมบีบคางของเธอเพื่อให้เธอเปิดทางให้ลึนร้ายที่ชั่วของเกมนี้อเข้าไปดูดดื่มความหอมหวานในโพรงปากนั้น หญิงสาวจำต้องเปิดทางให้เพราะทนต่อความเจ็บปวดไม่ได้ และเธอก็ต้องดิ้นรนมากขึ้นเมื่อเธอกำลังถูกจู่โจมได้ฉิวฉิว อดัมใช้ขาข้างหนึ่งแทรกเข้าไประหว่างขาของเธอทำให้หน้าขาของเขาสัมผัสกับความเป็นหญิงของเธออย่างจงใจที่เกิดจากความตั้งใจของเขา

หญิงสาวตกใจดวงตาสีฟ้าเข้าไปในดวงตาสีเขียวนั้น เพราะเธอถูกจู่โจมหนักมากและบริเวณหน้าท้องแบบราบของเธอก็รู้สึกได้ถึงบางอย่างภายใต้กางเกงนั้น อดัมสบตากับหญิงสาวนั้นและค่อยๆดึงลึนร้ายของตัวเองออกมาอย่างเชื่องช้าและเสียดาย เพราะเขารู้สึกว่าหญิงสาวกำลังจะขาดใจจากการหายใจไม่สะดวก เขาจึงต้องใช้เวลาเธอแต่เขาสัญญากับตัวเองได้เลยว่า เขาจะต้องกลับเข้าไปดูดดื่มความหอมหวานนั้นอีกแน่นอน เธอรู้ได้ยิ่งสาอย่างมา สองมือของเธอเกาะไหล่เขาเพื่อประคองตัวเองไม่ให้จมน้ำไป จากการถูกปากหยักและลึนร้ายกระทำการอย่างเร้าร้อนจนปากบางเจอบวมและแดงก่ำอย่างเห็นได้ชัด

อดัมจับจ้องมองหญิงสาวที่หอบหายใจ หน้าเธอเหมือนจะเป็นลม แต่เธอจะรู้หรือเปล่าว่าตอนนี้เขาก็ไม่ต่างไปจากเธอแต่ต่างกันที่เหตุผล เพราะของเขามันเกิดจากความอึดอัดของความเป็นลูกผู้ชายของเขาที่ต้องการการปลดปล่อยและภายในจิตใจเขามันก็ร่ำร้องว่าต้องเป็นเธอ

“กลับเข้าบ้านกันเถอะ...อากาศร้อนมากเธออาจจะไม่สบาย” อดัมมั่นใจอย่างแน่นอนว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เขาพูด ถึงแม้เธอจะไม่ได้ตอบเขาด้วย

ภาษาพูด แต่ภาษากายเธอมีปฏิกิริยาตอบโต้ในการปฏิเสธต่อคำพูดของเขา อย่างเห็นได้ชัด เพราะเธอส่ายหน้าและพยายามถอยห่างจากเขา อัดัมปล่อยแขนจากเธออย่างจงใจ เพราะเขาเริ่มที่จะไม่พอใจเธอเรื่องที่เธอพยายามจะทำร้ายตัวเอง และการกระทำแบบนั้นอย่างจงใจของอัดัมทำให้หญิงสาวเสียหลักแบบไม่ตั้งตัวเธอหงายหลังและจมลงไปใต้น้ำทันที ทำให้น้ำทะเลแตกกระจาย

อัดัมขยับเดินเข้าไปใกล้ พร้อมเกาะกระดุมเสื้อออกจนหมดเผยให้เห็นความแข็งแรงและหน้าท้องที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้ออย่างสมบูรณ์แบบและน่าหลงใหลเป็นอย่างมากของทั้งหญิงและชายที่ได้เห็น อัดัมมองดูหญิงสาวที่ตะเกียกตะกายโผล่พ้นน้ำขึ้นมาหายใจและโอเพราะการสลัดน้ำทะเลที่คงได้กินไปหลายอีก เขาต้องการสั่งสอนเธอแต่แค่นี้คงน้อยไปถ้าจะเรียกว่าสั่งสอนโดยเฉพาะจากเขา

อัดัมถอดเสื้อของเขาออกมาและคว้าแขนเธอเอาเสื้อที่ถอดออกมาคลุมกายให้เธอและยกตัวเธอพาดไหล่ขึ้นอย่างไม่ปราณีและรอให้เธอหายใจได้อย่างเป็นปกติ

“ฮือๆๆๆ...” หญิงสาวร้องออกมาอย่างตกใจสองมือของเธอหุบหลังเขาตลอดเวลาที่เขาเดินขึ้นฝั่ง หญิงสาวดิ้นรนขัดขึ้นเพื่อให้พ้นจากไหล่กว้างนั้น อัดัมก็ไม่ยอมแพ้ เขาใช้มืออีกข้างพาดไปที่สะโพกของหญิงสาวจนเป็นรอยแดง

“โอ้ย!...” เธอร้องออกมาอย่างคับแค้นใจที่ไม่สามารถต่อกรกับเขาได้เลย เธอทั้งหุบทั้งซ่อนแผ่นหลังของเขาจนเป็นรอยแดงแต่ก็ไม่สามารถทำให้เขาหยุดชะงักการนำพาตัวเธอกลับสู่บ้านตามทีพูด

อัดัมเดินมาถึงตัวบ้านแต่เขายังไม่เข้าไปข้างใน เขาเดินเลี้ยวไปข้างๆ บ้านตรงนั้นจะมีเสาฝักบัวขนาดใหญ่เพื่อสำหรับการล้างตัว อัดัมวางหญิงสาวลงแต่ก็ยังคงรัดเธอไว้จากด้านหลังเพราะทันทีที่เขาวางเธอลง อย่างที่คิดเธอพยายามจะวิ่งหนีจากเขาด้วยเร็วแรงที่น้อยนิด อัดัมรัดร่างเธอไว้ทันที

จนแผ่นหลังของเธอแนบชิดกับอกแกร่งเปลือย เนื้อแนบเนื้อเพราะเสื้อของ
เขาที่คลุมร่างเธอมา ล่วงหล่นไปที่พื้นดิน

อดัมเอื้อมมือเปิดก็อกน้ำไหลออกมาตามฝักบัวนั้นผ่านร่างกายที่
เปลือยเปล่าของหญิงสาวและเขาที่เปลือยเปล่าที่นอนบน หญิงสาวพยายาม
ดิ้นรนแต่ริ้วแรงของเธอก็ลดลงเรื่อยๆ อดัมยืนอยู่เฉยๆ เขาทำเพียงแค่วาง
แขนที่เวิวบางนั้น ไม่ให้เธอหลุดจากวงแขนเขา อดัมเองเขาก็ยังไม่อยากเชื่อ
ว่าตัวเองจะมีความอดทนกับเธอได้มากมายขนาดนี้ เวลาผ่านไปสักสองสาม
นาที่หญิงสาวก็หยุดดิ้นรนนั้นด้วยเหตุผลอะไรเขาก็ไม่แน่ใจ ว่าเธอเหนื่อยล้า
หรือว่าคิดได้แล้วว่าไม่มีทางหลุดพ้นไปได้ เมื่อเธอหยุดดิ้นรนอดัมจับหน้าของ
เธอให้แขนตะแคงขึ้นมามองสบตา与她

“ชีวิตของเธอถ้าเธอไม่ต้องการ...ถ้าฉันฉันทนแล้วกัน...อ้อ!..ไม่
สิ...ตอนนี้ร่างกายของเธอเป็นของฉัน...เพราะอะไรเธอคงรู้นะ...อย่าได้คิดหรือ
ทำอะไรกับร่างกายนี้โดยที่ฉันยังไม่อนุญาต” อดัมใช้น้ำเสียงลดต่ำอย่างคนที่
กำลังสงบใจในความโกรธอย่างมากและสายตาจับจ้องสาวตรงหน้าบ่งบอก
ชัดเจนว่าเขาหมายตามที่พูดอีกครั้ง

‘ II ’

อดัมประกบปากอิมันอีกครั้งโดยทันที หญิงสาวน้ำตาไหลพรากแต่ไร้ซึ่งเรี่ยวแรงที่จะขัดขึ้น อดัมถึงแม้เขาจะกึ่งบังคับเธอซึ่งเขาเองก็ไม่เคยเป็นมาก่อนว่าคนอย่างอดัม เบเนดิต มีแต่ผู้หญิงที่พร้อมจะมอบกายถวายถึงที่ขอแค่ให้เขาตอบรับ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่การกระทำของเขาค่อนข้างไปทางบังคับ หญิงสาวให้อินอ่อนตามความต้องการของตัวเอง และครั้งแรกในชีวิตเขาอีกอย่างคือเธอเป็นผู้หญิงไทย อดัมไม่เคยมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงไทยมาก่อน นั่นคงเป็นเพราะแม่เขาเป็นคนไทย

ทุกอย่างเปลี่ยนไปกับเธอคนนี้ที่เขา กำลังใช้กำลังบังคับเพื่อครอบครองเธอถ้าเขาไม่โกหกตัวเองก็ต้องรับรู้ได้ว่าหญิงสาวที่เขาไม่ทราบชื่อคนนี้ไม่เต็มใจเลย อดัมหลอกล่ออย่างอ่อนโยนเพื่อให้ลื่นไหลล้วงล้ำเข้าไปในโพรงปากบางแสนหวาน หญิงสาวอินอ่อนผ่อนตามโดยไม่ประสีประสา ทำให้เกิดเสียงครางในคออย่างพึงพอใจเมื่อลื่นน้อยๆมีการตอบรับกับสัมผัสนั้น

อดัมค่อยๆถอนจูบที่อ่อนโยนอย่างเสียดาย แวตตาที่อ่อนโยนเผยออกมาอย่างไม่รู้ตัวยามที่จ้องหน้าหญิงสาวตรงหน้าลึบลึกความชุ่มชื้นของหอมองใจก่อนหน้านี้ หญิงสาวก้มหน้าพร้อมเบียดตัวเข้าหาอดัมอย่างเอียงอาย เพราะเธอเปลือยเปล่าแถมฟังจะถูกสัมผัสแบบที่ไม่เคยมาก่อน อดัมยิ้มที่มุมปากอย่างเข้าใจเพราะเธอยกมือขึ้นมาปิดสิ่งหวงแหน เขาเคี่ยมมือปิดน้ำและซ่อนตัวหญิงสาวขึ้น

“ฮะ” เธอร้องออกมาอย่างตกใจแต่เมื่อหันไปมองหน้าชายที่อุ้มเธอ เขาไม่ได้มองที่เธอเลยสายตาของเขามองทางเข้าสู่ตัวบ้าน หญิงสาวจึง

เสียงเสียงโดยทันที

อดัมอดยืมอีกครั้งไม่ได้ เขาต้องเสมือไปทางอื่นเพราะไม่อยากให้เธอต้องอายหน้าแดงไปกว่านี้ ทั้งๆที่หญิงสาวในอ้อมแขนเขาน่ามองกว่าอย่างอื่นเป็นไหนๆ แต่เขาต้องหักห้ามใจไว้ถึงแม้เธอจะทำท่าทางอวดเก่งแต่เธอก็ดูเหนื่อยล้าและอ่อนเพลียเหลือเกิน อดัมเมื่อเดินมาถึงห้องนอนก็ค่อยๆวางหญิงสาวให้ยืนด้วยขาของเธอเอง และมั่นใจว่าเธอสามารถยืนได้จึงค่อยๆละมือออกจากเอวคอดเล็กนั้น และเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าหยิบผ้าขนหนูส่งให้เธอและตัวเขาก็เดินเข้าห้องน้ำไป

น้ำฟ้า เธอคือ น้ำฟ้า ศิริสินธร หญิงสาวที่รอดตายจากการฆ่าตัวตาย น้ำฟ้ามองตามแผ่นหลังชายที่ได้จูบแรกของเธอและเห็นทุกอย่างที่เป็นเธอและเธอต้องไปให้พ้นจากเขาคนนี้ได้ เธอไม่ต้องการถูกย่ำยีศักดิ์ศรีเธอยอมตายเพราะนั่นเป็นสิ่งที่เธอปรารถนา แต่ความคิดทุกอย่างของเธอต้องหยุดลงเพราะจู่ๆน้ำฟ้ารู้สึกเหมือนพื้นห้องเริ่มแกว่งหมุนวนไปมา น้ำฟ้าขยับขึ้นเตียงทั้งๆที่เปลือยเปล่าเธอไม่มีเวลาเหลือพอที่จะปกปิดร่างกาย เพราะตอนนี้ความมืดกำลังเข้าครอบงำเธอ เธอกำลังจะหมดสติ น้ำฟ้าสอดตัวเองเข้าใต้ผ้าห่มเนื้อดี พร้อมกับหลับตาลงและเข้าสู่ความมืดมิดทันทีด้วยลมหายใจที่ถี่และแรงขึ้น

อดัมที่สวมเสื้อคลุมออกมาจากห้องน้ำเมื่อเวลาผ่านไปไม่นานสายตามองกวาดมองไปที่เตียงเห็นใบหน้าที่ซีดเซียวของหญิงสาวที่นอนอยู่ เขาเดินเข้าไปเห็นใบหน้าที่ของเธอเต็มไปด้วยเหงื่อตัวเย็นซีบ

“คุณ...คุณ” อดัมพยายามเรียกหญิงสาวแต่ก็ไร้ซึ่งการตอบสนอง อดัมกลับเข้าไปในห้องน้ำอีกครั้งเพียงเวลาอันสั้นกว่าตอนแรกเขาออกมาพร้อมผ้าขนหนูผืนเล็กชุบน้ำ และเอามาซับที่ใบหน้าของหญิงสาวอย่างแผ่วเบา อดัมมั่นใจว่าเธอคงเป็นลม ก็คงไม่แปลกเจอไปขนาดนั้นร่างกายคงฟื้น

ต่อไปไม่ไหว อัดัมเดินออกจากห้องนอนผ่านไปประมาณสิบนาทีเขากลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมถาดอาหารและยา เขาวางถาดอาหารไว้ที่โต๊ะหัวเตียง

“คุณ...คุณ” อัดัมเรียกเธออีกครั้งอย่างอ่อนโยน ซึ่งเขาเองก็ไม่เข้าใจและแปลกใจตัวเองเหมือนกันว่าเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่เขาต้องทำให้ขนาดนี้ก็จะให้ทำอะไรได้ละ! ก็บนเกาะแห่งนี้มีเพียงเขาและเธอเท่านั้น ถ้าเขาไม่ทำแล้วใครจะทำ อุดสำหรับช่วยเธอรอดจากความตายมาได้ถึงสองครั้งแล้วจะปล่อยให้ตายไปเพราะแค่เป็นลม ยมบาลคงจะดูถูกเขาเกินไปแล้ว

“คุณ...คุณ” น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเรียก หลังจากที่ดีติของเธอเริ่มกลับมาแล้ว พร้อมกับได้กลิ่นของจึกร์ร้อนๆ เข้าจมูก “คร่อกกกก” เสียงท้องของน้ำฟ้าดังออกมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ เธอยกมือกุมท้องทันทีและหลบตาชายตรงหน้าที่กำลังจ้องมองเธออยู่ด้วยแววตาห่วงใยอย่างชัดเจนด้วยความเขินอายจากเสียงที่ไม่ควรดังออกมา

“ลูกนั่งไหม้ย...” อัดัมเลือกที่จะมองข้ามเสียงท้องร้อง เพราะเมื่อเห็นความเขินอายของเธอแล้วเขาต้องกักเก็บความรู้สึกบางอย่างไว้ มันเป็นเรื่องความรู้สึกใหม่ที่เขาเองก็ไม่เคยเกิดขึ้นกับตัวเองมาก่อน

น้ำฟ้าไม่ได้ตอบคำถามเขา แต่ค่อยๆ พยุงตัวลุกนั่งและไม่ลืมที่จะดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายท่อนบนด้วย เพราะเธอไม่ลืมว่าร่างกายของเธอตอนนี้ไร้ซึ่งอารมณ์ปกปิดร่างกายมีเพียงผ้าห่มผืนนี้เท่านั้น อัดัมหันไปหยิบขามจึกขึ้นมาหญิงสาวมองตามและกลืนน้ำลายอย่างลืมหืม ไซลิ! ก็เธอยังไม่มีอะไรตกถึงท้องเลยตั้งแต่เมื่อวานยกเว้นน้ำทะเลและนี่ก็เที่ยงของอีกวันตอนนี้นะเธอเห็นข้างตัวเท่านั้นแล้ว

“หิวมากสินะ” น้ำฟ้าหันไปมองหน้าชายที่ถือขามจึกและกำลังให้ข้อคนจึกมีควันลอยขึ้นมาด้วยความรู้สึกขจัดใจและเมื่อเธอเอื้อมมือไปจะไปรับขามนั้นเขากลับหันหนี

“ไอ้ผู้ชายคนนี่...คงไม่เคยได้ยินสุภาษิตไทย...กล่องข้าวน้อยฆ่าแม่หรือไง?” น้ำฟ้าคิดในใจและใช้สายตาแบบขวางๆ มองอย่างไม่พอใจ

“อ้าปากสิ...” อัดัมพูดพร้อมกับตักโจ๊กพอดีคำเป่าความร้อนของโจ๊กให้เบาบางลงเย็นไปจ่อที่ปากอิมนัน น้ำฟ้ายอมทำตามเพราะเธอหิวมากเกินไปกว่าที่จะมีพิธี อัดัมบ้วนหญิงสาวคำแล้วคำเล่าจนถึงคำสุดท้าย

“กินข้าวเขา นอนเตียงเขา...จะไม่ยอมพูดอะไรออกมาสักคำเลยเหรอ” อัดัมดูออกว่าหญิงสาวคนนี้มีการศึกษาและไม่ใช่แค่การศึกษา เธอมีผิวพรรณหน้าตาของเธอเปลี่ยงเกลสาสะอาดสะอ้านบ่งบอกถึงการได้รับการเลี้ยงดูที่ดีแน่นอน และตลอดเวลาเขาสื่อสารกับเธอเป็นภาษาอังกฤษ ถึงแม้เธอจะไม่เคยได้ตอบกับเขาเป็นภาษาพูดเลยสักครั้งแต่เธอก็เข้าใจ เพราะภาษากายของเธอแสดงออกมาอย่างชัดเจน

“.....” เมื่อไรที่เสียงสัญญาณตอบรับจากหญิงสาว อัดัมเริ่มชักไม่พอใจเพราะเธอคงไม่รู้ว่าเป็นใครถึงมีกริยาแบบนี้กับเขา แต่อัดัมก็ต้องบอกให้ตัวเองใจเย็นให้มากขึ้น เพราะนี่คงจะเป็นอีกเรื่องที่ตัวเองไม่อยากเชื่อว่าจะเกิดขึ้น ถ้าเป็นผู้ชายเขาถามแล้วไม่ตอบปานนี้คงเลืดอกกลับไปก็ไม่ถูกตัวคงฝังตัวในร่างกายไม้ที่ใดที่หนึ่ง แต่นี่เขาต้องย้าตัวเองไว้และไม่สนใจจะเข้าชี้เธอต่อ เพราะนั่นไม่ใช่นิสัยเขาครั้งนี้เขาจะปล่อยผ่านไปแต่เขาจะกลับมาคิดบัญชีกับเธอย้อนหลังแน่นอน

อัดัมส่งแก้วน้ำพร้อมยาให้ หญิงสาวรับมาและกินอย่างว่าง่ายและเมื่อผู้ชายตรงหน้าออกจากห้องไปอีกครั้ง น้ำฟ้ายก็เปิดเปลือกตาลงและนั่งหลับตาอยู่แบบนั้น เพราะเธอพึ่งทานอาหารไปจะให้นอนลงไปเลยมันจะไม่ดีต่อสุขภาพ แต่คิดแบบนี้เธอก็อดซ้ำตัวเองที่จะมาห่วงสุขภาพเอาตอนนี้ พอท้องอืดก็กลับมาอีกครั้งแต่เธอยังไม่ทันได้คิดอะไรต่อ ทั้งสาเหตุของการกระทำที่ไม่เอาใจของตัวเธอเองและผู้ชายที่ขโมยจูบแรกและช่วยชีวิตเธอถึงสองครั้งโดยที่ไม่ได้ร้องขอ เสียงประตูก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ผลั้วะ” อัดัมเดินกลับเข้าอีกครั้งแต่ไม่ได้เดินเข้าไปหาหญิงสาวโดยตรง เขาเดินเลยไปที่หน้ากระจก และหยิบบางอย่างติดมือไปด้วยและเดินขึ้นเตียง

“อ๋อ...” น้ำฟ้าตกใจเล็กน้อยเมื่อผู้ชายที่อยู่ในการคิดเธอ จับไหล่เธอตึงไว้กับหัวเตียงและหิวผมด่าสรวยประเบาให้เธอ น้ำฟ้าเลือกที่จะนิ่งแต่สองมือของเธอกระชับผ้าห่มและดึงมาถึงคอ

อดัมแอบยิ้มซ้ำในท่าทางตื่นกลัวของเธอ ให้ตายเถอะเธอคงจะสติไม่เต็มร้อยแน่นอน เพราะตั้งแต่เกิดมาเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่เขาได้พบเจอและห่วงเนื้อหวนตัวกับเขา อดัมคิดอย่างยโสและมั่นใจในตัวเองเป็นที่สุด เขาค่อยๆหิวผมที่นุ่มสรวยอย่างแผ่วเบา น้ำฟ้าได้แต่แอบชำเลืองมองแต่ก็ไม่ได้ขัดขึ้นเพราะเธอไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะทำอะไรได้มากมาย

อดัมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา น้ำฟ้าเห็นว่าเขากำลังจะทำอะไรเธอเตรียมขยับจะหนี แต่อดัมตรึงไหล่เธอไว้และทำตาตุ้สเธอ เป็นการบอกให้เธออยู่นิ่งๆ น้ำฟ้ามองตานั้นแล้วต้องกลืนน้ำลายลงคอ เพราะจู่ๆชายตรงหน้าแววตาเขาเปลี่ยนไปได้ฉับพลัน อดัมกดถ่ายภาพเธอครั้งแล้วครั้งเล่าแต่เขาก็ยังไม่พอใจ เพราะสีหน้าเธอยังกับคนกำลังจะร้องไห้ แต่เขาก็ไม่อาจตัดใจลบภาพนั้นทิ้งเขาเลือกที่เก็บภาพนั้นไว้

“ยิ้มหน่อยสิ” อดัมสั่งออกไปด้วยเสียงที่แผ่วเบา น้ำฟ้าก็ยังไม่ทำตามคำสั่งนั้น แต่เลือกที่จะหลบสายตาที่แนบ

“หน้าดูซีดๆไปหน่อยนะ...แก้มใสๆนี้น่าจะมีเลือดฟาดแบบธรรมชาติสักหน่อย”

“อ๋อ!” น้ำฟ้าร้องออกมาด้วยความตกใจและหันกลับมาองหน้าชายที่กระทำการอุกอาจ เพราะเมื่ออดัมพูดจบเขาก็ก้มไปหอมแก้มใสนั้นอย่างเต็มที่ และเป็นไปตามที่เขาพูดไว้เพราะตอนนี้หน้าเธอแดงทำให้ใบหน้าเธอดูมีสีสดขึ้นเยอะ อดัมแคะมือเธอออกมาและถ่ายภาพเธออีกสองสามภาพและเขาก็กดส่งให้เจอาร์มื่อขวาคนสำคัญของเขา ซึ่งความจริงเขาไม่จำเป็นต้องเพิ่มเลือดฟาดใดๆบนใบหน้าของน้ำฟ้าเลย มันเป็นเพียงข้ออ้างที่อดัมอยากทำตามความต้องการส่วนลึกในใจ เมื่อได้เห็นตากลมโตจ้องมองเขาอย่างตื่นกลัว ทำให้เขาเกิดความมั่นใจเขี้ยวอยากสัมผัสเธอก็เท่านั้น

“ถึงเวลาที่เราต้องคุยกันหน่อย” น้ำฟ้าเมื่อได้ยินแบบนี้เธอหลบสายตาของอดัมทันที เพราะเธอไม่อยากตอบและคุยกับใครทั้งนั้น อดัมมองท่าทางเธอแล้วเขาก็ได้ไม่ยากว่าเธอไม่อยากคุย และเขาก็ไม่อยากเร่งรัดเธอเรื่องนี้ และนี่ก็เป็นเรื่องที่แปลกอีกอย่างคือคนอย่างเขาขอมที่จะ ‘รอ’ กับสิ่งที่เขาต้องการ อดัมขมวดคิ้วทันทีและผลุนผลันลงจากเตียงและเดินออกจากห้องไปทันที น้ำฟ้าที่มองตามแผ่นหลังนั้นอย่างไม้อาจเข้าใจซาวยนัยน์ตา เขียวมรกตเพราะเขาดูเหมือนไม่พอใจ อารมณ์ขึ้นๆลงๆอยู่ตลอดเวลา

“บ้าจริง!” อดัมสบถกับตัวเองทันทีเมื่อเดินออกจากห้องมา เขาไม่เข้าใจและไม่พอใจกับการกระทำของตัวเอง แต่ผู้หญิงที่เขาเจอแค่วันเดียวเธอกำลังจะทำให้เขาสูญเสียความเป็นตัวเอง อดัมหันไปมองประตูห้อง แต่เลือกจะเดินจากมาและไปหยุดที่บาร์เครื่องดื่มหยิบเครื่องดื่มสีอำพันรสชาติละมุนแต่ก็บาดคอและสรรพคุณของมันทำให้คนที่ลิ้มลองขาดสติการยับยั้งชั่งใจและนั่นเป็นสิ่งที่อดัมต้องการให้มันเกิดขึ้น เพื่อที่เขาจะได้กลับไปเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง

“อืม...อ่าห้...” น้ำฟ้าเปล่งเสียงครางออกมาทั้งหมดที่เปลือกตาของเธอยังไม่เปิดเลย ความฝันของเธอทำไมถึงทำให้เธอรู้สึกหวบหวามเสียวซ่าได้ขนาดนี้

“อ่า!...” น้ำฟ้าร้องออกมาพร้อมกับสะดุ้งตื่นเมื่อเธอรู้สึกถึงบางอย่าง ขบกัดที่ยอดเกรสของความตึงตึงดอกไม้ตูมและตอนนี้มันก็ชูชันต้อนรับเชิญชวนให้ถูกรอบครอง น้ำฟ้าเพ่งสายตาไปในความมืดที่มีแสงสว่างจากท้องฟ้ายามค่ำคืนภายนอกสาดแสงจันทร์เข้ามา สิ่งที่ทำให้เธอชานเสียวนั้นคือซาวยนัยน์ตาสีเขียวมรกตที่กำลังใช้ปากหยักครอบครองยอดเกรสความตึงตึงของเธอ น้ำฟ้าขยับถอยหนีและพยายามใช้มือเข้าผลักไล่เขาออกไป

“อะ!...” น้ำฟ้าต้องร้องออกมาอย่างตกใจเพราะมือทั้งสองของเธอถูกพันหนาการไ้วด้วยผ้าและโยงผูกไว้กับหัวเตียง

“อย่า...หยุด...” อัดัมหยุดตามเสียงนั้นและผละออกจากยอดเกสร ความต่งตึงนั้นอย่างเสียดาย ถึงแม้เสียงปฏิเสธรการกระทำนั้นไม่มีความมันคงเลยสักนิด

“ว่า...อะไรวะ” อัดัมถามกลับเป็นภาษาอังกฤษซึ่งความจริงแล้วเขาฟังและเข้าใจภาษาไทยที่หญิงสาวเปล่งออกมาดี แต่เขาก็ไม่แสดงให้เห็นว่าเขาเข้าใจมัน พร้อมเลียนใบหน้ามาใกล้กับใบหน้าเจ้าของเสียงนั้น น้ำฟ้าหอบหายใจพร้อมกับเบี่ยงหน้าหนีเพราะเธอได้กลิ่นแอลกอฮอล์จากเขา

น้ำฟ้ากลับไม่ตอบคำถาม และพยายามบิคมือให้หลุดพ้นจากพันธุการ อัดัมมองข้อมือนั้นและยืมมุมปากเล็กน้อยตามนิสัยของเขาที่มักจะเกิดขึ้นเมื่อเขาพึงพอใจกับสิ่งที่ได้พบเห็น ซึ่งตรงกันข้ามกับน้ำฟ้าทันทีที่เธอได้เห็นรอยยิ้มแบบนั้นของเขาเธอไม่ชอบเลยเพราะรอยยิ้มแบบนี้ของเขามันเหมือนกับว่า เขาคิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้าอยู่เหนือเธอและเธอต้องยอมรับความพ่ายแพ้ของตัวเองที่มีต่อเขา

“ปล่อย!” น้ำฟ้าตัดสินใจพูดออกไปเป็นภาษาไทยอีกครั้ง แต่คราวนี้ น้ำเสียงของเธอมั่นคงมากขึ้นแต่ก็ยังไม่หนักแน่นพอ

“พูดอะไรของเธอ...ฉันไม่เข้าใจ” อัดัมพูดตอบกลับเธอเป็นภาษาอังกฤษ และเริ่มที่จะไม่พอใจผู้หญิงคนนี้ เธอเห็นเขาเป็นอะไรเธอถึงไม่ต้องการจะพูดด้วย มันต้องเป็นเขาสิจที่ต้องเป็นฝ่ายไม่อยากเสวนากับเธอ ผู้หญิงคนนี้ควรรู้ว่าเขาเป็นใครจะได้ไม่มาทำตัวแบบนี้กับเขา

น้ำฟ้าหลบสายตาเขไปอีกครั้งแต่ก็เลือกที่จะไม่ตอบ ถึงเธอจะไม่รู้จักผู้ชายตรงหน้า แต่ตอนนี้เธอรู้สึกได้ว่าเขากำลังไม่พอใจเธอ เพราะว่าเขาก็ดกรามอย่างพยายามข่มอารมณ์บางอย่างไว้ และเธอก็ว่าผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง เพราะรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่อารมณ์ขึ้นๆลงๆอยู่ตลอดเวลา

“เธอคิดว่าเธอเป็นใคร...ถึงกล้าแสดงกิริยาแบบนี้กับฉัน...เธอยังไม่รู้สินะว่าฉันเป็นใคร” อัดัมพูดออกไปด้วยความรู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างมาก

การที่เธอกล้าปฏิเสธเขาเธอก็ผิดมากพออยู่แล้ว และนี่เธอกำลังจะพุดจกับเขาแบบไม่เต็มใจ เขาคงต้องจัดการให้เธอได้รู้ว่าเธออยู่ในสถานะแบบไหน

น้ำฟ้ามองเข้าไปในดวงตานั้นอย่างพยายามปิดบังความกลัวไว้ เพราะตอนนี้สายตาคู่นี้กำลังจะฆ่าเธอหรือเปล่านั้น? เพราะเขามองเธอยังกับจะกินเลือดกินเนื้อเธอก็ไม่ปาน แล้วเธอจะต้องกลัวอะไรละเพราะสิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือความตาย แล้วสิ่งนี้ก็เป็นสิ่งที่เธอต้องการอยู่แล้ว ก็ดีเหมือนกันถ้าผู้ชายคนนี้จะทำให้ทุกอย่างมันจบไปสักทีและอาจจะทำให้เธอไม่ต้องตกนรกขุมที่ลึกที่สุดก็ได้

“เธอ...คงกำลังคิดว่าฉันจะฆ่าเธอหรือ?” อดีตพุดด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “แบบนั้นมันสบายเกินไปสำหรับเธอ...และเธอรู้มั้ยสิ่งที่ฉันรังเกียจที่สุดก็คือคนที่คิดสั้นอย่างเธอ...แต่เธอโชคดีที่ได้มาเจอฉัน...ไหนๆเธอก็อยากตกนรกอยู่แล้ว...ฉันนี่แหละจะจัดสิ่งนั้นให้เธอเอง...เธอจะได้รู้จักกับคำว่า...นรกบนดิน...” แต่ทำไมส่วนผสมของความรู้สึกของเขากลับบอกว่า เขารู้สึกดีที่ได้เจอเธอคนนี้และได้ช่วยเหลือเธอพ้นจากความตายถึงสองครั้ง

บ้าจริง! เขาจะคิดแบบนั้นไม่ได้ จะให้ผู้หญิงที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อมาอยู่เหนือความรู้สึกเขาไม่ได้ เพราะเขาคืออดัมที่ไม่ต้องการให้ตัวเองมีพันธะ และเขาย้ำบอกตัวเองว่าอีกไม่นานเขาก็จะเบื่อเธอเหมือนคนอื่นๆที่เคยเป็นมา

“อืม!...อืม!” น้ำฟ้าร้องได้เพียงเท่านั้นเมื่ออดัมเข้าขยี้ริมฝีปากของเธอด้วยริมฝีปากเขาอย่างรุนแรง น้ำฟ้าดิ้นรนหลบเลี่ยงทุกวิถีทางแต่ทุกอย่างก็ไม่อำนวยความสะดวก ไหนจะข้อมื่อยังคงถูกพันหนาการไว้และตอนนี้ริมฝีปากเธอก็เจ็บไปหมด เมื่อชายบนร่างเธอพยายามจะให้ลิ้นล่อล่อเข้าไปในโพรงปากของเธอ

“อ้า...” น้ำฟ้าร้องออกทันทีอีกครั้งเมื่อมือใหญ่ข้างหนึ่งลดต่ำลงมาตำแหน่งความเป็นหญิงของเธอและพร้อมด้วยนิ้วอันแสนร้ายกาจล่อล่อเข้าไปในตัวเธออย่างไม่ได้รับความเต็มใจและร่วมมือจากเธอ ตอนนี้น้ำฟ้าถูกล่อล่อทั้งข้างบนที่ลิ้นร้ายกาจที่กำลังควานเลียเข้าไปในโพรงปากของเธอ

เพื่อดูกลิ่นความหวานนั้น ในขณะที่นิ้วร้ายก็ไม่ปราณีเธอเลยเพราะเขาไม่เพียงเข้าไปอยู่หนึ่งๆ เขากลับขยับเข้าออกตามแรงปรารถนาของผู้คุมเกมนี้เพื่อเรียกร้องธารน้ำสรวงความชุ่มฉ่ำให้กับช่องทางที่เขาต้องการล่องล้าเข้าไป

ซึ่งอดัมรู้ตัวเองดีว่าการกระทำนั้นค่อนข้างรุนแรงเขาทำตัวอย่างกับจะข่มขืนเธอ เพราะไม่มีความอ่อนโยนในการกระทำนั้นเลย และนี่ก็เป็นครั้งแรกของเขาที่กำลังจะครอบครองหญิงสาวที่ไม่เต็มใจ แต่คนอย่างเขามีเธอจะยอมแพ้ ไช้!ทุกอย่างที่เขากำลังทำอยู่เพียงแค่ต้องการให้เธอคนนี้รู้ว่าใครคือ 'จ้าว'ชีวิตเธอ และให้เธอรู้สถานะของตัวเองว่าเธอเป็นเพียงผู้หญิงที่เขาเก็บได้และเมื่อไหร่ที่เขาใช้เธอจนเบื่อ ตอนนั้นเธออยากทำอะไรกับชีวิตของเธอ เขาก็คงไม่สนใจ

น้ำฟ้าเริ่มกระสับกระส่ายกับความรู้สึกใหม่จากการขยับนิ้วเข้าออกอย่างต่อเนื่องของจุดที่เรื้อรังความรู้สึก และเมื่อเธอขยับหนีหรือเข้าหานิ้วร้ายกาจนั้นเธอเองก็ไม่แน่ใจในตัวเอง แต่สิ่งที่เธอแน่ใจคือชายที่ล่องล้าเข้าไปในตัวเธอเขาก็มีสภาพเปลือยเปล่าไม่ต่างไปจากเธอเลย

อดัมค่อยๆถอนริมฝีปากออกมาพร้อมเสียงหอบของลมหายใจกับสายตาเลื่อนไปจับจ้องใบหน้าหวานที่ตอนนี้แดงอย่างเห็นได้ชัด และเขาก็อยากเห็นสีหน้าเธอตอนที่เขากำลังดึงแดนสวรรค์มาเสิร์ฟให้กับเธอถึงที่ ถึงแม้ตอนนี้เขาจะปวดตบๆบริเวณแกนกายที่ขยายตัวพร้อมใช้งาน

แต่ยังก่อน! ถึงแม้เขาอยากจะปลดปล่อยตัวเองมากแค่ไหนก็ยังไม่ใช่ตอนนี้เพราะเธอช่างคับแคบเหลือเกิน นี่เขาเข้าไปในตัวเธอแค่นิ้วเดียวเธอยังตอดรัดเขาขนาดนี้ ความไม่แน่ใจในบางอย่างเกิดขึ้นกับเขาแต่คงไม่นานนี้เขาคงได้รู้แน่นอน

“อ่าห้...อย่า...ไม่...” น้ำฟ้าร้องออกมาเป็นภาษาไทยถึงแม้คนที่ฟังภาษาไทยเข้าใจ ก็ไม่เข้าใจถึงสิ่งที่เธอพยายามสื่อออกมา

“พูดอะไร...สาวน้อย...ฉันไม่เข้าใจ...ตอบฉันมาหน่อยว่าตอนนี้เธอรู้สึกยังไง”

“.....” น้ำฟ้าเจียบแต่ค่อยๆปรือตามองชายตรงหน้า และเมื่อไม่ได้รับคำตอบ อัดัมก็หยุดขยับนิ้วร้ายแต่ยังคงแช่ไว้ในตัวเธอ น้ำฟ้าขมวดคิ้วอย่างคนยามถูกขัดใจ

“ตอบมา...ว่าตอนนี้รู้สึกอย่างไร” อัดัมย้าถามอีกครั้งแต่คนที่ได้ยินนั้นรับรู้ได้นั่นเป็นคำสั่งไม่ใช่คำร้องขอ ตอนนี้ในหัวของเธอชาวโพลนไปหมดกับความรู้สึกใหม่ที่ได้รับจากการกระทำของชายคนนี้

อัดัมเริ่มขยับนิ้วอีกครั้งแต่เป็นจังหวะช้าๆเนิบๆทำให้น้ำฟ้ารู้สึกขัดใจ เพราะเธอชอบความรู้สึกที่ได้รับก่อนหน้านี้มากกว่า อัดัมยิ้มที่มุมปากอย่างพึงพอใจเพราะจากแวตตาและสีหน้าของเธอนั้นบ่งบอกชัดเจนว่าเธอกำลังต้องการให้เธอความรู้สึกก่อนหน้านี้กลับมา เมื่อเธอยังคงตื้อตึงอยากจะลองของ อัดัมก็จัดให้ตามนั้น

“อ่าห์!...” น้ำฟ้าร้องออกมาอีกครั้ง เพราะเขาเข้าครอบครองยอดเกสรดอกเต่งตึงของเธอด้วยปากหยุก เขาดูดเนินเนื้อบริเวณนั้นเข้าไปเต็มโพรงปากอย่างเต็มที่เท่าที่มันจะเข้าไปได้อย่างเสียดัง สร้างความเสียหายและความเจ็บบริเวณนั้นให้กับเธอไปพร้อมๆกัน และสิ่งที่เกิดขึ้นคือบริเวณที่นิ้วร้ายแช่อยู่ก็มีการผลิดธารน้ำจากความรู้สึกบางอย่างไหลเยิ้มออกมา

“ได้โปรด...” น้ำฟ้ายอมเปล่งเสียงออกมาเป็นภาษาอังกฤษครั้งแรก อัดัมได้ยินดังนั้นเขาอมผละออกมาจากยอดเกสรดอกเต่งตึงอย่างเสียดาย

“รู้สึกอย่างไรบ้าง?” อัดัมถามอย่างใจเย็น ทั้งๆที่ตัวเขาเองก็จะไม่ไหวแล้ว

“มัน...เส...เสีย” น้ำฟ้าตอบกลับด้วยเสียงที่สั่นพร่า

“แล้วชอบมั๊ย”

“.....”

“ตอบ!”

“ไม่...ไม่รู้” น้ำฟ้ารู้สึกอายอย่างบอกไม่ถูกกับการเล่นตอบคำถามแบบนี้ของเขา

“ไม่รู้?” อัดัมเลิกคิ้วเล็กน้อยกับคำตอบของเธอ “ถ้าไม่รู้ฉันก็จบแค่นี้” อัดัมพูดอย่างอดทนเช่นกันแต่ประสบการณ์ของเขากับเธอนั้นยังห่างกันหลายขุมนัก

“อืม!...” น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างชัดใจ เพราะชายตรงหน้าไม่ใช่แค่พูด นักร้ายที่สร้างความรู้สึกลึกแปลกใหม่ให้กับเธอนั้นก็หยุดเช่นกัน แต่เขายังคงแช่และแน่นิ่งไว้ในตัวเธอ น้ำฟ้าขบฟันกัดปากกลางของตัวเองและสายตาที่มองกลับไปสบกับดวงตาเขียวมรกตตรงหน้านั้น เธอแสดงออกมาอย่างชัดเจนถึงการถูกชัดใจ และยิ่งเพิ่มพูนความไม่พอใจเมื่อชายตรงหน้ายิ้มอย่างเป็นต่อ

“ร้องขอสิ!” อัดัมพูดอย่างเป็นต่อ เพราะคนอย่างเขาต้องไม่มีประวัติข่มขืนผู้หญิงหรือต้องไม่มีแม้แต่ คำว่าไม่เต็มใจไม่เว้นแม้แต่ผู้หญิงตรงหน้า

“.....” น้ำฟ้ายังคงเงียบแต่ดวงตาของเธอกลับพร่ามัว เพราะเธอรู้สึกอายนึกว่าจะทำอย่างที่เขาต้องการและบอกให้เธอทำ อัดัมเมื่อยังไม่ได้รับคำตอบจากหญิงสาวเขายับยั้งแล้วเข้าออกอีกครั้งแต่เป็นไปอย่างซ้าๆสร้างความหงุดหงิดให้กับน้ำฟ้ายิ่งนัก

อัดัมเฝ้าว่าเขาจะไม่เห็นว่าหญิงสาวเธอเป็นอย่างไร เรือนร่างเธอช่างสวยงามยิ่งนักยิ่งยามนี้ ที่ข้อมือของเธอถูกมัดไว้โยงกับหัวเตียงกำเข้าหากัน ออกเต่งตึงชูชันเฝ้าชวนใจและจุดที่เขาสัมผัสนั้นช่างปีรัดเขาแทบจะทำให้เขาแทบระเบิดเพราะความต้องการของร่างกาย แหล่นี่ก็คงเป็นครั้งแรกแล้วมั้งที่เขาต้องการปลดปล่อยความเร้าร้อนกับหญิงสาวที่เขาต้องใช้กำลังบังคับ

“บัดซบ!” อัดัมสบถออกมาอย่างไม่พอใจและดึงนิ้วที่กำลังกลั่นแกล้งหญิงสาวออกมาอย่างรวดเร็วและขยับกายไปใจกลางตัวหญิงสาวแยกขาเธอออกให้กว้างขึ้น และดันขาทั้งสองข้างของเธอเข้าหาร่างกายเธอเพื่อเปิดทางสวรรค์ให้แก่กายของเขา

น้ำฟ้ามองอย่างหวาดหวั่นและพยายามที่จะขัดขึ้น แต่ก็ไม่สามารถทำได้ตั้งใจต้องการและเมื่อเธอเห็นอัดัมจับแก่นกายอันใหญ่โตของเขาเพื่อ

เตรียมที่จะเข้าล้วงล้าอย่างไม่มี การขออนุญาตใดๆจากเธอ น้ำฟ้าพยายามฝืนตัวขยับหนี ปากก็พร่ำรำพันว่า “อย่า ไม่เอา อย่าเข้ามา” แต่ทุกคำพูดของเธอไม่เป็นผลเพราะอดัมไม่สนใจจะฟัง เพราะเขาจับแก่นกายของตัวเองเริ่มถูไถไปมาบริเวณปากทางสวรรค์นั้น

“อ่าห์....ซี้ดดดด” น้ำฟ้าครางออกมาเพราะความเสียวซ่าที่เกิดขึ้น

“โอ้ววว..../...โอ้ย!....” ทั้งสองคนร้องออกมาพร้อมกัน สิ่งทีอดัมคลางแคลงใจก็ได้รับรู้ เขาเป็นคนแรกของเธอเพราะเขาเป็นคนทำลายและผ่านเยื่อพรหมจรรย์ ความอึดอัดเกิดขึ้นโดยทันทีจากการตอдрัดของหญิงสาวตรงหน้า แต่กลับสร้างรอยยิ้มอย่างพึงพอใจให้กับตัวเขาเป็นอย่างมาก และแน่นอนความพึงพอใจนั้นเขาเลือกที่จะเก็บไว้ในส่วนลึกของหัวใจอย่างที่ไม่ใครจะเข้าถึงแม้แต่ตัวเขาเอง

“รู้สึกอย่างไร?” อดัมกระซิบถามแผ่วเบาที่ข้างหูเล็กๆนั้นด้วยน้ำเสียงที่แหบพร่าเก็บกักความรู้สึกที่อยากปลดปล่อยไว้ เพราะภายในของเขานั้นร้อนลุ่มจากการถูกหญิงสาวตอдрัดแน่น

“เจ็บ!..” น้ำฟ้าตอบออกมาจากความรู้สึกที่เกิดขึ้นจริง และพยายามที่จะขยับหนีให้แก่นกายของอดัมหลุดออกจากตัวเธอแต่การกระทำของเธอไม่เป็นผล เมื่ออดัมตรึงร่างเธอไว้

“อย่าดิ้นสิ...เดี๋ยวจะแคะเชือกให้...เดี๋ยวก็หายเจ็บแล้ว” อดัมพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนปลอบประโลมหญิงสาวได้ร่าง

“เอาออกไป” น้ำฟ้ากัดฟันพูดพร้อมน้ำตาที่คลอเบ้าเกิดจากความเจ็บปวดที่เกิดขึ้น ซึ่งตอนแรกเธอเจ็บจนพูดไม่ออก และตอนนี้ความรู้สึกนั้นก็ยังคงอยู่ถึงแม้เขายังคงนั่งสงบอยู่ในตัวเธอ

“อย่ามาสั่งคนอย่างฉัน!” อดัมกัดกรามและใช้น้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ เพราะการแสดงออกของเธอเหมือนรังเกียจเขา ซึ่งคนอย่างเขาไม่มีทางยอมอยู่แล้ว

“ฮะ!” น้ำฟ้าร้องออกมาอีกครั้งพร้อมกัดปากล่างเพื่อสกัดกั้นเสียงร้องที่จะเกิดขึ้น เมื่ออดัมขยับแก้บนกายถอยออกมาและดันเข้าไปสุดแรง ความคับแคบในตัวเธอทำให้เขาทนต่อไปไม่ได้ไหว สะโพกสอขยับต่อเนื่องเริ่มสนองความต้องการของตัวเองมากกว่าที่จะเห็นใจหญิงสาวได้ร่าง แต่เขาก็ยังคงมีน้ำใจกับเธอโดยการครอบครองยอดเกสรตรงหน้าสลับไปมาซ้ายขวาจากเสียงร้องแห่งความเจ็บปวดของหญิงสาวได้ร่างก่อนหน้านี้แปรเปลี่ยนเป็นเสียงครางที่ไพเราะยิ่งนักในความคิดของอดัม เขาอยากได้ยินเสียงบรรเลงจากหญิงสาวจึงขยับสะโพกสออย่างต่อเนื่องและถี่เร็วขึ้น

น้ำฟ้าจากความรู้สึกทรมานในตอนแรกกลับถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกใหม่ที่เธอไม่เคยพบมาก่อน ร่างกายเธอตอบสนองกลับการกระทำของชายเหนือร่างเธอ ความเสียวซ่าที่เกิดขึ้นทำให้เธอขยับขาเปิดทางให้กับเขามากขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติปากหยักครอบครองความเต่งตึงจนยอดเกสรชูชันต้อนรับเชื้อเชิญเขาอย่างเต็มที่ ร่วมด้วยที่เธอแอนหน้าอกขึ้นเปิดทางให้กับเขายิ่งขึ้น

อดัมเอื้อมมือไปแกะผ้าที่มัดข้อมือน้อยๆทั้งสองข้างของหญิงสาวนั้นทันที เมื่อไรซึ่งการต่อต้านแต่ก็ไม่หยุดการกระแทกเข้าออกภายในตัวเธอยังคงกระทำอย่างต่อเนื่อง เสียงครางแห่งความสุขสมของทั้งสองประสานเป็นหนึ่งเดียวกันดังกึกก้องไปทั่วอนาบริเวณห้องนอนของอดัม

น้ำฟ้าเมื่อมือของเธอได้รับอิสระก็โอบกอดชายเหนือร่างอย่างหลงลืมความขุ่นข้องหมองใจก่อนหน้านี้จนหมดสิ้น เหลือเพียงความต้องการที่เธอเองก็ไม่ว่าและเข้าใจว่าคืออะไร และเมื่อไหร่ถึงจะสิ้นสุดตอนนี้เธอรู้เพียงว่าไม่อยากจะให้เขาหยุดการกระทำที่ทำอยู่ตอนนี้ สิบนิ้วของเธอจิกลงที่แผ่นหลังของอดัมอย่างเผลอไผล เพราะความรู้สึกที่เสียวซ่าไปทั่วอณูทุกสัดส่วนในร่างกายคนไม่มีประสบการณ์อย่างเธอ ไม่รู้จะระบายมันออกมาอย่างไร เธอไม่อยากจะมันจบลงมันมีแต่จะต้องการเพิ่มมากขึ้น

“ชอบ...มั๊ย?” อัดัมเมื่อรับรู้กระแสการตอบรับและความร่วมมือจากหญิงสาวได้ร่างแล้ว ก็อดที่จะถามเพื่อต้องการฟังเสียงของหญิงสาวที่น่ารักและถูกใจเขาอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“คะ...” คำตอบของหญิงสาวทำให้อัดัมยิ้มออกมาอย่างมีความสุขพร้อมประกบปากชมพระเรื่อนั้นเป็นรางวัล หญิงสาวจูบกลับอย่างไร้เดียงสา ยิ่งทำให้อัดัมรู้สึกพอใจเป็นอย่างมาก เมื่อลิ้นน้อยๆของเธอล้วงล้ำเข้ามาในโพรงปากของเขาทำให้อัดัมครางออกมา และเพียงไม่นานต่อจากนั้นอัดัมกับน้ำฟ้าต่างร้องครางออกมาเมื่อทั้งสองต่างปลดปล่อยธารน้ำที่เกิดจากกิจกรรมสวาท อัดัมยังคงแน่นิ่งสักพักพร้อมหอบหายใจ เขายอมรับได้เลยว่านี่เป็นครั้งแรกที่เขาแทบหมดแรงกับสิ่งที่เพิ่งผ่านไปเพียงแค่ครั้งเดียวและเขาก็มีความสุขอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยจริงๆ

“เธอ...นางแม่มด...ร้ายกาจที่สุด!” อัดัมเปรยออกมาพร้อมขยับลงนอนข้างหญิงสาวพร้อมร้งร่างเธอเข้าสู่อ้อมแขนโดยที่ไม่ถอดเก้นกายออกจากตัวหญิงสาว อัดัมรู้เพียงแต่ว่าเขารู้สึกถึงความอบอุ่นและปลอดภัยในนั้นและหลับตาลงอย่างอ่อนเพลียซึ่งผิดวิสัยของเขายิ่งนัก

“อยู่เฉยๆ...หรือเธอต้องการ? ฉันจัดให้ได้นะถึงแม้เธอจะรีดพลังฉันไปแทบไม่เหลือ” อัดัมพูดพร้อมกับกอบกุ่มกระชับสะโพกเล็กนั้นเข้าหาเมื่อหญิงสาวขยับที่จะผลະจากตัวเขาพร้อมกับดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายที่เปลือยเปล่าของพวกเขาไว้ น้ำฟ้าหยุดการกระทำนั้นทันที เมื่อคำเตือนประกาศออกมาอย่างชัดเจน บางอย่างในน้ำเสียงและตัวเขาทำให้เธอรู้ว่าเขาสามารถทำอย่างที่เขาพูดได้ทันที

อัดัมยิ้มกับตัวเองทั้งๆที่ยังหลับตาอยู่ อ้อมแขนยังคงกอดร่างเล็กอย่างแนบแน่น เมื่อรู้สึกถึงการหายใจอย่างสม่ำเสมอขึ้นแสดงให้รู้ว่าเธอหลับไปแล้ว อัดัมผ่อนคลายลงทันทีและเข้าสู่นิราศทันทีเช่นกันเพราะวันนี้เขาเองก็ผ่านวีรกรรมมากมายจากเธอคนนี้

รุ่งอรุณของเช้าวันใหม่สดใสแสงส่องเข้ามาผ่านหน้าต่างในห้องนอน น้ำฟ้ารู้สึกตัวแบบหลับๆตื่นๆ เพราะเธอยังคงต้องการที่จะนอนต่อเพราะเธอเพิ่งหลับมาได้ไม่กี่ชั่วโมง แต่ตอนนี้ร่างกายของเธอกลับไม่สงบนิ่งและตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ที่ร่างกายของเธอเคลื่อนไหวขยับขึ้นลงทั้งๆที่เธอยังคงนอนอยู่บนเตียงขนาดใหญ่แสนสบาย

น้ำฟ้าค่อยๆลืมตาภาพใบหน้าดวงตาสีเขียวมรกตจับจ้องที่ใบหน้าเธอด้วยแววตาที่บ่งบอกถึงอารมณ์ของขีดสุดของการปลดปล่อย แขนสองข้างของเขาค่อมระหว่างตัวเธอไว้และสาเหตุของการที่ทำให้ร่างกายเธอเคลื่อนไหวขึ้นลงอย่างต่อเนื่องเกิดจากชายเหนือร่างเธอที่ตอนนี้เขาขยับสะโพกกระแทกตัวตนเขาเข้าออกในตัวเธอ และเมื่อเธอลืมตาตื่นเต็มทีที่ร่างกายเขาและเธอขยับเร็วขึ้นพร้อมกับเสียงหอบหายใจจากคนด้านบน และเมื่อเธอเริ่มเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไรความอบอุ่นจากตัวเขาพุ่งใส่ตัวเธอทันทีพร้อมกับเสียงครางที่ดังออกมาจากคอแกร่งนั้นก้องกังวาลเข้าสู่โสตประสาทของเธอ น้ำฟ้าจับจ้องมองเขาด้วยดวงตากลมโตที่เบิกกว้างอีก

“คนบ้า...ทำอะไรเนี่ย?” น้ำฟ้าร้องออกมาและผลักรอกชายหนุ่มที่กระทำการอุกอาจกับเธอถึงสองครั้ง อัดมียินยอมอย่างง่ายดายเขาปลดปล่อยเธอจากพันธนาการทุกจุดและล้มตัวลงนอนหงายข้างกายหญิงสาว

น้ำฟ้าเมื่อเป็นอิสระเธอดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างกายเปลือยเปล่าของตัวเอง สายตาหันไปมองชายหนุ่มข้างกายอย่างไม่เป็นมิตรแต่ทุกอย่างเงียบสนิท คงเหลือไว้แต่เสียงลมหายใจของเขาที่ยังคงถี่เร็วบ่งบอกถึงการผ่านการออกแรงมาไม่นาน น้ำฟ้าถอนหายใจเมื่อไม่ได้คำตอบกับคำถามที่ถามไป และเมื่อเธอรู้สึกถึงความอุ่นที่ไหลออกมาจากความเป็นหญิงของเธอทำให้สติรับรู้การกระทำของเขา น้ำฟ้าค่อยๆก้มลงจากเตียงนอนอย่างแผ่วเบาเพราะเธอไม่แน่ใจว่าชายหนุ่มที่นอนหลับตานั่น เขาหลับไปแล้วหรือยัง? เธอไม่อยากจะหันไปมองเขาอีกเพราะเขายังนอนเปลือยเปล่าอวดรูปร่างที่กำยำสมชายอย่างไม่มียางอาย น้ำฟ้าคิดแบบนั้น

“อู๋ย!” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อเธอยืนขึ้น เพราะความปวดร้าวบริเวณความเป็นหญิงของเธอมันสร้างความเจ็บปวดให้กับเธอจนเธอต้องนั่งลงกับเตียงอีก มือข้างหนึ่งกอบกุ่มบริเวณหน้าท้องแบบเรียบนั้น เธอนั่งหันหลังให้กับชายหนุ่มที่ตอนนี้ลืมหูลืมตามองเธออย่างเป็นกังวลและดวงตาเขียวมรกตนั้นฉายออกมาถึงความเป็นห่วงอย่างชัดเจนจนเจ้าตัวไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ รวมถึงหญิงสาวที่ได้แหวดตานั้นก็ไม่อาจล่วงรู้ เพราะอดัมยังคงสงบนิ่งไม่ขยับร่างกายใดๆ ยังคงนอนนิ่งมีแต่สายตาที่จับจ้องแผ่นหลังขาวเนียนนั้น

ดวงตากลมนั่นเริ่มพร่าเลือนเนื่องจากมีน้ำใสๆ เข้ามาบดบังการมองเห็น เพราะความเจ็บปวดนั้นมันตอกย้ำถึงชีวิตที่ บัดซบ! ของเธอได้อย่างชัดเจน เธอไปทำเวรกรรมอะไรให้กับใครนั่นหนาทำไมเธอต้องมาเจอกับเรื่องนี้ด้วย ทำไมเธอไม่ตายๆ ไปซะทุกอย่างจะได้จบ นี่คือนิโทษทัณฑ์ที่เธอควรได้รับอย่างนั้นหรือ น้ำฟ้าคิดด้วยความเจ็บปวด

อดัมขมวดคิ้วเมื่อไหล่เล็กๆ นั้นสั่นพร้อมกับเสียงสะอื้นที่เจ้าตัวพยายามจะกักเก็บไว้ไม่ให้เล็ดรอดออกมา สองมือน้อยๆ กุ่แน่นอย่างอดกลั้นและอดทนบนขาเล็กนั้น อดัมปิดเปลือกตาลงเพราะเขาไม่อาจทนเห็นหญิงสาวตรงหน้าร่ำไห้ ถึงแม้เธอพยายามจะเก็บเสียงคร่ำครวญนั้นมันก็เล็ดรอดออกมาให้เขาได้ยินอยู่ดี

อดัมอดคิดต่อไปไม่ได้ว่าถ้าเธอรู้ว่าเขาเป็นใคร เธอจะเสียใจปานขาดใจอยู่ตอนนี้หรือเปล่า เพราะตัวเขาเองไม่อยากจะเชื่อว่ามีผู้ชายที่เพียบพร้อมอย่างเขาผู้หญิงหน้าไหนจะปฏิเสธเพียงแค่เขาพยักหน้าเรียกเพียงครั้งเดียว แต่มีเพียงผู้หญิงเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นหัวหน้ามาเฟียแห่งฟิลาเดลเฟีย เพราะฉากหน้าของเขาคือนายแบบชื่อดังที่มีเสน่ห์บาดใจทั้งหญิงแท้และหญิงเทียม

อดัมเองก็ทำในสิ่งที่เขาไม่เคยทำมาก่อนคือการลักลอบผู้หญิง เพราะก่อนหน้านี้ครั้งชั่วโม่งที่เขารู้สึกตัวตื่นและพบว่าตัวตนของเขายังคงฝากฝังไว้ในตัวหญิงสาวในอ้อมกอด ความต้องการในตัวเขาก็เกิดขึ้นทันที

เพียงแค่ว่าเมื่อคืนเป็นเรื่องจริงไม่ใช่ความฝัน เขาจึงทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อนและตัวตนของเขาก็เกิดความต้องการเธออีกครั้ง เขาจึงสนองความต้องการของตัวเองโดยไม่ได้นึกคิดถึงความรู้สึกของหญิงสาวเลยว่าเธอจะรู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ ถึงแม้จะเป็นนิสัยปกติของเขาอยู่แล้วที่ไม่เคยแคร์ผู้หญิงหน้าไหนทั้งนั้น เขาจึงได้เริ่มต้นขยับสะโพกเพื่อให้แกนกายที่ต้องการการปลดปล่อยขยับเสียดสีกับความเป็นหญิงในตัวเธอ ขนาดว่าเธอไม่รู้สึกตัวความคับแน่นในตัวเธอสนองอารมณ์ความต้องการเขาได้เป็นอย่างดีจนเขาถึงขั้นลืมหันตัวกระแทกใส่เธอรุนแรงขึ้นเรื่อยๆจนลืมนึกไปว่าเธอเป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์ผุดผ่องและเขาก็เป็นผู้ชายคนแรกของเธอ

และตอนที่เธอเริ่มรู้สึกตัวอึดอัดก็ขยับเปลี่ยนมาคร่อมร่างกายเธอและกระแทกความเป็นชายที่ตื่นตัวเต็มที่ใส่เธอครั้งแล้วครั้งเล่าจนร่างบางขยับตามแรงกระแทกนั้นช่วงเป็นภาพที่สวยงามยิ่งในความรู้สึกเขาตอนนั้นและต่อจากนั้นไม่นานเพียงเธอลืมตาขึ้นมาเขาก็ถึงจุดปลดปล่อยความอบอุนชุ่มขาวเข้าไปในตัวเธออย่างไม่กักเก็บไว้กับตัวเลย

“อ๊ย!” น้ำฟ้าร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อผู้ชายที่เธอคิดว่าเขาหลับไปแล้วลุกขึ้นมาและโอบซ้อนร่างเธอ แต่เมื่อเธอกำลังจะตื่นนอนต่อสู้อ เธอก็ต้องหยุดชะงักเพราะเมื่อมองใบหน้านัยน์ตาเขียวมรกตนั้นเขากลับไม่ได้มองมาที่เธอเลยและกำลังเดินไปทิศทางของประตูห้องน้ำ

“จัดการตัวเองต่อได้นะ” อัดัมพูดเมื่อวางเธอให้ยืนในห้องน้ำ สายตาจับจ้องที่ใบหน้าหวานนั้น น้ำฟ้าได้แต่พยักหน้าพร้อมสองมือขึ้นมาปิดบังตัวเองไว้และเอียงตัวหลบชายตรงหน้า เพราะทั้งเธอและเขต่างก็เปลือยเปล่ากันทั้งคู่

อัดัมแอบยิ้มเล็กน้อยกับท่าทางเอียงอายของหญิงสาวตรงหน้า และตอนนี้ใบหน้าหวานที่ยังคงมีคราบน้ำตาก็แดงระเรื่อขึ้น “เดี๋ยวจะเอาเสื้อผ้ามารให้...ขอเตือน!...อย่าได้ทำอะไรที่ลึนคิดอีกนะ” อัดัมพูดด้วยน้ำเสียงที่เข้ม

พร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบผ้าขนหนูมาพันรอบเอวและเดินออกจากประตู
ห้องน้ำไปโดยที่ไม่ลืมปิดประตูให้เธอด้วย

น้ำฟ้าได้แต่ยืนมองตามแผ่นหลังที่องอาจมีความมั่นใจในตัวเองสูง
เดินออกจากห้องน้ำไปอย่างไม่เข้าใจผู้ชายคนนี้เป็นใครกัน? ตอนนี้อย่างไร
ภายในของเธอกำลังสับสนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอนั้นมันยิ่งกว่าฝัน และแน่นอน
ความรู้สึกส่วนหนึ่งบอกว่าเป็นฝันร้าย แต่อีกส่วนหนึ่งกลับคิดในทางตรงกัน
ข้าม เพราะเธอก็ต้องยอมรับในความจริงว่าชายที่เดินออกไปเมื่อสักครู่นี้ดูดี
กว่าจะเป็นแค่ฝรั่งขึ้นก แต่จะว่าไปเขาน่าจะเป็นลูกครึ่งแต่จะชาติไหนผสมกับ
อะไรเธอก็ยังไม่แน่ใจ

อดัมเมื่อเดินออกจากห้องน้ำพร้อมปิดประตูเขาก็เดินออกจากห้อง
นอนของตัวเอง และมุ่งไปยังห้องของพ่อกับแม่เขา อดัมอาบน้ำในห้องน้ำใน
ห้องนอนของบุพการีทั้งสองเขาใช้เวลาเพียงสิบห้านาทีก็เดินออกจากห้องน้ำ
ในชุดเสื้อคลุมและเดินไปยังตู้เสื้อผ้าขนาดพอเหมาะสำหรับการใช้งาน อดัม
ยืนดูเสื้อผ้าของแม่ที่แขวนไว้อยู่สองสามชุด เขาเลือกชุดที่เหมาะสมสำหรับการ
เดินทางไกลข้ามทวีป และเป็นชุดที่ดีที่ผู้หญิงของเขามีขนาดตัวเท่ากับแม่
เพียงแค่ว่าจะผอมไปสักนิด และไม่ลืมที่จะหยิบชิ้นเล็กสำหรับผู้หญิงไปด้วย
ที่ยังไม่ผ่านการให้ถูกจัดและพับไว้อย่างเรียบร้อย

“ก๊อก...ก๊อก” น้ำฟ้าหันไปที่ประตูทันทีเมื่อได้ยินเสียงเคาะ และรีบ
สวมใส่เสื้อคลุมและผูกเชือกให้แน่นมากขึ้น และเดินไปยังประตูและค่อยๆ
เปิดอย่าง ก้าวๆ กลัวๆ

“เอาไปสิ...และรีบๆนะ...เรามาถึงแล้ว” อดัมพูดด้วยน้ำเสียงที่ราบ
เรียบพร้อมกับส่งเสื้อผ้าให้กับเธอ น้ำฟ้ารับมาอย่างว่าง่ายโดยที่ไม่ได้โต้ตอบ
กลับ และผ่านไปอีกสิบนาทีที่น้ำฟ้าออกมาจากห้องน้ำด้วยเครื่องแต่งกาย
เรียบร้อย อดัมที่แต่งตัวเรียบร้อยแล้วยืนรออยู่กลางห้อง สายตาจับจ้องมอง
หญิงสาวที่แต่งตัวด้วยเสื้อแขนยาวคอจีนสีชมพูกับกางเกงยีนส์สีซีดเข้ารูป
ค่อนข้างพอดีตัว “ค่อยไปหาเสื้อคลุมแขนยาวให้เธออีกตัวก็เรียบร้อยแล้ว” อดัม

คิดในใจ แต่จะว่าไปนี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นผู้หญิงคนนี้เป็นแบบปกติทั่วไป และแน่นอนถ้าเขายอมรับความรู้สึกที่เกิดขึ้นผู้หญิงคนนี้ดูดีแบบธรรมชาติที่ให้เธอมาอย่างเหมาะสม

น้ำฟ้าเองก็ยืนอยู่หนึ่งๆปล่อยให้ชายตรงหน้าสำรวจเธออย่างต้องการ เพราะตอนนี้เธอไม่มีอะไรที่ต้องอาย ในเมื่อเธออยู่ภายใต้อาภรณ์ห่อหุ้มร่างกายเรียบร้อย และเธอก็อดสำรวจชายตรงหน้าอีกครั้งไม่ได้ ผิวน้ำผึ้งของเขาดูเนียนละเอียดอย่างกับคนเอเชีย แต่ที่ดูเขาแตกต่างออกไปก็ดวงตาเขียวมรกตนั้นที่บ่งบอกถึงความเป็นตะวันตก และที่เธอรู้สึกขัดตาคือดวงตาสวยคู่ นั้นมักจะฉายแววถึงความหยามเหยียบคนที่เขามองเห็นตรงหน้าอยู่ตลอดเวลา และใบหน้าที่ดูจะบึ้งตึงตลอดเวลา

“นาย...” เสียงระฆังที่หยุดสงครามสายตาระหว่างอดัมและน้ำฟ้า เจอร์เอยเรียกอดัมทันทีเมื่อมาถึง

“อู๋!” น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างไม่พอใจ เมื่ออดัมคว้าข้อมือนั้นและกึ่งลากกึ่งดึงออกจากห้องนอนไปทันทีที่ได้ยินมือขวาเรียก

“เราพร้อมแล้ว...ออกเดินทางกันเลย” อดัมพูดกับเจอร์เอยเมื่อเปิดประตูและพบมือขวาคอนสตันที่ยืนอยู่หน้าห้อง เจอร์เอยเพียงแค่มองหน้าและเดินตามอดัมที่ยังกุมมือของน้ำฟ้าและเดินออกจากบ้านไปเพื่อไปขึ้นเรือที่รออยู่แล้ว

น้ำฟ้าหลังจากขึ้นมาบนเรือเรียบร้อยแล้วก็นั่งเงียบๆ อดัมยืนคุยอยู่กับเจอร์เอยที่ทำหน้าที่ขับเรือ

“นาย...บอกเธอหรือเปล่าครับว่าเรากำลังจะไปไหน”

“ก็ไม่ได้ถาม” อดัมได้แต่ส่ายหน้า

“แล้วเธอจะไปกับนายเธอ” เจอร์เอยถามกลับอย่างไม่เข้าใจ และแอบขำเลี้งหันหลังกลับไปมองหญิงสาวที่นั่งอยู่หนึ่งๆ

“ผมเป็นคนตัดสินใจ...” เจอร์เอยหันมามองอดัมอย่างไม่เข้าใจ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาไม่เข้าใจการกระทำของคนที่เป็นทั้งนายและน้องชาย

“ของที่ผมให้เตรียมเรียบร้อยแล้ว?” อัดัมย้ำถามสิ่งที่เขาแจ้งไปเมื่อเช้าอย่างกะทันหันให้มือขวาเตรียมไว้เป็นแผนสำรอง ถ้าหญิงสาวตรงหน้าไม่ให้ความร่วมมือ เจอร์พักหน้าและใช้สายตาหันไปที่ถุงข้างๆ ตัวอัดัม อัดัมมองตามสายตาและพยักหน้าเข้าใจ

น้ำฟ้าหันมองไปตามแนวฝั่งท่าจอดเรือทันทีที่เรือชะลอความเร็วเพื่อเข้าจอด เพราะตลอดการเดินทางมาถึงแม้เธอจะนั่งนิ่งๆ แต่ภายในสมองของเธอหาหนทางที่จะหนีไปจากชายฉันทาเขียวมรกตคนนี้ แต่ไม่ทันที่เธอจะได้ขยับตัวอัดัมก็มายืนใกล้เธออย่างตั้งใจและจับแขนเธอไว้

“ขึ้นไป” อัดัมพูดพร้อมกับช่วยเธอขึ้นไปบนสะพานเพื่อไปขึ้นรถที่มารอแล้ว น้ำฟ้าขยับตามแรงจูงของเขายังไม่ติดออก และเดินเคียงข้างเขาไปตามสะพานเพื่อมุ่งหน้าไปยังรถตู้ที่จอดรออยู่ น้ำฟ้าอดชำเลืองมองชายข้างกายที่สายตาเขามองไปข้างหน้าไม่ได้มองมาทางเธอเลยสักนิดและเมื่อเขาและเธอเดินทางถึงทางที่มีแยกไปทางซ้าย

“โอ้ย!...” อัดัมร้องออกมาเมื่อน้ำฟ้ายกมือเขาที่กอบกัมแขนเธอไว้และกีดกันที่ พร้อมกับเธอยกเท้าที่ใส่รองเท้าส้นเตี้ยที่เขาก็นำมาให้ก่อนออกจากบ้านบนเกาะเหยียบลงบนรองเท้าของอัดัมอย่างแรง แต่สิ่งที่น้ำฟ้าคิดไว้ผิดหมดเมื่ออัดัมไม่ปล่อยมือจากแขนเล็กนั้น และตรงกันข้ามเขากลับหมุนตัวเธอด้วยแขนข้างเดียวของเขาทำให้น้ำฟ้าเข้ามาอยู่ในวงแขนของอัดัม

“อืม...อืม” น้ำฟ้าร้องออกมาได้แค่นั้น เมื่อมืออีกข้างของเขาที่ล้วงอยู่ในกระเป๋ากางเกงออกมาพร้อมกับผ้าเช็ดหน้าในมือนำมาอุดจมูกของน้ำฟ้าเพียงชั่วคราว การตื่นนอนของน้ำฟ้าก็สงบลง อัดัมค่อยๆ ปล่อยให้น้ำฟ้ายืนตรงๆ อีกครั้งและจ้องเข้าไปในดวงตาที่มีอาการเลือนลอยอย่างเห็นได้ชัด

อัดัมกอบกัมมือเล็กอีกครั้งและออกเดินไปยังรถตู้เหมือนไม่มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเลยก่อนหน้านี้ เจอร์ทำเพียงแค่นั่งมองและเมื่อเหตุการณ์เข้าสู่สภาวะปกติทั้งสามคนขึ้นรถตู้ที่เตรียมเคลื่อนตัวออกไปยังสนามบินของจังหวัดภูเก็ต

อดัมชำเลื่องมอหงสาวที่นั้งอยู่ข้างกายพร้อมกั้มที่มปากอย่างผู้ชนะ เขาคิดว่าอยู่แล้วว่าเขาต้องพยศ หลังจากที่เขาที่แอบมอทำทางของเรอบนเรือ ตอนที่เธอไม่ได้มองมาทางเขาที่บนเรืออดัมก็ทำการผสมยากล่อมประสาทที่ไม่ถึงชั้นยานอนหลับและพรมไว้ที่ผ้าเช็ดหน้าและใส่มาในกระเป๋ากางเกงของตัวเองเอาไว้ใช้ยามที่เธอออกฤทธิ์ ยาดัวนี้มีเพียงแค่กล่อมประสาทอ่อนๆให้คนที่สูดดมคล้อยตามคำสั่งเท่านั้น จะว่าไปยาดัวนี้ก็จะคล้ายๆกับยาที่เขาไว้ใช้สอบสวนนักโทษให้เปิดเผยความจริง และคาดว่าว่าเธอจะรู้สึกตัวตอนนั้นเขาคงถึงอังกฤษแล้ว

เจอาว์ได้แต่แอบชำเลื่องมอเจ้านายและหญิงสาวที่ต้องใช้นามว่า นาวา เบนเน็ต อย่างไม่อยากจะคิดต่อเลยว่าถ้าถึงอังกฤษแล้วจะเกิดอะไรขึ้นแต่นั้นไม่น่าเป็นห่วงเท่ากับว่าถ้านายหญิงนี้น่าทราบเรื่องนี้เจ้านายของเขาจะเป็นอย่างไรต่อไป

‘ณ ประเทศอังกฤษ’

“ให้คนเตรียมรถเลย...เดี๋ยวอีกสิบห้านาที ผมจะเข้าบริษัท...” อัดัมหันมาพูดกับเจอาร์เมื่อรถแล่นจากสนามบินฮีทโรว์มุ่งหน้าสู่คฤหาสน์ใจกลางกรุงลอนดอนที่เป็นบ้านของอลันพี่ชายเพียงคนเดียวของเขา และเมื่อพูดจบอัดัมที่มีหญิงสาวในอ้อมแขนที่เขานำตัวมาจากเมืองไทยเดินขึ้น บันไดสู่ชั้นสองของคฤหาสน์ และเดินไปยังฝั่งตะวันตกที่เป็นที่พักของเขาในบ้านหลังนี้

อัดัมเมื่อเดินมาถึงห้องนอนเขาก็ค่อยๆวางร่างบางลงสู่เตียงนุ่ม จัดทำให้เธอได้นอนหลับพักผ่อนอย่างสบาย หลังจากการเดินทางข้ามทวีปมาอย่างยาวนาน และเดินออกจากห้องไปโดยทันที

“ให้คนเฝ้าไว้...และจัดอาหารมาให้เธอด้วย” อัดัมพูดกับหัวหน้าแม่บ้านคนสนิทของอลัน เฮเลนเพียงพยักหน้าและถอยออกไปอย่างไม่ต้องซักถามอะไร เพราะเธออยู่กับครอบครัวนี้มานานรู้จักแม้กระทั่งคุณตาทวดไม่เคิลของเหลนทั้งสอง และค่อนข้างเข้าใจครอบครัวนี้ดีจึงไม่มีความกังขาในทุกเรื่องของการกระทำของนายทุกคน

“ครับพี่...” อัดัมเมื่อกลับมาขึ้นรถที่เตรียมไว้เขาก็ต่อสายหาอลันพี่ชายที่ยังคงจัดการปัญหาหัวใจอยู่ที่เมืองไทย และตลอดการเดินทางอัดัมทำความเข้าใจสิ่งที่เขาต้องไปจัดการแทนอลัน

“ฝากด้วยนะ” ออลันพูดกับน้องชายหลังจากแจ้งรายละเอียดที่จำเป็นและสำคัญให้อัดัมเข้าใจ

“ครับ” อัดัมตอบรับและกดวงสาย และเมื่อรถเข้ามาจอดที่ทางเข้าด้านหน้าของตึกสูงที่มีป้ายใหญ่ขึ้นไว้ว่า ‘ชาววันเดอร์กรุ๊ป’ อัดัมและเจอาร์ลงจากรถและเดินผ่านประตูที่มีคนมาเปิดรอไว้แล้ว

“ลูกค้ามาถึงแล้วคะ” เลขาส่วนตัวอีกคนของอลันรายงานทันทีเมื่ออัดัมเดินเข้ามา เพราะเธอได้รับแจ้งจากเจ้านายของเธอแล้วว่า อัดัมจะมาทำหน้าที่นี้แทน อัดัมพยักหน้าพร้อมรับแฟ้มที่เลขาส่งให้มาเปิดดูขณะเดินเข้าลิฟท์เพื่อไปพบกับลูกค้าคนดังกล่าว

อัดัมอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย เพราะเขาเข้าใจสิ่งที่ต้องทำวันนี้ทุกอย่างแล้วแค่ให้ ‘ลูกค้า...ลงชื่อก็เป็นอันจบ’

“คุณอัดัม...นี่คือคุณคริสตินา” อัดัมยื่นมือไปเป็นการทักทายตามธรรมเนียม เมื่อเลขาอีกคนของอลันทำการแนะนำเขาและเธอ เมื่อทีมของเขา คือเลขาของพี่ชายและเจอาร์มาถึงห้องประชุม

“ยินดีที่ได้รู้จัก...และได้ร่วมค้าขาย” อัดัมกล่าวทักทายและจุดประสงค์ของการพบเจอในครั้งนี้ออกไปพร้อมกับจับมือหญิงสาวตรงหน้า

“ยินดีที่ได้รู้จักคะ...คุณอัดัม” คริสตินากล่าวทักทายกลับ โดยที่มือทั้งสองยังคงจับกันไว้ อัดัมเลิควิวเล็กน้อยพร้อมรอยยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย เพราะมือเรียวบางนั้นยังคงกำมือเขาไว้โดยที่เธอยังไม่ยอมปล่อย และเมื่อเขามองเข้าไปในใบหน้าที่บรรจงแต่งแต้มมาอย่างสวยงามและดวงตานั้นอัดัมก็เข้าใจทันที ว่างานนี้ไม่ยากอย่างที่คิดเพราะเขาคิดว่าคงต้องมีการจัดโปรโมชันพิเศษให้กับลูกค้าคนนี้สักหน่อย

“เชิญนั่งครับ” อัดัมพูดพร้อมกับปล่อยมือบางนั้นและส่งสายตากลับดวงตานั้นอย่างเข้าใจในความหมายของฝ่ายตรงข้าม และแน่นอนสายตาที่เขาตอบกลับนั้นคือเขาตอบรับสิ่งที่เธอเสนอ

หญิงสาวกล่าวขอขอบคุณด้วยความชื่นมื่น เพราะเธอไม่ใช่เด็กสาวไร้เดียงสาที่ไม่เข้าใจสายตาของชายตรงหน้า

“เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา...กับ...”อดัมพูดแค่นั้นและส่งยิ้มอย่างมีเลศนัยให้กับเธอพร้อมกับส่งแฟ้มที่รับมาจากเลขาส่งให้ คริสติน่า เพียงแค่เธอเห็นตัวทุกอย่างก็จบ เพราะการพบเจอครั้งนี้ของเธอและคริสติน่า เธอเป็นตัวแทนของบริษัทที่จะว่าจ้างบริษัทของพี่ชายเขา ผลิตภัณฑ์ของรถรุ่นใหม่ที่จะเปิดตัวในปีหน้าที่มียอดการสั่งซื้อจากทุกทวีป

“...ไม่มีปัญหาอยู่แล้วคะ...กลุ่มธุรกิจของเราเชื่อและวางใจ...ซาวันเดอร์กรุปอยู่แล้ว...ฉันฟังฐานะคะว่าคุณอลันมีน้องชายด้วย”

“แล้ว...คุณผิดหวังหรือเปล่าที่ต้องเจอผม...แทนที่จะเป็นพี่”คริสติน่ายิ้มและส่ายหน้า เธอได้เจอและรู้จักกับอลันเมื่อสองปีก่อน สองพี่น้องนี้ดูดีทั้งคู่แต่เป็นคนละแนว เพราะอลันจะสุขุมอ่านยากไม่เล่นหูเล่นตากับเธอแบบนี้ เพราะไม่ใช่ว่าเขาจะไม่อยากกินอลันแต่ออลันไม่เปิดช่องให้เธอเลยต่างหาก ต่างกับอดัมที่เปิดเผยออกมาอย่างชัดเจนเพียงแค่เธอส่งสายตาลองเชิงไปนิดเดียวเขาก็ตอบรับอย่างง่ายดาย

อดัมมองหญิงสาวตรงหน้า ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่รู้ว่าเธอเป็นแบบไหน เพราะพี่ชายได้บอกไว้ก่อนหน้านี้อแล้วว่าเธอเป็นสาวร้อนสวาท อดัมจึงตั้งใจแสดงบทบาทหนุ่มนักรักให้เธอได้เห็น เธอก็ตกหลุมที่เขาขุดดักไว้ มันก็แค่ธุรกิจและผลประโยชน์

“จะว่าไป...คุณอดัมหน้าตาคุณๆนะคะ...” คริสตินามองหน้านัยน์ตาเขียวมรกตนั้นอีกครั้ง อดัมเพียงแค่มิ้มที่สามารถทำให้สาวๆแทบจะร้องกรี๊ดกับรอยยิ้มพิชิตนารีสยบแทบเท้า ‘ต้องขอบคุณรอยยิ้มนี้...เพราะใครๆมักจะบอกว่าเขามีรอยยิ้มเหมือนพ่อมาก...และแน่นอนก็ในเมื่อพ่อเขาคือปีเตอร์มาร์ส นักร้องเจ้าเสน่ห์ของสาวๆในยุคนี้’

“ก็ผมน้องชาย...พ่อลัน...คุณคงจะคุ้นๆกับพี่ชายผมสิครับ” อดัมกลับเบี่ยงเบนความสนใจเธอไปทางอื่น และแน่นอนที่เธอต้องคุ้นๆหน้าตาเขาในเมื่อเขามีอาชีพนายแบบเป็นฉากบังหน้า

คริสติน่าเพียงแค่มองหน้าและก้มมองอ่านเอกสารตรงหน้าอีกครั้ง ถึงเธอจะหลงเสน่ห์ชายตรงหน้าแต่หน้าที่ของเธอก็สำคัญ เพราะไม่อย่างนั้น เธอคงไม่มายืนอยู่จุดนี้

“เราไปทานอาหารจีนกันนะคะ...ฉันมีที่ประจำ” คริสติน่าเอ่ยหลังจากที่จรดปากกาเซ็นชื่อ

“ไม่มีปัญหาครับ...เราไปกันเลยนะครับ” อัดัมพูดพร้อมกับลุกยืนขึ้น พร้อมกับเดินไปหยิบเก้าอี้ให้หญิงสาว

“ฉันขับรถมาเอง...เราไปด้วยกันนะ”

“ได้ครับ...เดี๋ยวผมของสั่งงานสักสองสามนาทีและตามลงไป” อัดัมพูดกับหญิงสาวและบอกให้เลขาของพี่ชายเดินไปส่งเธอ

“พี่เจอาร์...กลับไปก่อน” เจอาร์พยักหน้าเข้าใจ เพราะที่เขาต้องกลับตามคำสั่งของเจ้านาย เพราะเขาต้องไปจัดการเรื่องของหญิงสาวที่ตอนนี้ไม่แน่ใจว่าจะตื่นจากการเดินทางข้ามทวีปหรือยัง

“ขอบคุณครับ...ผมฝากด้วยนะครับ” อัดัมเปลี่ยนแวตตาและสีหน้าแตกต่างจากเมื่อสักครู่อย่างกับหน้ามือเป็นหลังมือ เพราะจะมีใครสักกี่คนที่จะรู้ว่าบทบาทไหนของผู้ชายตรงหน้าคือตัวตนที่แท้จริงของเขา

ทันทีที่อัดัมและคริสติน่าเดินเข้ามาในร้านอาหารจีน พนักงานต้อนรับก็เดินนำทั้งสองไปยังโต๊ะที่เป็นห้องส่วนตัว และเมื่อประตูห้องถูกเปิดเข้าไปภายในห้องบนโต๊ะอาหารก็ไม่ว่างเพราะอาหารได้ถูกจัดเตรียมให้กับลูกค้าคนสำคัญ หลังจากที่อัดัมเดินเข้าไปประตูห้องก็ถูกปิดโดยทันที ภายในห้องมีเพียงเขาและเธอ

อัดัมเพียงแค่นั่งที่มุมปาก และเดินไปนั่งด้วยท่าทางสบายๆ และเริ่มทานอย่างใจเย็นถึงแม้ว่าหญิงสาวข้างกายจะน่าสนใจแต่สำหรับเขาแล้ว คิดถึงผู้หญิงอีกคนที่ตอนนี้คงหลับไหลไม่ได้สติ

“ไม่ชอบอาหารจีนเหรอ?” คริสติน่าเอ่ยถามออกมา เพราะตั้งแต่เข้ามาอดัมยังไม่พูดอะไร และเหมือนเขาคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา

“...เฉยๆ...อะไรก็ทานได้” อดัมตอบด้วยเสียงราบเรียบ

“ถ้ามันเป็น...พอจะทำให้คุณชอบได้มั้ย?” คริสติน่าพูดพร้อมกับนำของสองอย่างจากกระเป๋าออกมาวางไว้บนโต๊ะ

อดัมมองสิ่งที่คริสตินาวางไว้บนโต๊ะ พร้อมกับรอยยิ้มเล็กน้อยที่มุมปากก็ปรากฏบนใบหน้าสีน้ำผึ้งนั้น เพราะสิ่งที่คริสตินาวางไว้คือเกราะป้องกันที่ขวางกั้นการผลิตยาพิษ อีกอย่างอดัมก็สามารถเดาได้ถูกต้องว่ามันคือยากระตุ้นปลุกอารมณ์ความต้องการ อดัมมองคริสติน่าที่หยิบเม็ดยาดังกล่าวเข้าปากตัวเองและกลืนลงคอไป มีเธอผู้ชายอย่างเขาจะต้องกลัวอดัมก็หยิบขึ้นมาหนึ่งเม็ดและเอาเข้าปากไปเช่นกัน

“อ้า...อ้า...โอ้วววว” และหลังจากนั้นเวลาผ่านไปเพียงยี่สิบนาทีเสียงครางอย่างพึงพอใจของคริสตินาก็ดังลั่น เมื่อตัวตนที่มีเกราะป้องกันกระแทกเข้าออกเสียงดังกึกก้องประสานไปกับเสียงครางของเธอ เมื่อร่างกายเปลือยเปล่าของชายหญิงในห้องอาหารจีนกำลังกอดรัดประนอนประอึกสัสวาทให้แก่นกันและกัน

“...ว้าวววว...” คริสติน่าร้องครางอย่างถูกใจ เมื่อตอนนี้เธอกำลังอยู่ในท่าคลานสี่ขาโค้งก้นให้ออดัมสอดใส่กระแทกตัวตนจากทางด้านหลังในความเป็นหญิงของเธอด้วยแรงที่ดิบเถื่อนตรงตามความต้องการของคริสติน่าอย่างถึงที่สุด

อดัมยังคงขยับสะโพกกระแทกแก่นกายเสียดสีเข้าออกความเป็นหญิงของหญิงล่าสวาท จะเรียกคริสติน่าแบบนี้ก็ไม่ผิด เพราะทุกอย่างเธอเตรียมการไว้อย่างพร้อมแบบมืออาชีพ สองมือของอดัมกอบกุมประคองสะโพกขาวตรงหน้าอย่างมั่นคงเพื่อที่รองรับการสาดสัดกระแทกกระชั้นของเขาย่างดิบเถื่อน ที่เกิดจากยาที่อยู่ในกระแสเลือดของเขากับความต้องการแบบธรรมชาติของผู้ชาย

“...ดีเหลือเกิน...แรงอีก...ซี้ดดดด” คริสติน่าตอวัดรัดแก่นกายที่กระแทกใส่เธอ อย่างไม่มีที่ท่าว่าแรงจะลดน้อยลงเลย อัดมกระหน่ำใส่อย่างไม่ยั้งโดยที่ไม่มีมีความจำเป็นที่จะต้องถนอมหญิงสาวตรงหน้า

“โอ้ววววว....” อัดมร้องครางออกมาเมื่อมาถึงจุดปลดปล่อย เขากระแทกแรงๆอีกสองสามครั้งและต่อจากนั้นขี้จูดประสานนั้นเมื่อตันตัวตนเข้าไปจนสุด เสียงครางของคริสติน่าดังอย่างไม่ต้องกังวลว่าเสียงจะเล็ดลอดออกจากห้องเลย เพราะห้องอาหารแห่งนี้ทำด้วยวัสดุเก็บเสียงเป็นอย่างดี

อัดมถอดแก่นกายออกมาทันที และถอยมานั่งบนเก้าอี้โซฟาขนาดใหญ่ คริสติน่าล้มตัวลงนอนแทบทำอัดมอย่างคนหมดแรง และมีเพียงลมหายใจของหญิงชายที่ต่างก็เอาอากาศเข้าปอด อัดมดึงเกราะป้องกันที่มีธารน้ำพุ่งซึ่งขังอยู่ในนั้นออกและโยนทิ้งไปที่ถังขยะใบเล็กใกล้ๆอย่างไม่สนใจ

คริสติน่าหลังจากที่ได้พักเหนื่อยก็คลานเขาเข้ามาหาอัดมและมาหยุดที่ระหว่างขาของเขา อัดมก้มมองหญิงสาวเบื้องล่างที่ตอนนี้เธอไม่ต่างไปกับนางทาสที่มีหน้าที่ปรนเปรอเจ้านายอย่างเขา คริสติน่าก้มหน้าพร้อมอ้าปากแลบลิ้นออกมาและเริ่มโลมเลียแก่นกายที่ถึงแม้จะปลดปล่อยไปแล้วครั้งหนึ่งแต่ก็ไม่ลดขนาดลงเลย และนั่นก็คงเป็นผลมาจากยาที่เขากินเข้าไป

อัดมเพียงยิ้มเล็กน้อยเมื่อคริสติน่ากำลังอ้าปากและดูดกลืนท่อนแก่นกายที่คืบปากเธอ อัดมครางออกมาอย่างพอใจเมื่อสาวมากประสบการณ์อย่างเธอรู้ว่าจะต้องจัดการกับแก่นกายของเขาแบบไหนที่จะทำให้เจ้าของสุขสมอย่างถึงที่สุด

อัดมแต่งสะโพกเพื่อให้ตัวตนของเขาเข้าไปลึกที่สุดเมื่อคริสติน่าดูดรั้งจนแก้มเธอตอบอย่างเห็นได้ชัด อัดมร้องครางออกมาเสียงดังเมื่อช่องปากคริสติน่าสร้างความเสียวซ่าให้เขาได้เป็นอย่างดี

“ซี้ดดดดด....” อัดมครางออกมาเมื่อคริสติน่าสวมวิญญูณสาวร่าเริงโหยหาขาดแคลนเซ็กส์ด้วยการสวาปามแก่นกายเขาอย่างเมามัน สองมือของอัดมเข้ากอบกุ่มศีรษะของคริสติน่า จับที่เส้นผมของเธอพร้อมลูบไปมาจน

ผมของเธอยุ่งเหยิง สร้างความหึกเหิมให้กับคริสติน่าที่รับรู้ได้ว่าอดัมใกล้ถึงจุดปลดปล่อยอีกครั้งแรงจูงใจจะการรุดตุดแก่นกายเข้าออกเร็วขึ้น เสียงที่เกิดจากริมฝีปากมากประสบการณ์ของเธอเสียงดังประสานไปกับเสียงครางของอดัม

“ใกล้แล้ว....” อดัมร้องบอกหญิงสาวตรงหน้าและหลังจากสิ้นเสียงของอดัมไม่นาน คริสติน่าก็ได้รับธารน้ำที่พวยพุ่งออกมาจากปลายแก่นกายที่คับปากเธอ เธอกลืนกินอย่างกับผู้หิวโหย และตรงไหนที่ไหลออกมาเลอะซาของอดัม คริสติน่าก็ตามไปทำความสะอาดจนไม่เหลือให้เห็นอีกเลยด้วยลื่นที่มากด้วยประสบการณ์

“เฮเลน...” เฮเลนหันไปตามเสียงที่เอ่ยเรียกชื่อเธอ อดัมเดินขึ้นมาเพื่อที่จะกลับห้อง เห็นเฮเลนแม่บ้านของพี่ชายกำลังจะผลักประตูห้องนอนเขาเข้าไป

“คุณอดัม” เฮเลนชะงักมือและยืนรอจนอดัมเดินเข้ามาใกล้

“มีอะไร...”

“ดิฉันนำของมาให้คุณผู้หญิงข้างในคะ” อดัมมองไปที่มือของเฮเลนที่ถือถุงกระดาษใบเล็กมาด้วย

“เขาต้องการอะไร...”

“เอ่อ...คือ...ของใช้ส่วนตัวของเธอนะคะ” เฮเลนที่ตะกุกตะกักในตอนแรก แต่พอได้เห็นสายตาที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจของชายตรงหน้าเธอก็รีบรายงานออกไปอย่างรวดเร็ว

“ไปพักเถอะ...เดี๋ยวฉันเอาเข้าไปเอง” อดัมพูดพร้อมเอื้อมมือมารับถุงกระดาษที่เฮเลนยื่นให้ และเดินเข้าห้องพร้อมปิดประตูโดยทันที

อดัมเปิดถุงที่ถือมาเขาขมวดคิ้วเล็กน้อยและเดินเข้าไปยังทิศทางของเตียงนอนที่ยังคงมีหญิงสาวร่างเล็กนอนหลับอยู่ อดัมเอาถุงกระดาษนั้นวางไว้ที่โต๊ะหัวเตียงและเดินเสียงเข้าห้องน้ำเพื่อชำระร่างกาย เพราะตั้งแต่ที่

เขามาถึงอังกฤษเมื่อตอนสายของวันนี้ เขาก็ต้องไปทำหน้าที่แทนพี่ชายและต่อจากนั้นเขาต้องจัดโปรโมชั่นพิเศษให้กับลูกค้าคนสำคัญของพี่ชาย และตอนนี้ก็เป็นเวลาหนึ่งทุ่มตามเวลาท้องถิ่น สำหรับเขาแล้วแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยมาก เพราะหนักกว่านี้เขาก็เคยเจอมาแล้ว

อดัมเดินออกจากห้องน้ำหลังจากเวลาผ่านไปเกือบยี่สิบนาที เขาเดินเข้าไปยังโซนวอล์คอินหีบชุดสำหรับนอนเข้ามาสวมใส่และเดินไปยังเตียงและค่อยๆ คลานขึ้นเตียงอย่างแผ่วเบาไม่ยากรบกวนหญิงสาวที่หลับสนิทอยู่ตรงหน้า

“อืม...” น้ำฟ้าครางในคอแบบไม่พอใจ เมื่อเธอถูกรบกวนจากอดัม เมื่อเขาเข้ามาสวมกอดเธอและให้เธอเข้ามานอนในอ้อมแขน และเพียงแค่นั้นหญิงสาวในอ้อมแขนก็สงบเข้าสู่นิทราเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น อดัมเพียงแค่หลับตาและเข้าสู่นิทราเช่นกันโดยที่แขนยังคงโอบกอดร่างบางไว้

รุ่งอรุณของวันที่สองในประเทศอังกฤษ น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาขึ้นเมื่อเริ่มรู้สึกตัวหลังจากที่เธอนอนมานานกว่าสองวัน น้ำฟ้ามองไปรอบๆ ที่เธอรู้สึกไม่คุ้นตา สายตามองเลยมาที่คนข้างกายที่ประคองกอดเธอไว้ น้ำฟ้าจับจ้องมองหน้าชายข้างกายอย่างเงิบๆ

“...โอ๊ะ!...” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อมือที่ควานาฬิกาตั้งโต๊ะกำลังจะพาดลงบนหน้าของอดัม ถูกเขาคว้าไว้ก่อนที่มันจะมาสัมผัสบนใบหน้าของเขา

“...ฉันไม่อ่อนขนาดนั้นหรอก” อดัมพูดออกมาอย่างหึงหวงเกรี้ยวแกวตาจ้องไปที่ใบหน้าหวานข้างกายที่ตอนนี้แสดงอาการตกใจอย่างเห็นได้ชัด ผู้หญิงคนนี้นักล้ามากที่คิดจะทำร้ายเขา

“...ไ้อ้บ้า...ปล่อยฉันนะ” น้ำฟ้าร้องออกมาพร้อมกับขยับกายหนีจากอดัมที่รั้งเอวบางไว้ให้เบียดเข้าหาจนสะโพกเล็กเบียดเข้ากับแกนกายอย่างจงใจ

“ฉันคงบ้าแน่...ถ้าฉันปล่อยเธอไป...ทำร้ายฉันแล้วคิดว่าจะหนีได้ง่ายๆหรือไง?” อตัมพูดพร้อมกับรวบข้อมือบางไว้ และลืดอกตัวเธอไม่ให้ขยับไปไหนได้

“เออ!!!!...ฉันอยากฆ่านายด้วยมือของฉันเลยละ...” น้ำฟ้าสวนกลับอย่างไม่เกรงกลัวอะไร

“คงหายเหนื่อยแล้วสิ...ถึงได้ปากกล้าขนาดนี้”

“ปล่อยฉันนะ...ไอ้คนบ้า...ฮือออ” น้ำตาเริ่มไหลออกมาอย่างคับแค้นใจ เมื่อน้ำฟ้ารู้ตัวว่าต้องพ่ายแพ้ในพละกำลังกับชายข้างกาย

“.....” อตัมจู่ๆเสียงก็หาย เมื่อเห็นน้ำตาของหญิงสาวข้างกาย

“...เลว...คุณมันเลว...”

“...นี่เธอ!...ระวังปากไว้ด้วย...” อตัมเตือนหญิงสาวตรงหน้าอย่างใจเย็น เพราะคนอย่างเขาไม่ใจเย็นพอที่จะให้ผู้หญิงที่เขาเก็บได้ มานั่งด่าเขาปาวๆได้

“.....” คราวนี้เป็นน้ำฟ้าที่เป็นฝ่ายเงียบ เธอปิดเปลือกตาลงไม่อยากจะเห็นหน้าผู้ชายตรงหน้า และคิดไปถึงตอนเที่ยงเมื่อวานนี้ที่เธอรู้สึกตัวและเห็นสถานที่ไม่คุ้นตาและตอนนั้นเธอตกใจมาก

“คุณเป็น...ใคร?...แล้วที่นี่คืออะไร?” น้ำฟ้าร้องถามทันทีที่สายตากวาดไปจนทั่วและมาสบตากับหญิงสาวชาวต่างชาติ

“ตื่นแล้วหรือคะ?...รู้สึกอย่างไรบ้างคะ...ฉันเฮเลนจะเป็นคนดูแลบ้านหลังนี้ค่ะ” เฮเลนพูดตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่ใจดีพร้อมรอยยิ้มที่คนที่ได้มอง เห็นแล้วสบายใจ

“เอ่อ...ที่นี่คือ?”

“บ้านคุณอลันพี่ชายคุณอตัมคะ”

“...?...” น้ำฟ้าทำหน้าไม่เข้าใจเพราะเธอไม่รู้จักทั้งคุณอลันและคุณอตัมที่หญิงสาวตรงหน้าเอ่ยออกมาเลย

“...คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?” เฮเลนเอ่ยถามอีกครั้ง เพราะจากที่มองหน้าสาวไทยตรงหน้าแล้ว ดูเธอสับสนเห็นได้อย่างชัดเจน

“...เอ่อ...ครืดดดด...” และไม่ทันที่น้ำฟ้าจะได้ตอบคำถามที่ถูกเอ่ยออกมาอีกครั้ง เสียงท้องของเธอก็ร้องประกาศความหิวของเธอออกมาให้เฮเลนได้ยิน

“...รอสักครู่นะคะ” เฮเลนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มที่น้ำฟ้ามองแล้วรู้สึกถึงความปลอดภัยจากเฮเลน

“ขอบคุณนะคะ...เฮเลน” น้ำฟ้ากล่าวขอบคุณเฮเลน หลังจากที่ได้จัดการอาหารที่เธอนำมาให้จนไม่เหลือ

“คุณจะทำน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ามั๊ยคะ...” เฮเลนเอ่ยพร้อมนำเสื้อผ้าของหญิงสาวที่เจอร้านมาให้ใส่ตัว

“ก็ดีคะ...รู้สึกเปียๆและเหนียวจัง” น้ำฟ้าพูดพร้อมกับเดินเข้าไปในห้องน้ำจนเธอลืมเลือนไปเลยว่า เธอยังไม่รู้ตัวว่าตอนนี้ตัวเธออยู่อีกทวีปคนละฟากกับประเทศไทย

“เดี๋ยวกะ!” เฮเลนหันไปตามเสียงเรียกนั้น เมื่อน้ำฟ้าเข้าไปในห้องน้ำไม่ถึงห้านาที เธอก็เปิดประตูห้องน้ำออกมาและร้องเรียกเฮเลนก่อนที่เธอจะถือถาดอาหารออกจากห้องไป

“...มีอะไรหะคะ”

“คือว่า...หนูอยากทราบหน่อยคะ...คือว่าหนูเป็นวันนั้นของเดือนคะ” น้ำฟ้าบอกไปอย่างอายๆ

“รอสักครู่นะคะ...ประเดี๋ยวดิฉันจะนำขึ้นมาให้คะ” น้ำฟ้ายิ้มพร้อมพยักหน้าขอบคุณและถอยหลังกลับเข้าห้องน้ำไป

“ขอบคุณนะคะเฮเลน...ถ้าไม่ได้คุณหนูคงแย่แน่เลย” น้ำฟ้ากล่าวขอบคุณเฮเลนอีกครั้งหลังจากที่รับสิ่งที่ต้องการมาจากเธอ และออกมาจากห้องน้ำอีกครั้ง

“ไม่เป็นไรคะ...เป็นหน้าที่ของดิฉันอยู่แล้วคะ...แต่เดี๋ยวคำๆดิฉันจะนำมาให้อีกนะคะพอดิฉันนั้นดิฉันไปขอมาจากเด็กในบ้านคะ...ตอนนี้ก็เลยให้เขาออกไปซื้อมาให้คุณได้ใช้อีกสองสามวันนี่คะ”

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ...เอ่อ...ว่าแต่หนูยังไม่ทราบเลยคะว่าที่นี่คือที่ไหน?” เมื่อท้อม่อและได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ น้ำฟ้าก็รู้สึกดีขึ้นถึงแม้ว่าเธอจะยังไม่ได้ออกไปไหนเลยนอกจากเข้าออกห้องน้ำที่อยู่ในห้องนอน

“บ้านคุณอ้วน...ในลอนดอน”

“ลอนดอน!!!!” น้ำฟ้าตาโต ร้องเสียงหลงออกมา

“.....” เฮเลนก็รู้สึกแปลกๆกับคำถามของหญิงสาวชาวไทย และไม่รู้จะพูดอะไรเพราะคุณแล้วเธอ ‘ตกใจ’ มาก

“แล้ว...หนู...มาได้ยังไง?” น้ำฟ้าหันที่ที่หาเสียงตัวเองเจอถามเฮเลนกลับ

“...คุณทำอะไรไม่ได้เลยหรอคะ?” น้ำฟ้าได้แต่ส่ายหน้า พร้อมกับทรุดนั่งลงบนเตียง เฮเลนมองหญิงสาวแล้วก็นึกไปถึงคนต้นเรื่องคุณอดัมทำไม่ถึงทำแบบนี้

“...แล้วคุณอะไรนะคะ...คุณอ้วนเขาเป็นใครคะ?” น้ำฟ้าถามกลับด้วยเสียงที่แผ่วเบา เพราะคาดไม่ถึงว่าตัวเองจะมาไกลถึงขนาดนี้โดยที่ตัวเธอทำอะไรไม่ได้เลย

“คุณอ้วนคือพี่ชายคุณอดัมคะ”

“แล้วคุณอดัมคือใครคะ?”

“ก็คนที่พาคุณมาที่นี่คะ” น้ำฟ้าทำเพียงพยักหน้า ‘ผู้ชายнынस्ताสียีเยวรมกตซื่ออดัม’ ‘ผู้ชายที่พรากพรหมจรรย์ของเธอซื่ออดัม’ ‘ผู้ชายที่ขัดขวางความต้องการสุดท้ายของเธอซื่ออดัม’ และเมื่อทุกอย่างเริ่มกลับเข้าสู่โศดประสาทของเธออีกครั้ง น้ำฟ้าเจ้ากรรมก็ไหลออกมาอย่างไม่สามารถเก็บกักไว้ได้ เฮเลนได้แต่ยืนนิ่งและมองหญิงสาวตรงหน้าและอดสงสัยเธอไม่ได้ แต่เธอก็อดแปลกใจว่าคนอย่างอดัมต้องลักพาตัวผู้หญิงซีเยวหรือ ถ้าใครมา

เล่าหรือพูดให้เธอฟังเธอคงจะไม่มีทางเชื่อ แต่นี่เธอเห็นด้วยตาตัวเองว่าผู้หญิงตรงหน้าเธอไม่มีความเต็มใจในการมาอยู่ที่นี่เลย อย่าว่าไม่เต็มใจเลยต้องใช้คำว่าเธอไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

“เฮเลนคะ...หนูขออยู่คนเดียวได้มั๊ยคะ...ขอบคุณนะคะ” น้ำฟ้าหันไปพูดกับเฮเลนพร้อมรอยยิ้มทั้งน้ำตาให้กับเธอ และทรุดตัวลงนอนอีกครั้ง เพราะน้ำฟ้ารู้สึกว่าย่ำแย่แรงก่อนหน้านี้นายไปไหนหมดก็ไม่รู้

“คะ...ถ้าคุณต้องการอะไรก็บอกดิฉันได้นะคะ” เฮเลนพูดก่อนที่จะออกจากห้องไป ปล่อยหญิงสาวไว้ตามที่เธอต้องการ

น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้งและคิดว่าเธอไม่ควรจะมาเสียน้ำตาให้กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอและผู้ชายคนนี้ ความอ่อนแอไม่ช่วยให้เธอหลุดพ้นจากความทุกข์ที่ต้องเผชิญ ทั้งจากผู้ที่ได้ชื่อว่า ‘พ่อ’ และ ‘ไฉ่ผู้ชายแปลกหน้า...นามว่าอดัม’

อดัมขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจเพราะถึงตอนนี้อยู่หญิงในอ้อมแขนเขา เธอจะลืมตาแต่เธอก็ไม่ขยับหรือขยับขึ้นต่อต้านเขา เธอทำเพียงอย่างเดียวคือนอนนิ่งๆ และกะพริบตาตามธรรมชาติเท่านั้น

“เธออายุเท่าไร?” น้ำฟ้าเหลือกตาขึ้นมามองอดัม และขมวดคิ้วอย่างสงสัยว่าเขาจะอยากรู้ไปทำไม

“ฉันอยากเข้าห้องน้ำ” น้ำฟ้ากลับพูดอีกอย่าง อดัมเลิกคิ้วและยิ้มที่มุมปาก และยอมปล่อยแขนปล่อยมือที่พันนาการเธอไว้ น้ำฟ้าค่อยๆ ขยับตัวออกจากอ้อมกอดนั้นจากข้างๆ ก็เร็วขึ้นเมื่อแน่ใจว่าจะไม่โดนดิงกลับ

“เดี่ยว...” น้ำฟ้าสะดุ้งกับเสียงที่ตั้งตามมามันที

“เฮเลนฝากของให้เธออยู่ในถุกระดาศ...ตรงนั้น” อดัมพูดพร้อมกับชี้นิ้วไปที่โต๊ะหัวเตียงด้านขวา น้ำฟ้ามองตามอย่างสงสัยแต่เมื่อเดินไปหยิบและคลี่ถุงดู เธอก็หน้าแดงและรีบเดินเข้าห้องน้ำไปทันที น้ำฟ้าเมื่อปิดประตูห้องน้ำลงและมองตัวเองในกระจก เห็นหน้าตัวเองที่แดงจัด เพราะสิ่งที่อยู่ในถุกระดาศคือผ้าอนามัยที่เฮเลนบอกว่าจะเอามาให้เธอ

อดัมอดัมไปกับท่าทางเงินอายของเธอไม่ได้ และลูกนั่งพิงพนักหัวเตียงหยิบปริิโมทที่ขี้นมาและกดเปิดเพื่อฆ่าเวลารอหญิงสาวในห้องน้ำ และเมื่อเวลาผ่านไปสามสิบนาทีน้ำฟ้าออกมาจากห้องน้ำ เธอเดินเลยไปที่โซนวอล์คอินเปิดตู้เสื้อผ้าบานที่เฮเลนเก็บเสื้อผ้าของเธอเมื่อวานนี้ และเมื่อเธอเลือกชุดและสวมใส่เสร็จเรียบร้อย เธอเดินออกมาเห็นอดัมนั่งพิงพนักหัวเตียงและดวงตาเขียวมรกตนั้นก็ปะทะกับดวงตาของเธอโดยทันที

“เอ่อ...ฉันขอออกไปหาเฮเลน” น้ำฟ้าพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบเพราะจากประสบการณ์ล่าสุดที่เธอแผลงฤทธิ์ผลออกมาคือเธอมาอยู่อีกทวีปหนึ่งของโลก

“อืม!...” อดัมให้เสียงอนุญาต “เดี๋ยวก่อน!” แต่ทันทีที่น้ำฟ้าหันหลังกำลังจะย่างก้าวไปที่ประตูทางออกเสียงของชายที่อนุญาตก่อนหน้านี้ก็ดังขึ้น

“อะไรของคุณอีกเนี่ยะ...” น้ำฟ้าหันกลับมาถาม ด้วยความรู้สึกที่ไม่พอใจ

“เธอลืมอะไรไปหรือเปล่า?”

“ลืม...อะไร?...ฉันลืมอะไร” น้ำฟ้าพูดพร้อมกับมองรอบๆ ตัวเอง

“เธอยังไม่ได้ตอบคำถามฉันนะ”

“ถ้าอยากรู้มากนัก...ว่าฉันอายุเท่าไร คุณก็ฆ่าตัวฉันแล้วนับรอบวงเอาเองสิ” น้ำฟ้าพูดเพียงแค่นั้นและก็ตั้งประตูเปิดและวิ่งออกไปโดยทันที

“แม่ตัวดี!...ฝากไว้ก่อนเถอะ” อดัมพูดพร้อมกับหยิบโทรศัพท์ที่ขี้นมา

“ครี๊” เสียงปลายสายตอบรับทันทีในเวลาอันสั้น

“เราจะกลับอเมริกาวันนี้เลย...นาวากำลังลงไป...อนุญาตให้เธออยู่ในบริเวณบ้านเท่านั้น” อดัมพูดต่อทันทีเมื่อเจอาร์รับสาย

“ครี๊” เจอาร์ตอบกลับมาตามสาย และอดัมก็กดตัดสายไป

“เฮเลนคะ...หนูหิวจังเลยคะ” น้ำฟ้าเมื่อลงมาข้างล่างเธอก็เจอกับคนที่ทำความสะอาด เธอจึงถามทางและที่อยู่ของเฮเลนและเมื่อได้ความว่าคนที่ถามหาอยู่ในครัวเธอก็รีบเดินมาตามทางนั้นทันที

“สวัสดียามเช้าคะ...คุณอยากทานอะไรคะ” เฮเลนทักทายกลับอย่างใจดีเช่นเคย

“อะไรก็ได้คะ...ตอนนี้หนูเห็นข้างตัวท่วมแล้วคะ” น้ำฟ้าตอบกลับเฮเลนอย่างสดใส และที่แปลกน้ำฟ้ารู้สึกสบายใจเวลาที่ได้อยู่และได้อยู่ใกล้หญิงต่างชาติคนนี้

“คุณไปรอที่โต๊ะอาหารดีมั๊ยคะ...เดี๋ยวดิฉันจัดไปให้คะ”

“ไม่เอาคะ...หนูขอนั่งรอตรงนี่ดีกว่า...หนูอยากทานตอนนี้และในนี้...หนูไม่อยากไปเจอกับคนใจร้าย” เฮเลนยิ้มและพยักหน้าและจัดมือเข้าแบบผู้ดีอังกฤษให้กับน้ำฟ้าทันที

“อวยมากเลยคะ...อิมจัง” เฮเลนยิ้มกับท่าทางสดใสของหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้งไม่ได้ เพราะทำให้เธอคิดถึงเด็กสาวที่ตอนนี้คงโตเป็นสาวและอายุน่าจะไล่เลี่ยกับเธอคนนี้ ‘หนูมุก’ ที่ไม่ได้เจอกันนานกว่าสามปี

“เฮเลน” ก่อนที่สองคนในห้องครัวจะได้พูดอะไรกันต่อเสียงเรียกเฮเลนก็ดังขึ้น

“คุณเจอาร์” เฮเลนหันไปและเอ่ยชื่อคนที่เรียกเธอ

“คุณอดัมลงมาแล้วจัดอาหารเข้าเลย”

“คะ” เฮเลนขานรับและเดินไปจัดอาหารเข้า

“ส่วนคุณ...ไปเตรียมตัวเพราะเราจะออกเดินทางเลย” หลังจากนั้นเจอาร์ก็หันมาทางน้ำฟ้า และแจ้งสิ่งที่เธอต้องทำ

“จัน” น้ำฟ้าขี้นิ้วมาที่ตัวเอง “เดินทางไปไหน?”

“คุณไปถามนายเองแล้วกัน...แต่ตอนนี้คุณทำตามที่ผมบอก...น่าจะดีกว่า” เจอาร์พูดเพียงแค่นั้นและเดินออกจากห้องครัวไป ปล่อยให้ น้ำฟ้ามองตามอย่างไม่พอใจ

“บ้าอำนาจทั้งเจ้านายและลูกน้อง” น้ำฟ้าได้แต่บ่นพึมพำเบาๆเป็นภาษาไทย และเดินออกจากห้องครัวไปแต่ไม่ลืมขอบคุณเฮเลนอีกครั้งสำหรับอาหารเช้า

เจอาร์เมื่อออกมาจากห้องครัวก็เดินมา นั่งที่โต๊ะในห้องอาหารด้านขวาของออดัมพร้อมกับยื่นซองเอกสารที่ถือมาด้วยส่งให้กับออดัม ออดัมรับไว้ และเปิดออกดูในขณะที่รอเฮเลนจัดอาหารมาให้

“น้ำฟ้า ศิริสินธร” ออดัมเอ่ยเพียงแค่นั้น และไล่อ่านข้อมูลที่มีมือขวาจัดการมาให้ และเมื่อเขาดูจนถึงใบสุดท้ายก็เก็บเข้าซองไว้ตามเดิมพร้อมรอยยิ้มปรากฏที่มุมปาก เจอาร์ขมวดคิ้วไม่ได้แปลกใจกับรอยยิ้ม แต่กำลังเตรียมรับฟังสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาต่างหาก

“เอาไปทำลาย” ออดัมส่งคืนซองนั้นให้กับเจอาร์พร้อมกับคำสั่งใหม่

“...?...” ออดัมยิ้มเล็กน้อยเมื่อมองหน้ามือขวาคนสนิท ที่แสดงออกถึงคำถาม

“...ทำเอกสารใหม่...ต่อไปเธอคือ นาวา เบเนดิต และที่เหลือก็จัดการตามความเหมาะสม”

“ครับ...แล้วเรื่องเรียนคุณออดัมจะให้เธอเรียนต่อมั๊ย?...เพราะเหลือปีเดียวเธอก็จะจบแล้ว”

“ขอคิดดูก่อน...” และการสนทนาก็จบลงเพียงแค่นั้น เมื่อเฮเลนเดินเข้ามาพร้อมกับอาหารเช้าสองชุด

ทางด้านน้ำฟ้าเมื่อกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้ง เธอก็เดินไปเดินมาอย่างเป็นกังวล เพราะเธอต้องหาทางหนีจากผู้ชายคนนั้นให้ได้ แต่ว่าจะทำอย่างไรละ เพราะจากการคิดหนึ่ครั้งแรกนั้นเธอล้มเหลวอย่างไม่มีเป็นท่า และเป็นไงเธอกลับทำอะไรไม่ได้เลยและมาเฝ้าอยู่อีกฟากหนึ่งของโลก

“พระผู้เป็นเจ้า...ทำไมท่านถึงใจร้ายกับหนูขนาดนี้...ท่านไม่ยอมรับหนูสู่พระหัตถ์ของท่านหนูไม่ว่า...แต่ท่านกลับลงโทษหนูโดยส่งหนูให้กับ ‘คนบ้า’ ” น้ำฟ้าไม่รู้เลยว่าเธอเดินเป็นหนูติดจั่นอยู่นานแค่ไหนในห้องนี้ แต่เธอก็ต้องตกใจอีกครั้งเมื่อประตูห้องถูกผลักเข้ามา

“เฮเลน...หนูตกใจหมดเลย” น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างโล่งอก เมื่อคนที่ผลักประตูเข้ามาไม่ใช่คนที่เธอไม่อยากจะเห็นหน้า

“คุณอดัม...ให้ดิฉันเข้ามาช่วยคุณคะ” เฮเลนพูดอย่างใจดีอีกครั้ง

“...ช่วย!...หนูอยากให้เขา ‘ช่วย’ ปลอยหนูกลับบ้าน” น้ำฟ้าพูดอย่างเอาแต่ใจ ตามประสาลูกสาวคนเล็กของพ่อ

“คุณอย่าขี้ใจของคุณอดัมเลยคะ”

“เฮเลน...เรียกหนูว่า ‘น้ำฟ้า’ ดีกว่าคะ”

“ชื่อเพราะจังเลยนะคะ คุณน้ำฟ้า”

“เฮเลนเข้าใจภาษาไทยด้วยหรือคะ?”

“พอฟังเข้าใจคะ...แต่พูดไม่ได้คะ...หนูมุกเธอมักจะชอบพูดไทยกับดิฉันนะคะ”

“หนูมุก?...ใครกันคะ...หนูรู้สึกว่าคุณเฮเลนจะรักและเอ็นดูเธอจังเลย”

“นายหญิงของบ้านหลังนี้คะ” น้ำฟ้าพยักหน้าเข้าใจ เพราะเธอยังจำได้ว่าบ้านหลังนี้เป็นของพี่ชาย ‘ไอบ้าลักพาตัว’ หนูมุกก็คงเป็นคนรักของคนพี่ชื่ออลัน

“อะแฮ้ม!!!” สองสาวหันไปตามเสียงกระแอมนั่นทันที เพราะทั้งสองคนไม่รู้ตัวว่าอดัมเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ เฮเลนเมื่อเห็นว่าอดัมเข้ามาเธอก็ขอตัวออกไปทันที น้ำฟ้าได้แต่มองตามเฮเลนด้วยใบหน้าที่เหมือนกำลังร้องไห้ และเมื่อเธอลุกขึ้นจากเตียงเพื่อจะตามเฮเลนไป อดัมก็เดินมาดักหน้าเธอพร้อมเลิกคิ้วเป็นเชิงถามว่า ‘เธอจะไปไหน’

“หลบไปนะ!” น้ำฟ้าเอ่ยออกมาเสียงดัง เพราะเธอกำลังกลบเกลื่อนความกลัวที่เกิดขึ้น

“ทำไม?”

“ไอบ้า!...ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น...ฉันจะกลับประเทศไทย”

“เธอเป็นคนตัดสินใจตั้งแต่เมื่อไหร่?” อดัมเลิกคิ้วถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ที่ต่างจากเธอที่เสียงดังพูดกับเขาเหมือนจะवादเขาอยู่ตลอดเวลา

น้ำฟ้าได้แต่ยืนจ้องหน้าอดัม ที่เขาเองก็จ้องเธอกลับอย่างไม่รู้รู้สึกอะไร ถึงแม้ผู้หญิงตรงหน้าดวงตาจะคลอไปด้วยน้ำตาและค่อยๆไหลออกมา

เป็นทาง แต่ไม่มีแม่เสียงสะอื้นให้ได้ยิน น้ำฟ้ากัดปากเพื่อกักกันเสียงสะอื้น พร้อมยกมือปาดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างรวดเร็วอย่างคับแค้นใจ และเป็น เธอที่เป็นฝ่ายหลบตาและเดินไปยังโซนวอล์คอิน เลือกลี้อผ้าที่จะใส่สำหรับ เดินทาง เมื่อได้ชุดที่ต้องการเธอก็เดินเข้าห้องน้ำไป โดยมีสายตาสีเขียวมรกต มองตามอยู่ตลอดเวลา

“ฮีม!” อัดมียิ้มพร้อมกับเสียงในคอ

“คุณน้ำฟ้า!” อัดมขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงเรียกนั้น และน้ำฟ้าหันไป ตามเสียงเรียกนั้นเช่นกัน หลังจากที่เดินออกมาจากห้องและกำลังจะไปขึ้นรถ

“เฮเลน” น้ำฟ้าหันไปพร้อมกับเปลี่ยนทิศทางไปหาเจ้าของเสียงเรียก นั้น อัดมมองหญิงสาวสองคนที่โอบกอดกันอย่างไม่พอใจ

“แม่ตัวดี!” อัดมคำรามในคออย่างไม่พอใจ

“นาว่า ต่อจากนี้ไปคือชื่อของเธอ” อัดมเอ่ยออกมาหลังจากที่ขึ้นมา บนรถเพื่อออกเดินทางไปสนามบิน

“น้ำฟ้า คือชื่อของฉัน” น้ำฟ้าเอ่ยออกมาจะดับน้ำเสียงและอารมณ์ เหมือนกับคนที่เอ่ยก่อนหน้า

“นี่เธอ!...”

“โอ้ย!...ไต่บ้าฉันเจ็บนะ” น้ำฟ้าร้องออกมาเสียงดัง เมื่อสิ้นเสียงคำ แนะนำชื่อของตัวเอง อัดมก็คว้าข้อมือเธอขึ้นพร้อมกับลืมหิ้วตัวบิบบี้มือนางนั้น ด้วยอารมณ์โกรธอย่างเห็นได้ชัด เพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีใครกล้าขัดใจ เขามาก่อน แล้วผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันถึงกล้าขัดใจพร้อมกับต่อปากต่อคำ เขาอย่างไม่ลดละ

เจอาร์และคนขับรถที่นั่งอยู่ด้านหน้าได้แต่เจียบกับสงครามย่อมๆ ที่ เบาะหลัง แต่สำหรับเจอาร์แล้วนี่ก็เป็นครั้งแรกเช่นกันที่เขาเห็นผู้หญิงของเจ้านายที่กล้าพอที่จะสร้างความขุ่นเคืองไม่พอใจให้กับผู้เป็นนาย

“ไหนเธอบอกอีกครั้งสิว่า...ชื่ออะไร” อัดัมจึงเข้าไปในตากลมที่ตอนนี้นี้ใบหน้าเหวเพราะความเจ็บปวดที่ข้อมือ

“น้ำฟ้า...อู๊ป!” น้ำฟ้าย้ำชื่อตัวเองอีกครั้ง และเมื่อสิ้นเสียงนั้นปากงามก็โดนปิดโดยปากหยาบของคนที่นั่งข้างๆ น้ำฟ้าขัดขึ้นแต่ก็ไม่เป็นผลเมื่อลิ้นร้ายถูกส่งเข้ามา พร้อมมือหนาอีกข้างก็ทำงานอัตโนมัติโดยบีบปลายคางเธอเพื่อให้เธอเปิดทางของลิ้นร้ายเข้าไปในโพรงปากดูดดื่มความหอมหวานปานน้ำผึ้งจากปากบางสีชมพูระเรื่ออย่างธรรมชาติ และเมื่อเวลาผ่านไปมีोन้อยๆที่เป็นอิสระพยายามจะผลักรอกหนาให้พ้นทางก็เริ่มอ่อนแรงลงเมื่อมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย

“ฉันอยากฟังอีกครั้ง...เธอชื่ออะไร” อัดัมเอ่ยออกมาอย่างแผ่วเบาเมื่อผละออกจากปากบางนั้นอย่างอ้อยอิ่ง เนื่องจากเจ้าของปากบางหอมหวานเริ่มมีปัญหาในการหายใจ

“.....” อัดัมเลิกคิ้วเล็กน้อยพร้อมโน้มใบหน้าขยับเข้าไป เมื่อหญิงสาวตรงหน้ายังไม่ตอบคำถามเขา “น้ำ....นา...นาวา” น้ำฟ้าเอ่ยติดๆขัดๆและเมื่อเธอจะเอ่ยชื่อจริงอัดัมก็ขยับเข้าไปใกล้จนเธอต้องยอมตามใจเขาในที่สุด

“ก็เท่านี้แหละ” อัดัมเอ่ยพร้อมรอยยิ้มที่มุมปากในชัยชนะ พร้อมกับปล่อยมือออกจากข้อมือบางอย่างไม่มีหระ

น้ำฟ้าเมื่อได้อิสระภาพเธอก็ขยับหนีถอยห่างจากอัดัมมากที่สุด จนเธอนั่งเบียดประตูอีกฝั่ง อัดัมแค่ชำเลืองมองจากทางหน้าต่างตึกเล็กน้อยเท่านั้น

“เก็บไว้ให้ดีนะจะอย่าให้คุณอัดัมเห็นใช้เมื่อยามจำเป็น” น้ำฟ้านั่งโดยที่มือบีบแน่นกับกระเป๋ใบเล็กที่วางอยู่บนตักและคิดไปถึงตอนที่เฮเลนเอ่ยเรียกเธอก่อนออกมาจากบ้านหลังนั้น

“อะไรคะ?” น้ำฟ้ากระซิบถามตอนที่โอบกอดกับเฮเลน

“ไปถึงอเมริกาแล้วค่อยเปิดดูนะคะ” เฮเลนกระซิบบอกอย่างใจดี

“คะ!...ขอบคุณมากนะคะ”

‘ IV ‘

‘ณ ประเทศอเมริกา’

“นาวา...นาวา” อัดัมเรียกหญิงสาวข้างกายที่ตอนนั้นนอนหลับโดยที่ศีรษะเล็กอิงแอบซบอยู่ที่ไหล่เขา เมื่อรถเคลื่อนมาจอดอยู่ที่ลานจอดรถใต้ดินของคนโดใจกลางเมืองนิวยอร์ก ซึ่งเป็นที่เดียวกับที่พักอาศัยของพ่อกับแม่เขาแต่อยู่คนละชั้น เพราะของเขายู่ชั้นบนสุดที่ก่อนหน้านี้จะเป็นของผู้คุ้มกัน แต่ปัจจุบันได้มีการตกแต่งใหม่เป็นที่พักของเขา กับเจอรียามที่เขาพานิวยอร์ก และแน่นอนสำหรับชั้นถัดลงมาของพ่อกับแม่ที่ตอนนี้ก็ไม่ได้เป็นที่ยู่ถาวร เพราะท่านจะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่ ซอลท เลค ซิตี้ รัฐยูทาห์

อัดัมถอนหายใจเมื่อน้ำฟ้าไม่มีที่ท่าจะรู้สึกตัว แต่จะกล่าวโทษเธอก็ใช่ที่ เพราะเธอคงไม่ชินกับการเดินทางตลอดเวลาแบบนี้ และเมื่อเจอรียามาเปิดประตูรถ อัดัมก็ค่อยๆ ประคองศีรษะเล็กให้พิงกับพนักเบาะอีกด้านและตัวเขาก็รับลงจากรถและเดินอ้อมไปอีกด้านเปิดประตูและก้มตัวไปซ่อนร่างบางอย่างคงไม่รู้รู้สึกตัว ส่วนเจอรียาก็หยิบกระเป๋าสะพายใบเล็กของหญิงสาวออกจากรถเดินตามหลังอัดัมที่มีน้ำฟ้าในอ้อมแขน

ลิฟท์ได้มารอคนทั้งสอง โดยมีบอดี้การ์ดเปิดลิฟท์รอจนอัดัมและเจอรียาเดินเข้าลิฟท์ เจอรียาทรหัสชั้นที่ลิฟท์จะต้องไปเปิดคือชั้นบนสุด และลิฟท์เปิดอีกครั้งเมื่อมาถึงจุดหมาย และแน่นอนในเมื่อชั้นนี้มีห้องนอนเพียงสองห้องคือของอัดัมและของเจอรียา หญิงสาวในวงแขนของอัดัมก็ต้องพักอยู่ห้องเดียวกับเขาอย่างเลี่ยงไม่ได้ อัดัมค่อยๆ วางร่างบางลงบนเตียงนอนขนาดใหญ่พร้อมดึงผ้าห่มคลุมกายให้เรียบร้อย และเดินเข้าห้องน้ำไป

“อย่าดีกว่า” อัดัมพูดกับตัวเองเบาๆเมื่อเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง หลังจากที่เขาชำระร่างกายของตัวเองแล้ว และเกิดเปลี่ยนใจโยนผ้าขนหนูผืนเล็กที่เปียกหมาดๆ โดยที่ตั้งใจว่าจะเอาไปเช็ดหน้าเช็ดตัวให้กับหญิงสาวที่หลับอยู่บนเตียงส่วนตัว และเดินออกจากห้องน้ำไปเพราะตอนนี้เขาเองก็อยากพักผ่อนเพราะเหลือเวลาอีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะเช้า และเขามุ่งงานง่ายแบบในวันพรุ่งนี้และนั่นคือสาเหตุที่เขาต้องกลับทันทีหลังจากเสร็จงานของอดัม

อดัมขึ้นเตียงนอนอีกครั้งและเขาก็เข้าไปโอบกอดหญิงสาวที่ยังหลับไม่ได้สติก่อนจะเข้าสู่นิทรา โดยที่อดัมไม่ทันได้คิดเลยว่าตัวเองกำลังเปลี่ยนไปโดยที่ตัวเองก็ไม่ทันรู้ตัว แต่มีสายตาของมือขวาคนสนิทที่มองจากห้องด้านนอกไปที่ประตูห้องนอนของอดัมที่ปิดสนิท มองมาอย่างเข้าใจจนภายในห้องมากกว่าเจ้าตัวเสียอีก รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของเจอาอร์ก่อนที่เขาจะเดินเข้าห้องนอนของตัวเอง หลังจากวางกระเป๋าของหญิงสาวไว้ที่โต๊ะหน้าห้องนอนนั้น

น้ำฟ้าหรือหนาวาค่อยๆลึ้มตาขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปหลายชั่วโมง เธอกวาดสายตามองไปที่ทั่วๆบริเวณภายในห้องที่แตกต่างออกไปจากคืนก่อน แต่เธอก็ไม่มีอาการตกใจใดๆ เพราะรู้อยู่แล้วว่าตัวเองคงนอนอยู่ในห้องนอนสักห้องของประเทศอเมริกา และแขนขาที่เธอก็ไม่สามารถปฏิเสธได้บนตัวเธอว่ามันช่างให้ความรู้สึกปลอดภัยและอบอุ่น....

“ใครจะหลงเคลิ้มไปกับเขาก็เชิญ...แต่ต้องไม่ใช่เธอ” น้ำฟ้าคิดในใจอยู่เงียบๆ และรับรู้ถึงลมหายใจที่สม่ำเสมอของคนข้างๆ น้ำฟ้าค่อยๆขยับตัวเพื่อออกมาจากอ้อมแขนนั้น และเป็นที่น่าแปลกที่เธอสามารถออกมาได้อย่างง่ายดาย น้ำฟ้าเมื่อมายืนอยู่ข้างเตียงสายตาก็กวาดมองหากระเป๋าเดินทางขนาดเล็กของเธอเมื่อในห้องนี้ไม่มีก็เดินไปที่ประตูทางออกซึ่งสามารถเปิดออกอย่างง่ายดายเช่นกัน

“อยู่นี่เอง” น้ำฟ้าพูดเบาๆ พร้อมรอยยิ้มและลากกระเป๋าเข้ามาในห้องนอน และไม่ลืมที่จะหยิบกระเป๋าสะพายใบเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะใกล้ๆ กัน กลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้ง และกวาดสายตามองหาห้องน้ำและเดินพร้อมกระเป๋าไปยังทิศทางนั้น

อดัมเพียงลืมตาเล็กน้อยเมื่อหญิงสาวปิดประตูห้องน้ำ และหันตาลงเข้าสู่ันทรอีกครั้งเหมือนเป็นเรื่องปกติ โดยที่อดัมไม่ได้ฉุกคิดสักนิดว่าเวลาเพียงไม่กี่วันเรื่องระหว่างเขากับน้ำฟ้าหรือนาวามันไม่ใช่สิ่งปกติที่เกิดขึ้นกับชีวิตเขาอยู่ตอนนี้

น้ำฟ้าเมื่อเข้ามาในห้องน้ำ เธอก็เปิดกระเป๋าสะพายใบเล็กโดยทันที และเมื่อสิ่งที่เธอซุกไว้ยังคงอยู่ น้ำฟ้าก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกและหยิบสิ่งที่ได้จากเฮเลนพร้อมกระดาดไนต์

“จงใช้มันเมื่อยามจำเป็น... เพราะยาสองตัวนี้มีทั้งคุณและโทษ... จะเป็นคุณก็ต่อเมื่อใช้อย่างเหมาะสม...” น้ำฟ้าอ่านรายละเอียดนั้น “ยาขวดสีเขียวมีสี่สิบเม็ด... ใช้ครั้งละหนึ่งเม็ด... เป็นยานอนหลับที่ทำให้คนที่กินเข้าไปไม่รู้ตัวว่าตัวเองถูกวางยา เพราะว่าคนนั้นจะไม่สามารถแยกความจริงและความฝันได้ว่าอันไหนจริงหรือฝัน... ยามีฤทธิ์อยู่ในกระแสเลือดเพียงแปดชั่วโมง... ข้อห้าม!... ห้ามใช้ติดต่อกันต้องห่างกันอย่างน้อยสี่สิบแปดชั่วโมง... เพราะอาจจะทำให้ยาตกค้างสะสมเป็นอันตรายถึงชีวิต”

น้ำฟ้าหยิบยาขวดสีเขียวขึ้นมาพร้อมกระดาดไนต์ “ยาขวดสีฟ้าเป็นยาที่ให้คนที่สุดตมทำตามคำสั่งเราโดยที่คนนั้นจะจำเหตุการณ์นั้นไม่ได้... ระยะเวลาของฤทธิ์ยาขึ้นอยู่กับร่างกายของคนนั้น... บางรายอาจถึงสี่สิบสองชั่วโมงหรือมากกว่านั้น... และเมื่อฤทธิ์ยาหมดคนนั้นจะหมดสตินานเกือบแปดชั่วโมง”

“คุณน้ำฟ้า... จงใช้อย่างระวัง... โดยเฉพาะกับคุณอดัมเพราะเขามีร่างกายและจิตใจเข้มแข็งมาก ยาตัวนี้อาจจะใช้กับเธอได้เพียงเวลาอันสั้น... แต่ดิฉันขอเตือนว่าอย่าให้คุณอดัมจับได้ว่าคุณมียานี้... ดิฉันช่วยคุณได้”

เท่านี้... ‘คุณอดัมไม่ใช่คนเลวเธอเพียงแค่เป็นคนเอาแต่ใจมากไปก็เท่านั้น...ขอให้โชคดีนะคะ’ เมื่ออ่านจบน้ำฟ้าดูยาที่อยู่ในช่วงสี่ฟ้าซึ่งเป็นยา น้ำ และทำให้เธอคิดได้ว่าเธอก็น่าจะโดนยาตัวนี้เข้าไปเช่นกันตอนอยู่ที่ภูเก็ต

“นายอดัม!...คราวนี้ถึงตาฉันบ้างละ” น้ำฟ้าหันกลับไปมองกระจก สะท้อนเงาตัวเองด้วยสายตาที่มึนร้ายคนด้านนอกที่กำลังหลับอย่างสบาย และเมื่อเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงน้ำฟ้าก็จัดการกับตัวเองเรียบร้อยในชุดใหม่

“กองทัพต้องเดินด้วยท้อง” น้ำฟ้าพึมพำกับตัวเอง และไม่ลืมที่จะชำเลืองไปมองอดัมที่ยังคงนอนหลับอยู่บนเตียงโดยที่ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับตัวบ้าง “ถ้าฉันไม่เอาคืนนายก็อย่ามาเรียกฉันว่า น้ำฟ้า ศิริสินธร” และเธอก็เดินออกจากห้องนอน เมื่อพ้นประตูห้องนอนมา

น้ำฟ้าก็กวาดสายตามองไปรอบๆ และเธอก็เห็นสิ่งที่ต้องการคือโซนครูขนาดเล็ก เพราะตอนนี้เธอหิวมากมาเข้าเปิดตู้เย็นเธอก็หยิบไข่ แสม สอทอดก เพื่อเอามาทำอาหารง่ายๆ เพียงเวลาไม่นานไข่ดาว แสม สอทอดกที่ผ่านกรรมวิธีพร้อมทานส่งกลิ่นหอมเรียกน้ำย่อยของเธอให้ทำงานโดยทันที น้ำฟ้ายกจานมาวางไว้ที่โต๊ะ และเดินไปรินน้ำส้มใส่แก้วและกลับมานั่งที่โต๊ะอีกครั้ง โดยที่ไม่รู้ตัวว่าพฤติกรรมของเธอนั้นมีใครบางคนยืนพิงเสากลางห้องมองเธออยู่

“อู๋ย!...” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อเธอกำลังจะเอาสอทอดกเข้าปากตัวเอง ก็มีใบหน้าเข้มที่มีหยันตาเขียวมรกตโน้มลงมาใกล้สอทอดกปลายอีกข้างจากทางด้านหลังของเธอ

“คุณ...นั่นมันของฉันนะ!” อดัมไม่สนใจยังคงเคี้ยวสอทอดกในปาก “อ้า!!!” น้ำฟ้าร้องออกมาอีกครั้งเมื่ออดัมแย่งส้อมไปจากมือเธอและกำลังจะจิ้มไข่ดาวตรงไข่แดงให้แตกแบบที่เขาชอบกิน ก็ถูกห้ามไว้ด้วยมือบางของคนที่นั่งอยู่แล้ว

“นั่นมันของฉันมั๊ย?” อดัมพูดพร้อมกับมองตาโตนั้น

“แต่ฉันเป็นคนทำ...ถ้าคุณอยากกินคุณก็ไปทำเองสิ”

“นี่ห้องฉัน...ใครจะทำ...ยังไ้ก็เป็นของฉัน” อัดัมต่opakต่อคำกับเธอ ไม่ลดละ

“เออ...ของคุณแต่ฉันไม่ให้คุณกิน” น้ำฟ้าพูดพร้อมกับเลื่อนจานไป อีกด้านให้ไกลจากมือเขา

“แต่ฉันจะกิน”

“อรัยยยยย!...” น้ำฟ้าร้องออกมาและเกิดสงครามย่อยๆบนโต๊ะ อาหารเมื่อฝ่ายหนึ่งพยายามจะเอาส้อมจิ้มไข่แดงที่ถึงสุกกึ่งดิบ ส่วนอีกคนก็ พยายามที่จะขัดขวาง ทั้งสองคนต่างก็ไม่ยอมกัน เจอาร์อดยิ้มไปกับภพนั้น ไม่ได้เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นอัดัมปลดปล่อยอารมณ์ตามวัยของเขา อัดัมด้วย วัยเพียงยี่สิบสี่ปีแต่ด้วยภาระหน้าที่ที่เขาต้องรับผิดชอบมาตั้งแต่เยาว์วัยทำ ให้อัดัมต้องเป็นผู้ใหญ่มากกว่าอายุจริง เพราะอัดัมรับตำแหน่งเป็นหัวหน้า มาเพียตั้งแต่อายุยี่สิบเมื่อคุณอ้อธานเสียชีวิตลงด้วยโรคชรภาพ

เจอาร์ยื่นมองอัดัมที่จิ้มแฮมและยื่นป้อนให้หญิงสาวข้างๆ น้ำฟ้าก็ อ้าปากเพื่อจะรับแฮมขนาดพอดีคำ แต่เมื่อเธอยื่นหน้ายอมให้เขาป้อน อัดัมก็ แกล้งโดยการขยับส้อมถอยห่างออกมา จนน้ำฟ้าทำตาตุ่มหน้าไม่พอใจใส่เขา อัดัมก็แกล้งทำเป็นก๊วและขยับส้อมเข้าไปใกล้ปากบางที่อ้าขึ้นอีกครั้ง กว่า สงครามอาหารเข้าระหว่างอัดัมกับน้ำฟ้าจะสิ้นสุดลงก็ผ่านไปหลายสิบนาที

“เดี๋ยวฉันต้องออกไปทำงาน...เธอพักผ่อนอยู่ที่นี้แล้วกัน...อยู่ได้มั๊ยคน เดียว” อัดัมลุกขึ้นหลังจากที่จัดการกับอาหารเช้าเสร็จ เขาก็หันมาพูดกับน้ำฟ้า

“...ที่ไหนที่ไม่มีนาย...ให้รำคาญหูรำคาญตา...ฉันก็อยู่ได้อย่างมี ความสุข...เฮอะ!” น้ำฟ้าพูดพร้อมกับลุกขึ้นหยิบจานเปล่าแก้วเปล่าเดินไป ไชนครวเพื่อล้างเก็บ

“นี่เธอ!...ฝากไว้ก่อนเถอะ” อัดัมหันมามองพร้อมเม้มปากแน่นอย่าง ระวังอารมณ์ไม่พอใจความอวดดีของหญิงสาวตรงหน้า

น้ำฟ้าไม่สนใจและเกรงกลัวต่อคำอาฆาตนั้น เมื่ออดัมหันหลังเดินกลับไปห้องนอน น้ำฟ้าก็แลบลิ้นใส่แผ่นหลังที่องอาจนั้น เจอาร์ได้แต่ยิ้มและกลับเข้าห้องตัวเองไป เพื่อเตรียมตัวเพราะเขาต้องไปกับเจ้านายเขาด้วย

อดัมกลับออกมาอีกครั้งด้วยเครื่องแต่งกายอีกแบบ น้ำฟ้าหันไปมองชายหนุ่มที่เดินมาตรงมุมนั่งเล่นที่เธอนั่งดูทีวีอยู่ น้ำฟ้าไม่อยากจะยอมรับก็ต้องยอมรับว่านายอดัมคนนี้นั้นลึกลับแนบเนียนก็ดูดีสมวัยเขา เพราะเขาแต่งกายตามเทรนด์ตามสมัยไม่ใช่ชุดสีส้มครีมที่ดูแล้วเหมือนพวกเจ้าพ่อมาเฟียก่อนหน้านี้เลย

“จะทำมากกว่ามองก็ได้ล่ะ!” อดัมเอ่ยแซวหญิงสาวที่มองมาอย่างตะลึงในความดูดีของเขา

“ไ้บ้า!...” น้ำฟ้าเสียงดังกลบเกลื่อนอาการตะลึงที่เขาจับได้และหันหน้าไปดูทีวี

“ไปละนะ...และจะรีบกลับมาละ” อดัมก้มตัวไปกระซิบแผ่วเบาที่หูเล็กๆ นั้น และก็อดขำไม่ได้เมื่อเห็นใบหน้าแดงจัดลามมาถึงใบหู เห็นได้อย่างชัดเจน

น้ำฟ้าก้มหน้าพร้อมกับยกมือเล็กๆ ขึ้นมาปิดกั้นใบหูข้างที่อดัมกระซิบโดยทันที และอดัมกับเจอาร์เดินออกจากห้องไป

น้ำฟ้าลุกจากเก้าอี้เดินไปยังประตูทางออกเดียวกับที่อดัมและเจอาร์เพิ่งผ่านออกไป และเมื่อเธอพยายามจะเปิดประตูล้มกลับไม่เปิดออกเหมือนที่อดัมทำก่อนหน้านี้ และเมื่อเธอหันไปมองข้างๆ กำแพงก็มีแป้นตัวเลขสำหรับกดเป็นรหัสผ่านสั่งการเพื่อเปิดประตู

“ไ้บ้า!...ไ้บ้า!” น้ำฟ้ายืนร้องตะโกนออกมาอย่างโกรธๆ โดยที่เธอไม่รู้ตัวเลยว่าตรงประตูทั้งสองด้านมีกล้องซ่อนอยู่ อดัมอดยิ้มกับท่าทางนั้นไม่ได้เมื่อเขามองภาพของเธอผ่านโทรศัพท์

“ยายตัวดี!...เธอดูว่าฉันจะโง่ขนาดนั้นเลยหรือไง” อดัมพึมพำกับตัวเองในขณะที่สายต่ายังคงมองหญิงสาวในโทรศัพท์ด้วยแววตาที่อ่อนโยนโดยที่อดัมไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ แต่หาได้รอดพ้นสายตาเมื่อขวาที่มองเจ้านายตัวเองพร้อมกับสายหน้าพร้อมรอยยิ้ม

“พี่เจอาร์มมอยากแวะ...Bloomingdale's...ก่อนครับ” เจอาร์ตตอบรับ และขับรถไปตามเส้นทางของสถานที่แห่งนั้น

น้ำฟ้าหันไปตามเสียงประตูห้องนอนที่ถูกผลักเข้ามาเพียงแค่เสี้ยว นาทีเธอก็หันกลับอย่างไม่สนใจคนที่เข้ามาใหม่

“นาวา...” อัดัมเอ่ยเรียกหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเตียง น้ำฟ้ายังคงนั่งนิ่งๆ ไม่ใช่ว่าไม่ได้ยินแต่เธอเลือกที่จะไม่สนใจ

“ฉันเรียกไม่ได้ยินเหรอ?” คนความอดทนต่ำอย่างอัดัม เริ่มจะไม่พอใจ เพราะคนอย่างเขาไม่เคยเจอกับความเมินเฉยของเพศตรงข้าม อัดัม เดินมาพร้อมดึงแขนของน้ำฟ้าให้หันมาทางเขา

“ไ้อ้บ้า!...ฉันเจ็บนะ” น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างไม่พอใจ

“คำก็ไ้อ้บ้า...สองคำก็ไ้อ้บ้า...เธอนี้มันไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำบ้างเลยนะ”

“ปล่อยนะ...ฉันเจ็บ” น้ำฟ้าร้องบอกเมื่ออัดัมบีบแขนของเธอแรงขึ้น

“เจ็บ!...ดี...แล้วก็จำไว้ด้วย...ต่อไปนี่เธอเรียกฉันว่าพี่บรู”

“ไม่!...ไ้อ้ย!...ไ้อ้บ้า...อืมมม” น้ำฟ้าพูดได้เพียงแค่นั้นเมื่อปากเธอถูกปิดกลบเสียงที่ไม่น่าฟังด้วยปากหยักของอัดัมที่ประกบปากบางที่ดูอ่อนอย่างรุนแรง น้ำฟ้าพยายามจะขัดขึ้นแต่แรงที่ต่างกันทำให้ตอนนี้ร่างบางถูกเบียดจนล้มตัวแผ่นหลังสัมผัสกับเตียงนุ่มโดยที่ปากบางและปากหยักยังคงประสานดูดีมอย่างไม่เสียจังหวะ

อดัมจากที่รุนแรงเอาแต่ใจเขาก็อ่อนแรงแปลเปลี่ยนเป็นนุ่มนวลจน น้ำฟ้าเผลอไปกับสัมผัสนั้นจนตอบสนองกลับอย่างไ้ได้ง่ายๆ เมื่อลึ้นหนาโลม เลี้ยดูอดัมนำหวานในโพรงปากนั้น มือหนาค่อยๆ เลื่อนมาประสานกับมือบาง นิ้วทั้งสิบของแต่ละฝ่ายประสานเกี่ยวกันไว้ อดัมอดไม่ได้ที่จะรู้สึกดีกับการ สอนกลับการจูบจากหญิงสาว และเมื่อเขาผละลื่นและปากออกจากปาก บางสีชมพู ลึ้นเล็กนั้นกลับตามเขามาและเมื่อลึ้นเล็กเข้ามาในโพรงปาก อดัม ดูเปิดทางให้ลึ้นเล็กนั้น และแลกเปลี่ยนหยิบนัยน์ความหอมหวานนั้นให้กับเธอ

น้ำฟ้าหลงลืมลึ้นความหมองใจ เธอตกหลุมอารมณ์สาวที่อดัมมอบ ให้ อดัมค่อยขยับตัวอย่างช้าๆ พร้อมกับมือหนาค่อยๆ ประคองศีรษะและร่าง เล็กให้ตามเขามาด้วยจนกลายเป็นว่าตอนนี้ น้ำฟ้าอยู่บนตัวเขาและปากเล็ก ลึ้นเล็กก็ยังคงอยู่ในโพรงปากของอดัม

อดัมปลดปล่อยปากบางนั้นอย่างช้าๆ น้ำฟ้าหน้าแดงจัดเมื่อสติเริ่ม กลับมาอีกครั้ง เพราะอดัมเพียงแค่ออบกอดเธอไว้อย่างหลวมๆ ไม่มีการใช้ กำลังบังคับ แต่กลับเป็นเธอเองที่เป็นฝ่ายจูบกลับเขา อดัมยิ้มและมองเข้าไป ในดวงตาของหญิงสาวบนตัวเขา

“พี่บลู...” อดัมเอ่ยอย่างนุ่มนวลย้าให้หญิงสาวที่ตอนนี้หลบตาเขา เอ่ยเรียกเขาแบบที่เขาอยากได้ยิน

“พี่บลู...” น้ำฟ้าเอ่ยออกมาอย่างที่อดัมต้องการ

“พี่บลู...เรียกเวลาที่เรายู่ด้วยกันสองคน...โดยเฉพาะเวลาที่พี่อยู่ใน ตัวนาวา” อดัมพูดออกมาอย่างนุ่มนวลจนตัวเขาเองก็ไม่ว้าวว่าเขาไม่เคยเป็น แบบนี้มาก่อน แต่อะไรก็ไม่ว้าวทำให้เขาอยากให้หญิงสาวตรงหน้าเป็นแบบนี้ไป ตลอด โดยเฉพาะยามที่เธอเอียงอายหน้าแดงอย่างเห็นได้ชัด

“ปล่อยได้แล้ว...” น้ำฟ้าร้องพร้อมกับดันตัวเองออกจากอดัม แต่ทุก อย่างที่เธอต้องการไม่เป็นไปตามที่เธอต้องการ

“คงไม่ได้แล้วละ” อัดัมเอ่ยออกมาพร้อมกับขยับสะโพกเสียดสีกับเธอ น้ำฟ้าตกใจอย่างเห็นได้ชัดเพราะเธอรับรู้ถึงบางอย่างที่กำลังดันดันเสียดสีกับจุดที่ไวต่อความรู้สึกขานเสียวในตัวเธอ

อัดัมไม่ปล่อยให้หน้าฟ้าได้คิดอะไรต่อ เขากดศีรษะเล็กน้อยเพื่อให้ปากบางรับการประกบปากจากเขา ลิ่นหนาเคลื่อนย้ายเข้าสู่โพรงปากเล็กของน้ำฟ้าอีกครั้งอย่างง่ายดายโดยที่เจ้าของเปิดทาง เมื่อถูกแลกเปลี่ยนด้วยความนุ่มนวลผสมกับร่ำร้อนโดยที่มีอใหญ่ข้างหนึ่งลดต่ำไปที่สะโพกของเธอ ลูบไล้ครั้งนั้นให้แนบแน่นเสียดสีเบียดกับตัวตอนที่กำลังตื่นตัว มีอีกข้างลอดผ่านเสื่อยึดตัวเล็กลูบไล้แผ่นหลังที่เนียนนุ่มมือ

“อืม!” น้ำฟ้าร้องในคอเมื่อมีอหนาที่อยู่บนแผ่นหลังภายใต้อาภรณ์ทำการปลดตะขอบราตัวน้อย สติที่เตลิดเริ่มกลับมาทำให้น้ำฟ้าขยับตัวเพื่อถอยห่างการถูกล้ำของอัดัม

“อ้อ!” เสียงเล็ดรอดการขัดขึ้นดังขึ้นอีกครั้ง เมื่ออัดัมเปลี่ยนตำแหน่งพลิกตัวให้หญิงสาวไปอยู่ใต้ร่างแทนที่เขา อารมณ์ความต้องการของอัดัมได้เดินมาถึงจุดที่ต้องการเธอคนนี้เป็นผู้รับสนองความวาบหวาม

“ปล่อยนะ” เสียงหวานๆ ดังออกมาดังเสียงกระซิบเมื่อปากบางได้รับอิสระ จากปากหยักที่ตอนนี้เข้าครอบครองยอดเกสรที่ยังมีเสื่อยึดตัวบางขวางกั้น ทั้งกัศ ดูรู้้อย่างเอาแต่ใจของผู้ครอบครอง ร่างหนาไม่รู้สึกละคายกับมือเล็กที่พยายามผลักไหล่หนาให้ออกไปพ้นตัว

“อ้า...” เสียงครางจากร่างบางที่ดังออกมาเมื่อมีมือของชายบนร่างล้วงสวนทางเข้าไปในขาทางเงาเส้นที่เธอสวมใส่และพบเจอดอกกุหลาบที่เริ่มชุ่มฉ่ำจากธารน้ำในตัวที่ไหลออกมาจากการถูกระตุ้นและเรียวร้อง นิ้วร้ายเริ่มกรีดกรายกลีบดอกที่มีอาภรณ์ทั้งชิ้นเล็กและชิ้นใหญ่ยังอยู่ครบถ้วนแต่หาใช่เป็นอุปสรรคในการพบเจอของนิ้วร้าย

อัดัมผละออกจากร่างบางด้วยเวลาอันรวดเร็ว เมื่อความต้องการในตัวเขามันบอกเขาต้องจัดการขั้นต่อไป อัดัมปลดเปลื้องอาภรณ์ของตัวเอง

อย่างรวดเร็ว โดยที่สายตายังคงจับจ้องร่างบางที่ตอนนี้อยับหนีถอยห่างเขาทันทีเมื่อได้รับอิสระ แต่การเคลื่อนไหวของเธอกลับเป็นไปอย่างเชื่องช้า เพราะเธอตั้งตัวไม่ทันกับอิสระที่ได้รับ

“ไม่....นะ” น้ำฟ้าร้องเสียงหลงพร้อมหลับตาเมื่อชายตรงหน้าเปลือยเปล่าอวดรูปร่างที่องอาจเกินวัยอย่างไม่ต้องให้เธอจินตนาการว่าเขาจะดูดีแค่ไหน อัดัมฉวยโอกาสที่เธอหลับตากระโจนเข้าหาหญิงสาวอย่างรวดเร็ว

“ไม่ทันแล้ว...” อัดัมพูดพร้อมกับถอดเสื้อและดึงบราที่ไว้ตะขอเกี่ยวออกจากเธอ น้ำฟ้าตกใจลื้มตามองแต่ทุกอย่างก็หายไปเมื่ออัดัมดึงสิ่งปกปิดร่างกายเธอจนไม่เหลือแม้แต่ชิ้นเดียว

อัดัมซ้อนได้แขนของน้ำฟ้าให้เธอขยับร่างกายมานั่งคุกเข่าแบบเข่าหันหน้าเข้าหากัน และรั้งเอวบางให้ขยับเข้ามาจนอกเต่งตึงที่เขาได้สัมผัสมาแล้วครั้งหนึ่งแนบสนิทแผ่นอกกว้าง และด้านล่างแกนกลางที่ขยายเปียดแนบชิดกับหน้าท้องแบนเรียบของเธอ แขนทั้งสองข้างของอัดัมล็อคตัวเธอให้แนบมากยิ่งขึ้น และยังเธอเดินมากเท่าไรก็ยังปลุกอารมณ์ความต้องการของเขามากขึ้นเรื่อยๆทั้งด้านบนและด้านล่าง อัดัมโน้มใบหน้าเข้าคลอเคลียโลมเลียใบหูเล็กนั้น ทำให้น้ำฟ้าขนลุกชันไปทั้งตัวจากความสยิวของลิ้น ปาก ฟัน ที่ถูกดัดมาใช้กับเธอ

“คุณนั่นสิ” อัดัมกระซิบแผ่วเบาและให้ศีรษะเล็กหันมาทางเดียวกับเขาที่กำลังก้มมองอยู่ มันคือกระจกสะท้อนขนาดใหญ่จากฝาผนังใกล้กับทางเข้าวอล์คอิน น้ำฟ้าหน้าแดงโดยทันที เพราะภาพที่เธอเห็นคือเธอกับเขาเปลือยเปล่าคุกเข่าหันหน้าแนบชิดกัน และเมื่ออัดัมเลื่อนใบหน้ามาโลม เลีย ดูด ขบกัดใบหูอีกข้าง ทำให้น้ำฟ้ามองเห็นใบหน้าแสดงอารมณ์เคลิบเคลิ้มของตัวเองกับสัมผัสนั้นของเขา

“นาวาสวยงามมาก” อัดัมเอ่ยอีกครั้งอย่างแผ่วเบาเมื่อเขาชำเลืองมองไปในกระจกสะท้อนนั้นทำให้ตาประสานกัน น้ำฟ้าเห็นประกายแห่งความต้องการถ่ายทอดออกมาจากนัยน์ตาเขียวมรกตอย่างชัดเจน

“ฮะ!...” เสียงจากร่างบางเมื่ออดัมโน้มกายทิ้งน้ำหนักจนแผ่นหลังของน้ำฟ้าแนบไปกับเตียงนุ่ม อดัมแทรกตัวเข้าระหว่างขาเรียวให้เปิดทางกว้างมากยิ่งขึ้นมือใหญ่จับท่อนแกนกายที่ขยายตัวเข้าถูไถแยกกลีบดอกกุหลาบ

น้ำฟ้าหันหน้าไล่ไปมองอีกทางเพราะศึกครั้งนี้เธอแพ้อย่างหมดรูป เธอแพ้ทั้งเขาและแพ้ความต้องการของตัวเองที่มากมายนจนไม่สามารถต่อด้านการลวงลี้ลับได้เลย

“ฮะ...เจ็บ!” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่ออดัมขยับแกนกายเข้าสู่โพรงคูหาสวรรค์เพียงเล็กน้อย มือเล็กที่กางอยู่ข้างลำตัวข้างหนึ่งขยับมาเกาะกุ่มหน้าท้องแบนราบของตัวเองพร้อมกับดวงตาที่เบิกกว้างจับจ้องมองผู้กระทำการที่สร้างความเจ็บให้กับเธอ

“อดทนอีกหน่อยนะ!” อดัมเอ่ยอย่างอ่อนโยนเป็นครั้งแรก เพราะคนอย่างเขาไม่เคยทะนุถนอมผู้หญิงที่จะมาบำบัดความใคร่ของเขา แต่เขามักจะตอบแทนเธอด้วยเช็ทส์ที่เร้าร้อน ดิบเถื่อน ตามแต่อารมณ์จะพาไป และเชื่อว่าเขาจะไม่ทรمانเขาเคลือบคลานเข้าสู่ตัวเธอยังไปไม่ถึงครึ่งเธอก็ถอดรัดเขาจนแทบจะปลดปล่อยโดยทันที

อดัมหยุดการเคลื่อนไหว และโน้มใบหน้าลงไปยังอกเต่งตึงที่เข้าวนเชิญเขาให้เข้าไปสัมผัส น้ำฟ้าร้องครางออกมาเมื่ออดัมขบเม้มดูดอย่างตะกละตะกลาม ดึงความสนใจของหญิงสาวได้ร่าง

“อ้า!...” น้ำฟ้าแดงสะโพกขึ้นดูดดึงแกนกายที่เหลืออีกครั้งให้ทะยานเข้าไปอย่างรวดเร็ว เมื่ออดัมเพิ่มความเสียวชานให้กับน้ำฟ้าจนร่างบางอดรนทนต่อไปไม่ได้

“นา...วา...อ้า...พี่ลูจะขยับแล้วนะ” อดัมเงยหน้ามามองใบหน้าหวานที่แดงชานจากอารมณ์สวาทเข้าครอบงำ สะโพกหนาเริ่มทำหน้าที่เมื่อใบหน้าหวานตรงหน้าพยักหน้าเป็นการอนุญาต อดัมก็ยังเป็นอดัมผู้ชายอย่างเขาไม่จำเป็นต้องบังคับขึ้นใจผู้หญิงคนไหน เพราะผู้หญิงของเขาทุกคนล้วน

แล้วแต่เต็มใจเดินทางสู่สวรรคตินแดนสวาทที่เขาจะเป็นผู้นำพาเธอ
เหล่านั้นไป ไม่มียกเว้นแม้แต่เธอคนนี้

อดัมยกขาเล็กให้คล้องกับแขนเขา ยกสะโพกเธอให้สูงขึ้นและขยับ
สะโพกเพื่อให้แก่นกายของตัวเองเคลื่อนไหวเข้าๆออกๆเสียดสีกับปากทางถ้ำ
สวาทของเธอ เสียงกิจกรรมเข้าจังหวะของอดัมดังประสานกับเสียงครางของ
เขากับน้ำฟ้าไม่มีช่องว่างของความเงียบ

น้ำฟ้าจากความรู้สึกเจ็บก่อนหน้านี้ถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกเสียว
ชานจนเธอไม่อยากให้ความรู้สึกนี้จบลง มือเล็กกางออกกำแน่นกับ
ผ้าปูที่นอน อดัมมองร่างบางที่ขยับขึ้นลงตามจังหวะการกระแทกของเขาสลับ
กับก้มมองจุดประสานที่เขาเข้าๆออกๆแก่นกายนั้น

“นาว่า...ได้...โปรดมอง...พี่...มองเรา...สิ” อดัมกล่าวออกไปด้วย
เสียงที่ลั่นพร่า และให้น้ำฟ้ามองตามสายตาเขาที่มองไปยังจุดประสานที่
แก่นกายเขาขยับเข้าออก น้ำฟ้ามองตามสายตานั้นเธอเห็นท่อนแก่นกาย
ขนาดใหญ่ที่ผลุบเข้ามลูบออกในตัวเธออย่างต่อเนื่อง ถึงแม้เวลาจะผ่านมา
เนิ่นนานความเสียวชานยังคงอยู่ ทำให้เธอต้องยอมรับว่าเธอหลงใหลความ
รู้สึกแบบนี้

“พี่...บลู...อ้อาา...นาว่า...ไม่ไหวแล้ว...คะ...กรี๊ดดดดดด” น้ำฟ้า
กรี๊ดร้องเปล่งเสียงแห่งความสุขออกมาและยังไม่สิ้นเสียงของน้ำฟ้า เสียง
ครางของคนเหนือร่างก็ตามมาติดๆ อดัมเบียดขยี้จุดประสานนั้นหลังจากที่
เขาปลดปล่อยน้ำรักรเข้าสู่ตัวเธอ ความเร้าร้อนแปลเปลี่ยนเป็นความอบอุ่น
จนอดัมโน้มใบหน้าลงไปจุมพิตแผ่วเบาที่หน้าผากของหญิงสาวได้ร่าง

น้ำฟ้าหลับตารับความอบอุ่นที่อดัมมอบให้ พร้อมรอยยิ้มผุดขึ้นบน
ใบหน้าหวานอย่างไม่รู้ตัว และหลังลืมสิ่งที่คิดจะทำชั่วขณะ

“รู้สึกอย่างไรบ้าง?” อดัมเอ่ยถามน้ำฟ้าหลังจากที่เขาถอดแก่นกาย
และขยับไปนอนข้างๆเธอ ดวงตาแห่งนมองเพดาน

“.....” น้ำฟ้าเมื่อได้รับอิสระ ก็ดึงผ้าห่มมาปกปิดร่างกายโดยทันที และเธอก็ไม่ได้ตอบคำถามนั้นของอดัม “คนบ้า!...ใครเขาจะกล้าตอบ” น้ำฟ้าได้แต่คิดในใจ

“ที่ไม่ตอบ...นั่นคือไม่รู้...หรือยังไม่แน่ใจ...พี่จัดให้ได้นะอีกสักสอง หรือสาม” อดัมขยับกายนอนตะแคงหันไปทางน้ำฟ้า

“คนเห็นกาม!”

“ครับ” อดัมตอบรับพร้อมรอยยิ้มได้หน้าตาเฉย จนน้ำฟ้าต้องเป็นฝ่ายผลิกตัวหันหลังให้กับเขา

“แล้วคุณ...พอใจหรือยัง?” น้ำฟ้าเอ่ยถามด้วยเสียงที่แผ่วเบา แต่อดัมก็ยังได้ยิน

“พอใจ...อืม!...ก็นาวาแน่นดี...โอ้ย!” อดัมแกล้งร้องออกมาในตอนท้าย เมื่อน้ำฟ้าหันมาตีที่แผ่นอกกว้างนั้น เมื่อเขาพูดส่อในทางลามกทำให้เธอต้องอาย

“ฮ่าๆๆๆ” อดัมหัวเราะออกมาอย่างสบายใจมือข้างที่ว่างก็คว้าจับมือเล็กนั้นไว้

“แล้วเมื่อไหร่?....”

“อืม!...อะไร?...คือเมื่อไหร่?”

“ที่...นาวาจะเป็นอิสระ...จากคุณ” น้ำฟ้าถามออกไป เพราะถ้าผู้ชายตรงหน้าเธอหรือไม่ต้องการเธอแล้ว หรือสิ่งที่เธอต้องตอบแทนเขาเรื่องที่เขามาขัดขวางการปลดปล่อยตัวของเธอ

“.....” อดัมเกิดอาการหาเสียงของตัวเองไม่เจอ เขาขมวดคิ้วแสดงถึงความไม่พอใจกับคำถามของเธอ น้ำฟ้ามองใบหน้าเหมือนกำลังระงับอารมณ์ความโกรธของชายตรงหน้า ปากบางเริ่มเข้าหากันเมื่อเธอรับรู้ถึงบรรยากาศที่แผ่ขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆออกมาจากชายตรงหน้า

อดัมลุกจากเตียงเดินเข้าห้องน้ำไปโดยที่ไม่มีเสียงคำตอบกับคำถามของน้ำฟ้า สองมือกำแน่นจนเข้าไปในห้องน้ำประตูถูกปิดเสียงดัง จนร่างบาง

ที่มองตามถึงกับสะดุ้งกับเสียงประตุนั้น เสียงน้ำจากฝักบัวในห้องดังเล็ดรอดออกมา น้ำฟ้าทำเพียงลุกจากเตียงและหยิบเสื้อผ้าของตัวเองขึ้นมาสวมใส่ดังเดิม ส่วนเสื้อผ้าของอดัมเธอเก็บขึ้นมาและเอาไปใส่ในตะกร้าในโซนวอล์คอิน และเดินออกจากห้องนอนไป

“ซูๆๆๆๆๆๆ” เสียงน้ำที่ไหลออกมาจากฝักบัวไหลกระทบใบหน้าและเลยไปยังร่างกายกำยำสู้พื้นและไหลสู่ท่อ

“เป็นอะไรวะ...จะสนใจทำไม...ผู้หญิงก็แค่ผู้หญิง...จะอยู่จะไปก็ช่างสิวะ...” อดัมบ่นพึมพำกับตัวเองอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมคำพูดแค่นั้นถึงทำให้เขาเหมือนคนหายใจไม่ออก และหงุดหงิดใจเรื่องความรู้สึกแบบวัยรุ่น รักๆ ใคร่ๆ ที่มันไม่เคยเกิดขึ้นในตัวเขา เพราะเขาเป็นหัวหน้ามาเฟียแห่งฟิลาเดลเฟีย ผู้สืบทอดของอีธาน เบนเน็ต ไม่มีทางจะรู้สึกอะไรกับผู้หญิงหน้าไหนทั้งนั้นรวมถึงเธอคนนั้นด้วย

น้ำฟ้าเมื่อออกมาจากห้องนอนในแบบที่เธอก็ไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเองหลังจากที่พูดประโยคนั้นไปแล้ว แต่เธออยากไปจากเขาผู้ชายที่ข่มขืนเธอครั้งแรก ไข่ครั้งแรกของเธอ เขาบังคับเธอทั้งๆที่เธอไม่เต็มใจ แต่เมื่อสักครูนั่นมันเป็นการสมยอมจากเธอ “ทำไมเราถึงทำแบบนี้กัน” น้ำฟ้าพึมพำกับตัวเอง

“อ๊ะ!” ขณะที่เธอเดินไปเดินมา สายตาเธอก็ไปสะดุดกับกับถูงกระดาศมากมายเกือบสิบถูงวางอยู่บนโต๊ะ น้ำฟ้าเดินเข้าไปใกล้กลุ่มถูงนั้นและชะโงกหน้ามองเข้าไปในถูง เธอก็เห็นเป็นเสื้อผ้ามือเคลือนไปตามตำแหน่งของสายตาเพื่อให้ความสงสัยหายไปเป็นเสื้อผ้าของผู้หญิง น้ำฟ้าไปดูถูงอื่นๆ เป็นกระเป๋ารองเท้า และหลายๆอย่างที่ผู้หญิงควรใช้และเมื่อเธอดูป้ายราคาสมองค่านวนราคาเป็นเงินบาท นี่เธอหยิบมาค่านวนแค่สามสี่ชิ้นก็ปาเข้าไปหลายหมื่น และแน่นอนทุกอย่างในนี้ล้วนแล้วแต่ของมีแบรนด์ชั้นนำทั้งนั้น และทุกชิ้นล้วนแล้วแต่สวยงามตามสมัย และขนาดของมันแล้วมันน่าจะเป็นของเธอทั้งหมด

“แกร็ก...” น้ำฟ้าหันไปตามเสียงประตูห้องที่เธอเพิ่งจากมาเปิดออก หลังจากเวลาผ่านไปนานกว่ายี่สิบนาที อัดัมเดินออกมาพร้อมกับเสื้อผ้าชุดใหม่ แต่เส้นผมยังแห้งไม่สนิทเพราะเจ้าของเพียงแค่เช็ดลวกๆเหมือนใช้มือแค่สางๆ แต่ขอบอกว่าเขาดูดีมากเช่นกันในลุคแบบนี้

“อู๋ย!...เจ๊บนะคะ” น้ำฟ้าร้องออกมาทันที เมื่ออัดัมอย่างสามชุกตรงดิ่งมาที่เธออย่างไม่มีวอกแวกด้วยสายตาคหาความเป็นมิตรไม่ได้ เมื่อมาถึงตัวเธอเขาก็คว้าเข้าที่แขนบางจุดกระซกเธอให้ลุกขึ้นยืน และลากเธออย่างไม่สนใจว่าเธอจะเดินทันเขาหรือเปล่า

“บ๊ิง!...บ๊ิง!...บ๊ิงงง” เจอาร์รีบลุกจากเตียงนอนเมื่อประตูทางเข้าห้องของเขาถูกทุบหรือเคาะด้วยเสียงที่ดังแต่เขาไม่ได้ลุกแค่ตัว มือหยิบบาจูนในลิ้นชักที่โต๊ะหัวเตียงไปด้วย เพราะนี่ไม่ใช่เหตุการณ์ปกติ ‘เกิดอะไรขึ้นข้างนอก’ นี่คือนึกสิ่งที่เขาคิดได้ว่าต้องเกิดเรื่องร้าย เร่งเท้าไปโดยเร็วมุ่งสู่ประตูที่ยังคงเสียงดังจากการกระแทกจากด้านนอก

“นาย!” เสียงที่หลุดมาจากปากเจอาร์พร้อมกับค่อยๆเปิดประตู เพราะถ้ามีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นเขาก็ต้องรอบคอบ แต่ทันทีที่ประตูถูกเปิดออกคนที่เจอาร์ร้องเรียกใช้มือที่ทุบประตูผลักประตูให้กว้างขึ้น ส่วนอีกมือที่เกาะกุ่มีบแขนเล็กของหญิงสาวเหวี่ยงเธอเข้ามาในห้องของเจอาร์อย่างไม่ผ่อนแรง จนน้ำฟ้ากระเด็นไปตามแรงเหวี่ยงเสียหลักล้มในห้องของเจอาร์

“ผมยกให้...อยากจะทำอะไรก็เชิญ” อัดัมพูดออกไปด้วยอารมณ์โกรธ พร้อมปิดประตูห้องเสียงดังให้เสร็จสรรพ เจอาร์ที่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นได้แต่ยืนนิ่ง อึ้ง กับภาพตรงหน้าไปชั่วขณะ

“ไม่นะ...ฮือออออ...เปิดประตู” น้ำฟ้าเมื่อประตูปิดลง เธอได้สติรีบลุกเพื่อจะไปเปิดประตูที่ถูกปิดเมื่อสักครู่นี้แต่ประตูก็ไม่ทำตามความต้องการของเธอ เมื่อคนที่อยู่ด้านนอกจับลูกบิดไว้ไม่ให้คนด้านในเปิดออกมาได้

อดัมขบกรามแน่น ดวงตาแข็งกร้าวมองที่ประตูอย่างกับว่าเขาสามารถมองเห็นเข้าไปเห็นข้างในได้ มือหนึ่งจับลูกบิดประตูไว้แน่นจนคนที่อยู่ด้านในเปิดไม่ได้ เขาได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญกับเสียงทุบประตูดังออกมา

“...วัง!...เปิดประตูนะ...ฮือๆๆๆ...” ปากก็ร้องคร่ำครวญน้ำตาไหลออกมามากมายปริ่มเหมือนคนจะขาดใจ สองมือเล็กก็ทุบประตูเสียงดังอยู่ตลอดเวลา จนเวลาผ่านไปนานแค่ไหนเธอก็ไม่แน่ใจ สองมือเล็กเจ็บไปหมดแต่ความเจ็บที่ฝ่ามือก็ไม่เท่ากับจิตใจที่เธอรู้สึกกลัวและปวดร้าวใจ เข้าทั้งสองทนต์ลงกับพื้นอย่างอ่อนแรงเสียงคร่ำครวญร่ำให้ดังให้เจอาร์ได้ยินอยู่ตลอดเวลา

เจอาร์ที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่เงียบๆ เขาจัดการกับอาวุธในมือ เขาไฟให้ปลอดภัยและหนีไปไว้ที่เอว เขาอาจจะยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนสองคนตรงหน้า

“...ฮือออ...พี่บลู...เปิดประตู...อย่าทำแบบนี้...ฮือออ...นาวากแล้ว” น้ำฟ้าร้องไห้คร่ำครวญหันหน้าไปทีประตู แต่เสียงครั้งนี้ของน้ำฟ้าเรียกความสนใจจากเจอาร์ได้มากขึ้นกว่าเดิม “**‘พี่บลู’ อย่างนั้นหรือ?**” เขายิ้มออกมาเมื่อสิ่งที่เขาคิดไว้กระจ่างชัดในวันนี้ ชื่อนี้มีเพียงคนไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ว่า อดัมที่เป็นเจ้านายและเหมือนเป็นน้องชายเขานั้นมีชื่อเล่นที่นายหญิงนี้มาตั้งให้ และเธอมักจะเรียกลูกชายคนเล็กด้วยชื่อนี้ และเป็นไปไม่ได้เลยที่เธอผู้นี้จะเรียกอดัมด้วยชื่อนี้ ถ้าเจ้าตัวไม่บอกและอนุญาตให้เรียก

อดัมที่ถอยออกจากประตูห้องของเจอาร์ที่ตอนนั้นมานั่งอยู่ที่บาร์เครื่องดื่ม ในมือถือแก้วที่ตอนนั้นเหลือแต่แก้วเปล่าเมื่อของเหลวในแก้วได้ถูกส่งเข้าปากและกลืนลงคอไปสองถึงสามครั้ง แต่สายตาก็ยังมองที่ประตูห้องของมือขวาที่ตอนนั้นไม่มีเสียงดังให้ได้ยินมาสักพักแล้ว จิตใจของเขาตอนนี้ว่าุ่นไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นทำไมเขาถึงโกรธและไม่ชอบใจกับคำพูด ความคิด ความต้องการของผู้หญิงไทยคนนี้ และแน่นอนเขาบอกกับตัวเองว่าไม่ใช่ความรัก เพราะคนอย่างเขาไม่มีทางรักใครแต่ความรู้สึกนี้มันคืออะไร ‘หวง’ คงแค่หวงเพียงเพราะเขายังไม่เบื่อเธอ แต่ที่เขาหงุดหงิดก็คงเพราะเขายังไม่

เคยเจอกับผู้หญิงที่ต้องการไปจากเขาก่อนที่เขาจะเบื่อ เพราะตลอดเวลา 'ต้อง' เป็นเขาที่เป็นคนบอกให้ผู้หญิงพวกนั้นไปได้เมื่อเขาเบื่อ และคนอย่างเขาไม่เคยใช้ผู้หญิงคนเดิมนานๆ

“คุณนาวา...”

“อรัยยยย...อย่าเข้ามานะ...ฮือ...ฮืม...” เจอาร์กล่าวเรียกหญิงสาวที่นั่งเปียตอยู่กับประตู และเขายังไม่ได้พูดอะไร เธอก็ร้องไวยวายออกมาจนเขาต้องถอยหลังกลับไปหลายก้าว เพราะนี่ก็ผ่านมาเกือบชั่วโมงแล้วที่เธอนั่งร้องไห้อยู่ที่เดิม

“ใจเย็นๆ...ครับ...” เจอาร์เมื่อถอยออกมาให้ห่างเธอ พร้อมยกมือขึ้นทั้งสองข้าง

“คุณอย่าทำอะไรฉันเลยนะ...แค่ปล่อยฉันไป...ฉันจะไม่ทำให้คุณรำคาญ...รำคาญตาเลย” น้ำฟ้าพูดตื้อยืดยาว เพราะถึงเธอจะไม่ใช่ผู้หญิงบริสุทธิ์แต่เธอก็ยังไม่ต้องการเป็นผู้หญิงที่มีผู้ชายมากกว่าหนึ่ง และที่แย่ไปกว่านั้นกลิ่นของผู้ชายคนแรกยังคงอยู่บนเรือนร่างเธอ

“ไม่ต้องกลัวครับ...ผมไม่ทำอะไรคุณหรอกครับ” เจอาร์รีบพูดออกไป เพราะเขากับอดัมไม่เคยใช้ผู้หญิงคนเดียวกัน และเหตุการณ์ในวันนี้อัดมคงโกรธเธอคนนี้อย่างนั้น แต่การกระทำวันนี้ทำให้เขาชัดเจนจนไม่ต้องสงสัยว่าหัวใจที่แข็งกระด้างของเจ้านายได้ถูกลูกไล่เข้าไปบ้างแล้ว แต่เจ้านายจะยอมรับมันหรือเปล่านั้นเขาเองก็ไม่แน่ใจ

“ฮือ...จริงนะ?...” น้ำฟ้าถามเพื่อลดความกังวลของตัวเอง เพราะเธอยอมรับเลยว่าเธอกลัวมากจริงๆ ผู้หญิงตัวเล็กๆอย่างเธอจะสู้คนตัวโตตรงหน้าได้อย่างไร ถ้าเขาเกิดบ้าเหมือนเจ้านายเขาทำตามคำสั่ง เธอก็จะต้องยอมตายดีกว่าจะต้องกลายเป็นผู้หญิงสำส่อน

“ครับ...”

“ถ้าฉันฉันออกไปจากที่นี่ได้นะคะ”

“ครับ...แต่เพียงแค่นี้ครับ...คุณยังไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากที่นี่ครับ”

“แล้วทำไม...ฉันยังต้องอยู่ละคะ...ก็เจ้านายคุณทำกับฉันอย่างกับฉันเป็น ‘ขยะ’ ” ประโยคหลังน้ำฟ้าพูดออกไปด้วยความเศร้า และแปลกใจว่าทำไมตัวเองรู้สึกแปลกๆ ใหม่ๆ ซบกล ซึ่งเธอเองก็ไม่แน่ใจ

เจอาร์ไม่ได้ตอบคำถามนั้นเพียงแค่มึนและยืนอยู่ห่างๆ น้ำฟ้าค่อยลุกขึ้นยืนและหมุนลูกบิดประตูอีกครั้ง คราวนี้ทุกอย่างง่ายดายเธอก็ค่อยๆ เปิดและชะโงกหน้าออกไปมองสิ่งมีชีวิตด้านนอก ทุกอย่างเงียบเหมือนไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นเลย

“นายไม่อยู่หรอครับ” เจอาร์เห็นท่าทางของน้ำฟ้าแล้วสงสัย เพราะอดัมออกไปข้างนอกได้สักยี่สิบนาทีแล้ว เพราะเขารับข้อความแจ้งมาตั้งแต่ยี่สิบนาทีก่อน

“เธอคะ...แฮม!...คุณน่าจะรีบบอก...ปล่อยให้ฉันร้องให้อยู่ได้” น้ำฟ้าหันมาพูดด้วยแววตาและสีหน้าที่โล่งใจอย่างเห็นได้ชัด เจอาร์อดยิ้มกับหญิงสาวตรงหน้าไม่ได้

“ครับ...แต่ต่อไปก็ระวังหน่อยนะครับ...อย่าทำให้นายเขาโกรธอีก” เจอาร์ขานรับเมื่อน้ำฟ้ากล่าวขอตัว และย้ำเตือนเธอไปด้วย “ของด้านนอกทั้งหมดนั้นเป็นของคุณครับ” น้ำฟ้าพยักหน้ารับรู้ และก่อนที่เธอจะเดินกลับเข้าห้องนอนของอดัม ก็เดินไปหยิบถุงที่วางไว้มากมายไปด้วย

“เฮ้ย!...” น้ำฟ้าถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้ง “โอ้บ้าคอยดูนะ...ถ้าหนีออกไปได้เมื่อไหร่...ได้จากกันถาวรเลย” น้ำฟ้าบ่นพึมพำกับตัวเองด้วยความคับแค้นใจ และเอาของที่ได้อามาฟรีโดยที่ไม่ได้ร้องขอจัดเก็บเรียบร้อยตามที่มันควรอยู่

น้ำฟ้าถึงแม้เธอจะถูกเลี้ยงดูมาแบบคุณหนูมีคอกอยทำให้ทุกอย่างแต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะทำอะไรไม่เป็นตรงกันข้ามด้วยซ้ำ เพราะเธอจะเป็นคุณหนูเฉพาะอยู่บ้านเท่านั้น เธอก็เบื่อกับการถูกดูแลจากพี่เลี้ยง น้ำฟ้า

จึงมักจะชอบอาสาไปออกค่ายต่างจังหวัดตามแต่ที่มหาวิทยาลัยจะจัด เธอจะสมัครขอไปตลอด

“ดีใจที่สุดเลยคะที่เจอคุณที่นี่” ลิซ่านางแบบสาวที่มาเที่ยวกับเพื่อนฯ เห็นอดัมนั่งดื่มอยู่คนเดียวเธอก็ขอตักกับเพื่อนและเข้ามาทักเขา

“ลิซ่า”

“แหม...อดัมเขาทำไมถึงทำหน้าแบบนั้นล่ะคะ?” ลิซ่าอดน้อยใจไม่ได้ เมื่อชายตรงหน้าทำหน้าเหมือนคนเบื่อโลก

“คุณไปสนุกของคุณเถอะ...อย่ามายุ่งกับผม...ตอนนี้อารมณ์ไม่ดี”

“อารมณ์ไม่ดี...อย่างคุณนี่อะนะ...ไม่เป็นไรคะ...ให้ลิซ่าอยู่เป็นเพื่อนคุณ...อาจช่วยให้อารมณ์คุณดีขึ้นก็ได้ล่ะคะ” ลิซ่าไม่ใช่แค่พูดแต่เมื่อไหร่เธอจะไปตามแมงอกของอดัมและต่ำลงไปเรื่อยๆ โดยที่อดัมไม่ได้หลบหนี เธอค่อนข้างเฉยๆ

“แล้วคุณจะใช้วิธีอะไร...เพราะคุณก็รู้ว่าผมไม่ชอบกินของที่เคยกินแล้ว”

“อย่าเพิ่งด่วนตัดรอนกันแบบนั้นสิคะ...ถึงลิซ่าจะเป็นของที่คุณเคยกินแล้ว...แต่นั้นก็นานแล้ว...คุณอาจจะลืมไปแล้ว” ลิซ่ายังคงพูดด้วยอย่างมีความหวังเพราะเรื่องระหว่างเขากับเธอมันผ่านมานานกว่าสองปีแล้ว แต่เธอต้องยอมรับว่าอดัมเป็นผู้ชายที่เธอเองตั้งใจมาก เธออยากจะสานสัมพันธ์ต่อ กับเขา แต่เขาเองที่ไม่ต้องการและด้วยอะไรบางอย่างในตัวเขาทำให้เธอรู้สึกกลัว เพราะเวลาที่เขาบอกว่า ‘ไม่’ นั่นก็คือ ‘ไม่’

“แสดงให้ดูหน่อย...ว่าผมควรจะกินต่อมั๊ย” อดัมพูดพร้อมกตศรัทธาของลิซ่าให้ลงต่ำไปยังเป้าหมายที่มีมือเรียวยาวของเธอวางทิ้งไว้อย่างจงใจ

“นาย!” เจอาร์ให้เสียงเมื่อคนที่เขารออยู่กลับเข้าอีกครั้งก็เลยเที่ยงคืนมาเกือบสามสิบนาที

“ทำไมพี่ยังไม่นอน”

“คุณอดัมก็รู้กฎดีนะครับ...ว่าจะต้องไม่เกินเที่ยงคืน” เจอาร์กล่าวย้ำ และการที่เจอาร์เอ่ยเรียกชื่อ ‘คุณอดัม’ เพราะเป็นเรื่องสิเรียสมากจริงๆ คนทั่วไปที่อยู่ภายใต้ของแก๊งจะเรียกว่าท่านอดัม แต่สำหรับเจอาร์แล้วเขาเรียกเพียงแค่ ‘นาย’ เพราะนี่เป็นกฎที่เขากับอดัมต้องปฏิบัติ คือ ถ้าอดัมออกไปไหนเพียงลำพังจะต้องกลับหรือแจ้งให้เจอาร์รู้ภายในเที่ยงคืนของวันนั้น เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นจะได้แก้ไขทัน

“ผมขอโทษครับ” อดัมเข้าใจดี เพราะถ้าตัวเขาเป็นอะไรไปนั่นหมายถึงเจอาร์บกพร่องต่อหน้าที่ และแน่นอนโทษของคนที่บกพร่องต่อหน้าที่ คือ ‘ตาย’ สถานเดียว

“แล้วอีกเรื่องหนึ่งครับ...ที่นายทำกับคุณนาวามันจะไม่หนักไปหรอกครับ...เธอตกใจกลัวมาก”

“.....” อดัมกลับไม่มีความเห็นกับเรื่องนี้ “แล้วเธอเป็นอย่างไรบ้าง?”

“นางสงสาร” อดัมหันไปมองมือขวาอย่างไม่อยากเชื่อ ตั้งแต่รู้จักกันมาเขาไม่เคยเห็นเจอาร์จะสนใจผู้หญิงของเขาเลยสักคน แต่ความสนใจใจไม่เคยมีให้ นี่เขารู้สึกสงสารเธอเลยอย่างนั้นแหละ

อดัมเพียงกล่าวขอตัวและเดินเข้าห้องไป ปลอ่ยให้เจอาร์ได้แต่มองตามพร้อมส่ายหน้า ในความอารมณ์ร้อนของเจ้านายทำให้เขาหนีไปถึงคำพูดของนายหญิงนี้น่า “เจอาร์น้ำขอฝากอดัมด้วยนะ...เด็กคนนี้เป็นคนอารมณ์ร้อน แต่เขาไม่ใช่คนที่ชอบวางอำนาจถึงแม้เขาจะมีมันอยู่ในมือ อดัมเป็นคนแข็งนอกอ่อนใน แต่ความอ่อนในของเขามันค่อนข้างจะอยู่ลึกมาก เขาจะมีให้กับเฉพาะบางคนเท่านั้น”

“แกร็ก” อัดัมปิดประตูห้องนอนของตัวเองอย่างแผ่วเบา พร้อมลือคประตูเรียบร้อย เขาเองก็ค่อนข้างแปลกใจที่ตัวเองสามารถเปิดเข้ามาอย่างง่ายดาย เพราะตอนแรกคิดว่าคนที่เข้ามาก่อนหน้านี้อาจจะลือคห้องเลยก็ว่าได้ เมื่อเขาเดินมายืนที่ปลายเตียงมองร่างบางใต้ผ้าห่มที่ตอนนี้อยู่หลับสนิทอย่างไม่รู้ตัวว่ามีคนยืนมองอยู่ และทำให้เขานึกไปถึงตอนที่เขาอยู่กับลิซ่า

“ลิซ่าจะทำให้อดัมลืมไม่ลงเลย” ลิซ่ากล่าวออกมาอย่างมั่นใจ สองมือเรียวกี่เริ่มปลดตะขอกางเกงชายตรงหน้าที่กางแขนเอนหลังพิงพนัก เพื่อให้หญิงสาวที่นั่งคุกเข่าแสดงฝีปากของตัวเอง ในที่นั่งในผ้าที่มีเพียงมูลี่เป็นริ้วๆกันบริเวณที่เขานั่ง เนื่องจากอดัมเลือกนั่งที่เป็นส่วนตัวจึงทำให้ลิซ่าสามารถทำในสิ่งที่เธอเสนอได้อย่างไม่ต้องกังวลว่าใครจะเห็น เพราะในนี้นอกจากแสงไฟสลัวๆ คนที่นั่งก็ไม่มีใครสนใจใครกันต่างก็มาเที่ยวหาความสุขของตัวเองกันทั้งนั้น

“ฮะ!” ลิซ่า ร้องอุทานออกมาเมื่อปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีสดใสงำลังจะครอบครองสิ่งที่เธอเอาออกมาจากกางเกง แต่จู่ๆอดัมก็ผลักเธอออกและเก็บสิ่งที่ลิซ่าต้องการไว้อย่างเดิม

“โทษนะ...ผมเปลี่ยนใจและขอตัว” อดัมพูดเพียงแค่นั้นก็ลุกจากเก้าอี้และเดินจากไปอย่างไม่ลังเล ทั้งไว้แต่หญิงสาวที่มองตามอย่างเหวอๆและไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“ยายแม่มด...” อดัมกล่าวออกมาอย่างหงุดหงิด เพราะที่เขาต้องปฏิเสธลิซ่าในช่วงเวลาที่เขา กำลังจะได้รับการปรนเปรอ ใบหน้าของหญิงสาวที่นอนหลับก็ตื่นลอยเข้าสู่ห้วงความคิดและไหนจะเสียงร้องไห้ไวว้ายก่อนหน้านี้มันยังคงดังอยู่ในหัวเขา และนี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องออกไปดับอารมณ์ข้างนอก อดัมเดินเลยไปยังห้องน้ำและเพื่อยี่สิบนาทีเขาก็กลับออกมา เดินขึ้นไปนอนบนเตียงเคียงข้างเธอและเข้าไปโอบกอดเธอและหลับตาเข้าสู่นิทราโดยทันที

“อืม!...” น้ำฟ้าครางในคอเมื่อจู่ๆ เธอไม่สามารถพลิกตัวได้ตามต้องการ ค่อยๆ ลืมตาขึ้นเพราะรับรู้สิ่งผิดปกติรอบๆ ตัว

“อร้ายยย...อืม...ออกไปนะ” น้ำฟ้าร้องเสียงดังพร้อมกับผลักร่างของคนทีนอนข้างๆ ออกไปด้วยกำลังแขนที่มีอยู่ทั้งหมด

“เป็นบ้า!!...อะไรของ...เธออีกละ” อัดัมที่หลับสนิทลืมตาตื่นขึ้นมา แต่ก็ไม่ยอมคลายอ้อมแขนปล่อยร่างบางให้หลุดจากการโอบกอด

“ปล่อยนะ!” น้ำฟ้าพูดไปพร้อมๆ กับการดิ้นรนขยับหนีจากอัดัม

“...โธ้ย!...” น้ำฟ้าร้องออกมาอีกครั้ง ในขณะที่เธอพยายามดันออกจกพันนาการจากอัดัมอย่างสุดแรง เธอก็ตกจากเตียงโดยทันทีเมื่ออัดัมตัดสินใจปล่อยตัวเธอโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว

“หายบ้าหรือยัง!” อัดัมลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง สายตาดันมามองหญิงสาวที่ลงไปนอนกับพื้นทั้งๆ ที่ผ้าห่มยังคงห่อหุ้มกายไว้เป็นอย่างดี อัดัมนั่งมองหญิงสาวที่ค่อยๆ ลุกและยืนขึ้นในที่สุด

“.....” น้ำฟ้าไม่ตอบคำถามได้แต่จ้องตาของอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกไม่พอใจเห็นอย่างได้ชัด

“จะไปไหน?” อัดัมเอ่ยถามเมื่อน้ำฟ้าไม่มีเสียงตอบกลับ และกำลังเดินไปที่ประตูทางออกของห้องนอน น้ำฟ้ายังคงเดินต่อไปไม่สนใจกับเสียงกังวาลนั้น

“แกร็ก” น้ำฟ้าเปิดประตูและเดินออกจากห้องไปโดยที่ไม่เหลียวหลังกลับมาองสายตาที่ถ้าเธอได้เห็นคงหน้าถอดสีด้วยความกลัว

“อวดดี!” อัดัมขบกรามพูดออกมา เขาต้องอดทนต่อความรู้สึกนี้เป็นครั้งแรก เพราะตั้งแต่เกิดมาเขายังไม่เคยเจอใครทำ “อวดดี” แบบนี้ใส่เขา

ทางด้านน้ำฟ้าทันทีที่ออกจากห้องนั้นมาได้ เธอก็มานั่งอยู่ที่โซฟาหน้าโถงจากดวงตาโตก็ไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ “พีบดินทร์...ฮือๆๆ” ปากก็พร่ำหาพี่ชาย และทำให้เธอนึกย้อนกลับไปเมื่อเจ็ดปีก่อนที่เธออายุเพียงสิบสาม

“พี่บดินทร์...อย่าไป!อย่าทิ้งน้ำ” เด็กหญิงน้ำฟ้าที่ร้องไห้เสียงดังเมื่อพี่ชายต่างแม่กำลังจะจากไป

“น้ำ...รอพี่นะ...เมื่อพี่พร้อมพี่จะกลับมารับน้อง” บดินทร์ ศิริสิ นธร บอกน้องสาวต่างแม่ที่อายุห่างกับเขาถึงเจ็ดปี แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้บดินทร์ต้องทิ้งน้องสาวไว้กับพี่เป็นพ่อ

“น้ำฟ้า!” เสียงประมุขของตระกูลศิริสินธรเรียกเด็กหญิงน้ำฟ้า พร้อมกับไปตึงเด็กหญิงออกจากอ้อมกอดพี่ชายเพียงคนเดียว “แกจะใสหัวไปก็ไป...อวดดีเหมือนแม่แกไม่ผิด...แล้วอย่าชมซานกลับมา...ต่อไปนี้แกไม่ใช่ลูกของฉัน”

“พี่บดินทร์!...อย่าไปอย่าทิ้งน้ำ...ฮือๆๆ” น้ำฟ้าวัยสิบสามที่พยายามจะวิ่งตามพี่ชายไปแต่ถูกผู้เป็นพ่อรั้งเอาไว้

“แล้วพี่จะกลับมารับน้อง...อดทนไว้นะ” เสียงกระซิบสุดท้ายที่พี่ชายบอกเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะบวระจะดึงตัวบุตรสาวออกจากอ้อมกอดพี่ชาย

“ลีโอ!” บดินทร์ ร้องเรียกเพื่อนที่เดินเข้ามาในห้องพักในโรงพยาบาลในนครนิวยอร์ก

ลีโอเมื่อเห็นเพื่อนที่ประสบอุบัติเหตุที่กำลังรอเขากลับจากประเทศไทย เขาก็เศร้าเสียใจเมื่อทำในสิ่งที่เพื่อนรักขอร้องไม่สำเร็จ

“บดินทร์...ฉันขอโทษด้วย...คือ...ฉันหาน้องแกไม่เจอ” บดินทร์ที่นอนรอฟังข่าว เสียใจอย่างที่สุด

“โอ!...น้ำ...น้องพี่” บดินทร์ร้องครางออกมาเหมือนคนละเมอ ถ้าเขาไม่ประสบอุบัติเหตุเขาคงไปรับน้ำฟ้าทันก่อนที่จะหายตัวไป

“ตอนนี้ยังไม่มีใครหาตัวน้องน้ำเจอเลย...แม้แต่ที่บ้านพ่อนาย...งานแต่งงานก็ถูกยกเลิก...ฉันตามสืบและเช็คสายการบิน...น้องน้ำไม่ได้บินออกนอกประเทศ...ฉันจึงให้คนออกตามหาตามสถานที่ที่น้องน้ำน่าจะไปที่ไหนเจอ...จู่ๆเหมือนเธอหายไปอย่างไร้ร่องรอย”

“ฉันเป็นห่วงน้อง...ฉันน่าจะพาน้องออกจากที่นั่นมาด้วย...ฉันไม่น่าทิ้งน้องไว้นานขนาดนี้”

“อย่าโทษตัวเองขนาดนั้นสิวะ...ฉันว่าแกควรรีบหาย...และไปช่วยกันหาน้องน้ำกัน” สีโอได้แต่ปลอบโยนเพื่อนที่รู้จักกันมาเจ็ดปี.....

อดัมเมื่อนั่งอยู่บนสายตาคับจ้องที่ประตูทุกอย่างก็ยังคงสงบนิ่งและไม่รู้ว่านานแค่ไหนแต่เมื่อแสงสว่างจากภายนอกสอดส่องเข้ามา เขาทำเพียงลุกออกจากที่นอนและเดินเข้าห้องน้ำไป

“แกร็ก” ผ่านไปสี่สิบนาทีที่ประตูห้องนอนก็ถูกเปิดออกมาพร้อมกับร่างสูงที่ย่างก้าวออกมาสายตาควาดไปรอบๆเพื่อมองหาบางอย่าง และเขาก็ก้าวไปตามสายตาที่กระทบกับร่างบางที่นอนคุ้ยคู้อยู่ที่เก้าอี้ตัวยาว อดัมย่อเข่านั่งยองๆมองใบหน้าที่หลับสนิทอย่างไม่รู้ตัวว่าถูกจ้องมอง

“นาวา...” อดัมตัดสินใจเรียกหญิงสาวอย่างแผ่วเบา

“ฮะ!...” น้ำฟ้าเมื่อลืมหันตามเสียงเรียกก็ต้องพบกับนัยน์ตาเขียวมรกตที่จ้องเธออยู่ก่อนแล้ว

“เข้าไปนอนในห้อง...เดี๋ยวเที่ยงจะมาจับ” อดัมพูดแค่นั้นและยืนขึ้นเดินออกจากห้องไปพร้อมกับเจอาร์

“อะไรของเขาเนี่ยะ” น้ำฟ้ามองตามทั้งสองคนเดินออกจากห้องไป

อดัมเมื่อออกจากห้องมาเข้าไปยังลิฟท์ ภาพใบหน้าร่างบางก็ยังคงติดอยู่ในห้วงความคิด ช่วงเวลาสั้นๆตอนนั้นตัวเขาเหมือนคนละเมอที่กำลังจะเผลอหลับใหลให้ปากหยักสัมผัสกับกับแก้มเนียนใส่นั้น

“ว้ายๆ....น้องอดัมมาถึงแล้ว...” ลอราสาวประเภทสองร้องออกมาอย่างดีใจเมื่ออดัมเข้ามาถึงสถานที่นัดหมายและเรียกทีมงานให้พาอดัมไปแต่งตัว การทำงานของอดัมดำเนินไปอย่างไม่ติดขัดและการทำงานก็จบตามที่คาดไว้

“ฟีดัม!” แต่เมื่ออดัมกำลังจะขึ้นรถเพื่อออกจากสถานที่ถ่ายแบบ เสียงที่คุ้นเคยก็ตะโกนเรียก

“ลิเลีย” อดัมเอ่ยออกมาโดยที่ไม่ต้องหันไปมอง เขาก็รู้โดยทันทีว่าเป็นลิเลีย บุตรสาวคนเล็กของอามาเรีย

“แฮม!...ฟีดัมนานๆเราจะเจอกัน ทำหน้าที่มันดีใจหน่อยสิคะ” ลิเลียพูดด้วยน้ำเสียงแกล้งน้อยใจ

“ยายจอมยุ่ง...หาพี่เจอได้ยังไง?”

“ก็น้องพี่...เจ้!”

“ให้มันน้อยๆหน่อย...แล้วเมื่อไหร่จะจำลึกที่พี่บอกก็ครั้งแล้วว่าถ้าจะมาให้โทรมาก่อน”

“เค้าโทรแล้วนะ!...แต่พี่ไม่รับสาย...เลยโทรถามพี่เจอาร์”

“แล้ว?” อดัมถามกลับก็เจอใบหน้าที่ยิ้มเจ้าเล่ห์

“เที่ยงแล้ว...ไปกินข้าวกัน...วันนี้พี่ไม่มีงานแล้ว...นะๆๆ” เจอาร์มองภาพหญิงสาววัยสิบแปดที่เกาะแขนพี่ชาย ใช้สายตาอดอ้อนจนจะว่าไปก็มีแต่ลิเลียคนเดียวเท่านั้นที่กล้ากับอดัม ต่างกับบริเวณพี่สาวของลิเลียที่ไม่ค่อยกล้ามาอยู่กับอดัม

“ลิเลีย...มากับใคร”

“พี่เวียน...แต่เค้าขอแยกตัวมาหาฟีดัม...นะๆไปกินข้าวดูหนังกัน” อดัมต้องยอมโอนอ่อนผ่อนตาม เพราะถ้าเขาขัดใจน้องสาวคนนี้มีหวังเธอตามเขาไปถึงห้องแน่ เพราะเขาไม่ต้องการให้ใครรู้ตอนนี้ว่าเขามี ‘นาวา’

“ฮืม!...” น้ำฟ้าหรือนาวาได้แต่ถอนหายใจให้กับตัวเอง เมื่อตอนนั้นล่วงเลยเวลาที่อดัมเจอกับเธอไว้มากกว่าสามชั่วโมง “อย่าเสียใจ!” เธอได้แต่บอกกับตัวเองว่าอย่าได้รู้สึกอะไร แต่ทำไมอารมณ์และความรู้สึกของเธอตอนนี้ถึงไม่ทำตามเสียงในหัวของตัวเอง และน้ำตาเจ้ากรรมก็คลอเคล้าและค่อยๆ ไหลออกจากดวงตาสีน้ำตาลเข้ม

น้ำฟ้าเย็นขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งมานานกว่าสามชั่วโมง และเย็นลงแล้วจะกลับเข้าห้องนอนหรือควรไปหาอะไรกินเพื่อตัวเอง 'เพื่อตัวเอง' เมื่อตัดสินใจมีอบางยกขึ้นมาปาดน้ำตาบนแก้มเนียนและเดินไปยังโซนห้องครัวและหาอะไรออกมาทำกินง่ายๆเพื่อประทังชีวิต

อดัมที่นั่งอยู่ในโรงภาพยนตร์โดยมีลิเลียงเคียงข้างพร้อมด้วยजेरาร์ที่ถูกหญิงสาวแกลมบังคับให้มาดูกับเธอด้วย อดัมไม่ได้ให้ความสนใจกับจอภาพขนาดใหญ่ตรงหน้า เมื่อดวงตาเขยิบมรกตเอาแต่มองนาฬิกาข้อมืออยู่ตลอดเวลา

“พี่ไปห้องน้ำก่อนนะ” อดัมหันไปกระซิบแผ่วเบาให้ได้ยินเพียงแค่อลิเลียง และลุกออกจากที่นั่งโดยทันทีโดยที่ไม่สนใจลิเลียงที่กำลังจะเอ่ยอะไรบางอย่างออกมา อดัมทันทีที่ออกมาเขาก็เร่งฝีเท้าเดินเลยสถานที่ที่กระซิบบอกน้องสาว เขาลงบันไดเลื่อนลงมาทันทีจุดหมายปลายทางของเขาคือสถานที่ที่มีหญิงสาวอีกคนรอเขาอยู่

“ฮะ!” อดัมชะงักท่าเมื่อเขากำลังเดินผ่านร้านไดมอนด์เขาเย็นลงแล้วจะผ่านเลยไปหรือเข้าไปดี มือข้างหนึ่งล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงทันทีและตัดสินใจเดินเข้าร้านไป

“สวัสดีค่ะ” พนักงานต้อนรับกล่าวทักทายพร้อมเปิดประตูให้ชายหนุ่มที่ทำทางดูดีทั้งการแต่งตัวและบุคลลิกภาพ

“คุณลูกค้าต้องการดูแบบไหนดีค่ะ”

“แหวน” อดัมตอบสั้นๆ พนักงานเมื่อได้รับคำตอบก็ผายมือให้ออดัมเพื่อชี้ทางให้ออดัมเดินมาตรงตู้สิ่งให้ออดัมต้องการดู

“ขอโทษนะคะ...ของขวัญชิ้นนี้สำหรับใครค่ะ”

“ภรรยา” เมื่อได้รับคำตอบจากอดัมพนักงานก็แนะนำที่ที่เหมาะสมกับคู่รัก โดยแนะนำตัวที่จีเพชรเป็นรูปหัวใจและตัวเรือนเป็นทองคำขาวเป็นเกลียวคลื่น พนักงานหยิบแหวนดังกล่าวให้ออดัมดูอีกครั้งเมื่อเขาพยักหน้าเห็นด้วย

“ตัวเพชรอยู่ที่ห้ากะรัต” อัดัมพยักหน้าและตัดสินใจเอางานนี้ เมื่อชำระเงินเรียบร้อยแล้วเขาเดินออกจากร้านโดยที่ไม่รู้ตัวว่ามีสายตาคู่หนึ่งมองมาอย่างสงสัย และเมื่อเขาเดินไปไกลหญิงสาวเจ้าของดวงตาคู่นั้นก็เดินเข้าไปในร้าน

“สวัสดีค่ะ” พนักงานต้อนรับกล่าวทักทายพร้อมเปิดประตูต้อนรับ วิเวียนโดยทันที

“ขอถามหน่อยค่ะว่าผู้ชายที่เพิ่งออกไปเมื่อสักครู่นี้เขามาซื้ออะไรหะคะ?” พนักงานต้อนรับทำท่าอีกอึก “ฉันเป็นน้องสาวเขาคะ” พนักงานก็ยังไม่บอก “ฉันขอถามอีกครั้งว่าพี่อัดัมเขาซื้ออะไรคะ” เมื่อวิเวียนเอ่ยชื่อลูกค้า ทำให้พนักงานยอมบอกสิ่งที่เขาซื้อไปเพราะต้องเป็นพี่น้องกันจริงๆ

“แหวน...ให้ภรรยา” วิเวียนเดินออกจากร้านพร้อมพึมพำกับตัวเอง ถึงแม้เธอจะไม่ค่อยสนิทกับพี่ชายคนนี้เหมือนลิเลีย แต่เรื่องที่อัดัมมีภรรยาเธอก็น่าจะรู้ถ้ามันเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น แต่สิ่งที่เธอเห็นวันนี้คืออัดัมซื้อแหวนสำหรับภรรยา วิเวียนคงต้องเก็บเรื่องนี้ไว้แต่คนอย่างเธอต้องรู้ให้ได้ว่าเรื่องจริงคืออะไร

น้ำฟ้าเมื่อกลับเข้าห้องนอนอีกครั้งก็ยืนนิ่งอยู่ที่ประตู เพราะตอนนี้ในหัวกำลังคิดว่า ถ้าเธอลือคประตูห้องจากข้างใน นั่นแสดงว่าเธอกำลังโกรธผู้ชายที่ชื่อว่าอัดัม แต่ถ้าเธอไม่ลือคนนั้นก็แสดงว่าเธอไม่ได้มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของเธอ แต่ถ้าคิดอีกแบบเขาก็อาจจะคิดว่าเธอกลัวเขาก็อาจเป็นได้ แต่ถ้าลือคนนั้นก็แสดงว่าเธอกำลังเรียกร้องความสนใจจากเขา

“โถ้ย!...ทำไมมันถึงยุ่งยากกว่าแบบนั้น” น้ำฟ้าที่ตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเอาอย่างไรกับประตูก็ยกสองมือขึ้นกุมศีรษะตัวเอง “ไม่เสียใจ...ไอ้คนบ้า...เห็นฉันเป็นอะไร?...ฉันเกลียดๆๆนายที่สุด” น้ำฟ้าตะโกนออกมาสุดเสียงและหันหลังเดินเข้าห้องนี้ไปด้วยอารมณ์ที่หงุดหงิดกับตัวเอง โดยที่ไม่รู้เลยว่าตอนนี้ที่หน้าประตูทางเข้าคนที่เธอนั่งรอมาซึ่งขังโม่งยืนอยู่หน้าประตู

อดัมเมื่อเดินออกจากลิฟท์เขาก็หยุดตัวเองที่หน้าประตู มือที่กำลังจะกดรหัสค้างไว้ และจริงๆ เขาก็เดินออกทางประตูหนีไฟเดินลงบันไดไปหนึ่งชั้น อดัมผลักประตูและกดรหัสเข้าไปในห้องของพ่อกับแม่ที่ตอนนี่ว่างเปล่า แต่ทุกอย่างได้รับการดูแลจากแม่บ้านที่จะมาทำความสะอาดสัปดาห์ละสองครั้ง

“ท่านอดัม” เสียงอินเตอร์คอมในห้องดังขึ้นเมื่ออดัมเดินเข้ามา อดัมกดยืนยันว่าเป็นเขา ถึงแม้ห้องนี้พ่อกับแม่เขาไม่อยู่ การอารักขาของบอดี - การ์ดยังคงเหมือนเดิม

อดัมเดินไปที่บาร์เครื่องดื่มที่มีอยู่น้อยนิดถ้าเทียบกับห้องของเขา นั่นคงเป็นเพราะพ่อของเขาไม่ใช่นักดื่มและพ่อก็ไม่เคยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่นี้เลยตั้งแต่ที่พ่อเขาได้พบกับแม่ แต่สำหรับเขาตอนนี้เขารู้สึกหงุดหงิดกับความรู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้น อดัมล้วงเอากล่องแหวนออกมาจากกระเป๋าและวางไว้ สายตาจับจ้องอยู่ที่มัน แต่มือก็กอบกุ่มแก้ววางที่คอยแต่ส่งน้ำสีอำพันรสชาติบาดคอเข้าปากแก้วแล้วแก้วเล่า

“นาย” เจอร์ที่กลับมาหลังจากที่ต้องไปส่งลิเลีย ก็เดินเข้ามาหาอดัมตามที่ได้รับแจ้งจากทีมการ์ดของนายใหญ่ อดัมเพียงแค่นั่งไปมองตามเสียงเรียกมือหนึ่งคว่ำกล่องแหวนใส่กลับเข้าไปในกระเป๋าและเดินออกจากห้องโดยที่เจอร์ตามไปเสียๆ

“แกร็ก” อดัมผลักประตูห้องนอนเข้าไป และเดินไปหยุดที่ปลายเตียง มองร่างบางที่นอนหลับอยู่บนเตียงตรงหน้า ด้วยแววตาที่ไม่สามารถบ่งบอกถึงความรู้สึกในตอนนี้ได้ หลังจากที่ยืนอยู่นานเขาก็เดินเข้าห้องน้ำไป

น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงประตูห้องน้ำปิดลง เธอไม่ได้นอนหลับแต่ที่ต้องแก้งหลังเพียงเพราะต้องการหลบหนีความรู้สึกอึดอัดระหว่างเธอกับเธอ เพราะเธอไม่รู้ว่าจะต้องทำหน้าอย่างไร เขากับเธอ ‘เราเป็นอะไรกัน?’ เป็นคำถามที่น้ำฟ้าเก็บไว้ในใจ น้ำฟ้าปิดเปลือกตาลงอีกครั้งเมื่อเสียงประตูห้องน้ำดังขึ้น

อดัมเดินออกมาด้วยชุดคลุมอาบน้ำ เขาปลดเชือกและปล่อยให้เสื้อคลุมร่วงลงสู่พื้น เขาก้าวขึ้นเตียงขนาดใหญ่

“ฟรีบ” เสียงผ้าหนึ่ที่อดัมดึงออกจากร่างบาง น้ำฟ้าตกใจลืมตาขึ้น พร้อมพลิกตัวหนีไปทางต้นเหตุของเหตุการณ์

“อ้า!” น้ำฟ้าร้องออกมาทันทีที่หันไปเจอกับอดัมที่เปลือยเปล่า และขยับเข้าหาเธอโดยทันที

“อืม!” และเสียงเดียวที่ตามมาคือเสียงร้องที่ถูกกลบด้วยปากหยักของอดัมที่เปิดปากน้ำฟ้าทันทีอย่างรวดเร็วก่อนที่จะร้องโวยวายออกมา

“แคว่ก!” เสียงที่ดังตามมาครั้งที่สอง เมื่อมือใหญ่ที่แข็งแรงกระชากชุดนอนของน้ำฟ้าออกจากร่างบางโดยทันที เขาไม่สนใจมันสักนิดว่าจะสร้างรอยแดงและความเจ็บปวดให้กับหญิงสาว

อดัมรู้ตั้งแต่แรกที่เดินเข้ามาในดูเธอที่เปลือยเปล่า ว่าเธอไม่ได้หลับ ถึงแม้เธอจะพยายามแสดงว่าหลับก็ตาม แต่สิ่งที่เขากระทำกับเธออยู่ตอนนี้ เขาเองก็ไม่เข้าใจ ว่าอะไรเกิดขึ้นกับเขาหรือเพียงแค่เซ็กส์เท่านั้นที่เขาต้องการจากเธอ และคนอย่างอดัมไม่ชอบเก็บข้อสงสัยไว้นาน เขาต้องพิสูจน์ว่าเขาต้องการจากเธอแค่นั้น เพราะถ้าร่างกายเขาได้รับการสนองแล้ว ‘ไ้!! ความรู้สึกสับสนนี้อาจจะจางไปหรือหายไปเลย’

น้ำฟ้าที่ตอนนี้เรื้อนร่างก็เปลือยเปล่าเช่นกันด้วยเวลาอันรวดเร็วจากฝีมือของชายเหนือร่างเธอ ปากหยักที่ประกบปากบางจากตอนแรกที่หยาดกายเอาแต่ใจจนเธอรู้สึกเจ็บริมฝีปาก ก็ลดแรงลงแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน โหยหาเรียกร้องจากเธอ นัยน์ตาเขียวมรกตมองลึกเข้ามาในดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเธอ ในขณะที่ปากและลิ้นกำลังคว้านต้อนความหวานจากโพรงปากบาง มือใหญ่ที่ทาบทับกับมือเล็กนิ้วเรียวเกี่ยวกระหวัดกับนิ้วเล็กไว้ทั้งสองข้าง ให้งานออกไปไม่ให้เป็นอุปสรรคหรือเข้ามาขัดขวางร่างเปลือยเปล่าสองร่าง เบียดเสียดแนบแน่นมากยิ่งขึ้น เมื่อร่างหนาเข้าแนบชิดกับร่างบางจนน้ำฟ้ารับรู้ถึงบางอย่างที่ขยายตัวเป็นท่อนแข็งเบียดเสียดสักระหว่างสะโพกเล็กนั้น

อดัมถอยร่นลินินนาออกมาอย่างอ้อยอิ่งเมื่อรับรู้ถึงลมหายใจที่เริ่มติดขัดของหญิงสาวใต้ร่าง จมูกโด่งและริมฝีปากหยักเลือนไปดอมดมที่แกำเนียนใสและไล่ต่ำลงมาเรื่อยจนมาถึงลำคอขาวเล็ก แต่เมื่อปากหยักไล่ลงมาถึงลำคอ เขาไม่เพียงแค่ว่าให้จมูกดอมดมแต่ปากหยักกลับดูจริงจังเสียดังอย่างจริงใจและสร้างรอยปรากฏเป็นหลักฐานว่าเธอถูกตีตราจาง รอยแล้วรอยเล่า

น้ำฟ้าเมื่อปากบางจิ้มลิ้มได้รับอิสระเธอก็ต้องให้ปากเป็นช่องทางการนำอากาศเข้าปอดช่วยจมูกเล็กของเธอ เพราะตลอดเวลาที่อดัมประกบปากเธอโดยที่เธอไม่ได้ตั้งตัวเป็นเวลายาวนาน กว่าเขาจะมุ่งไปที่หมายใหม่

สองมือเล็กที่ได้รับอิสระก็พยายามที่จะผลักไหล่หนาที่แข็งแรงนั้น แต่ทุกอย่างเหมือนจะเสียเปล่า เมื่อเจ้าของร่างหนากลับไม่โอนอ่อนไปตามแรงผลักนั้น เพราะแรงผลักที่น้ำฟ้าเข้าใจว่ามากมาย ว่าตัวเองกำลังผลักชายเหนือร่างเธอแต่ความจริงแล้วเธอแค่เกาะไหล่หนาไว้เท่านั้น เพราะความรู้สึกบางอย่างเข้าแทนที่โดยที่เธอเองไม่รู้ตัว รวมแม้กระทั่งการตอบสนองของร่างกายที่ให้ความร่วมมือกับอดัมเป็นอย่างดี

“อ้าาาห้” เสียงครางจากน้ำฟ้าดังออกมาเมื่อยอดดอกเต่งตึงถูกครอบครองอย่างไม่ปราณีจากอดัม เมื่อเขาทั้งดูดและกัดสลับไปมาอย่างตระกละตระกลาม และเลื่อนมือข้างหนึ่งลงต่ำหาสัมผัสกับความเหนียวของเธอ มือใหญ่ทั้งบีบทั้งถูไปตามแรงอารมณ์ของตัวเอง ถึงแม้เขาจะยังมีสติแต่สติของเขากลับมีฤทธิ์ของน้ำสีอำพันที่บาดคอเป็นส่วนร่วมกับบทรักครั้งนี้

“ชอบมั๊ย?” อดัมเลื่อนใบหน้าเข้าใกล้ใบหน้าหวานที่ตอนนี้แดงจัดจากบทสวาหของเข

“ม...ไม่”

“หึ!” คำตอบของหญิงสาวทำให้ใบหน้าสีน้ำผึ้งเผยรอยยิ้มที่มุมปาก “เธอนี้โกหกไม่เก่งเลย” ถึงแม้ปากจะพรวดตั้งคำถามแต่มือและนิ้วที่ยังคงทำงานส่วนที่ไวต่อความรู้สึกของน้ำฟ้ายังคงขยับกรีดกรายถูไถอย่างชำนาญ

ความเสียวชานทำให้ปลายเท้าของน้ำฟ้าบีบเกร็ง สองมือของเธอที่โอบกอดอดัมไว้อย่างไม่รู้ตัว นิ้วกดจิกแผ่นหลังของอดัมมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อนิ้วใหญ่ล้วงล้าเข้าไปในตัวเธอและขยับเข้าออกอย่างถี่เร็ว

“อืมมมมมมม” เสียงครางหวานก็ดังออกมาไม่ขาด

“ที่จะจำไว้ว่าเสียงครางแบบนี้...เกิดจากความรู้สึกไม่ชอบ” ประโยคที่พรังพรูที่ออกมาจากปากของอดัมดังเข้าสู่โสตประสาทของน้ำฟ้า แต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในร่างกายเธอมันมีอำนาจเหนือกว่า ทำให้เธอไม่อาจผละออกจากเขาได้ กลับตรงกันข้ามสะโพกเล็กกลับเข้าหานิ้วรายนั้นเมื่อเขาแก้มองจะทอดทิ้งเธอกกลางอากาศของมรสุมสวาทที่กระหน่ำถาโถมเข้าใส่เธออย่างเต็มที่ รอยยิ้มของคนตัวโตเผยปรากฏขึ้นเมื่อเร่งการทำงานของนิ้วที่ไม่อยากใจร้ายกลับแก้มองคนตัวเล็กจนในที่สุด...

“กรี๊ดดดด” เสียงกรี๊ดร้องของน้ำฟ้าดังออกมาพร้อมกับร่างกายที่เกร็ง เมื่อนิ้วเพียงนิ้วเดียวของอดัมที่ส่งเธอถึงจุดปลดปล่อย รอยยิ้มมุมปากปรากฏที่ใบหน้าของอดัมอีกครั้งทันที น้ำฟ้าปรือตามองรอยยิ้มนั้นและใบหน้าที่แดงอยู่แล้วกลับสีจัดขึ้นเมื่อนิ้วที่สร้างสวรรค์บนดินให้เธอ อดัมเอาเข้าปากตัวเองและดูดกลืนกินธารน้ำที่ติดนิ้วมาจนไม่เหลือให้เห็น

“อะ!” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่ออดัมเคลื่อนตัวไปที่ระหว่างขาเรียวนั้น และจับขาทั้งสองพาตไหล่เขาโดยที่เขาไม่รู้ตัวอยู่ระหว่างตัวเธอ และสิ่งที่เธอคิดไว้ก็ใช่! เมื่อนิ้วนี้ตาเขียวมรกตจับจ้องดอกกุหลาบงามที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยธารน้ำ

“อย่า...อ้าาาาา” เสียงห้ามที่ออกจากปากของน้ำฟ้าเข้าไป เมื่อลิ้นหนาสัมผัสโลมเลียสิ่งที่นิยน์ตาเขียวมรกตจ้องก่อนหน้านี้ เสียงห้ามแปรเปลี่ยนเป็นเสียงครางโดยทันที มือเล็กกำแน่นผ้าปูที่นอนจนเส้นเลือดหลังมือของน้ำฟ้าปูดโปนเมื่อลิ้นหนาของชายตรงหน้าเลียเลียบริเวณนั้นอย่างชำนาญ น้ำฟ้าครางออกมาเสียงดังหลงลืมความเป็นกุลสตรีเห็ดหายหมด ลิ้นไม่มีหลงเหลือในตัวเธอ เพราะสิ่งที่ชายตรงหน้ากระทำต่อเธอนั้นดังเหมือน

เขาตั้งสวรค์ขึ้นดาวดิ่งส์มามอบให้เธอจนเธอหลงระเริงในความสุขนั้นจนไม่
อยากกลับสู่โลกแห่งความจริง

“بيبلى...เสียว...นาวา...เสียว...بيبلى” น้ำฟ้าครวญครางชื่อชายตรง
หน้าสะโปกสายไปมาจากความเสียวชานนั้น

“ชอบมั๊ย?” อัดัมเอ่ยถามด้วยเสียงที่สั่นพร่ำไปหน้าผละออกเล็กน้อย
แต่ก็ไม่ทำให้น้ำฟ้าต้องหมดความสุข ถึงปากและลิ้นไม่ได้ทำหน้าที่ต่อ เมื่อ
ต้องมาตั้งคำถามเขาก็ส่งนิ้วมือสานต่อความสุขให้น้ำฟ้า

“ชะ...ชอบคะ” เสียงตอบที่สั่นพร่ำเมื่อนิ้วมียังคงกระตุ้นอารมณ์
สวาทให้กับเธออย่างต่อเนื่อง

“ถ้างั้นลองทำเองมั๊ย?” คำพูดของอัดัมทำให้คิ้วเล็กขมวดเข้าหากัน
อย่างไม่เข้าใจ อัดัมเอามือออกมาพร้อมปล่อยขาลึกอย่างรวดเร็วและดึงให้
น้ำฟ้าลุกมานั่งอย่างรวดเร็วส่วนตัวเองก็กลับลงไปนอนแทนที่เธอ

“ทะ...ทำอะไร...” น้ำฟ้าถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

“นาวา...ใส่เข้าไปในตัวเธอ” อัดัมพูดพร้อมกับจับมือเล็กมาวางบน
แกนกายที่ขยายตัวเต็มที่ทำให้รู้สึกว่ามีมือของเธอ เล็กมากเมื่อมาวางบนตัวตน
ของเขา

“ยังไง?” รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้าอันน่ารักตามรกต เขาจับสะโปกเล็กให้
ขึ้นมานั่งคร่อมบนตัวเขาให้ความเป็นหญิงของเธอทาบทับบนแกนกายเขา

“จับ...ยกสะโปกขึ้น...แล้วค่อยๆกดทับลงมา” อัดัมอธิบายอย่าง
ใจเย็นโดยที่ตัวเขาเองแทบจะปลดปล่อย เพียงแค่เธอสัมผัสกับเขาเพียงแค่นั้น
น้ำฟ้าค่อยๆทำอย่างที่อัดัมบอก ดวงตาทั้งสองคู่จับจ้องไปที่จุดเดียวกันเมื่อ
มือเล็กกอบกุ่มท่อนแกร่งนั้นด้วยมือที่สั่นเทา

“จ...เจ็บ...” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อแกนกายหายเข้าไปเพียงนิดเดียว
ความคับแน่นในตัวเธอทำให้น้ำฟ้าร้องออกมาและหยุดพร้อมจะผละออก แต่
มือหนาก็จับแน่นที่สะโปกเล็กนั้นพร้อมเสียงครางที่ออกมาจากชายเบื้องล่าง
เพราะนาวาบีบรัดเขาทันที

“...คิดถึง...ความรู้สึกหลังจากนี้...” อัดัมพูดออกไปด้วยเสียงที่สั่นพร่า แต่เขาก็ไม่ยักบังคับเธอ น้ำฟ้าพยักหน้าและค่อยๆ กอดสะโพกตัวเองลง มาอีกครั้งสายตาของคนทั้งสองกลับไปจับจ้องนะจุดเดิม อัดัมมองแก่นกายที่ค่อยๆ เคลือบคลานเข้าไปในตัวหญิงสาวเห็นอร่างเขาเหี่ยวกาฟผุดขึ้นตามร่างกาย เพราะน้ำฟ้าเป็นผู้หญิงคนแรกที่เขาตื่นเต้นมากดั่งกับว่านี่เป็นเช็กส์ครั้งแรกของเขาก็ไม่ปาน

“อ้า.../...อืม” เสียงครางออกมาพร้อมกันเมื่อตัวตนของเขาหายเข้าไปในตัว น้ำฟ้าจนหมดมองไม่เห็นอีกเลย

“ถ้านาวาไม่ขยับ...มีหวังพี่ตายแน่” อัดัมร้องบอกน้ำฟ้าด้วยรอยยิ้มพรราวเสน่ห์อย่างใจเย็น เมื่อเธอยังนั่งนิ่งหายใจหอบบนตัวเขา

“ขยับ?”

“ครับ...ขยับสะโพกขึ้นลงแบบนี้” อัดัมพูดพร้อมกับใช้สองมือของเขาดันสะโพกให้ขยับขึ้นจนเกือบสุดแก่นกายและกอดสะโพกเธอลงกลับมาจุดเดิมอย่างรวดเร็ว แรงเสียดสีที่รูดแก่นกายเขาทำเอาอัดัมห่อปากสุดลมอย่างเสียวซ่า

“เสียว...คะ” น้ำฟ้าเปล่งเสียงบอกสั้นพราความรู้สึกของตัวเองอย่างไร้เดียงสากับการสาริตสิ่งที่เธอต้องทำในอนาคตอันใกล้

อัดัมปล่อยมือจากสะโพกเล็กนั้นเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าต่อไปเป็นหน้าที่เธอ น้ำฟ้าก้มหน้าไปมองจุดประสานและค่อยๆ ขยับสะโพกแบบที่ได้รับการแนะนำนั้นโดยทันที เสียงครางของอัดัมดังออกมาทันทีเมื่อเธอทำไปเพียงครั้งเดียว

“อย่า...หยุด” เสียงสั้นพราของอัดัมดังขึ้น น้ำฟ้าทำตามนั้นทันทีเธอขยับขึ้นลงอย่างเดิมอย่างต่อเนื่องเสียงครางของอัดัมดังออกมาอย่างพึงพอใจเมื่อน้ำฟ้าบีบรัดเสียดสีแก่นกายเขาตลอดการขยับนั้น

“เร็วอีก...ที่รัก” อัดัมให้เสียงเร่งจังหวะการขยับของน้ำฟ้า ซึ่งเธอก็ได้ตั้งใจเร่งจังหวะตามคำบัญชานั้น อัดัมต้องคอยเตือนตัวเองไม่ให้ขยับสะโพกกระแทกสวนจังหวะที่ร่างบางขยับลงมา เขาจะค่อยๆ เพิ่มบทเรียนให้กับเธอที่

ละอย่างและแน่นอนต้องเป็นเขาเท่านั้นที่จะเป็นผู้สอนและให้บทเรียนนี้กับเธอ กันะ! ไปจนกว่าจะถึงเวลาที่เขาพอใจ

“อ้อ...อ้อ...อ้อ” น้ำฟ้าเองก็ครางออกมาเพราะเธอก็เสียช่านไม่แพ้คนใต้ร่างเธอ อัดมอมงภาพใบหน้าน้ำฟ้าที่กำลังขยับบนแกนกายเขาอย่างต้องการตรึงภาพที่สวยงามนี้ในหัวใจส่วนลึก

“อ้อ...อ๊ะ....” น้ำฟ้ายังร้องครางมากขึ้นเมื่อการขยับสะโพกยังคงดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่อง

“เสียว...มาก...หนาว...ใกล้แล้ว”

“พี่บลู...กรี๊ดดดด/...โอ้วววว” สองเสียงดังก้องกังวาลเมื่อต่างมาถึงจุดปลดปล่อยธารน้ำอุ่นสาดสัดผสมรวมตัวกันร่างกายทั้งสองเกร็งกระตุก มือน้อยทั้งสองข้างของน้ำฟ้าวางทาบทับไว้บนหน้าท้องเป็นลอนสวยงามของอัดมเพื่อพุงตัวเองไว้ในขณะที่เธอหอบหายใจอย่างคนเพิ่งออกกำลังกายมาอย่างหักโหม

“นาวาสัญญากับพี่นะ...ว่าจะเป็นของพี่คนเดียว” อัดมเอ่ยกระซิบแผ่วเบาที่ใบหูของน้ำฟ้าหลังจากที่เธอมานอนอิงแอบอยู่เคียงข้างเขาในอ้อมแขนที่กอดรัดอย่างหวงแหน

“อืม” น้ำฟ้าครางออกมาอย่างคนละเมอ เพราะตอนนี้เธอแทบจะลืมตาไม่ขึ้นเมื่อความเสียวช่านจบลง ความม่วงก็เข้าแทนที่โดยทันที เพราะเธอเหนื่อยมากอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

อัดมยิ้มกับสิ่งที่ได้ยินโดยที่ไม่ได้คิดเลยว่าหญิงสาวจะรับรู้และเข้าใจสิ่งที่เขาได้พูดไปหรือเปล่า อัดมเอื้อมมือไปหยิบกล่องแหวนที่แอบวางไว้บนเตียงก่อนหน้านั้นเปิดกล่องและดึงแหวนออกมา และยื่นมือไปดึงมือซ้ายของคนทีหลังสนิทสวมแหวนไปที่นิ้วนางนั้นอย่างอ่อนโยน พร้อมกับจุมพิตแผ่วเบาที่นั่น

“ปีบลูส์สัญญาเช่นกัน ไม่ว่าเธอจะเป็นคนนาวาหรือน้ำฟ้าเธอจะเป็นของพี่คนเดียว” อดัมพูดจบโน้มหน้าเข้าไปหอมแก้มเนียนใส่นั้นและโอบรัดหญิงสาวแนบกายแน่นขึ้นภายใต้ผ้าไหมที่คลุมร่างเปลือยเปล่าของพวกเขาทั้งสอง

“พ่อครับ...เราจะรู้ได้ยังไง?ว่าเรากำลังมีความรัก” อดัมถามปีเตอร์ผู้เป็นพ่อ ปีเตอร์เลิควมมองลูกชายวัยสิบแปดที่คิ้วขมวดมองเขาอยู่ เกิดรอยยิ้มปรากฏที่มุมปากที่ทุกคนมักจะบอกเสมอว่าลูกชายคนเล็กตรงหน้าเขาจะมีรอยยิ้มทรงเสน่ห์เหมือนผู้เป็นพ่ออย่างกับพิมพ์เดียวกัน

“แต่ละคนก็ไม่เหมือนกันแต่สำหรับพ่อแล้ว...” ปีเตอร์พูดพร้อมสายต้าย้ายไปที่หนูนา “อยากครอบครองเธอคนนั้นจนรู้สึกรอทุกอย่างรอบๆ ตัวดูแล้วเข้าใจยาก...ไม่อาจจะสายตาดันหลังให้กับเธอคนนั้นได้อีกแล้ว...หาเหตุผลข้ออ้างเพื่อให้ได้อยู่ใกล้ๆเธอคนนั้นตลอดเวลา”

“นาวา..นาวา” น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคย และโบหน้ามันตามรถก็อยู่ใกล้เธอจนรับรู้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย “ทำไมต้องใกล้ขนาดนี้” น้ำฟ้าได้แต่คิดในใจ

“ไปด้วยกันมั๊ย?” น้ำฟ้าขมวดคิ้วไม่เข้าใจกับประโยคที่ได้ยิน

“ไป?”

“สตูดิโอถ่ายแบบ” อัดัมพูดพร้อมรอยยิ้มที่บ่งบอกถึงความรู้สึกที่ดี

“ไปได้เหอะคะ?” น้ำฟ้าถามกลับเพื่อความมั่นใจด้วยโบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ได้!...แต่...” น้ำฟ้าหุบยิ้มพร้อมดวงตาที่จ้องกลับอย่างไม่ไว้วางใจ “ว่าจะทำตัวเป็นเด็กดี...ไม่สร้างปัญหา”

“ฮึ่ม...” น้ำฟ้าพยักหน้ารับปากทันที แต่ก็อดแปลกใจกับท่าทีที่เปลี่ยนไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ หรือ จากดำเป็นขาวของชายตรงหน้าไม่ได้

“จะออกไปรอข้างนอก...จัดการตัวเองโดยด่วน” อัดัมพูดพร้อมหลบตาหลังจากที่มองร่างเปลือยเปล่าของหญิงสาวตรงหน้า และเดินออกจากห้องไปทันที เพราะเกรงว่าจะอดใจตัวเองไม่ได้ น้ำฟ้ามองตามหลังอัดัมที่เดินออกไปอย่างรวดเร็ว

“เป็นอะไรของเขา...ฮะ!...นี่มัน” น้ำฟ้าเมื่อพยายามเอาผ้าห่มคลุมกายเพื่อที่จะเดินเข้าห้องน้ำ ถึงแม้เธอจะอยู่เพียงลำพังเธอก็ไม่อาจเดินเปลือยเปล่าจากเตียงไปยังห้องน้ำได้ แต่สิ่งที่เรียกความสนใจคือนิ้วนางข้างซ้ายของเธอมีลึ่มแหวนเพชรรูปหัวใจครอบครองไว้อย่างพอดีบพอดิ โบหน้า

ชาวถึงกับเปลี่ยนสีเป็นซีดเขียวอย่างชัดเจน นัยน์ตาสีน้ำตาลพว้าเลื่อนจากที่มีน้ำใสๆคลอเคล้าด้วยความรู้สึกที่เธอพยายามจะลืมมัน ทำไมชีวิตเธอถึงไม่เป็นของเธอ ทำไมไม่มีใครเคยคิดจะถามเธอเลยว่าต้องการมันบ้างมั๊ย

“คุณน้ำฟ้า!...ทำไมถึงกลับแทะก๊ี้คะ” น้อยสาวใช้ในบ้านถามเจ้านายที่เปิดประตูเล็กข้างประตูใหญ่เข้ามาหลังจากแทะก๊ี้

“น้ำมีสอบตัวเดียว...ไม่ได้บอกลุงชัตคะ” น้อยพยักหน้ารับทราบและเดินเข้าไปช่วยถือหนังสือในมือของเจ้านายและเดินตามหลังไปติดๆ

“วันนี้คุณพ่อไม่ไปทำงานหรือคะ...แล้วนั่นรถใคร”

“ท่านมีนัดกับคุณทนาย” น้ำฟ้าแค่พยักหน้ารับรู้ไม่ได้ชักไชร้อะไรต่อและบอกให้สาวใช้มีอะไรก็ไปทำ ส่วนเธอก็เดินแยกไปยังห้องสมุด

“น้ำฟ้าอายุครบยี่สิบแล้ว...ฉันจะให้เธอแต่งงานจดทะเบียนกับตาเซตต์ทันทีหลังจากที่สอบเสร็จ”

“แต่ท่านครับคุณน้ำฟ้าเธอจะยอมหรือครับ...เธอยังเรียนไม่จบ”

“เรื่องนั้นฉันจัดการเอง...หน้าที่ของคุณทำเอกสารให้นายเซตต์เป็นผู้มีสิทธิทุกอย่างในมรดกของน้ำฟ้า” น้ำฟ้าที่ตั้งใจจะเดินมาหาหนังสือในห้องสมุดเพื่อไปอ่านก็ได้ยินการพูดคุยระหว่างพ่อกับทนาย ‘แต่งงาน’

“นี่มันอะไรกันคะ!” น้ำฟ้าผลั้ประตูเข้าไปแทรกการสนทนานั้นโดยทันที

“ยายน้ำ!” นายบรหันไปตามเสียงนั้น

“คะ...คุณพ่อบอกว่าอะไร...เรื่องแต่งงาน”

“ไหนๆแกก็ได้ยินแล้ว...งั้นฉันจะบอกแกไว้เลยว่า...ทันทีที่แกสอบเสร็จก็เตรียมตัวแต่งงานกับตาเซตต์ทันที”

“คุณพ่อ!” น้ำฟ้าร้องเรียกชายตรงหน้าเสียงดัง เธอไม่สามารถแต่งงานกับพี่เซตต์ได้แน่นอนเพราะเธอไม่เคยรักผู้ชายคนนี้แบบที่ผู้หญิงรักผู้ชาย “หนูไม่แต่ง...หนูไม่เคยรักพี่เซตต์แบบนั้น...และหนูก็ไม่เข้าใจว่าทำไมหนูต้องรีบแต่งงานในเมื่อหนูเองก็ยังเรียนไม่จบ”

“เรื่องอื่นแกไม่ต้องสนใจ...แค่ทำตามคำสั่งของฉันเท่านั้นก็เป็นพอ” น้ำฟ้ามองนายบวรน้ำตาไหล เธอไม่เข้าใจเลยทำไมเธอถึงรู้สึกว่าคุณที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อ เธอไม่เคยรักเธอเลยต่างกับพี่ชายที่เป็นลูกติดคุณแม่เลี้ยงของเธอ ที่พ่อรักยิ่งกว่าเธอกับพี่ปดินทร์ที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่าน

น้ำฟ้าเดินจากมาด้วยความเสียใจ ถึงแม้เธอจะมีความเป็นอยู่ที่ดีมากมายในสายตาของคนนอกเธอถูกเลี้ยงดูอย่างกับไข่ในหิน แต่ตลอดเวลาเธอกลับรู้สึกว่าคุณเหมือนหัวเดียวกระเทียมลีบในบ้านหลังนี้ตั้งแต่ที่พี่ปดินทร์ได้ออกจากบ้านหลังนี้ไปเมื่อเจ็ดปีก่อน

“ตาเซตต์...คุณพ่อกำลังคุยกับทนายอยู่...อีกไม่นานมรดกของยายน้ำฟ้าจะเป็นของแกทั้งหมด” น้ำฟ้าทำหยุดชะงัก เมื่อกำลังเดินกลับห้องแต่กลับไปได้ยินแม่เลี้ยงคุยโทรศัพท์กับว่าที่เจ้าบ่าวในอนาคตของเธอ

“มรดก?” น้ำฟ้าไม่เข้าใจว่าเธอมีมรดกอะไร ก็ในเมื่อทุกอย่างเป็นกรรมสิทธิ์ของคุณพ่อเขาจะยกให้ใครก็ได้ไม่เห็นต้องดึงเธอเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเลย

น้ำฟ้าได้แต่มองตัวเองในกระจกโดยมือข้างขวาถือแหวนที่เธอเพิ่งจะถอดออกจากนิ้วข้างซ้ายและวางไว้ที่ขอบอ่างล้างหน้าและเดินเข้าห้องอาบน้ำ

อดัมหันกลับไปมองเมื่อประตูห้องนอนเปิดออกพร้อมกับหญิงสาวที่แต่งตัวเรียบร้อยด้วยเสื้อคอเต่าแขนยาวสีน้ำเงินกับกางเกงขายาวเข้ารูปสีขาวพร้อมกระเป๋าใบเล็ก และเมื่อเขามองเลยไปที่มือข้างซ้ายถึงกลับฉิวผดเมื่อนิ้วนางข้างซ้ายว่างเปล่า

“นายครับ...ไปเถอะครับ” อดัมชะงักเท่าที่กำลังจะย่างเข้าไปหาน้ำฟ้าเพื่อที่จะถามเธอคำตอบต่อข้อสงสัย แต่เสียงของเจอาร์ดังขึ้นมาก่อน อดัมเดินนำไปยังประตูด้วยอารมณ์ที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงก่อนหน้านี้

เมื่อทั้งสามเข้ามาอยู่ในลิฟท์อดัมและน้ำฟ้าต่างมองกันไปคนละทาง เจอาร์ได้แต่ยืนมองคนทั้งสองอยู่เฉยๆ เพราะสิ่งที่เขาเฝ้าออกไปก่อนหน้านี้

ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เมื่อสายตาของผู้เป็นนายเปลี่ยนไปตอนที่มองหญิงสาวที่ออกมาจากห้อง เขาจึงตั้งใจพูดเพื่อขัดจังหวะผู้เป็นนาย เพราะสายตาแบบนั้นเขารู้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้น

เจอราร์นั่งประจำหลังพวงมาลัยโดยทันทีเมื่อทั้งสามเดินมาถึงรถ อัดัมเปิดประตูให้น้ำฟ้านั่งข้างหลังส่วนตัวเขามานั่งข้างหน้าเคียงข้างเจอราร์ ตลอดการเดินทางภายในรถไม่มีเสียงพูดคุยต่างก็ตกอยู่ในความคิดของตัวเอง

“อัดัม เบนเน็ต เขาคือหัวหน้าน้ำมาเฟียแห่งฟิลาเดลเฟีย ผู้หญิงคนนี้เธอคิดว่าเธอเป็นใครกล้าปฏิเสธไมตรีที่เขาไม่เคยคิดจะให้ใคร ‘อวดดี’ ” สองมือของอัดัมกำแน่นพร้อมขบกรามแน่น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของน้ำฟ้ามองออกไปทางหน้าต่างรถอย่างเลื่อนลอยไปตลอดการเดินทาง

“ลงมา!” อัดัมเอ่ยเรียกให้น้ำฟ้าลงจากรถ เมื่อเจอราร์จอดรถที่ประตูทางเข้าสตูดิโอถ่ายแบบที่เขาต้องมาถ่าย ซึ่งวันนี้เขาต้องถ่ายกับสินค้าที่เป็นนาฬิกาแบรนด์ดังกับคอลเล็คชั่นใหม่

น้ำฟ้าทำตามอย่างว่องไวก้าวลงจากรถและไปยืนอยู่ข้างๆชายที่ส่งเสียงแบบไม่เต็มใจเรียกเธอ และเมื่อน้ำฟ้าลงจากรถเจอราร์ก็เคลื่อนรถออกไปหาที่จอดใต้อาคารดังกล่าว

น้ำฟ้าเดินตามหลังอัดัมในทันทีโดยรักษาระยะห่างในระยะเวลาที่เหมาะสม โดยที่เธอไม่มีเสียงพูดอะไรเลยตั้งแต่ออกจากที่พักมา อัดัมไม่แม้แต่ชำเลืองมองหญิงสาวที่เดินตามหลัง เพราะเขายังรู้สึกได้ว่าน้ำฟ้ายังคงเดินตามมาเป็นปกติ ไม่มีทีท่าจะหาทางหลบหนีเลย ใช่! เรื่องนี้แปลกมาก ว่าทำไมजूหญิงสาวจึงเปลี่ยนไป

“สวัสดีคะ...คุณอัดัม” เจ้าหน้าที่ที่ทีมงานของกองถ่ายออกมาและกล่าวทักทายอัดัมทันที และเดินนำพาอัดัมไปยังห้องแต่งตัว

“เธอมากับผม...มีอะไรก็บอกไว้กับเธอได้เลยครับ” อัดัมเอ่ยบอกกับเจ้าหน้าที่ ที่เหมือนจะถามว่าเธอเป็นใคร และเมื่อได้รับรู้ตามที่อัดัมแจ้ง

เจ้าหน้าที่ก็หันไปกล่าวสวัสดิ์น้ำฟ้าเช่นกัน เพราะในความเข้าใจของเจ้าหน้าที่ น้ำฟ้าก็คงเป็นผู้ดูแลหรือผู้จัดการส่วนตัวของนายแบบคนนี้

“นี่คะ” เจ้าหน้าที่ส่งแฟ้มเอกสารให้กับน้ำฟ้า เธอก็รับมาอย่าง งงๆ เพราะตอนนี้เธอกลายเป็นผู้จัดการของอดัมไปแล้วอย่างงั้นแหละ “เดี๋ยวเซตแรกเป็นการถ่ายแบบนักธุรกิจคนทำงาน เสื้อผ้าที่คุณอดัมต้องเปลี่ยนแขวนอยู่ในห้องเรียงตามลำดับนะคะ และเดี๋ยวสินค้ามาถึงจะเข้ามาเรียกนะคะ” เจ้าหน้าที่ให้รายละเอียดเพิ่มเติม น้ำฟ้าพยักหน้ารับเหมือนจะเข้าใจ อดัมและเธอก็เดินเข้าห้องแต่งตัว

“อู๊ย!...คุณจะทำอะไร” น้ำฟ้าร้องเสียงหลงเมื่อประตูห้องปิดลง อดัมก็ปลดเข็มขัดและตะขอกางเกงทันที

“เป็นอะไรของเธอ...ฉันก็เปลี่ยนเสื้อผ้าไง” อดัมพูดด้วยเสียงราบเรียบ แต่นัยน์ตาแพรวพราว

“แล้วจะถอดมันแบบนี้เลยเหรอไง...สะกดคำว่า ‘อาย’ เป็นมั๊ย”

“เป็น...แต่ฉันไม่ใช่กับเธอ...ทำไมต้องหน้าแดง ฮึ่ม!...มีอะไรของฉันที่เธอไม่เคยเห็น...ไม่เคยลอง...ไม่เคยสัมผัส” อดัมพูดพร้อมกับเดินเข้าหาน้ำฟ้าที่ถอยหลังทันทีเมื่อถูกรุกรานอย่างเปิดเผยจากชายตรงหน้า

“คะ...คุณ...จะ...จะทำอะไร” น้ำฟ้าพูดติดๆ ขัดๆ เมื่อเสื้อที่อดัมสวมใส่หลุดออกจากร่างกายของเขาเผยให้เห็นแผ่นอกที่สวยงามและซิกแพคหน้าท้องเป็นลอนอย่างสวยงาม

“แต่งตัว...” อดัมตอบกลับน้ำฟ้าด้วยเสียงที่แหบพร่าและโน้มหน้าลงมากลไ้ใบหน้าหวานขาวใส และดวงตาที่แพรวพราวจ้องเข้าไปในดวงตาน้ำตาลเข้มนั้น

“อย่านะ!” น้ำฟ้าร้องออกมาพร้อมกับยกมือขึ้นมา โดยเอาแฟ้มที่รับมาก่อนหน้านี้นามาวางกั้นการกระทำที่กำลังจะเกิดขึ้นของชายตรงหน้า

“ชุดไหนที่ต้องใส่” อดัมถอนหายใจอย่างอารมณ์ดี และอดยี้มกับท่าทางของหญิงสาวตรงหน้าไม่ได้ เพราะหน้าเธอตอนนี้แดงจัดลามจนไปถึงใบหู

น้ำฟ้าเมื่อได้ยินคำถามนั้นเธอก็ขยับตัวซ้ำๆ และค่อยๆ ขยับออกห่างจากอดัมและเมื่อแน่ใจแล้วว่าอดัมไม่ได้ขัดขวาง เธอก็รีบเดินไปยังราวแขวนที่มีเสื้อผ้าที่เจ้าหน้าที่บอกไว้และหยิบชุดที่ติดหมายเลขหนึ่งไว้ และยื่นส่งให้ออดัมทั้งไม้แขวน แต่ออดัมไม่รับ แต่กลับเลิกคิ้วมองการกระทำนั้น

“หยิบออกมาทีละชิ้นสิ...ฉันจะใส่มันได้ยังไง” ออดัมพูดต่อด้วยน้ำเสียงยียวน

น้ำฟ้าหัดแขนกลับทันทีและทำอย่างที่อดัมบอก เซตแรกเป็นชุดสูทสีเข้มเป็นไลฟส์สไตล์ของนักธุรกิจ ออดัมรับเสื้อที่น้ำฟ้าส่งให้มาทีละชิ้น และพอเป็นกางเกง น้ำฟ้ารีบหันหลังให้กับเขาโดยทันทีเพราะเขาต้องถอดตัวที่ใส่มาก่อน

“อู๋ย!...” น้ำฟ้ายืนตัวเกร็งเมื่ออดัมไร้ซึ่งกางเกง แทนที่เขาจะรับกางเกงที่เธอส่งให้ไปสวมใส่ เขากลับเดินเข้ามาโอบเอวเธอจากทางด้านหลัง ทำให้แผ่นหลังของเธอสัมผัสได้ถึงบางอย่าง

“หนาวเหรอ?” ออดัมแกล้งถามอย่างเป็นห่วง เพราะรับรู้ได้ถึงร่างบางที่สั่นเทา น้ำฟ้าไม่ตอบแต่หันกลับตา และพยายามเอากางเกงที่อยู่ใต้มือยึดใส่มือของอดัม และถอยห่างออกมาทั้งๆที่ยังหันกลับตาอยู่ ออดัมรับกางเกงมาพร้อมกับรอยยิ้ม ด้วยท่าทางและใบหน้าที่ของหญิงสาวทำให้เขาลืมความขุ่นข้องหมองใจก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้นชั่วขณะ

“เสร็จแล้ว” ออดัมเอ่ยบอกอีกครั้งเมื่อเขาสวมกางเกงเรียบร้อยแล้ว น้ำฟ้าค่อยๆ เปิดตาทีละนิดอย่างไม่ไว้วางใจ

“นี่คะ” และเมื่อทุกอย่างปลอดภัยตามคำบอกของอดัม เธอก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก ถึงแม้หัวใจดวงน้อยของเธอตอนนี้จะเต้นแรงจนจะทะลุออกมาอยู่แล้ว ก็สังเกตเห็นให้เขาต่อทันที

“ผูกให้หน่อยสิ” ออดัมไม่รับแต่กลับขยับตัวเองเข้ามาใกล้หญิงสาว น้ำฟ้าเมื่อเห็นว่าเสี่ยงไม่ได้ก็ทำตามเสียงนั้น ออดัมก็มองการกระทำนั้นด้วยความรู้สึกอบอุ่นแบบที่ตัวเองไม่เคยรู้สึกมาก่อน เธอจะรู้มั๊ยนะว่าเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้ทำเรื่องนี้ ออดัมต้องขมอาการไวยืนนิ่งๆกับใช้เพียงสายตาที่

โลมเลี้ยวบ้าง โดยที่พยายามให้มือทั้งสองยังคงปล่อยไว้ข้างลำตัวไม่ให้เลย
เกิดไปโอบเอวบางนั้น

“ก๊อกกๆกๆ” เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังพร้อมกับเจ้าหน้าที่เข้ามา
แจ้งให้อดัมทราบว่าได้เวลาแล้ว อดัมเรียกให้น้ำฟ้าตามออกไปด้วย เมื่อทุก
อย่างถูกเตรียมเรียบร้อยกับชุดแรกของการถ่าย

น้ำฟ้าทำตามคำสั่งนั้นอย่างว่าง่าย สร้างความประหลาดใจให้กับ
อดัมอย่างมากอีกครั้ง แต่เขาก็ต้องเก็บความรู้สึกนั้นไว้ก่อนและเดินแยกไป
ตรงฉากที่ถูกจัดไว้เป็นสีเขียว พร้อมกับเจ้าหน้าที่นำสินค้าที่เป็นนาฬิกาข้อมือ
ไปใส่ให้เขา โดยที่เซตแรกของการถ่ายนั้นเพื่อนำเสนอนาฬิกาที่เหมาะสมกับนัก
ธุรกิจ น้ำฟ้ายืนมองการโพสท่าและสีหน้าของเขาให้เป็นไปตามคอนเซ็ปของ
สินค้า น้ำฟ้ายืนมองชายตรงหน้าอย่างเพลิดเพลิน เพราะถ้าไร้ซึ่งอดีตแล้ว
ต้องขอบอกว่าเขาดูดีมาก โดยเฉพาะยามที่เขายิ้มแบบโปรยเสน่ห์แล้วต้อง
ขอบอกว่า เธอเองยังไม่สามารถละลายจากชายตรงหน้าได้เลย

“ไม่ได้นะ...อย่าลืมนะว่าผู้ชายคนนี้ตัวจริงเขาร้ายกาจแค่ไหน” น้ำฟ้า
บ่นพึมพำย้ำเตือนตัวเอง โดยที่ตอนนี้เธอไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเธอกำลังตกอยู่ใน
สายตาของใครบางคนที่ยืนมองมาอย่างพิจารณา

ลิโอชมวัดความองหนิงสาวที่ยืนอยู่หลังกล้องอย่างใช้ความคิด
เพราะเขารู้สึกคุ้นหน้าหญิงสาวยิ่งนัก และก่อนที่เขาจะคลายความสงสัย ทาง
ด้านฝั่งของช่างภาพก็หันมาถามว่าเขาคิดอย่างไรกับภาพของนายแบบและ
นาฬิกาสินค้าของเขา

“ไม่มีปัญหา” เมื่อลิโอกล่าวออกไป ทางทีมงานช่างภาพส่งสัญญาณ
กลับบ่งบอกถึงความสำเร็จ

“Hi...ลิโอไม่คิดว่าคุณจะมาเองเลยนะคะ” โอลิเวียนางแบบสาวเข้า
มาทักทายลิโออย่างสนิทสนม

“สวัสดีครับ...ขอบคุณนะครับที่ให้เกียรติกับสินค้าของผม” ลีโหหันไปทักทายนางแบบสาว แต่สายตาเขากลับให้ความสนใจกับหญิงไทยที่ยืนอยู่ก่อนหน้านี้

“อู๋ย!...เป็นโอสดีฟดีกว่าจะต้องพูดคำนั้น...ขอบคุณนะคะที่คุณเลือกฉัน” ลีโอยืมและหญิงสาวก็ขอตัวไปทำหน้าที่ที่ได้รับว่าจ้างมา

“อตั้ม...ไม่เจอกันนานคุณยังดูดีไม่เปลี่ยนแปลงนะคะ” อตั้มยิ้มรับกับการทักทายของนางแบบสาว เธอกับเขาเคยร่วมงานกันสองครั้งและครั้งล่าสุดก็เมื่อหลายเดือนก่อน

“คุณเองก็เช่นกัน” อตั้มทักกลับอย่างมีมารยาท

น้ำฟ้ายืนมองนางแบบและนายแบบที่กำลังโพสท่าให้กับช่างภาพ โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้ตัวเองไม่ได้ยืนอยู่คนเดียว

“คุณน้ำฟ้า”

“...!” น้ำฟ้าตกใจกับเสียงที่เรียกชื่อเธอ แต่เธอเลือกที่จะยืนนิ่งๆ ไม่ได้หันไปตามเสียงเรียกที่เป็นภาษาไทยนั้น

“ขอโทษครับ...” ลีโอย่ออีกครั้งเมื่อหญิงสาวตรงหน้ายังยืนนิ่ง แต่จากที่เขายืนอยู่ไม่ห่างกับเธอมากนัก ทำให้เขาเห็นและรู้สึกถึงอาการตกใจของเธอ

“...เอ่อ!...เมื่อกี้คุณพูดภาษาไทยใช่ไหมคะ?” น้ำฟ้าค่อยๆหันไปตามเสียงนั้นและถามกลับเป็นภาษาไทยหลังจากใช้เวลาอันสั้นยั้งคิดอยู่ว่าจะทำอย่างไร

“ครับ?...คุณน้ำฟ้าหรือเปล่าครับ?” ลีโอถามกลับอีกครั้งด้วยสายตาที่บ่งบอกถึงความสงสัยอย่างมาก

“คุณคงเข้าใจผิดแล้วคะ...ฉันไม่ใช่คนที่คุณเอ่ยถึง...อะไรนะคะ?...น้ำอะไรหรอคะ” น้ำฟ้าเปลี่ยนสีหน้าและปฏิเสธโดยทันที

“เหรอกครับ...ผมต้องขอโทษด้วยครับ...ผมคงจำผิดจริงๆว่าแต่คุณชื่ออะไรครับ...ผมลืโศครับ” ลีโศขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ ถึงแม้ในรูปที่เขาเฝ้ากับเธอตอนนี้มันจะไม่ค่อยมั่นใจ เพราะรูปที่เขาได้มาเป็นรูปของนางสาวน้ำฟ้าศิริสินธร ตอนอายุช่วงสิบหกถึงสิบแปด ถ้านับจากเวลานั้นน้ำฟ้าที่เขาตามหาเธอน่าจะอายุยี่สิบ สำหรับเขาแล้วหญิงสาวตรงหน้าเธอเหมือนเกือบแปดสิบเปอร์เซ็นต์ เพียงแต่ว่าหญิงสาวตรงหน้าจะผอมกว่าในรูปที่เขาเฝ้า

“เอ่อ!.../...ขอโทษครับ..” ก่อนที่น้ำฟ้าจะตอบ อัดัมที่ทำหน้าที่ของตัวเองหน้ากลองเรียบร้อยก็รีบเดินมาทางเธอ และแจ้งต่อลีโศว่าเขาขอตัวผู้ช่วยเขาให้เธอกลับไปทำหน้าที่ของเธอ และอัดัมก็จับข้อศอกเธอให้เธอเดินตามแรงจูงเขามาทันที ลีโศได้แต่มองตามอย่างสงสัย ถึงแม้เขาจะไม่แน่ใจเต็มร้อยว่าหญิงไทยคนนั้นคือน้ำฟ้า น้องสาวของเพื่อนรักที่หายไป แต่คิดว่าต้องใช่ แต่ที่แปลกใจทำไมเธอถึงพยายามปฏิเสธตัวตนของเธอ

“เมื่อกี่คุยอะไรกัน” อัดัมเมื่อลากน้ำฟ้ากลับเข้ามาในห้องแต่งตัว ก็จับไหล่เธอให้หันมาเผชิญหน้ากับเขาและถามกลับอย่างไม่พอใจ

“ไม่ได้คุย” น้ำฟ้าตอบกลับทันทีด้วยใบหน้าที่ต้องกลั้นความเจ็บที่ไหล่ทั้งสองข้างที่อัดัมไม่ได้แค่จับแต่เขาบีบมันจนเธอรู้สึกถึงความเจ็บ

“ไม่ได้คุย...เธอคิดว่าฉันโง่ขนาดนั้นเลยหรอไง...ยืนอยู่กันตั้งนานสองนานแล้วบอกว่าไม่ได้คุยอะไรกัน” อัดัมเพิ่มแรงบีบมือที่กอบกุ่มไหล่ข้างนั้นอย่างไม่รู้ตัว

“โ้ย!...ฉันเจ็บนะ” น้ำฟ้าทนต่อไปไม่ไหวจนต้องร้องออกมา และพยายามจะหลีกเลี่ยงการกอบกุ่มนั้น

“ก็บอกมาสิว่าคุยอะไรกัน” อัดัมไม่ยอมปล่อยเธอลงง่ายๆ ถึงแม้ตอนนี้เธอพยายามดิ้นหนีจากการกอบกุ่มนั้น

“จะให้บอกอะไรละ ก็ไม่ได้คุยอะไร...โ้ย!...ฉันเจ็บนะ...ไ้อ้บ้า!” น้ำฟ้าตอนนี้ใบหน้าแดงก่ำดวงตาเริ่มเคล้าคลอด้วยน้ำตาที่กำลังจะไหลออกมา

“นาย!...” เจอาร์ร้องห้ามและเข้าไปจับแขนของอดัมไว้เพื่อเรียกสติเขา เมื่อเห็นแววตาและสีหน้าของผู้เป็นนายที่มองหญิงสาวตรงหน้า เพราะเขาเห็นตั้งแต่ที่อดัมกึ่งลากกึ่งจูงหญิงสาวตรงหน้าตั้งแต่ในสตูดิโอทำนั้นแล้ว และเขาก็สงสัยเช่นกันว่าผู้ชายคนนั้นทำไมถึงเข้ามาเรียกหญิงสาวตรงหน้า เพราะเขาทำเหมือนรู้จักเธอ และตัวเขาเองก็ได้ยินการพูดคุยนั้นทั้งหมด

“...” อดัมไม่ได้พูดอะไร แต่ก็ยอมปล่อยน้ำฟ้าโดยดี และหันไปมองเจอาร์ และพยักหน้าเมื่อเจอาร์ส่งสัญญาณบางอย่าง

“ฉันจะเปลี่ยนชุด” อดัมพูดออกไปด้วยน้ำเสียงที่ยังแฝงไปด้วยความรู้สึกที่ไม่ดี น้ำฟ้าได้แต่เดินไปหยิบชุดที่ติดหมายเลขสองไว้ เจอาร์เมื่อเห็นเหตุการณ์สงบลงแล้วก็เดินออกจากห้องมา

“แล้วอย่าให้ฉันเห็นเหมือนเมื่อีกี่อีกนะ” อดัมหันมาพูดก่อนจะออกจากห้องไปหลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าสำหรับชุดต่อไปเป็นนาฬิกาสำหรับนักกอล์ฟ

น้ำฟ้าได้แต่มองตามด้วยอารมณ์ที่บอกไม่ถูกเลย ผู้ชายคนนี้เป็นคนอย่างไรกัน ทำไมอารมณ์เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาแปลกๆ แล้วการหักทลายการคุยกันมันไม่น่าจะเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตมากมาย แต่นายอดัมคนนี้ทำยังกับว่าเธอกำลังจะวางแผนก่อการร้ายระดับชาติอะไรประมาณนั้น

“แล้วฉันจะไปไหน?” อดัมหันกลับไปถาม เมื่อน้ำฟ้ากำลังเดินแยกไปอีกทางตามป้ายที่ชี้ทิศทางไปห้องน้ำ

“ห้องน้ำ...ไปได้มั๊ย?” น้ำฟ้าหันกลับมาตอบด้วยใบหน้าและแววตาบ่งบอกว่าเธอกำลังเชิงสุดๆ กับความเกินกว่าเหตุของเขา

“ไปได้!...แต่อย่าได้คิดหนีเชียวนะ” อดัมหันมาพร้อมกับสองมือออบกุ่มไหล่บางครั้ง ก่อวบบอกเธอด้วยใบหน้าที่สื่อถึงการไม่สบอารมณ์เธอคนนี้เลย เขาเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงหงุดหงิดเธอขนาดนี้ แค่เห็นเธอยืนคุยกับผู้ชายคนอื่น เขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนแต่โดยทุนเดิมเป็นคนที่ไม่ชอบให้ใครขัดใจและโดยปกติเขาไม่เคยโดนขัดใจ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามที่เขาต้องการ แม้แต่เรื่องผู้หญิงและยังไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่เขาต้องการ

พวกเธอล้วนแล้วแต่ตามใจเขา และต้องเป็นฝ่ายเขาที่จะเป็นคนบอกลาและไม่ต้องการเธอเหล่านั้น

ลีโอที่คอยมองหญิงสาวอย่างกระวนกระวายใจ เขาค่อนข้างมั่นใจว่าเธอคือคนที่เขากำลังตามหา เขาไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงปฏิเสธมันต้องมีอะไรแน่ๆ และเขาจะต้องรู้ให้ได้ และลีโอก็ตัดสินใจว่าจะยังไม่บอกบิดนทร์พี่ชายของหญิงสาวจนกว่าเขาจะมีรูปถ่ายปัจจุบันเธอ

ลีโอต้องขมวดคิ้วเมื่อนายแบบที่ดึงดูดเธอไปเดินกลับมาคนเดียว ลีโอเมื่อเห็นอดัมเดินไปตำแหน่งหน้ากล้อง เขาตัดสินใจเสี่ยงออกมาเพื่อที่จะไปยังห้องแต่งตัวของอดัม เพราะถ้าเธอไม่ได้มากับเขาเธอก็ต้องอยู่ในห้องแต่งตัวของอดัม โดยที่ลีโอไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเขาอยู่ในสายตาของเจอราร์ตตลอด

เจอราร์เดินตามลีโอไปตามทิศทางที่เขารู้อยู่แล้วว่าชายตรงหน้ากำลังจะไปไหน

“ก๊อ ก๊อ ก๊อ” ลีโอขมวดคิ้ว เมื่อเขาเคาะประตูที่หน้าห้องติดป้ายชื่อว่า ‘อดัม’ แต่ก็ไม่มีใครเปิดมันจากด้านใน ลีโอจึงตัดสินใจเปิดมันเอง

“ฮะ!...” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อเธอเดินกลับจากห้องน้ำ และตัดสินใจที่จะไม่ไปดูอดัมถ่ายแบบและจะกลับไปนั่งรอในห้องแต่งตัว ในขณะที่เธอกำลังจะเลี้ยวไปยังห้องดังกล่าว เจอราร์ก็เข้ามาตั้งแขนเธอไว้และบอกให้เธอเดินตามเขามา

“มีอะไรหรือคะ?” น้ำฟ้าถามเจอราร์ เมื่อเดินออกมาไกลจากห้องนั้น

“คุณไม่รู้จ้ะ...เขาจริงๆหรือครับ?” เจอราร์หันมาถามน้ำฟ้า

“เขา?” น้ำฟ้าถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

“คุณลีโอ” เจอราร์เอ่ยชื่อ ชายคนที่พยายามจะตามหญิงสาวตรงหน้า

“อ้อ...ผู้ชายคนเมื่อกี้...คะ...ฉันไม่รู้จ้ะเขาจริงๆคะ...ฟังจะเห็นเขาที่นี่เป็นครั้งแรก” น้ำฟ้ายืนยันตามความจริง

“แต่เขารู้ว่าคุณคือใคร?” เจอาร์ถามกลับพร้อมสายตาที่จ้องจับผิดหญิงสาวตรงหน้า

“คุณไฉน!” เจอาร์พยักหน้า และเรื่องนี้เขาก็สงสัยในตัวหญิงสาวทันที เพราะดูจากอาการเธอตอนนั้น เธอพยายามปฏิเสธตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง “ทำไม?” เกิดเป็นคำถามขึ้นในใจเขาตอนนี้อย่างมาก

“เจอาร์!” ก่อนที่ทั้งเจอาร์จะชักน้ำฟ้าต่อ เสียงของโอลิเวียก็ดังขึ้น โกลั้ๆเขา

“สวัสดีครับ...โอลิเวีย” เจอาร์ทักกลับ

“เราสองคนดูเหมือนกันจังนะคะ” โอลิเวียตอบกลับบ่งบอกถึงความน้อยใจอย่างเห็นได้ชัด ขนาดน้ำฟ้าที่เป็นผู้ฟังยังรู้สึกได้ เธอถึงกับเลิกคิ้วมองหญิงสาวตรงหน้าสลับไปมา ถึงเธออาจจะเคยสืบถ้าเธอไม่เฝ้าต้องดูออกว่าสองคนนี้ต้องมีอะไรกันแน่นอน

“ผมว่าคุณควรไปทำหน้าที่ของคุณจะดีกว่าครับ” เจอาร์ถึงแม้จะพูดออกมาอย่างสุภาพ แต่ในประโยคก็แฝงไว้ด้วยกระแสดึงคำสั่ง โอลิเวียได้แต่มองด้วยแววตาที่เศร้าอย่างเห็นได้ชัด และที่น่าแปลกของน้ำฟ้าคือนางแบบสาวทำตามคำสั่งนั้นหลังจากที่เธอพยักหน้ากับประโยคของเจอาร์

“สมเป็นเจ้านายลูกน้องกันจริง...” น้ำฟ้าคิดในใจและส่องมองไปทางอื่น เมื่อเจอาร์หันกลับมามองเธออีกครั้งหลังจากที่นางแบบสาวกลับไปทำหน้าที่ของตนตามคำสั่งของชายตรงหน้าเธอ

น้ำฟ้าที่ตอนนี้มีองอาหารที่บริกรยกมาให้ สเด็กเนื้อพริกไทยดำมีเดียมช่างน่ากินมาก ตอนนี้เธอหิวมากเพราะกว่างานของอดัมจะจบก็บ่ายสองโมงกว่า และกว่าพวกเธอทั้งสองต้องบอกว่าแค่สองเพราะมีเพียงแคเธอกับนายอดัมเท่านั้น เมื่อลูกน้องคนสนิทของเขาแยกไปกับนางแบบสาวนามว่าโอลิเวีย และนั่นทำให้เธอมั่นใจว่านางแบบสาวกับนายเจอาร์เป็นมากกว่าแค่คนรู้จักที่เข้ามาทักทายตามปกติ

“จะนั่งมองอยู่ทำไม...กินๆซะจะได้ไปที่อื่นต่อ” อัดัมเอ่ยออกไป เมื่อเห็นหญิงสาวตรงหน้าที่เขาแต่นั่งมองไม่ยอมกินสักที

“งั้นฉันกินนะ” น้ำฟ้าเงยหน้าขึ้นมามองเขา ก็ลงมือกินอาหารมื้อแรกของเธอนี้ “จะฟาดให้เกลี้ยงเลย” น้ำฟ้าพึมพำกับตัวเองเป็นภาษาไทยเบาๆ โดยที่ไม่รู้และเห็นว่าชายตรงหน้าเธอยิ้มออกมา เพราะเขาฟังภาษาไทยนั้นเข้าใจเป็นอย่างดี

“กินช้าๆก็ได้...ไม่มีใครจะแย่งหรอกนะ” อัดัมอดที่จะเตือนไม่ได้ เพราะแม้คุณริบกินซะขนาดนั้น แต่เขาก็เข้าใจดีเพราะนี่เป็นมื้อแรกของเธอกับเขาเลย สำหรับเขาถือว่าเรื่องเล็กเขาชินซะมากกว่ากับการกินไม่เป็นเวลา

“ของคุณอะไรอะ...ดูน่าอร่อยนะ” น้ำฟ้ายื่นหน้าไปมองและอดถามไม่ได้ เมื่อกลิ่นขึ้นเนื้อที่เอาเข้าปากแล้ว

“ลองดูสิ” อัดัมพูดพร้อมกับตัดชิ้นเนื้อพอดิบคำ ยื่นไปใกล้ปากของน้ำฟ้าที่นั่งฝั่งตรงข้าม

“อืม!...อร่อยจริงๆด้วย...มันคืออะไรอะ?” น้ำฟ้าให้ความเห็นและความรู้สึกตามจริง

“เนื้อแกะ” อัดัมตอบด้วยเสียงราบเรียบ

“หือ!!!!...” หลังจากสิ้นเสียงตอบ น้ำฟ้าร้องตกใจ เสียงมือที่ถือช้อนถือมีดวางลงข้างจาน และพยายามจะคายสิ่งที่กลืนไปทันที

“เป็นอะไรของเธอนะ!!!...ทำไมต้องตกใจขนาดนั้น” อัดัมเองก็คาดไม่ถึงที่จู่ๆ หญิงสาวตรงหน้ามีท่าทางยังกับโดนยาพิษ และโชคดีมากที่โต๊ะที่พวกเขานั่งห่างออกจากผู้คน

“คุณบ้าไปแล้วหรือ!!!...เอาเนื้อแกะให้ฉันกิน...”

“ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน...เขาก็กินกันโดยทั่วไพบ”

“แต่ไม่ใช่ฉัน...คุณลองนึกถึงตัวมันสิ...หน้าตาบึ้งแบ้วสีชาวนน ปุกปุยมันน่ารักจะตายไป” อัดัมจ้องหน้าและฟังหญิงสาวที่บรรยายรูปลักษณ์ของแกะ เขาได้แต่ส่ายหน้าไปมา

“ไร้สาระ!...กินๆเข้าไป” อัดัมพูดจบและไม่สนใจน้ำฟ้า เขาตัดชิ้นเนื้อในจานและเอาเข้าปาก และทุกครั้งที่เขาพยายามจะเอาชิ้นเนื้อแทะเข้าปาก เขาต้องเจอกับสายตาของคนที่นั่งตรงข้ามที่ทำเหมือนเขาเป็นสัตว์ประหลาด อัดัมตัดสินใจวางอุปกรณ์ในมือและเรียกเซ็คบิล และดิ่งน้ำฟ้าเดินออกจากร้านไปทันที

น้ำฟ้าแอบลอบมองชายที่ใบหน้าบึ้งตึงและพยายามซุกกระซอกเธอให้เดินพ้นการย่างก้าวของเขาแล้วทำให้เธออดยิ้มไม่ได้ ให้เธอคาดคะเนเขาน่าอายุสักยี่สิบกว่าๆ แน่นอนเขาอายุมากกว่าเธอแต่คงไม่มาก แต่ในบางเวลาเธอรู้สึกว่าเขาอายุสักสามสิบก็ไม่น่า

“โอ๊ะ!...” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อจู่ๆอัดัมก็หยุดเดินบนทางเท้าที่ข้างทางเป็นร้านรวงมากมาย และทำให้เธอเดินชนเขาอย่างไม่ทันตั้งตัว

“ทำตามที่คุณบอกนะ” อัดัมหันไปพูดกับเธอด้วยแววตาที่เคร่งเครียด

“มะ..มีอะไรหรือ?” น้ำฟ้าอดที่จะถามไม่ได้ เพราะจู่ๆใบหน้าของอัดัมก็เปลี่ยนไปเป็นเคร่งเครียดและดูระแวงระวังมากขึ้น

“เราถูกตาม...อย่าหันไป!” อัดัมบอก พร้อมกับเสียงห้ามทันที น้ำฟ้าได้ยืนแบบนั้นเธอก็ต้องหันไปมองตามสัญชาตญาณสิ แต่ก็ถูกหยุดไว้ด้วยคำสั่งนั้น

น้ำฟ้าเริ่มคิดไปต่างๆนานาว่าคำว่า ‘ถูกตาม’ นั้นเป็นเธอหรือเป็นเขาที่กำลังถูกจับตามอง สำหรับตัวเธอต้องร้อนรนอยู่แล้วเพราะถ้าคนที่ถูกตามคือเธอ หรือจะเป็นผู้ชายที่เข้ามาทักเธอ หรือว่าเขาคนนั้นจะรู้จักกับพี่เซ็คบิล

อัดัมเมื่อมองมาทางหญิงสาวก็ต้องขมวดคิ้ว เพราะเธอดูแปลกไปจะว่ากลัวก็ไม่เชิงแต่ท่าทางเธอตอนนี้เหมือนมีบางอย่างปิดบังอย่างเห็นได้ชัดแต่นี้ไม่ใช่เวลาที่เขาจะมาหาคำตอบ เขาต้องหลุดออกจากการถูกตามนี้ก่อน และเรื่องของนาวาหรือน้ำฟ้าคนนี้ต้องมีอะไรแน่นอน และเขาต้องรู้ให้ได้

“น้ำ...ใช่แน่นอน” บดินทร์มองภาพน้องสาวในโทรศัพท์ของลิโอ ที่เพื่อนเขาถ่ายมาให้

“นายแฉใจนะ” บดินทร์พยักหน้า ถึงแม้เขากับน้องสาวไม่ได้เจอกันนานถึงเจ็ดปี แต่น้ำฟ้าเป็นน้องคนเดียวของเขาที่เขาทั้งรักและเป็นห่วงเธอเป็นที่สุด

“แล้วผู้ชายที่อยู่ในภาพ...หน้าตาคุ้นๆ” บดินทร์พุดพร้อมมองภาพนั้นอีกครั้ง ซึ่งเป็นภาพที่ชายหนุ่มหน้าตาและรูปร่างดีมากกำลังกอบกุ่มมือน้องสาวเขาในขณะที่กำลังเดินอยู่

“อ้อม...เขาเป็นนายแบบที่กำลังเป็นที่สนใจคนหนึ่งเลย”

“นายแบบ...แล้วทำไมน้ำถึงไปกับเขาได้”

“นั่นแหละที่ฉันเองก็ไม่เข้าใจ” ลิโอเล่าถึงเหตุการณ์ที่เขาได้เข้าไปทักเธอและได้รับการปฏิเสธเสียงแข็งว่าเธอไม่ใช่คนที่เขาอยากรู้ถึง

บดินทร์เองก็แปลกใจและตอนนี้เขาอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับน้องสาวเขากันแน่ เขาเข้าใจดีที่น้ำฟ้าจะโกรธเขา เพราะหลังจากที่เขาพยายามติดต่อกลับเธอเมื่อสามปีก่อน น้ำฟ้าไม่แม้จะพยายามติดต่อเขากลับหรือจะยอมพูดคุยกับเขาเหมือนเดิม แต่เขาก็เข้าใจได้ว่าน้ำฟ้าคงโกรธเขามาก แต่แล้วเมื่อสัปดาห์ก่อน น้ำฟ้าติดต่อเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่เป็นช่วงที่เขาไปปารีสกว่าจะกลับก็หลังจากที่เธอฝากข้อความไว้ได้สามวัน

“บดินทร์ช่วยฟ้าด้วย...ฮือๆๆๆ” เสียงสุดท้ายที่เขาได้รับ ตอนนั้นเขาร้อนใจอย่างมากและจะกลับเมืองไทยทันทีหลังจากที่เขาเพิ่งกลับมาจากปารีสได้ยังไม่ถึงสามชั่วโมง และตอนที่เขาพยายามเดินทางไปสนามบินเขาก็ต้องประสบอุบัติเหตุจนต้องมานอนอยู่โรงพยาบาล และตอนนั้นก่อนที่เขาจะต้องเข้าห้องผ่าตัดในวันนั้นเขาอดทนเพื่อให้ทางโรงพยาบาลติดต่อลิโอ และขอร้องให้เพื่อนกลับเมืองไทยเพื่อมาช่วยน้ำฟ้า แต่ทุกอย่างก็สายเกินไปเพราะน้ำฟ้าหายไประหว่างที่รอคอย และ ณ วันนี้เขาดีใจอย่างมากเมื่อเธอมา

ปรากฏตัวที่นิวยอร์ก ทำให้สิ่งที่เขาคิดและกลัวก็ไม่ได้เกิดขึ้นจริง “น้ำฟ้า...เกิดอะไรขึ้นกับน้อง” บดินทร์พิมพ์เบาๆ แต่ลิโอก็ได้ยินชัดเจน

“ฉันจะช่วยนายเองเพื่อน...อย่าคิดมากรีบรักษาตัวเองให้หายเร็วๆ” ลิโอให้กำลังใจเพื่อน เพราะเข้าใจดีว่าเพื่อนเขารู้สึกอย่างไร เพราะถ้าเป็นเขาก็รู้รู้สึกไม่ต่างไปกับเพื่อนคนนี้ เพราะเขาเองก็มีน้องสาวแต่ต่างแม่กันเท่านั้น

“ทำไม?...คุณลิโอถึงพยายามตามคุณนาวา” เจอาร์เปรยออกมาเมื่อฟังเรื่องราวที่เจ้านายแจ้งให้รู้

“พรุ่งนี้เราจะเดินทางกลับฟิลาเดลเฟีย” อัดัมเมื่อฟังเรื่องราวจากมือขวา ก็แจ้งความต้องการเพราะเขาเองก็มีเรื่องที่นี่ต้องไปสละงานเช่นกัน เพราะวันนี้ว่าเขาจะสามารถพาเธอหลบหนีจากลิโอได้ก็เอาเหนื่อยเหมือนกัน เพราะนายลิโอคนนั้นฉลาดมาก เพราะเขาต้องว่าจ้างหญิงสาววัยรุ่นกลุ่มหนึ่งที่บังเอิญเดินมาพอดีไปดึงความสนใจและเข้าขวางลิโอจึงทำให้เขาและหญิงสาววิ่งลงรถไฟไฟใต้ดินและกลับมาที่นี่ และโทรบอกให้เจอาร์กลับไปเอารถที่จอดไว้

“ครับ” เจอาร์ขานรับตามปกติ

“ผมต้องการรู้เรื่องของเธอด้วย” เจอาร์พยักรับอย่างเข้าใจ และเขาก็ขอตัวไปดำเนินการต่อเพื่อที่จะได้ส่งคนไปเมืองไทยเพื่อไปสืบเรื่องราวของน้ำฟ้า ศิริสินธร

อัดัมหลังจากกลับเข้ามาในห้องส่วนตัวที่ไม่ส่วนตัว เขาเดินเลยเข้าห้องน้ำและตอนนี้ยืนอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่แว่นเพชรที่มันวางสงบนิ่งอยู่ที่ขอบอ่างล้างหน้า แว่นสนุกรามปูดโปนออกมาอย่างชัดเจนยามที่เขาพยายามจะเก็บกักอารมณ์ความโกรธและไม่พอใจไว้

“เมื่อเธอล้อลองดี...ฉันคนนี้จะแสดงให้เห็นว่าใครอยู่เหนือใครกันแน่...นาวา! เธอรู้จักฉันน้อยไป” อัดัมพิมพ์ออกมาด้วยอารมณ์ที่หญิงสาวจะต้องสำนึกและจำไปนานว่าคนอย่างเขาไม่ใช่ใครจะมาปฏิเสธกันได้ง่ายๆ

อดัมเดินออกจากห้องน้ำด้วยเสื้อคลุมพร้อมแหวนที่อยู่ในมือ เขาก้าวออกไปที่น้ำฟ้าอย่างไม่ลังเล

“อู้ย!...” น้ำฟ้าร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อมือข้างซ้ายถูกระชากขึ้นมาอย่างรวดเร็วและแรงจากชายเพียงคนเดียวทันทีเหยียบย่ำศักดิ์ศรีเธอ และเมื่อเธอเงยหน้ามองเจ้าของมือใหญ่ ก็ต้องตกใจเพราะแววตาของอดัมเปลี่ยนไปจนเธอกลัว กลัวมากด้วย

“กางนิ้วออกมา!” อดัมตะคอกเสียงดัง เมื่อน้ำฟ้ากำมือไว้ทั้งห้านิ้ว เพราะเธอเข้าใจโดยทันทีว่าเขากำลังหมายถึงอะไร

“ไม่!” น้ำฟ้าปฏิเสธทั้งน้ำตา เพราะอดัมบีบข้อมือเธออย่างแรง

“...ไม่...อย่างงั้นหรอ!” อดัมคำรามออกมาพร้อมมอบรอยยิ้มที่ทำเอาน้ำฟ้าขนลุกทั้งตัว น้ำฟ้ากลืนน้ำลายและพยายามจะถอยหนีแต่เธอก็ได้แค่คิด เมื่อมือที่วางอีกข้างของอดัมดึงเชือกเสื้อคลุมที่ผูกเอวออกเผยชีพักเป็นลอนที่ไม่ใช่มาแต่ความสวยงามกับพสกภาพความน่าเกรงขามมาด้วย ต้องบอกว่าเป็นผู้ชายมีรูปร่างดูดีเกินอายุจริงๆ

“ยะ...อย่างนะ” น้ำฟ้าร้องออกมาด้วยเสียงที่สั่นเครือ และพยายามที่จะให้ตัวเองเป็นอิสระจากมือหานี้ ตอนนี้เธอรับรู้ถึงกระแสบางอย่างจากผู้ชายตรงหน้า

“ฉันทื่น...เตือน...เธอ...หลาย...ครั้ง...แล้ว...ว่า...อย่า...ขัด...ใจ...ฉัน” อดัมเค้นเสียงที่เยือกเย็นออกมา เพราะแค่เป็นหลานของอีธานอย่างเดียวไม่ได้ทำให้เขาเป็นหัวหน้าแก๊งมาเฟียได้มาตลอดสี่ปี ถ้าเขาไม่มีดีในตัวที่จะคุมคนที่กฎหมายยังเอาผิดไม่ได้

“ว้าย!...” น้ำฟ้าร้องออกมา เมื่ออดัมปลดปล่อยมือเธอแต่เธอก็กระชากคอเสื้อเธอและ “แฉวก!!” ฉีกขาดแยกจากกันด้วยมือหานั่น

“ฟู้บ...ตึง!!!!” และเสียงที่ตามคือเธอล้มลงไปกับพื้นเมื่ออดัมสะบัดและผลักไหล่เธอจนก้นจ้ำอ้าวกับพื้น น้ำฟ้าขยับถอยหลังโดยทันทีที่เธอตั้งสติ

ได้ เพราะตอนนี้อดัมน้ำหนักล้นมาก สายตาที่เขามองเธอนั้นเหมือนเสือที่กำลังจะขย้ำกวางน้อยเป็นอาหารก็ไม่ปาน

อดัมยิ้มมุมปากและโยนชิ้นผ้าในมือทิ้งพร้อมกับค่อยๆก้าวย่างเข้าไปหา กวางน้อยที่กำลังถอยร่นอย่างตกใจกลัว น้ำฟ้าที่สายตาจับจ้องอยู่ตรงดวงตาเขียวมรกตนั้นอย่างไม้อาจจางตาได้ โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าอดัมดึงเสื้อคลุมที่เขาสวมอยู่ออกตั้งแต่เมื่อไหร่

น้ำฟ้าที่ตอนนี้เธอยังมีบทบาทปกป้องส่วนบนของเธอกับด้านล่างกางเกงขาลั้นที่เธอสวมใส่ก็ยังคงอยู่ แต่อะไรบางอย่างในแวตานั้นทำให้เธอรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นมันจะอยู่กับเธออีกไม่นาน

“ยอมแล้ว!” น้ำฟ้าตะโกนออกไปพร้อมกับชูมือข้างซ้ายและกางนิ้วเปิดทางสะดวกให้กับชายตรงหน้าทันทีที่ทั้งๆที่เธอยังนั่งกับพื้น และอดัมยืนตระหง่านต่อหน้าเธอ

อดัมยื่นมือไปดึงแขนนั้นให้เธอยืนขึ้นมายืนตรงหน้าเขา พร้อมกับบรรจงสวมแหวนนิ้วนางข้างซ้ายอย่างนุ่มนวล แต่สำหรับน้ำฟ้าแล้วตอนนี้ตัวเธอสั่นพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมา เพราะเธอรู้สึกสมเพศตัวเองเป็นที่สุด

“อ๊ะ!...” น้ำฟ้าร้องออกมาอีกครั้ง เมื่อเธอพยายามจะผละออกเมื่อเขาได้ตามปรารถนาแล้ว แต่อดัมกลับยังรั้งไว้และให้แนบแน่นมากขึ้น จนน้ำฟ้ารับรู้ถึงบางอย่างที่แนบอยู่กับหน้าท้องเปลือยเปล่าของเธอ และก็ทำให้เธอรับรู้สิ่งรอบข้างมากขึ้น

“อย่านะคะ” น้ำฟ้าพูดออกมาด้วยเสียงที่แผ่วเบา เมื่ออดัมโน้มใบหน้าลงไปต่อมดมที่แก้มเนียนใส่นั้น อย่างแสดงเจตนาความต้องการของเขาออกมาอย่างชัดเจน

“ทำไม?” อดัมถามกลับอย่างอ่อนโยน ต่างจากไม่กี่นาที่ก่อนหน้านี้อย่างกับว่าเธอเพิ่งไปนรกและถูกดึงขึ้นสวรรค์ยังงี้ “ผู้ชายคนนี้หนักล้นมาก” น้ำฟ้าคิดในใจ

“มัน...ไม่ปลอดภัย...เอ่อ” น้ำฟ้าตอบกลับอย่างอึดอัด เพราะถึงแม้เธอจะไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนอื่น เขาคือคนแรกของเธอ แต่เธอก็มีการศึกษาและไม่ใช่เพียงสาวจนไม่รู้ว่าผู้ชายคนนี้เขาไม่เคยป้องกันกับเธอเลย เพราะถ้าหลังจากนี้ไปอาจจะมีความเสี่ยงสูงที่เธออาจท้องก่อนแต่งหรือท้องแบบไม่ตั้งใจของชายตรงหน้า

อดัมยิ้มและขยับเบี่ยงร่างกายไปตรงลื่นชักเล็กทีละหัวเตี้ย เขาหยิบถุงกระดาษออกมาส่งให้เธอ น้ำฟ้ารับมาอย่าง งงๆ และเมื่อเธอเปิดดูก็ความขมวดเข้าหากันโดยทันที

“หนึ่ง สอง สาม...ห้า” น้ำฟ้าตาโตพร้อมกับใบหน้าที่แดงก่ำ เมื่อเธอหยิบสิ่งที่เธอนับออกมาจากถุง พระเจ้า! มันคือยาคุมกำเนิดจำนวนห้าแผง นั่นหมายความว่าเธอต้องอยู่กับชายตรงหน้านานถึงห้าเดือนเลยหรอ

“คงรู้วิธีใช้มันนะ” อดัมพูดจ้องกลับนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มนั้น น้ำฟ้าได้แต่พยักหน้าและก้มหน้า เพราะเธอรู้สึกอายและเขินกับแววตาของชายตรงหน้า

“เขาเป็นคนยังงี้กันนะ!” น้ำฟ้าได้แต่คิดในใจ และอดัมเขยค้ำหญิงสาวตรงหน้าให้แขนขึ้นมาสบตากับเขา อดัมโน้มใบหน้าลงและค่อยๆ ปิดปากเธอด้วยริมฝีปากเขา น้ำฟ้าหลับตาลงรับสัมผัสจากชายตรงหน้าพร้อมกับเผยริมฝีปากเปิดรับการล่อลวงอย่างอ่อนโยน อดัมกวาดลื่นของตัวเองโลมเลียริมฝีปากบางชมพูระเรื่อ นัยน์ตาเขียวมรกตยังคงจ้องมองใบหน้าหวานนั้น สองมือลูบไล้แผ่นหลังเรื้อนร่างบางอย่างแผ่วเบา

อดัมยังคงรับรู้ถึงความสั่นเทาของร่างเล็ก อดัมปลดปล่อยอกเต่งตึงที่น่าเฝ้าหวาด สำหรับเขาถึงแม้ของเธอก็จะไม่ได้ใหญ่แบบที่เขาเคยสัมผัส แต่สำหรับเขาแล้วหญิงสาวตรงหน้ามีหน้าอกที่สวยงามและที่สำคัญถูกใจเขาเป็นที่สุด

แขนเล็กปล่อยไว้ข้างลำตัวถุงกระดาษที่อยู่ในมือล่องหล่นสู่พื้นเดียวกับวราตัวเล็กของเธอ ปากบางเริ่มตอบกลับอย่างไม่ประสีประสาสร้างเสียงครางแห่งความพึงพอใจให้กับอดัมเป็นอย่างมาก สองมือใหญ่เลื่อนต่ำลงมาที่เอวเล็กและค่อยๆ ดึงกางเกงขาลั่นลงไปพร้อมกับชั้นในตัวจิ๋วของเธอ และ

ร่างหนาค่อยๆ เบียดร่างกายแนบชิดร่างบางและให้เธอขยับถอยหลังไปยังเตียงกว้าง

น้ำฟ้าค่อยๆ ขยับถอยตามแรงเบียดของร่างหนาที่เปลือยเปล่าจนเธอรับรู้ถึงความตื่นตัวของแกนกายที่แนบเสียดสีกับหน้าท้องน้อยของเธอ

“อ้า!...” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อแผ่นหลังเปลือยเปล่าของเธอสัมผัสกับที่นอน และคนตัวโตก็ล้มทับลงมาอย่างอ่อนโยน อัดมึนเลื่อนมือให้เร็ววชา เล็กหลุดจากอารมณ์สองชั้นสุดท้าย

“นาวา... สบายมาก” อัดมึนเอ่ยออกมา นัยน์ตาเขียวมรกตประสานสายตากับนัยน์ตาสีน้ำตาลนั้น ผิวแก้มแดงก่ำอย่างเอียงอายเมื่อถูกชมกันซึ่งๆ หน้า และแววตาของอัดมึนสื่อความหมายถึงความต้องการร่างเล็กอย่างชัดเจน

“เอ่อ... นาวากลับเจ็บ... ค่ะ” น้ำฟ้าเปล่งเสียงออกไปด้วยน้ำเสียงที่สั่นพร่าและเบาหวิว ใบหน้าเอียงหลบสายตาตามรกตที่จับจ้องอยู่ตลอดเวลา

“เรื่องนั้นพี่ไม่อาจยืนยันได้... แต่พี่สามารถให้ความรู้สึกอื่นที่ทำให้นาวามีความสุขเข้ามาแทนที่ให้เร็วที่สุด” อัดมึนกระซิบแผ่วเบาอย่างอ่อนโยน

น้ำฟ้าพยักหน้ารับโดยที่ตัวเธอเองก็ไม่อยากจะเชื่อว่าทำไม อะไร ในตัวผู้ชายคนนี้ทำให้ความรู้สึกที่เคยต่อต้านหายไปจนหมดสิ้นทุกอย่างที่เธอแทบจะไม่รู้จักเขาเลยด้วยซ้ำ เธอรู้แค่ว่าเขาชื่ออัดมึน มีอาชีพเป็นนายแบบ มีลูกน้องที่ในบางครั้งเธอคิดว่าเป็นผู้คุ้มกันเจ้าพ่อมาเฟียอะไรแบบนี้ และอีกอย่างคือเขามีพี่ชายชื่ออลัน สิ่ง que เธอรู้เกี่ยวกับชายตรงหน้า ณ เวลานั้นมีแค่นี้ แต่เธอกลับสามารถอยู่กับเขาได้สบายใจกว่า กับการที่ตลอดชีวิตยี่สิบปีที่เธอต้องอยู่กับผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของเธอนั่นเอง

อัดมึนโอบหน้าเข้าไปใกล้เพื่อให้ริมฝีปากเขาค่อยๆ สัมผัสริมฝีปากบางชมพระเรื่ออย่างอ่อนโยน น้ำฟ้าค่อยๆ หลับตาพร้อมแขนเล็กเข้าโอบคอหนาที่ใกล้เข้ามา ริมฝีปากของคนด้านบนเมื่อพบจุดหมายแล้วที่ริมฝีปากบนของคนใต้ร่าง สัมผัสที่อ่อนโยนทำให้น้ำฟ้าเผยอริมฝีปากต้อนรับอย่างเต็มใจ หลังจากสัมผัสริมฝีปากบนแล้ว เขาเลื่อนมาสัมผัสริมฝีปากล่างต่ออย่างอ่อน

โยนเช่นกัน ทำให้ความอบอุ่นก่อตัวภายในตัวน้ำฟ้าอย่างปฏิเสธไม่ได้ เพราะการกระทำที่อ่อนโยนของคนด้านบนทำให้ร่างบางค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้งด้วยจังหวะการเต้นของหัวใจที่เปลี่ยนไป และเมื่อดวงตาน้ำตาลเข้มประสานกับดวงตาเขียวมรกตที่จับจ้องใบหน้าเธอด้วยแววตาที่ทำให้แก้มใสซึบสีเลือดอย่างช่วยไม่ได้

“เราจะไปกันอย่างไร...อย่ากลัวพี่...นาวาของพี่บลู” อัดัมเอ่ยออกอย่างแผ่วเบาและอ่อนโยนในกลิ่นมึนปากบางนั้น น้ำฟ้าได้แต่พยักหน้าอย่างเอียงอาย บรรยากาศตอนนี้ทำให้เธอลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้น และหัวใจดวงน้อยก็พองโตอย่างไม่เคยมีผู้ชายคนไหนเคยทำให้เธอรู้สึกมาก่อน ‘นาวาของพี่บลู’ คำนี้สำหรับเธอแล้วมันทำให้เธอรู้สึกเป็นที่ต้องการของใครสักคนและคนคนนั้นก็อยู่ตรงหน้าเธอ

ปากบางโดนปิดอีกครั้งด้วยริมฝีปากของพี่บลู กลีบปากบางถูกแยกออกจากกันด้วยลิ้นหนาของพี่บลูที่เข้าไปในโพรงปากบางอย่างเชื่องช้าและนุ่มนวล แต่กับสร้างความรัญจวนให้กับคนที่ลูกและคนที่รับ ความหอมหวานของนาวาทำให้อัดัมยังคงดูดกลืนดักดวงอย่างหาจุดสิ้นสุดไม่ได้ และเมื่อปากบางนั้นตอบสนองกลับอย่างไร้เดียงสาที่เกิดจากความรู้สึกที่เจ้าตัวเองยังไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร แต่เมื่อลิ้นหนาค่อยๆ ถอยออกมาอย่างเฝ้าหวงจนลิ้นเล็กตามมาอย่างไม่ต้องการอยู่ห่างกัน จนกลายเป็นว่าลิ้นเล็กเข้ามาอยู่ในโพรงปากของพี่บลูโดยที่นาวาเองก็รู้ว่าตอนนี้เธอเองกำลังดูดกลืนความหอมหวานของพี่บลูเหมือนเด็กที่ไม่รู้จักอิ่ม

“ตะกะละจิงนะเรา” อัดัมเอ่ยออกมาพร้อมรอยยิ้ม เมื่อลิ้นเล็กถอยกลับหลังจากที่ตะลอนเลื้อยอยู่ในโพรงปากเขาอยู่นาน น้ำฟ้าได้แต่ยิ้มอายๆ เบี่ยงใบหน้าที่แดงจนวนไปถึงใบหูทั้งสองข้างหลบอย่างเอียงอายที่ตัวเองทำอะไรไปอย่างไม่รู้ตัว

อดัมก้มใบหน้าให้จุมูกโด่งสัมผัสแก้มแดงนั้นและสูดดมเข้าปอดอย่างเต็มที่ดังว่าเขาต้องการให้กลิ่นหอมของนาวาเข้าไปในร่างกายแทนเลือดเพื่อเข้าไปหล่อเลี้ยงหัวใจของเขา

นาวาแหงนใบหน้าเปิดทางให้กับจุมูกและปากของฟิบลูที่เลื่อนต่ำลงมาเพื่อสูดดมและสัมผัสผิวทุกตารางนิ้วไม่มีเล็ดรอด จนชนอ่อนตามร่างกายลุกชันพร้อมกันไปทั่วร่าง มีอบางที่คลายออกจากรอบคอหนามาสัมผัสที่ไหล่หนาและกอดจิกเล็บที่ยาวออกมานิดหน่อยแต่ก็สร้างรอยแดงที่ไหล่หนานั้นให้เห็น

เมื่อยอดดอกเต่งตึงถูกรอบครองด้วยปากของฟิบลู เสียงครางหวานๆ จากปากบางดังออกมาให้ออดัมได้ยินไม่ขาด เมื่อเขายังคงดูดกัด หยอกล้อ ยอดเกสรที่ตอนนั้นมันชุ่มชื้นเชื้อเชิญเขาทั้งสองข้าง ทำให้เขาอ้อยอิ่งและอยากจะตั้งหลักปักฐานไม่อยากจะไป

น้ำฟ้าที่ความวาบวามที่ก่อตัวในร่างกายทำให้ร่างบางกระสับกระส่ายโดยที่ตัวเองไม่รู้ตัวว่าได้ขยับขาแยกออกจากกันเปิดทางเชื้อเชิญอดัมให้เข้าสัมผัสดอกกุหลาบของตัวเองที่ชุ่มฉ่ำรอคอย ‘ฟิบลูของนาวา’ ให้เข้าครอบครอง ริมฝีปากหยักของอดัมเลื่อนต่ำลงมาอย่างผู้มีประสบการณ์เหนือชั้นกว่า และเข้าใจหญิงสาวได้ดีกว่าเจ้าตัวเสียอีกว่าจะสร้างความสุขสมให้กับเธออย่างไร ลิ้นหนาออกมาทำหน้าที่ลากยาวอย่างช้าๆ ตั้งแต่กึ่งกลางได้ฐานนอกเต่งตึงเป็นทางยาว จนหน้าท้องแบบราบแซมว่เกร็งทันทีที่ลิ้นหนาเดินทางผ่านอย่างเชื่องช้า

“อ้อาาาห์...ฟิบลู...” น้ำฟ้าครางเรียกฟิบลู เพราะความรู้สึกชานเสียวก่อตัวขึ้นจนตัวเธอไม่รู้จะระบายออกมาได้อย่างไร สะโพกเล็กถูกขยับด้วยสองแขนของอดัม เมื่อลิ้นหนาเดินทางมาถึงจุดหมายปลายทาง ชาเล็กทั้งสองถูกจับตึงขึ้นและแยกออกจากกัน ดวงตาเขียวมรกตจับจ้องที่ความงามของดอกกุหลาบตรงหน้าอย่างเปิดเผยความต้องการ

น้ำฟ้าที่มองตามดวงตามรตนั้น อาการเขินอายเกิดขึ้นจนใบหน้าสีแดงอยู่แล้วฉายชัดความแดงมากขึ้นกว่าเดิม มือบางเข้าาบดบังสายตาที่สื่อความต้องการนั้นโดยทันที เมื่อหาไม่สามารถขยับปกปิดสิ่งหวงแหนเพราะถูกขวางกั้นด้วยร่างกายของพี่บลู

“ได้โปรด...อย่าขวางกั้นพี่เลย...พี่อยากสัมผัสความงามตรงหน้า”
อดัมร้องขออย่างเฝ้าหวง

“มันน่าอาย...จะตายไป” น้ำฟ้าตอบกลับอย่างเอียงอาย และมือบางยังคงปกปิดขวางกั้นจากดวงตามรตนั้น

“ได้โปรดเปิดทางให้พี่...” อดัมพูดออกมาด้วยเสียงพร่ำเพ้อสั่นๆ ในความรู้สึกของน้ำฟ้า มือใหญ่เข้ากอบกุ่มมือบางเพื่อเปิดทางอย่างนุ่มนวล น้ำฟ้าโอนอ่อนผ่อนตามของมือหนานั้น และหลบสายตาที่แสดงออกถึงความต้องการอย่างไม่ปิดบัง

“อ้อาาาา...” น้ำฟ้าครางออกมาเมื่อริมฝีปากและลิ้นของพี่บลูเข้าสัมผัสของรักของเธอ มือบางที่เปิดทางให้กับลิ้นหนานั้นจับตึงด้วยน้ำพุที่นอนแน่น เมื่อลิ้นหนาลากไถ้อยู่ที่กลีบดอกเสียดังเข้าสอดประสาตใบหูของเธอให้ได้ยินอย่างต่อเนื่อง

น้ำฟ้ารู้สึกว่เธอกำลังจะขาดใจตาย เพราะระบบการหายใจของเธอ บั่นป่วนจนเธอควบคุมมันไม่ได้ ยามที่ลิ้นหนาลากไถ่และผลุบเข้าผลุบออก ซองเล็กๆ ที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำที่ไหลออกมาอย่างไม่ขาดสายให้ปากหยักใช้ลิ้นกวาดต้อนเข้าสู่โพรงปากอย่างเปรมปรีดิ์ไม่มีขาดแคลน นิ้วเท้าทั้งสิบของเธอที่ถูกจัดวางท่าบนที่นอนหดรึง เมื่อลิ้นหนานั้นเร่งจ้วงหว่าเข้าออกถี่เร็วขึ้น ดังกับว่าการกระทำนั้นกำลังสร้างเมืองแห่งความสุขให้กับเธอ ที่แผ่ขยายอาณาเขตอย่างกว้างขวางหาจุดสิ้นสุดไม่ได้

“นาวา...มองพี่บลู” อดัมเอ่ยเรียกหญิงสาวที่ตอนนี้หอบหายใจไม่ต่างจากคนที่ผ่านการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

น้ำฟ้าหันไปมองตามเสียงเรียกที่ลั่นพร่า ประสานดวงตาเขียวมรกต นั้นที่ตอนนี้จำเริญสื่อความหมายถึงว่าสิ่งที่เขามองอยู่นั้นเป็นสมบัติล้ำค่าที่เขาไม่สามารถยกให้ใครได้ และใบหน้านั้นเกิดเลือดฝาดวูบวาบอีกครั้ง เมื่อลากสายตามตามฟีบลุ มือหนาของฟีบลุกุมอยู่ที่ความแข็งแกร่งที่ใหญ่โต ใกล้กับจุดที่ลิ้นหนาพืงแยกจากมา

“ได้โปรดมอบความอบอุ่นให้กับ‘ฟีบลุของนาวา’ด้วยนะครับ” เสียงแว่ววนอย่างสุภาพและเ้ายวนนั้น ทำให้ใบหน้าเ็นยพักตอบรับอย่างเต็มใจ อัดมียิ้มพร้อมกับค่อยๆ ขยับเข้าไปใกล้ช่องทางความอบอุ่นที่ตอนนี้ร่างกายทุกอณูขุมขนของเขาต้องการอย่างที่ไม่มื่ออะไรจะมาเปลี่ยนได้

น้ำฟ้ามองความแข็งแกร่งค่อยๆ ขยับเข้าสู่ตัวเธออย่างช้าๆ สองมือดึงผ้าปูที่นอนจนยับเยี สะโปกเล็กดังขึ้นทีละนิดเข้าหาความแข็งแกร่งนั้นตามการเคลื่อนไหวอย่างอ่อนโยนจากอดัม

อดัมห่อปากระบายลมหายใจเมื่อเขาขยับท่อนแกนกายเข้าไปในตัว น้ำฟ้าได้แค่หนึ่งในสามเท่านั้น ความคับแคบบีบรัดเสียดสีแกนกายเขาจนเขาเกือบจะทนไม่ไหว อดัมระบายลมหายใจเข้าออกอย่างใจเ็นจนน้ำฟ้าเห็นอกแกร่งขยับตามแรงหายใจนั้น เพราะการขับเคลื่อนอย่างเชื่องช้าก็ทำให้น้ำฟ้าตื่นเต้นจนระบบการหายใจเข้าออกของเธอทำให้ดอกไม้มุมของเธอยับขึ้นลงเช่นกัน

อดัมยังคงขยับเคลื่อนแกนกายเข้าไปอย่างต่อเนื่องและเชื่องช้าอย่างเดิม ดวงตาที่ต่างสีแต่จุดหมายเดียวกันคือจุดประสานการเชื่อมต่อนองกันและกัน

“รู้สึก...อย่างไรบ้าง...เจ็บมั้ย?” อดัมเอ่ยอย่างเป็นห่วงถามน้ำฟ้าหลังจากที่แกนกายเขา ไม่สามารถมองเห็นด้วยตาแล้ว

“ไม่คะ”

“ที...จะขยับ...นะครับ” อดัมบอกสิ่งที่เขาจะทำต่อไปอย่างใจเ็น ทั้งๆที่ตัวเขาเองเจ็บจากการบีบตอดรัดของคนได้ร่า กรามแกร่งที่กัดโดยเจ้าของปูดโปนเห็นได้ชัด แต่ด้วยความที่เป็นห่วงความรู้สึกของคนได้ร่าทำให้อดัมต้องอดทนจนถึงที่สุด

อดัมเริ่มขยับสะโพกเพื่อให้ความแข็งแรงค่อยๆ คืบคลานออกมาและกลับเข้าไปด้วยจังหวะที่เชื่องช้าเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้กับน้ำฟ้า

“เร็วอีกเถอะคะ” น้ำฟ้าร้องขออย่างเข้าใจพิบลู เพราะเธอมองออกว่าพิบลูของเธอให้ความสำคัญกับความรู้สึกของเธอมากกว่าจะตอบสนองความต้องการของตัวเอง

“ขอบคุณครับ” อดัมยิ้มออกมาเช่นกัน เพราะเขาเองก็เข้าใจเช่นกันว่าน้ำฟ้ากำลังเป็นห่วงเขา พร้อมกับจังหวะของสะโพกหนาแปลเปลี่ยนไปโดยทันทีเมื่อได้รับการอนุญาตอย่างเต็มที่จากเธอ

แขนแกร่งที่คร่อมตัวน้ำฟ้ามันคงมากขึ้นเมื่อจังหวะการขยับสะโพกเปลี่ยนไป ร่างบางขยับตามแรงกระแทก สายตาเขียวมรกตจับจ้องอยู่ที่ดวงตาน้ำตาลเข้มไม่อาจจะจากไปได้ เสี่ยงการกระแทกที่สะโพกหนายังคงขยับแก่นกายเข้าออกอย่างต่อเนื่องระดับความดังเทียบเท่ากับเสียงหอบหายใจของ ‘นาวาและพิบลู’

“พี...บลู...นาวา...ไม่ไหว...แล้วคะ” น้ำฟ้าร้องครวญครางออกมาเมื่อความรู้สึกเสียวชานทำให้ร่างกายหลังสารอะดรีนาลีนไหลเวียนไปทั่วร่าง อดัมโบหน้าขึ้นไปด้วยหยดน้ำเล็กๆ ที่ผุดมาจากชุมชนเมื่อระดับความเร้าร้อนในร่างกายเพิ่มมากขึ้น ทำให้สะโพกหนาเร่งจังหวะเร็วยิ่งขึ้นกว่าเดิมได้อีกเพียงไม่กี่ครั้งเสียงครางและเสียงกรีดร้องของน้ำฟ้าก็ดังออกมาพร้อมกัน พร้อมกับความอุนบริเวณจุดประสานสาดใส่ไหลวนอยู่ในตัวน้ำฟ้า อดัมหยุดการขยับต่อจากนั้นทันทีแต่เขายังคงค้างแข็งร่างกายเหนือร่างบางนั้น และโน้มใบหน้าลงไปให้ริมฝีปากสัมผัสแผ่วเบาอ่อนโยนที่หน้าผากนั้นก่อนที่จะจะขยับไปนอนหายใจอยู่ข้างร่างบางพร้อมกับถอดถอนแก่นกายออกมา

น้ำฟ้าขยับตัวและขาที่แยกออกจากกันเข้าหากันโดยทันที พร้อมนอนตะแคงหันด้านหลังที่เปลือยเปล่าหลบหลีกชายข้างกายอย่างเอียงอาย อดัมดึงผ้าห่มมาคลุมกายร่างบางพร้อมโอบกอดจากด้านหลัง

“พิบลูมีความสุขมาก” และเสียงกระซิบแผ่วเบา เกิดรอยยิ้มบนใบหน้าของน้ำฟ้าก่อนที่จะดวงตาน้ำตาลเข้มจะค่อยๆ ปิดลงพร้อมกับมือเล็กทาบทับมือใหญ่ที่พาดและวางอยู่บนหน้าท้องแบนราบที่เปลือยเปล่า

‘ฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย’

เจอราร์ดขี่มopedไปกับบรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยไออุ่นที่คนด้านหลังมอบให้แก่กันและกัน การเดินทางใช้เวลาไม่นานรถก็เคลื่อนตัวไปเรื่อยๆ เข้าสู่อาณาเขตของตระกูลเบนเน็ตมาเฟียใหญ่แห่งเมืองฟิลาเดลเฟีย รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำเลี้ยวเข้าผ่านประตูใหญ่ที่ถูกเปิดด้วยระบบไฟฟ้า รอบด้านถูกปิดด้วยกำแพงสูงและต้นไม้ขนาดใหญ่ขนานไปตลอดกำแพง

“ที่นี่คือ?” น้ำฟ้าหันไปถามอดัมที่นั่งข้างเธอตลอดการเดินทาง

“บ้านพี่เอง”

“บ้าน!...อาชีพนายแบบรายได้ดีขนาดเลยหรือ?” ที่เธอต้องร้องออกมาอย่างตกใจเพราะสถานที่ที่คนนั่งข้างๆ เรียกว่า ‘บ้าน’ นั้นในความคิดของเธอน่าจะเปลี่ยนเป็น ‘เมือง’ ดีกว่า เพราะตั้งแต่ที่รถที่เธอนั่งเลี้ยวผ่านประตูเข้ามา สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ และระหว่างทางก็ผ่านสิ่งปลูกสร้างมาสามถึงสี่หลัง และเธอมองไปไกลเธอเห็นสนามหญ้าที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี และสาบานเลยว่าลานจอดรถฮอลล์แน่นอน และเมื่อรถเคลื่อนตัวผ่านลานจอดรถฮอลล์ที่อยู่ด้านหน้าของอาคารที่กินพื้นที่เกือบไร่ อดัมก็บอกให้เธอลงมาจากรถและพาเธอเดินเข้าสิ่งปลูกสร้างหลังนั้นเข้าไป

“ตอนรับกลับบ้านคะ...ท่านอดัม” หญิงวัยน่าจะเป็นสืบลายๆ เข้ามาทักทาย อดัม พร้อมกับใครต่อหลายคนที่ยิ้มหน้าแสดงความเคารพอดัมอย่างนอบน้อม

“จาปา...เดี๋ยวพาคุณนาวาไปพักผ่อนที่ห้องชั้นสาม” น้ำฟ้าหันมามองชายตรงหน้าด้วยท่าทางแปลก เพราะอดัมในตอนนี้เป็นไปไม่เหมือน

กับอดัมที่เธอรู้จักมาตลอดหลายวัน เพราะเขาดูน่าเกรงขาม งดงาม และเยือกเย็น แม้แต่เสียงที่สั่งการหญิงวัยกลางคนตรงหน้าก็เปลี่ยนไป

“แต่...ชั้นนั้น...คะ!” หญิงวัยกลางคนที่นามว่า จาปา ตอนแรกเหมือนจะค้านในคำสั่งนั้น อดัมเพียงแค่มองแค้นเดียววากับปฏิกิริยาของจาปาก็ตกเปลี่ยนไปทันที และรีบกำหน้าลงน้อมรับคำสั่ง

“ตามจาปาไป...เดี๋ยวคำๆถึงจะกลับ...ไม่ต้องรอนะ” อดัมหันมาพูดกับน้ำฟ้าเพียงเท่านั้น เขาก็เดินออกจากประตูที่เดินเข้ามาทันที น้ำฟ้าไม่ได้แม้แต่จะขานรับหรือพยักหน้า ดังกับว่าประโยคดังกล่าวเป็นคำประกาศิตที่เธอต้องปฏิบัติตามสถานเดียว

“พี่อดัม...ว้าาา...คลาดกันจนได้” น้ำฟ้าที่กำลังจะเดินตามจาปาพร้อมกับเด็กยกกระเปาะของเธอ ก็ต้องหันกลับมาเมื่อได้ยินเสียงเล็กๆร้องตะโกนเรียกอดัม

เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ลิเลียก็หันกลับเข้ามาในตัวบ้าน ดวงตาสองคู่ประสานกัน และอากัปกริยาเดียวกันที่ตามมาพร้อมกันคือการขมวดคิ้วทั้งจากลิเลียและน้ำฟ้า

ลิเลียเป็นฝ่ายที่เดินเข้ามาในตัวบ้าน เพราะเธอกำลังแปลกใจกับหญิงเอเชียหน้าตาน่ารักแน่นอนไม่ใช่ป็นมุกแน่นอน ถึงเธอจะไม่สนิทและไม่ค่อยเจอป็นมุกแต่เธอก็ไม่มีทางจำพลาดแน่

“คุณเป็นใคร?” ลิเลียเอ่ยถามน้ำฟ้าเมื่อเดินเข้าใกล้ เพราะน้ำฟ้ายังคงยืนอยู่ที่เดิมและสายตาก็จับจ้องมองลิเลียตลอด

“คุณหนู...คุณนาวาแขกของคุณอดัม” จาปาเป็นฝ่ายตอบคำถามนั้นแทนน้ำฟ้า เพราะน้ำฟ้ายังคงยืนอยู่นิ่งๆและเงียบๆเพราะเธอไม่รู้จะตอบคำถามนั้นอย่างไร

“แขก...ของ...พี่...อดัม” น้ำฟ้าขมวดคิ้วที่เพิ่งเริ่มคลายได้ยังไม่ถึงสามสิบวิ เพราะเธอไม่เข้าใจมันแปลกมากเลยเธอ ที่เธอจะเป็นแขกของอดัม เพราะลิเลียพูดออกมาทีละคำชัดถ้อยชัดคำ และแต่ละคำที่ออกมาก็ขยายดวงตาของลิเลียมากขึ้นเรื่อยๆ

“เอ่อ...สวัสดีคะ...ฉันทานวาคะ” น้ำฟ้ากล่าวสวัสดีอย่างมีมารยาท เพราะจะว่าไปแล้วหญิงสาวตรงหน้าก็น่ารักดี และจะว่าไปก็มีส่วนละม้าย คล้ายอดัมอยู่บ้าง

“สวัสดีคะ...ลิเดียคะ...เป็นน้องสาวพี่อดัม” ลิเดียทักทายกลับด้วยรอยยิ้มที่เปิดกว้าง เพราะจะว่าไปผู้หญิงตรงหน้าก็น่ารักดีตัวเล็กๆ ผิวขาว เนียนละเอียดปากนิดจุกหน่อย

“ฮิๆๆๆ” เสียงหัวเราะเล็กๆออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมายทั้ง จากของลิเดียและของน้ำฟ้า เมื่อต่างฝ่ายต่างมองสำรวจซึ่งกันและกันและ เกิดรอยยิ้มพึงพอใจของทั้งคู่

“พี่นาวา...ลิเดียเรียกว่าพี่แล้วกันนะคะ...เพราะพี่นาวาน่าจะอายุ มากกว่าลิเดีย” นาวาพยักหน้าและเรียกลิเดียว่าลิเดียเฉยๆ ตามคำบอกของ เจ้าตัว “ว่าแต่ว่าพี่นาวารู้มั๊ยว่าพี่อดัมเขารับร้อนไปไหน” น้ำฟ้าส่ายหน้าเป็น คำตอบ

“อย่างนี้ตลอดเลยอะ” ลิเดียบ่นพึมพำ “แล้วพี่นาวากำลังจะไปไหน คะ?” หลังจากบ่นพี่ชายของตัวพร้อมทำปากจู้ย้นจุกเวลาทีใครขัดใจเป็น บุคลิกของเธอเมื่อเกิดอาการไม่พอใจ ก็กลับมาถามพี่สาวคนใหม่มาดๆ

“พี่กำลังจะขึ้นไปผัดผ้อนที่ห้องพักคะ”

“พี่เหนื่อยหรอคะ?”

“เปล่าคะ...แต่.../...ถ้าขึ้นไปเล่นกัน” ลิเดียพูดแทรกน้ำฟ้าโดยทันที

“ไปเล่น?” น้ำฟ้าถามอย่างสงสัย ก็ได้รับคำตอบเป็นใบหน้าที่เปื้อน ยิ้มพร้อมกับการพยักหน้าหลายๆครั้งของลิเดีย

“ไปกันเถอะ...” ลิเดียพูดพร้อมกับคว้าแขนของน้ำฟ้าให้มาตามแรงดึง

“สวยจังเลยคะ” น้ำฟ้ากล่าวออกไปจากความรู้สึกจริงกับสิ่งที่เห็นอยู่ ตรงหน้า มันคือทุ่งดอกไม้หลากหลายพันธุ์หลายสีล้วน

“ใช่ไหมละ!...ที่นี้สวยมากลิเดียชอบมาก...และตามทางเดินด้านโน้น เป็นคอกม้า...พี่อดัมเลี้ยงม้าไว้เจ็ดตัวคะ...แต่เจ้าพายุเป็นตัวที่พี่อดัมรักที่สุด

เพราะพวกเขาโตมาด้วยกัน" น้ำฟ้าหันไปยิ้มและฟังเรื่องราวของผู้ชายที่ทำให้
จังหวะการเต้นของหัวใจเธอเปลี่ยนไป

"ที่นี่เป็นของคุณอดัมหรือคะ?" ลิเลียหันไปมองน้ำฟ้าเมื่อได้ยิน
คำถามที่เธอเองคิดว่ามันแปลกมาก

"พีนาวาเป็นอะไรกับพื้อดัมหรือคะ...เป็นคนรักหรือเปล่า"

"....." น้ำฟ้าไ้กินโดยทันที กับคำถามของลิเลีย เพราะเธอเองก็
ไม่รู้ว่าเป็นอะไรกับอดัมเหมือนกัน ลิเลียมองตามดวงตาที่หลบตาเธอทันทีกับ
คำถามล่าสุด

"แต่ลิเลียว่าต้องใช่แน่ๆเลย"

"ทำไมลิเลียถึงคิดแบบนั้นคะ" น้ำฟ้าถามกลับด้วยเสียงที่เบาหวิว

"ไม่เคยมี"

"คะ?" น้ำฟ้าหันกลับมามองหน้าของลิเลีย อย่างไม่เข้าใจ

"พื้อดัม...ไม่เคยพาผู้หญิงคนไหนมาที่นี่มาก่อนเลยคะ...ลิเลียจึงคิด
ว่าพีนาวาต้องเป็นคนสำคัญของพื้อดัมแน่ๆเลย...ใช่มั้ย" น้ำฟ้าหลบสายตา
วิ่งๆของลิเลียที่ภูมิใจกับการวิเคราะห์ของตัวเอง

"พื้ก็ไม่รู้คะ"

ตลอดทั้งวันต่อจากนั้นลิเลียก็เป็นไกด์พาน้ำฟ้าชมอาณาบริเวณที่
กว้างใหญ่ของอดัม และทำให้น้ำฟ้ารู้เกี่ยวกับอดัมมากขึ้นคือเขาไม่ได้มีอาชีพ
เป็นนายแบบอย่างเดียว ลิเลียบอกเพียงแต่ว่าอดัมเป็นผู้สืบทอดของอิชาน
เบนเน็ตที่เป็นคุณตาของลิเลีย แต่เป็นคุณปู่ของอดัม

ทางด้านของอดัมที่กลับขึ้นรถอีกครั้ง เจอาร์ก็ออกรถไปยังจุดหมายที่
เป็นสาเหตุของการกลับมาเร็วกว่าที่ตั้งใจไว้ อดัมเปิดเก็้น้ำรถและหยิบบาง
อย่างสีเงินออกมา ตรวจสอบเช็คสภาพและกระสุนที่พร้อมใช้งาน และทันทีที่รถ
เลี้ยวออกจากประตูขนาดใหญ่ก็มีรถอีกหลายคันตามออกมาเช่นกัน อดัม
ถอดเสื้อสีดำแขนยาวที่สวมอยู่ และหันไปหยิบเสื้อเกราะสังทำพิเศษเพราะถึง

แม้ดูแล้วเป็นเพียงผ้าเสื้อกั๊กที่เข้ารูปแต่ความจริงแล้วเสื้อตัวนี้ทำด้วยเส้นใยสังเคราะห์พิเศษที่มีความยืดหยุ่นสูงสามารถป้องกันกระสุนของปืนขนาดเล็กที่ใช้สำหรับพกพา และเพิ่มความพิเศษคือป้องกันไฟได้อีกด้วย

ภายในรถไม่มีการพูดคุยกัน อัดัมกัศกรามชมความไม่พอใจไว้ เมื่อกลุ่มสมาชิกที่ผ่านการปฏิญาณตนแล้วว่าจะไม่ทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย แต่เขากลับได้รับรายงานว่ากลุ่มคนกลุ่มนี้ได้แอบลักลอบทำธุรกิจค้ายาเสพติด และวันนี้จะมีการส่งสินค้าที่เป็นมนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงที่กำลังจะถูกส่งไปทำการค้าตามแหล่งบันเทิง

“ทุกคนระวังตัวกันด้วย” อัดัมหันไปพูดกับเหล่าบอดี้การ์ดที่ถูกฝึกเป็นอย่างดีกว่ายี่สิบคน จะว่าไปกำลังคนของอัดัมจะน้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามมากแต่เนื่องด้วยทุกคนระดับฝีมือชั้นพระกาฬ อัดัมจึงไม่จำเป็นต้องใช้คนมากนักคนมีฝีมือมากกว่า และทุกคนต่างแยกย้ายกันออกไปเพื่อเข้าชุดวางแผนการส่งสินค้าครั้งนี้

อัดัมกับเจอาร์ประกบคู่ไปด้วยกัน พวกเขาทั้งสองปีนขึ้นชั้นสองของอาคารที่กึ่งร้างเพื่อที่จะเข้าไปด้านใน

“มีสองคนยืนอยู่หน้าประตู” เจอาร์รายงานหลังจากหลบอยู่หลังกำแพงที่ห่างออกมา

“แก๊ว...ก๊ว...ก๊ว...” อัดัมโยนก้อนหินในมือไปตรงบริเวณกองเหล็กที่อยู่ใกล้ๆ หลังจากที่ได้รับรายงานจากมือขวา และหนึ่งในสองที่ยืนอยู่หน้าประตูก็เดินมาตามทิศทางที่อัดัมโยนหินล่อไว้ ส่วนเจอาร์หลบไปอีกทางเพื่อเข้าจัดการอีกหนึ่งคนที่ยังคงยืนอยู่หน้าประตู แต่สายตาและสมาธิของคนที่ยืนอยู่นั้นมองมาที่เพื่อนที่กำลังจะไปดูสาเหตุของเสียงนั้น

“อุ๊ป!...อ๊าก...” เสียงครางจากคนที่ยืนอยู่เฝ้าหน้าประตูก่อนที่เจอาร์จะรื้อร่างนั้นและค่อยๆ ให้ล้มลงสู่พื้นอย่างแผ่วเบา หลังจากที่เขาพาดที่ต้นคอด้านหลังและเสยคางคนเฝ้าประตูเพียงแค่นั้นก็สลบเหมือกตามคาดอย่างเงียบที่สุด และเมื่อเจอาร์หันไปมองอีกคนก็ลงไปนอนจมกองเลือดที่ไหลออก

มาจากทางปากนึ่งสลบหรือลมหายใจไม่มีแล้วอันนี้เขาก็ไม่อาจแน่ใจได้ อัดัมเดินมาสมทบกับเจอาร์

“ลองคันตัวดู” อัดัมพูดซ้ำเสียงมอร่างที่สงบนิ่งตรงหน้า เพราะกุญแจอาจจะมียู่กับคนนี้ เพราะคนที่เขาจัดการไม่มี

“ไม่มี...” เจอาร์แจ้งพร้อมกับส่ายหน้า

“เราขึ้นไปด้านบนสำรวจว่ามีห้องที่ใส่กุญแจไว้กี่ห้อง” เจอาร์เห็นด้วย เพราะตอนนี้ไม่ว่าอะไรที่อยู่ในห้อง พวกเขาก็ไม่ควรจะเปิดเพราะอาจจะเป็นอันตรายก็ได้ถ้าสิ่งที่เขาค้นหาอยู่ในนี้ ถ้ายังจัดการคนร้ายไม่หมดอาจจะไม่มีใครโดนลูกหลง

“พีนาวา...พีนาวา” ลิเลียหลังจากพาน้ำฟ้าเดินชมอาณาบริเวณบ้านได้เพียงแค่ครั้งก็พาน้ำฟ้ามาส่ง และขณะที่เธอเดินกำลังเดินกลับและต้องผ่านโรงรถ แต่ภายในมีที่โล่งมากเกินความจำเป็น ทำให้ลิเลียวิ่งกลับมาหาน้ำฟ้าอีกครั้ง

“...ลิเลีย...” น้ำฟ้าหลังจากแยกกับลิเลีย จาปากก็เข้ารับเธอเพื่อที่จะพาเธอไปยังห้องอาหาร เพราะตั้งแต่มาถึงตอนนี้ก็บ่ายคล้อยมากแล้ว ความสวยงามของที่นี่ทำให้เธอลืมความหิวก่อนหน้านี้ ฟิงจะรู้สึกก็ตอนที่จาปามาเชิญนั้นแหละ น้ำฟ้าฟิงจะเริ่มทานไปได้นิดเดียวก็ต้องเดินกึ่งวิ่งออกมาตามเสียงเรียกนั้น

“พีนาวา พอจะทราบมั๊ยว่าฟีดัมไปไหน” ลิเลียถามอีกครั้งด้วยท่าทีที่เปลี่ยนไป

“ไม่ทราบจริงๆคะ...เขาไม่ได้บอกอะไร”

“ถ้าฉันแสดงว่าต้องมีเรื่อง...เพราะรถในโรงจอดมันเหลืออยู่ไม่กี่คัน”

“เออ...พี่ไม่เข้าใจคะ...ลิเลียพอจะบอกพี่ได้มั๊ยคะ” น้ำฟ้ามองใบหน้าลิเลียที่แสดงถึงความกังวลจากการวิเคราะห์ อัดัมทำไมแล้วที่ว่า ‘ต้องมีเรื่อง’ มันคืออะไรเกิดคำถามมากมายในความคิดของน้ำฟ้า

น้ำฟ้ายืนมองลิเลียดที่หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา และกำลังรอสายจากปลายทาง

“ฟีดัน!...ฟีดัมคะพาคนออกไปคะ...ต้องมีเรื่องแน่ๆ” น้ำฟ้ายืนมองลิเลียดที่เร่งรายงานสิ่งที่เกิดขึ้น และเมื่อเธอเงยบและฟังปลายสายสั๊กพัก เธอก็วางสาย

“พีนาวาคะ...ลิเลียดรอฟีดัมอยู่ที่นี่ด้วยคนนะคะ” หลังจากวางสายลิเลียดก็หันมาพูดกับน้ำฟ้าและลงนั่งที่เก้าอี้รับแขก

“ลิเลียด...บอกฟีดัมัยคะว่าเกิดอะไรขึ้น” น้ำฟ้าถามด้วยความรู้สึกบางอย่างว่าต้องเกิดอะไรขึ้นกับฟีดัมแน่นอน

“เอ่อ...พีนาวารอถามกับฟีดัมเองได้มั๊ยคะ...เพราะถ้าลิเลียดพูดออกไปมีหวังหัวลิเลียดคงปูดโปนในด้วยฝีมือฟีดัมไปหลายวันเลยคะ” ลิเลียดถึงแม้เธอจะแก่นแก้วขนาดไหน แต่เธอก็รู้ว่าเรื่องไหนควรพูดเรื่องไหนไม่ควร ถึงแม้ฟีดัมจะไม่เคยทำร้ายเธอ แต่กิตติศักดิ์ถึงอารมณ์โกรธของฟีดัมเธอก็รู้ดี

น้ำฟ้าได้แต่พยักหน้าและนั่งลงข้างๆลิเลียด และตลอดเวลาลิเลียดได้แต่คอยพะง่อมองดูทางเข้าบ้านว่าคนที่เธอรอคอยจะกลับมาหรือยัง

น้ำฟ้าที่นั่งอยู่ตรงนี้มีมาหลายชั่วโมง และตอนนี้บนตักของเธอก็มีศีรษะของลิเลียดหนุนนอนขณะที่หลับสนิทเพราะนี้เป็นเวลาสามทุ่มแล้ว คนที่เธอและลิเลียดรอคอยยังไม่กลับมา

“ฟีดัม” น้ำฟ้าพึมพำออกมาอย่างแผ่วเบา เมื่อคนที่เธอนั่งรอมาเกือบหกชั่วโมงเดินเข้ามา เนื้อตัวเขาดูมอมแมมและสิ่งที่เธอเห็นคือผ้าพันแผลที่ถูกพันรอบแขนเขาด้านขวา

อดัมขมวดคิ้วเมื่อเขาไม่คิดว่าเข้ามาแล้วจะเจอกับน้ำฟ้าที่นั่งอยู่ และเมื่อเขามองเลยไปก็เห็นลิเลียดที่นอนหลับสนิทหนุนตักน้ำฟ้า “สองคนนี่ไปสนิทกันตั้งแต่เมื่อไหร่” อดัมได้แต่คิดพร้อมกับขาที่ก้าวย่างเข้าไปหา

“ลิเลียด” อดัมเรียกน้องสาวอย่างแผ่วเบา

“ฟีดัม!” ลิเลียเมื่อค่อยๆ ลืมตาขึ้นตามเสียงที่รบกวน และเมื่อสายตาเธอเห็นว่าเป็นใครก็ลบลูกขึ้นพร้อมตะโกนเรียกชื่อคนเรียกเสียงดังด้วยความจริงใจ “ไหนพี่เจ๊บตรงไหนบ้าง” ลิเลียเมื่อลุกขึ้นยืนก็เข้าสำรวจตัวพี่ชาย “อ้อ!... พี่บาดเจ็บนี่คะ... มีตรงไหนอีกคะ”

“ลิเลีย... พี่ไม่เป็นไร... กลับบ้านไปนอนได้แล้ว” อัดัมกล่าวด้วยเสียงราบเรียบถึงออกคำสั่งที่ยืนเป็นหุ่นให้น้องสาวสำรวจด้วยใบหน้าที่หนักใจ

“มีตรงไหนอีกหรือเปล่า?... ก็ได้” ลิเลียถามกลับด้วยความเป็นห่วงพี่ชายตรงหน้า แต่เมื่อได้รับสายตาที่ดุเธอก็หันไปกล่าวลาล้ำฟ้าอีกครั้งและเดินออกมาจากตรงนั้น

“ส่วนเธอ!... ทำไมถึงยังมานั่งอยู่ตรงนี้... คำสั่งของฉันมันไม่มีความหมายเลยหรือไง?” อัดัมหันมาพร้อมสายตาที่ไม่พอใจที่หญิงสาวตรงหน้าไม่เชื่อฟัง

“.....” น้ำฟ้าได้แต่เงิบ สายตาก็ยังคงจับจ้องชายตรงหน้าด้วยความรู้สึกที่เธอเองก็ไม่เข้าใจเพราะตอนนี้เธอสับสนกับตัวเองอย่างเห็นได้ชัด และที่ยืนเงิบอยู่นั้นเพราะเธอไม่เข้าใจว่าเธอไปทำอะไรมากลับมาถึงได้รับบาดเจ็บ

“จะมองอีกนานมั๊ย?” อัดัมถามกลับอีกครั้งด้วยอารมณ์ที่เริ่มจะหงุดหงิด และนี่คือสาเหตุว่าเธอไม่อยากมีผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวพันกับชีวิตของเขามากนัก แค่มแม่คนเดียวเขาก็หนักใจมากพอแล้ว ให้ย้อนกลับไปเมื่อสี่ปีก่อนที่เขาเพิ่งรับตำแหน่งนี้เพียงอายุยี่สิบ ช่วงนั้นแม่มาอยู่ที่นี้กับเขาด้วยความเป็นห่วงเขามาก และทุกครั้งที่เขากลับมาบ้านในแต่ละวันเนื้อตัวเขาเต็มไปด้วยแผลและรอยขีดข่วนมากมาย และแม่จะต้องเสียน้ำตาทุกครั้ง

“เอ่อ...” น้ำฟ้าได้แต่อีกก็ไม่รู้จะต้องทำยังไง เพราะถ้าทำตามความรู้สึกของตัวเองตอนนี้คือเธอเป็น ‘ห่วง’ เขาคนนี้ แต่จะให้เข้าไปแสดงความห่วงใย ดูแล้วเขาไม่ต้องการมันเลย

“ไม่เป็นไร... เดี่ยวฉันพาไปเอง” อัดัมหันไปบอกจาปา ที่กำลังจะเดินไปพญาน้ำฟ้าที่ได้แต่ยืนนิ่ง เพื่อพาไปพักผ่อน

“เดินให้มันเร็วๆหน่อย” อัดัมเข้าไปคว้ามือของน้ำฟ้า และลากเธอให้เดินตามการก้าวย่างของเขاتهที่เธอเหมือนจะเดินไม่ทันเขา

“เข้าไป...และนอนซะ” อัดัมเปิดประตูห้องที่เป็นของเธอชั้นสาม และผลักเธอเบาๆให้เข้าไปในห้อง หลังจากที่น่าฟ้าเดินเข้าไปในห้องอัดัมก็ปิดประตูลงเสร็จสรรพ

น้ำฟ้าที่ถูกผลักพร้อมดันตัวเธอเข้ามาจากคนที่ปิดประตูห้องให้ เธอก็ได้แต่ยืนอยู่ที่เดิมสายตามองที่ประตูที่ขวางกั้นเขากับเธอออกจากกัน และเมื่อเวลาผ่านไปสองถึงสามนาที เธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหน้าประตูเดินห่างออกไป

อัดัมเมื่อยืนอยู่หน้าห้องหญิงสาวด้วยความรู้สึกที่เขาไม่ชอบมันเลย เพราะเขาไม่ได้ต้องการสายตาที่บ่งบอกว่าเป็น ‘ห่วย’ เขาจากเธอคนนั้น ถ้าให้ยอมรับกับตัวเองเขาก็รู้สึกดี แต่เขาจะรู้สึกดีและต้องการมันไม่ได้ อัดัมย้ำบอกตัวเอง เพราะถ้ามีวันไหนสักวันที่เขาไม่สามารถกลับมาได้ เธอคนนั้นจะเป็นอย่างไร

อัดัมมองบาดแผลที่ถูกปิดไว้ด้วยผ้าพันแผลสีขาว และคิดถึงสาเหตุที่เขาได้แผลนี้มา หลังจากที่เขาจับเจอรจัดการสองคนที่เฝ้าประตู และกำลังจะเคลื่อนย้ายไปชั้นต่อไปเพื่อดูว่าคนของเขาจัดการเรียบร้อยหรือยัง เพราะทุกอย่างจะต้องเจียบที่สุด ความปลอดภัยของสินค้าต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง ถึงแม้เขาจะมีการประสานกับเจ้าหน้าที่ แต่ทุกอย่างต้องชัดเจนว่าข่าวที่เขาได้มาเป็นเรื่องจริง และเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยเป็นไปตามแผนที่วางไว้ เขาและคนของเขาก็ช่วยคนต่างด้าวที่ถูกหลอกมา ที่ถูกคุมขังในห้องทั้งหมดสามห้อง ซึ่งแยกกันละชั้นจำนวนเกือบสามสิบคนส่วนใหญ่จะเป็นหญิงอายุสิบหกถึงยี่สิบสอง

“เฮ้ย!...บังงง.../...ว้ายยยย” ในขณะที่อัดัมกำลังคุ้มกันความปลอดภัยให้เหล่าสินค้าที่เขาช่วย ได้เดินออกไปยังรถของเจ้าหน้าที่ที่มาถึง หลังจากที่ได้รับแจ้งจากทางอัดัมว่ามีคนงานต่างด้าวถูกคุมขังอยู่ และในจังหวะนั้นคนร้ายที่พวกเขาจัดการไม่รู้ว่่าโผล่มาจากไหนอีกสองคน ก็เล็งปืน

จะยิงหญิงสาวที่อายุยังไม่ถึงยี่สิบ อัดมเห็นเข้าจึงกระโดดเข้าไปขวางจึงทำให้เขาโดนกระสุนถากที่ต้นแขน ถึงแม้ครั้งนี้พวกเขาจะจับหัวหน้าขบวนการไม่ได้ แต่เขาก็ทันเห็นเพราะหนึ่งในสองที่หนีรอดไปได้คือหัวหน้า และเป็นหนึ่งในคนที่เข้าปฎิญาณตนกับเขาว่าจะไม่ทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย

“ราฟาเอล...ฉันจะต้องจัดการกับแกให้ได้” อัดมเค้นเสียงรอดไรวินออกมาด้วยความโกรธ

“อ๋อ!...” น้ำฟ้าต้องตกใจอีกครั้งที่เมื่อเธอค่อยๆลืมตาขึ้นของอีกวัน และเห็นจาปายืนรออยู่

“สวัสดีตอนเช้าคะ...ตื่นแล้วนะคะ” จาปากล่าวออกมาตามหน้าที่ด้วยเสียงที่ราบเรียบไร้ซึ่งรอยยิ้ม

“เอ่อ...ขอโทษนะคะที่ตื่นสาย” น้ำฟ้ากล่าวออกไปอย่างเกรงใจ และไม่รู้ว่จาปาเข้ามาเ็นตรงนี้นานแค่ไหนแล้ว เพราะที่เธอต้องขอโทษเพราะนี้มันเก้าโมงเช้าของเวลาท้องถิ่น และที่ต้องตื่นสายเพราะกว่าเมื่อคืนกว่าที่เธอจะข่มตาหลับลงได้ปาเข้าไปอีกวันแล้วเพราะในสมองเธอคิดถึงแต่เรื่องของอัดม

“ดิฉันขึ้นมาเก็บเตียงคะ”

“...ไม่เป็นไรคะเดี๋ยวฉันเก็บเองก็ได้คะ”

“ไม่ได้คะเป็นหน้าที่ของดิฉัน” น้ำฟ้าตกใจกับเสียงตอบของจาปา เพราะแค่เก็บที่นอนทำไมต้องทำเป็นเรื่องใหญ่โตด้วย และเมื่อน้ำฟ้ามองเข้าไปในดวงตาสีเทาก็ต้องให้จาปาทำหน้าที่ของเธอ เพราะท่าทางเธอเหมือนกับว่าถ้าเธอไม่ได้เก็บเตียงเธอจะต้องถูกประหารชีวิตด้วยความผิดร้ายแรงมากมาย

“ฮ่าๆๆๆ” น้ำฟ้าขมวดคิ้วกับเสียงหัวเราะที่คุ้นเคย หลังจากที่ได้จัดการกับตัวเองเสร็จสรรพด้วยเสื้อผ้าที่ถูกจัดเตรียมไว้หลังจากที่เธอออกมาจาก

ห้องน้ำ เธอก็เดินไปตามเสียงนั้น และเป็นไปตามคาดเป็นเสียงของลิเลียจริงๆ และอีกคนที่นั่งอยู่กับเธอคือคนที่เข้าไปอยู่ในหัวเธอจนนอนไม่หลับ

“พีนาวา!” ลิเลียตะโกนเรียกน้ำฟ้าเมื่อเธอเดินผ่านประตูที่ไม่ได้ปิด

“สวัสดีค่ะ” น้ำฟ้ากล่าวทักทายด้วยรอยยิ้มให้กับลิเลีย และเธอเลือกที่จะหยุดรอยยิ้มพร้อมสายตาแค่นั้นไม่มีเผื่อแผ่ไปให้คนอื่นที่หันมามองเธอตามเสียงเรียกของลิเลีย

“พีนาวาไปทานมื้อเช้ากันคะ” ลิเลียพูดไปด้วยโบยหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสในแบบฉบับของเธอ

“ไปๆคะ...เพราะเดี๋ยวพื๊ดมจะพาออกไปเที่ยวข้างนอกกัน” ลิเลียพูดพร้อมกับเข้ามาคว้าแขนของน้ำฟ้าและเดินตามลงไปยังห้องอาหาร

“ไปไหนเธอคะ?” น้ำฟ้าหันมาถามลิเลีย

“หลายที่...ฟิลาเดลเฟีย...มีหลายที่เลยที่จะพาไปนะคะ” น้ำฟ้าทำเพียงพยักหน้ารับรู้ และเมื่อมาถึงโต๊ะอาหารมื้อเช้าก็ถูกจัดไว้สามที่ ลิเลียร่วมโต๊ะนั่งกันคนละฝั่งกับน้ำฟ้า ส่วนหัวโต๊ะก็เป็นออดัมที่เดินตามมา และหลังจากมื้อเช้าเรียบร้อยกันทั้งสามคน ต่างก็เดินออกไปข้างนอกที่มีรถมาจอดรอแล้วหนึ่งคัน เจอร์รี่ทำหน้าที่อยู่หลังพวงมาลัย ออดัมหลังจากเปิดประตูให้น้ำฟ้ากับลิเลียเข้าไปนั่งด้านหลังเขาก็นั่งเคียงข้างเจอร์รี่ และรถก็เคลื่อนตัวออกทันที

“เธอคะ!...” น้ำฟ้าทำหน้าที่เหมือนคนกำลังร้องไห้ เพราะระหว่างเดินทางลิเลียบอกว่าวันนี้เธอต้องกลับอังกฤษเดี๋ยวคุณพ่อของเธอจะไปรับเธอที่อุทยานประวัติศาสตร์แห่งชาติอินดิเพนเดนซ์ เพราะเธอรู้สึกดีเมื่อได้อยู่ใกล้ๆ ลิเลียที่เป็นคนเดียวที่เธอพูดคุ้ยได้ คนอื่นๆที่นั่นดูแปลกๆกันจังแม้แต่จาปา แม่บ้านของที่นี่

“พีนาวาอย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิคะ...ความจริงลิเลียก็ไม่อยากกลับไปหรอกคะ...แต่ฐานะของคุณพ่อเสร็จแล้วท่านต้องกลับไปทำงานต่อคะ” น้ำฟ้านั่งฟังและทำให้เธอรู้เพิ่มอีกอย่างว่าพ่อของลิเลียเป็นแพทย์เฉพาะทางด้านสมองและเป็นเจ้าของโรงพยาบาลใหญ่ในลอนดอนด้วย

น้ำฟ้าหลังจากที่แยกกับลิเลียแล้ว อัดัมก็พาเธอมาเดินเที่ยวต่อที่ตลาดรีดดิ้งเทอร์มินัล น้ำฟ้าอดตื่นเต้นกับอาหารมากมายและไหนจะสินค้าที่มาจากฟาร์ม ทำให้เธอลืมความเศร้าที่ต้องแยกกับลิเลียก่อนหน้านี้

“จะกินหมดยัย?” อัดัมอดแควะ! น้ำฟ้าไม่ได้ เพราะตั้งแต่ที่เธอเดินในตลาดนี้เธอแวะชิมกินมาตลอดทาง ปาเข้าไปร้านที่ยี่สิบแล้วไม่มีที่ทำว่าเธอจะหยุดเดินและหยุดกินเลย

“ก็มันน่ากินนี่...ผลไม้สดๆทั้งนั้น...อ้อ!...นั่นผักสดๆทำสลัดกันสดๆเลย...กินๆ” น้ำฟ้าที่ไม่สนใจเสียงที่ชวนคอดเธอเลย เพราะเธอกำลังมีความสุขกับการกิน อัดัมได้แต่ส่ายหน้าเพราะในมือของเจอรามีถุงกระดาษที่มีผลไม้ ขนมที่น้ำฟ้าแวะกินมาตลอดและถ้าอันไหนถูกใจก็จะขอซื้อกลับ และแน่นอนในตอนแรกเธอเลือกที่จะถือเองแต่เมื่อมันมากขึ้นเรื่อยๆ เจอราก็เข้ามาช่วยเพราะตลอดทางเขากับอัดัมได้แต่เดินตามน้ำฟ้า

“พอแล้ว!...กลับได้แล้ว” อัดัมจ่ายเงินค่าสลัด และดึงน้ำฟ้าไว้ที่กำลังจะเดินต่อไปกลับ

“อะไรของคุณเนี่ยะ!”

“เหนื่อย...กลับ” อัดัมพูดแค่นั้นก็ถึงลากกิ่งจูงน้ำฟ้ากลับไปที่รถโดยทันที

“แค่นี้เนี่ยนะ?...เหนื่อย” น้ำฟ้าบ่นพึมพำและยอมเดินกลับตามแรงลากนั้น และอีกมือที่ไม่ได้ถูกเกาะกุมก็ถือกล่องสลัดไว้มั่นคงเพราะเกรงว่าจะร่วงจากการที่เธอถูกกระชากลากถู

ขณะที่ทั้งสามคนที่กำลังเดินกลับนั้นมีสายตาของคนกลุ่มหนึ่งจับจ้องมอง และไม่ได้เดินตามอย่างที่เข้ามาตลอดตั้งแต่ที่อุทยานประวัติศาสตร์แห่งชาติอินดิเพนเดนซ์

“นาวากลับเข้าบ้านไปก่อน” อัดัมหันมาพูดกับน้ำฟ้าที่นั่งอยู่ข้างหลังเพียงคนเดียวตั้งแต่ที่ออกมาจากตลาดรีดดิ้งเทอร์มินัล ซึ่งต่างกับก่อนหน้านี้ที่ลิเลียกลับไปกับลุงฌอร์นอัดัมจะนั่งเคียงคู่มากับน้ำฟ้า เจอราก็เลื่อนรถออกทันทีเมื่อน้ำฟ้าลงจากรถ

“.....” น้ำฟ้ามองตามท้ายรถที่ขับออกไปทางที่เพิ่งเข้ามา และในมือเธอข้างหนึ่งก็ยังคงถือกล่องสลัด เพราะการเดินทางกลับจากตลาดรีตติงเทอร์มินัลนั้น บรรยากาศในรถมันดูแปลกๆ เพราะเธอรู้สึกถึงบรรยากาศที่ตึงเครียดและเจอาร์ก็ดูระแวงระวังมากขึ้น และอดัมทันทีที่กลับขึ้นรถเขาก็นั่งเงิบตลอดทาง

น้ำฟ้าแทนที่จะเดินกลับเข้าบ้านตามคำสั่ง เธอกลับเดินไปอีกทางที่ลิเลียพาเธอไปเมื่อวานนี้ เพราะนี่ก็เพิ่งจะบ่ายนิดๆ อีกหลายชั่วโมงกว่าจะค่ำ น้ำฟ้าเดินมาจนถึงทุ่งดอกไม้หลากสีที่เห็นที่ก็ยังคงสวยงามเหมือนเดิม เธอนั่งลงได้ต้นไม้ใหญ่ร่มอ่อนๆ พัดผ่านอยู่ตลอดเวลา และทุกอย่างก็ค่อยมีดวงในดวงตาของเธอพร้อมกับกลุ่มควันสีขาวลอยผ่านไป

“ได้มาแล้วครับ” เจอาร์ส่งซองขาวจำนวนสองซองให้กับอดัมที่ยังคงนั่งรออยู่ในรถ

“พวกนี้...คือใคร?” อดัมหยิบรูปภาพที่ถูกบันทึกได้จากกล้องวงจรปิดของอุทยานที่เขาามาเมื่อช่วงเช้า และนี่เป็นสาเหตุที่เขาต้องพาน้ำฟ้าหรือนาวากลับทันที เพราะเขารู้สึกถึงการถูกตาม

“คงต้องรอสักหน่อยครับ...เพราะคนกลุ่มนี้ไม่มีอยู่ในระบบของเรา และของเจ้าหน้าที่ที่นี่” เจอาร์ตอบออกไปด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียดไม่แพ้เจ้านาย เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาถูกติดตามในระยะประชิด

อดัมเปิดซองขาวอีกหนึ่งซองที่มีขอวางส่งให้ซึ่งในนี้เป็นข้อมูลของน้ำฟ้า ศิริสินธร อดัมขมวดคิ้วทันทีที่สายตาไล่อ่านเนื้อหา

“หนีการแต่งงาน” อดัมเอ่ยออกไปอย่างไม่เข้าใจ

“ผมเองก็สงสัย...คุณนาวาหนีการแต่งงาน มันจะเป็นสาเหตุที่เธอไม่ยอมรับตัวตนที่แท้จริงกับคุณลีโอหรือเปล่า” เจอาร์เองก็ไม่เข้าใจการกระทำของหญิงสาวที่เอ่ยถึง

“...แค่หนีการแต่งงาน...มันจะเป็นสาเหตุที่เธอพยายามจะฆ่าตัวตายเชียวหรอ...ทั้งๆที่เธอก็นี้ออกมาได้แล้ว...ทำไมเธอถึงต้องพยายามจะฆ่าตัวตาย...แล้วการที่เธอไปทีนั้นมันเป็นเหตุบังเอิญหรือเปล่า” อัดัมเกิดความสงสัยมากมายเกี่ยวกับหญิงสาว แต่มีความรู้สึกบางอย่างภายใต้จิตใจ ส่วนลึกของเขาที่ตัวเขาเองก็ไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร

“และตอนนี้คุณบดินทร์พี่ชายของเธอประสบอุบัติเหตุรักษาตัวอยู่ที่นิวยอร์ก...และที่สำคัญพวกเค้าก็กำลังตามหาน้องสาวของเขา”

“จะเป็นไปได้มั๊ยว่าคนกลุ่มเมื่อเข้าที่ติดตามเรา...จะเป็นคนของนายบดินทร์”

“...ผมไม่แน่ใจ...เพราะไม่น่าจะมีใครรู้เกี่ยวกับที่นี่ของนายนะครับ” อัดัมพยักหน้าเห็นด้วยกับเหตุผลของมือขวา เพราะนอกจากคนใกล้ชิดเท่านั้นที่รู้ว่าตัวจริงเขาเป็นใคร และรวมถึงสมาชิกแก๊ง

“กลับบ้าน...แล้วเรื่องนี้อย่าเพิ่งให้พ่อกับพี่อลันรู้เด็ดขาด”

“ครับ” เจอาร์ตอบรับและเคลียร์รถออกจากที่จอดมุ่งสู่จุดหมายที่เรียกว่า ‘บ้าน’ ของเจ้านาย

VIII

“คุณแมรี...เอาเธอไปไว้ที่เดิมได้หรือยังคะ” พอลลีน สาวร่างใหญ่ สาวใช้ประจำตัวของแมรี เบนเน็ต กล่าวออกไปด้วยความรู้สึกที่หวั่นๆกับสิ่งที่เธอเพิ่งได้กระทำไป

“แกจะกลัวอะไรนัก...ฉันต่างหากที่เป็นเจ้านายแก” แมรีหันไปพูดแกมไม่พอใจที่เห็นสาวใช้มีท่าทางอกลั่นขวัญแว่น

“โอ้คุณแมรี...เร็วๆเถอะคะ...ถ้าท่านอดัมกลับมาจะเป็นเรื่องนะคะ” พอลลีนยังไม่วายจะเร่งแมรี ที่นั่งอยู่บนรถเข็นจึงมองหญิงสาวชาวไทยที่ไม่ได้สตืออยู่บนเก้าอี้ยาวในตัวอาคารที่เธออาศัยอยู่ ซึ่งที่นี่เคยเป็นที่อยู่ของหัวหน้าแก๊งคนก่อนหน้านี่ก็คืออีธาน เบนเน็ต พ่อของเธอนั่นเอง แต่เมื่ออดัมที่เป็นหลานซึ่งเป็นบุตรของบุตรชายเพียงคนเดียวของอีธานนั่นก็คือ เอียน ชาวันเดอร์ หรือที่ทุกคนรู้จักกันในนาม ปีเตอร์ มาร์ส เป็นคนที่ทำให้เธอต้องนั่งรถเข็นมาตลอดเกือบสามสิบปีจนถึงปัจจุบัน

“แม่สาวตัวน้อย...ฉันจะทำยังไงกับเธอดีนะ” แมรีไม่สนใจสาวใช้ที่อยู่ข้างๆอีกต่อไป เพราะตอนนี้เธอกำลังคิดว่าจะแก้แค้นยังไง

“ไม่ได้นะคะ!...คุณแมรีบอกแค่ว่าอยากเห็นหน้าเธอใกล้ๆเองไม่ใช่เหรอคะ” พอลลีนกล่าวออกมา เมื่อได้ยินว่าเจ้านายจะทำร้ายหญิงสาวที่ตัวเองวางยาและอุ้มเอามาให้เจ้านายตัวเองดู เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเธอคนนี้มีหวังตัวเธอต้องได้หมดลมหายใจแน่นอน

“แกจะกลัวอะไร...ไม่มีใครเห็นว่าแกเอาเด็กคนนี้มาไม่ใช่เหรอ”

“โอ้...คุณแม่มือย่าลืมนิดะ...ถึงคนจะไม่เห็นแต่ที่นี่มีกล้องมากมาย และอยู่ตรงไหนบ้างดิฉันก็ไม่รู้” พอลิ้นพูดเตือนถึงความจริงเรื่องนี้ ทั้งกับเธอ และเจ้านายของเธอ ถึงแม้เจ้านายของเธอทำทางจะไม่เกรงกลัวหัวหน้าแก๊ง คนนี้ แต่ลึกๆแล้วเธอมั่นใจว่าแม่มือย่าก็เกรงๆอย่างมาก เพราะอดมันนั้นเลี้ยงลือในเรื่องการลงโทษคนที่กระทำความผิดว่าโหดเหี้ยม ถึงขนาดนักโทษของเขา ต้องรอขอความตายกันทีเดียว

แม่มือย่าไปมองสาวใช้ตาขวางอย่างไม่พอใจที่ถูกเธอขัดใจแสบหนึ่ง ก่อนที่จะหันมามองหน้าหญิงสาวที่สลับอีกครั้ง จะว่าไปผู้หญิงคนนี้ดูสดใส บริสุทธิ์อย่างที่ ลิเลียหลานสาวของเธอพูดให้ผู้นั้นแม่ฟัง และเธอได้ยินโดยบังเอิญ

“คุณแม่อ...แฟนพ่อตัมน่ารักมากเลย” ลิเลียหลังจากที่ถูกอดตั้มไล่ให้กลับมาเมื่อคืนก่อน เมื่อกลับเข้ามาก็เจอมาเรียแม่ของเธอรอเธออยู่

“เอาอะไรมาพูด...ลิเลีย” มาเรียเองก็แปลกใจ เรื่องที่บุตรสาวคนเล็ก เล่ามา

“ใช้มัย!ละ...ถ้าใครมาเล่ามาบอกลิเลียเองก็ไม่อยากเชื่อเหมือนกัน ค่ะ” และลิเลียก็ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเล่าถึงความน่ารักของพินาวาให้ผู้เป็นแม่ฟัง

“แปลกจริงๆด้วย” มาเรียเองก็ไม่อยากจะเชื่อ เพราะรู้จักหลานชาย คนนี้ของเธอเองดีเช่นกัน

“จาปา!...” จาปารีบก้าวตามเสียงเรียกที่บ่งบอกถึงอารมณ์ซุ่มมั่ว ของผู้เป็นนาย

“ท่านอดตั้มมีอะไรจะใช้ดิฉันหรือคะ” จาปากล่าวทันทีที่มาถึง

“คุณนาวาอยู่ไหน?”

“เธอไปกับท่านเมื่อเช้า..เอ่อ!..ไม่ทราบจริงๆดิฉันยังไม่เจอเธอเลย ตั้งแต่เมื่อเช้า”

“อะไรนะ!...ยายตัวแสบ!!!” อัดัมเสียงดังทันที และประโยคหลังจากกัตุกรามข่มความโกรธอย่างมาก ทำให้จาปากัมหน้าลงไม่กล้าสบตาอดัมตอนนี้ที่หน้ากลัวยิ่งนัก

“คนทั้งคน...ทำไมไม่มีใครเห็น” อัดัมคำรามออกมาด้วยความโกรธหลังจากที่จาปากออกไปถามคนอื่น ๆ ได้รับคำตอบเหมือนกันทุกคน เจอาร์ที่เข้าใจทุกอย่างขอตัวออกไปยังห้องลับที่มีเพียงคนไม่กี่คนที่สามารถเข้าไปได้ เพราะห้องนี้จะเป็นห้องที่ฉายภาพจากกล้องวงจรปิดทั้งหมดของอาณาเขตของพื้นที่นี้ทั้งหมด

“ตี๊ดๆๆๆ” อัดัมล้วงโทรศัพท์ออกมาหลังจากเสียงเตือนข้อความเข้าและทันทีที่เขาเปิดดู ใบหน้าที่ตอนนี้ไม่มีใครอยากเข้าใกล้เส้นเลือดปูดโปนตามสันแนวกรามและขมับมันจะเกิดขึ้นทุกครั้งที่อัดัมกำลังโกรธจนถึงที่สุด เพราะสิ่งที่เขาได้รับคือภาพวิดีโอที่น้ำฟ้า หลังจากลงจากรถเขาแล้วเธอก็กลับเดินไปอีกทางแทนที่จะเข้าไปในบ้านตามที่เขาสั่ง และสิ่งที่อัดัมเห็นต่อจากนั้นคือ พอลลีนมาอุ้มร่างบางที่เขากำลังตามหาไป อัดัมเก็บโทรศัพท์และเดินออกจากตรงนั้นทันที พร้อมกับการ์ดอีกสองคนตามไป

“ท่านอัดัม!!!!” พอลลีนร้องออกมาเมื่อคนที่เธอกำลังคิดถึงก็มาปรากฏตัว ทำให้ขาทั้งสองข้างของพอลลีนหมดแรงกระแทกหันล้มทรุดลงไปกับพื้น

แม้รีหันไปตามเสียงนั้นก็เห็นอัดัมเดินตรงมาที่เธอ แต่สายตาของอัดัมมองแม้รีแค่แวบเดียวและจับจ้องที่ร่างบางที่นอนนิ่งอยู่ อัดัมหลั่งตาลงและสังเกตว่าร่างบางยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า แต่แล้วเมื่อเขาเข้ามาใกล้ระบบการหายใจของเธอเป็นปกติ ความโล่งใจก็เกิดขึ้นโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น

“...ต่อไป...ถ้า...ทำ...อะ...ไร...ที่...ล้ำ...เส้น...อีก...ทุกอย่างจะไม่จบเพียงแค่นี้หันหลังกลับ” อัดัมพูดเพียงประโยคเดียวกับแม้รี ก็เข้าไปซ่อนตัวน้ำฟ้าเข้าอ้อมแขนและเดินหันหลังออกไปโดยทันที ด้วยอย่างก้าวที่แม้แต่

คนที่มองจากข้างหลังได้แต่เงิบ พอลิ้นถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ทุกอย่างจบลงแล้ว

“ไม่ต้อง!” อัดัมเปล่งเสียงออกมาด้วยเสียงที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ เมื่อกลับเข้ามาในบ้านพร้อมกับร่างบางในอ้อมแขน และจapakำลังจะเดินตามขึ้นมา

อัดัมอุ้มน้ำฟ้าขึ้นมาชั้นสามและเดินเลยห้องที่เรนอนเมื่อคืนไป และเดินเข้าไปในห้องของตัวเองและค่อยๆวางเธอลงบนเตียงอย่างแผ่วเบา สายตาเขียวมรกตนั้นยังคงจับจ้องมองร่างบางที่ตอนนี้ยังไม่มีทีท่าจะรู้สึกตัวเลย และเขาก็ยังจ้องมองใบหน้านั้นเงิบๆจนไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน

“ฮืมมมม.....” เสียงครางในคอบางมาพร้อมกับที่เริ่มขยับตัวแต่ยังคงไม่ลืมตา และเมื่อดวงตากกลมโตน้ำตาลเข้มค่อยๆขยับและเปิดเปลือกตาขึ้นสิ่งแรกที่เธอเห็นและทำให้สติกลับเข้าร่างอย่างรวดเร็ว

“คุณ!” น้ำฟ้าร้องเสียงดังพร้อมกับลูกน้จอตโนมิติ และมองไปรอบๆตัว คิ้วเล็กก็ขมวดเข้าหากันโดยทันที เพราะครั้งสุดท้ายก่อนที่เธอจะ.....

“ไง?” อัดัมถามกลับพร้อมคิ้วหนาที่ขมวดเข้าหากัน

“ที่นี่ที่ไหน?”

“ห้องนอน”

“ห้องนอนของใคร?”

“แล้วเธอคิดว่า...เป็นของใคร?”

“ฉันไปละ” น้ำฟ้าพูดพร้อมกับขยับตัวเพื่อที่จะลงจากเตียง ทั้งๆที่เธอก็ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

“เธอนี้มัน!” อัดัมกัศกรามอย่างอดทนในขณะที่เปล่งเสียงออกไป และมือหนาก็คว้าข้อเท้าร่างบางไว้ขัดขวางการกระทำของเธอ

“ปล่อยนะ!” น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างหวาดๆ และเมื่อเธอได้เห็นสายตานั้นเธอก็พยายามดิ้นให้ข้อเท้าของเธอพ้นการเกาะกุมนั้น

“ฉันจะจัดการกับเธอยังไงดี” อัดัมพูดทั้งๆที่มีมือเพียงข้างเดียวที่ยังคงเกาะกุมข้อเท้าฉัน และเขาก็ไม่สะทักสะท้านกับการดิ้นรนของหญิงสาวตรงหน้าเลย เพราะถ้าวันนี้เกิดอะไรขึ้นกับเธอคนนี้ เขาเองก็ไม่ว่าตัวเองจะรู้สึกอย่างไร แต่ตอนที่เขาเดินเข้าไปในบ้านป่าแม่และเห็นร่างบางนอนนิ่งไม่ไหวติง ช่วงขณะหนึ่งตอนนั้นเขารู้สึกว่าเหมือนกับว่าเขาถูกฟ้าถล่มล้มทับ ซึ่งความรู้สึกนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อนเลยในชีวิต

“คุณก็ปล่อยฉันไปสิ” น้ำฟ้าตอบกลับเป็นคำตอบให้กับอัดัม และสิ่งตอบแทนที่เธอได้กลับมาเป็นแหวดาดุดันที่เหมือนจะฉีกร่างเธอออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

“ทำไม...จะกลับไปเอาตัวเองใส่ตะกร้าล้างน้ำและเข้าพิธีแต่งงานกับเจ้าบ่าวของเธออย่างนั้นหรือ” เจียบ!!!! น้ำฟ้าเจียบลงและทันทีที่สายตาเธอจ้องไปที่หน้าของชายตรงหน้า ปากบางเริ่มเข้าหากันอย่างพยายามสะกดกัน บางอย่างที่กำลังดีขึ้นมาจากที่คอเล็ก ดวงตาของเธอค่อยๆแดงก่ำพร้อมกับความพว่เลือนในการมองเห็นเมื่อหยดน้ำเล็กๆค่อยๆหยดออกมาจากดวงตานั้น และไหลออกมาอย่างกักเก็บมันไว้ไม่ได้

“บัดซบ!!!” อัดัมสบลกับตัวเอง พร้อมกับหันหนีไปหน้าขาวที่มองไปด้วยน้ำตา ปล่อยมือจากข้อเท้าบางพร้อมลุกออกจากตรงนั้น “ปัง” เสียงประตูที่ปิดลงอย่างเสียงดัง

“ฮือๆๆๆๆ” น้ำฟ้าปล่อยโฮออกมาไบน้ำซูกกับเขาที่ขยับขึ้นมาสองแขนโอบกอดรัดขาตัวเองไว้ร่างสั่นเทาไปกับการร้องไห้อย่างหนัก

อัดัมที่ออกมาจากห้องด้วยอารมณ์ที่ไม่ว่าใครอย่าเข้ามาใกล้เขาตอนนี้เลย เขาเดินเลยไปยังห้องสำหรับออกกำลังกาย และตำแหน่งของเขาคือกระสอบทรายที่แขวนอยู่ “ควับ...ควับ...ๆๆๆๆ” เสียงหมัดแล้วหมัดเล่าที่กระแทกกับกระสอบทรายนั้นและไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดและลดน้อยถอยลงของแรงหมัดที่ส่งไปแต่ละครั้ง

“ทำ...ไม่...เธอ...ถึง...ดื้อ...นัก!...นาวา...เคยสักครั้ง...มั๊ย...ที่จะทำตาม...คำสั่ง...ของฉัน” อัดัมพึมพำออกมาอย่างคับแค้นใจพร้อมกับหมัดมือเปล่าที่ยังคงส่งไปกระแทกกับกระสอบทรายอย่างต่อเนื่อง

“ผลึก”อัดัมผลึกประตูห้องนอนเข้าไปหลังจากที่เขาปล่อยหญิงสาวไว้นานเกือบสองชั่วโมง และคิดว่าก็ต้องขมวดเข้าหากันทันที เกิดความว่างเปล่าบนเตียงขนาดใหญ่ เส้นเลือดบนใบหน้าปูดโปนปรากฏให้เห็นอีกครั้งเมื่อเจ้าของชบครามแน่น และเดินออกจากห้องนอนของตัวเองไป ปลายทางก็คือห้องของหญิงสาว

“แกร็ก...” อัดัมกำมือแน่นเมื่อประตูที่เขาพยายามจะเปิดเข้าไปกลับถูกล็อคไว้ ทำให้อารมณ์ของเขาตอนนี้เดือดดาลอย่างชัดเจน อัดัมเดินออกจากประตูนั้นทันที และเพียงไม่กี่นาทีเขาก็กลับมาพร้อมสิ่งที่ไปหยิบมาในมือ

“ผลึก...” กุญแจที่ถูกไขพร้อมเสียงผลึกประตูเข้าไปในห้องดังกล่าว อัดัมยื่นมองร่างบางที่ใบหน้าแดงก่ำที่ผ่านการร้องไห้มาเป็นเวลานานสงบนิ่งกับลมหายใจที่สั่นไหวเสื่อมื่อ ทำให้อารมณ์เดือดดาลที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ของเขาหายจนหมดสิ้นและจากการที่ยืนทอดมองร่างบางพร้อมใบหน้าไดยามหลับทำให้ความรู้สึกบางอย่างเข้าแทนที่ เขาจึงปลดเปลื้องเสื้อผ้าของตัวเองออกทั้งหมดและขึ้นไปบนเตียงที่มีร่างบางจับจองพื้นที่บางส่วน

“นาวา...” อัดัมกระซิบปลุกแผ่วเบาที่แก้มใส

“คุณ...” น้ำฟ้าลืมตาขึ้นมากับเสียงเรียกนั้น ดวงตาก็พบกับดวงตาเขียวมรกตนั้นที่มองอยู่ก่อนแล้ว

“พี่ปลูต้องการนาวา” น้ำฟ้าเบิกตากว้างขึ้นกับประโยคที่เธอเข้าใจในความหมายนั้น

“เอ่อ!...นาวาง่วงนอน...คะ” น้ำฟ้าตอบออกไปอย่างอึกอัก เพราะจะว่าไปความแปรปรวนของผู้ชายตรงหน้าเธอเริ่มจะชินกับมันแล้ว

“แต่ที่ว่า...นาวานอนมามากพอแล้วนะ” อัดัมพูดพร้อมกับมือที่เริ่มไม่อยู่นิ่งที่ขยับสอดเข้าไปใต้ผ้าห่มเข้ากอบกุ่มความตึงตังนั้น

“อะ!....” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อมือหนานั้นบีบยอดเกสรอกเต่งตึง หยอกล่อผสมกลิ่นแก้มเธออย่างจงใจ และใบหน้าชาวที่มีความแดงกอนหน้านี้ก็เริ่มร้อนและแดงมากขึ้น เมื่อสายตาของเธอเริ่มชัดเจนมากขึ้นว่าผู้ชายตรงหน้าเปลือยเปล่าอวดความสวยงามของเรือนร่างไม่มีอายต่อหน้าเธอ

“...อ้อาา...พี่บลู...บาดเจ็บ...อยู่นะคะ” น้ำฟ้าร้องครางออกมาเมื่อมือหนาเริ่มลูกหน้ามากขึ้น

“อย่าสนใจเลย...มันไม่สำคัญ” อัดัมปิดประโยคต่อไปของน้ำฟ้าด้วยปากหยักของเขาทันทีเมื่อสิ้นประโยคสุดท้ายของเขา น้ำฟ้าที่ถูกจู่โจมไม่ทันตั้งตัวและลิ้นของคนร้ายจากล้วงล้ำเข้ามาโดยทันทีไม่รีรอ

“พรีบบบ!...” เสียงผ้าห่มที่ถูกดึงออกไปพ้นทางจากการขวางกั้นของอัดัมกับน้ำฟ้า มือใหญ่ที่ฟุ้งดึงผ้าห่มออกไปเลื่อนไปหามือเล็กที่วางอยู่ข้างลำตัวของเจ้าของ ถูกจับและย้ายที่โดยมือใหญ่ของเจ้าของเช่นกัน ลากมาหยุดและวางบนตัวตอนที่แข็งแกร่งร้อนผ่าวในฝ่ามือเล็กนั้น

น้ำฟ้าที่ปากบางยังคงถูกครอบครองดูดกลืนความหวานอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับมือบางที่ถูกนำมาเข้าครอบครองเกาะกุมท่อนแก่นกายที่ขยายคับมือเธอยิ่งขึ้น ทำให้หัวใจดวงน้อยเต้นถี่ร่วนเหมือนจะหลุดออกมาประจันตัวเองถึงความตื้นตันและชานเสียที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

อัดัมค่อยๆถอนริมฝีปากของตัวเองออกมาจากริมฝีปากบางอย่างอ้อยอิ่ง เสียงหอบหายใจเปารตกันและกันเมื่ออัดัมแตะหน้าผากมนด้วยหน้าผากเขา สายตาต่างจ้องกันและกัน และแน่นอนตอนนี้ทั้งสองคนตกเข้าสู่ห้วงสวาท ลิ้นหนาค่อยๆออกมาจากปากของอัดัม และเลื้อยเลียบริเวณริมฝีปากบางอย่างหลอกล่อกึ่งทำร้าย น้ำฟ้าค่อยๆขยับลิ้นเล็กของตัวเองออกมาที่ละนิดและเคลื่อนไปตามลิ้นหนาที่ออกมามาก่อนหน้านี้ และตอนนี้ลิ้นบางล้วงล้ำเข้าสู่โพรงปากของอัดัมเมื่อน้ำฟ้าติดตามลิ้นรายนั้น อัดัมดูดกลืนความหอมหวานจากลิ้นเล็กในโพรงปากเขาทันที

น้ำฟ้านอกจากหัวใจเธอที่กำลังเต้นผิดจังหวะแทบจะหลุดออกมาจากร่างเธอ เธอยังรู้สึกถึงความขึ้นบริเวณจุดอ่อนไหวที่เร็วต่อการสัมผัส และเป็นที่เดียวกันกับที่จะให้ความอบอุ่นกับแกนกายที่ร้อนผ่าวในมือเธอตอนนี้

“พี่บลู...หวาน...ถูกใจน้ามั้ย?” อัดัมเอ่ยถามด้วยเสียงที่สั่นพร่าเมื่อเขาปลดปล่อยลิ้นเล็กคืนกลับสู่ฐาน

“...คนบ้า...” น้ำฟ้าไม่ตอบได้แต่ต่อว่าอัดัมอย่างแผ่วเบาและเอียงอาย

“พี่เจ็บจัง!”

“เจ็บแผล?...” น้ำฟ้าหันมาจ้องตาอัดัม และย้ายสายตาไปที่บาดแผลที่ยังมีผ้าพันแผลพันไว้

“เปล่า”

“...?...” แวตตาน้ำฟ้าบ่งบอกถึงความไม่เข้าใจ

“พี่เจ็บตรงนี้...” อัดัมขยับมือใหญ่ไปยังมือเล็กที่เกาะกุมแห่งร้อนของเขา

“...พี่บลู...” น้ำฟ้าเอ่ยชือด้วยน้ำเสียงที่ตัดพ้อพร้อมกับความอายและกำลังจะเอามือนั้นออกจาก ‘ตรงนี้’ ในความหมายของอัดัม แต่ก็ได้แค่คิด เพราะอัดัมเหมือนรู้ทันมือใหญ่เกาะกุมมือเล็กไว้ไม่ให้หนีไปไหน

“...ช่วยพี่บลูด้วยนะครับ...” อัดัมกระเช้าอย่างอ่อนโยน พร้อมขยับมือเล็กให้รูดขึ้นลง ‘ตรงนี้’ ในความหมายของเขาอย่างเป็นจังหวะ

“ซื้ดดดด...” อัดัมครางออกมาด้วยความเสียว เมื่อเขาหละมือนตัวเองออกมาและมือเล็กยังคงขยับอย่างต่อเนื่อง

“หยุดก่อน...สวาน้อยใจเย็นๆ” อัดัมต้องเปลี่ยนทิศทางมือของตัวเองกลับไปยังมือเล็กที่พยายามจะเพิ่มดีกรีระดับอารมณ์ของเขาด้วยมือน้อยๆของเธอ มือหนาเลื่อนมาจัดการกับชุดนอนเนื้อนุ่มให้พ้นจากร่างบางอย่างอ่อนโยน น้ำฟ้าโอนอ่อนผ่อนตามกับการกระทำของเขาอย่างเต็มใจ

น้ำฟ้าไม่อาจปฏิเสธชายตรงหน้าได้เลยแม้สักครั้ง เมื่อได้รับการปฏิบัติที่อ่อนโยนทั้งๆที่ความจริงแล้วในเวลาอื่นที่ไม่ใช่เวลาแบบนี้ เธอกับเขาก็แทบจะแยกเขี้ยวใส่กันตลอด ซึ่งเธอเองก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไม

ระหว่างเธอกับเขาถึงเป็นแบบนั้น ทุกอย่างมันไปตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นของเธอกับเขา แต่ที่หน้าแปลกสำหรับเธอที่สุดและที่แฉะคือผู้ชายตรงหน้าเธอรู้ว่าเธอเป็นใครและเกิดอะไรขึ้นกับเธอ แต่มีบางอย่างที่ไม่มีใครรู้ว่ามันมีอะไรมากกว่าแค่การที่เธอหนีการแต่งงาน

“กำลังคิดอะไรอยู่?” อดีตที่รับรู้ถึงอาการเม่อลอยของร่างบาง กระซิบถามแผ่วเบาพร้อมจับจ้องดวงตาน้ำตาลเข้มนั้นด้วยนัยน์ตามรกต

“...พีบลู...” อดีตเล็กคิ้วกับคำตอบของน้ำฟ้า และย้ายตัวเองมานอนตะแคงหันหน้ามามองเธอข้างๆร่างเปลือยเปล่านุ่มนวลและเปียตัวร่างหนาของตัวเองแนบแน่น มือหนาข้างหนึ่งก็ลูบไล้หยอกล้อดอกไม้ตูม

“...ทำไม?...” อดีตถามกลับแต่ก็ไม่มีที่ท้าวามือข้างที่ว่างจะสงบนิ่ง ยังคงไล่ผิวเนียนไปเรื่อยๆ

“...เอ่อ!...” น้ำฟ้าเริ่มอึกอักเพราะเธอไม่รู้ว่าควรถามเขาดีมัย! การที่เขาบังคับให้เธอสวมแหวนที่เขาให้นี้นางข้างซ้าย เขารู้ความหมายของมันหรือเปล่า? แล้วในเมื่อเขารู้ทุกอย่างระหว่างเธอกับเขามันคืออะไร? ก็เธอเป็นผู้หญิงเธอก็ต้องมีสิทธิคิดเรื่องพวกนี้ ใช่มั้ย?

อดีตเล็กคิ้วเหมือนกำลังรอคำถามจากปากบาง และเขาต้องขมวดคิ้วอีกครั้งเมื่อใบหน้าขาวใสเลือกที่จะส่ายไปมาเป็นการปฏิเสธ ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเธอมีคำถามมากมายที่อยากจะถามเขา แต่จะเป็นเรื่องแบบไหนเขาเองก็ไม่อาจเดาได้

“อ้อ!...” อดีตประกบปากบางด้วยริมฝีปากเขทันทันที่ เมื่อไม่มีหัวข้อสนทนาที่จะต้องใช้ภาษาพูด เขาก็สานต่อภาษากายกับเธอทันที น้ำฟ้าร้องประท้วงได้เพียงแค่นั้น เมื่อถูกคนที่เอาแต่ใจทำตามความต้องการตัวเองต่อทันที ที่เลือกที่จะไม่ถามเพราะเธอตัดสินใจที่จะเรียนรู้ผู้ชายที่ล้วงล้าล้นเข้าสู่โพรงปากเธออีกครั้งด้วยตัวเธอเอง เพราะเธอไม่จำเป็นที่จะต้องรีบร้อนอะไรในเมื่อเธอมีชีวิตอีกครั้งก็เพราะเขาคนนี้ ถึงแม้ชีวิตของเธอจะเป็นยังไงต่อก็ไม่มีใครตอบได้ แต่ก็ดีกว่าชีวิตที่ผู้ที่ได้ชื่อว่าพ่อเลือกให้แน่นอน และผู้ชายที่

กำลังคอมดมไซร์ชอกคอเธออยู่ไม่ใช่พี่เซตต์คนที่พ่อของเธอต้องการให้แต่งงานกับเธอก็เป็นพอ แต่ใครจะรู้ว่านายอดัมหรือพี่บลูคนนี้อาจจะเลวร้ายกว่าคนที่พ่อเธอเลือกให้ เพราะบาดแผลที่ต้นแขนเขาก็สร้างความน่าสงสัยให้กันมากพออยู่แล้ว

“อ้อาา...” เสียงครางของน้ำฟ้ายังออกมา เมื่อปากหยักนั้นเข้าครอบครองยอดเกสรดอกตังตังและดูดรั้งตามอารมณ์ปรารถนาของเขา ที่ต้องการดึงร่างบางกลับเข้าสู่ปัจจุบันที่ชวนวาบหวาม มือหนาไล่ต่ำลงไปเรื่อยๆ ไปยังเป้าหมายที่ถูกกำหนดไว้แล้ว เขาเร็วแล้วถูกจับแยกออกเล็กน้อยเพื่อเปิดทางให้กับมือใหญ่ที่เข้าทาบทับดอกกุหลาบของน้ำฟ้า โดยที่ปากยังคงดูดลิ้มเลียยอดเกสรดอกตังตังไม่ลดละ มือเล็กโอบกอดจับที่ไหล่หนา และเมื่อมือหนาเบี่ยงล่างเข้าบีบและขย้ำดอกกุหลาบงามสะโพกเล็กแดงขึ้นรับสัมผัสนั้น พร้อมกับมือเล็กที่เปลี่ยนมาที่ศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยกลุ่มเส้นผมหยักโคกและกดให้ใบหน้าแนบชิดกับเนินเนื้อออกตังตังมากขึ้น ตามแรงปรารถนาที่ก่อตัวเพิ่มมากขึ้นของร่างบาง อดัมรับรู้ถึงแรงแห่งความต้องการของร่างบางและการกลับเข้าสู่ปัจจุบันของเธอ ปากหยักก็ทำหน้าที่อย่างไม่ปราณีสร้างรอยแดงมากมายบริเวณเนินเนื้อดอกไม้ตูม

“อ้อ...ๆ...อ้อ...” น้ำฟ้าครางออกมาอย่างต่อเนื่อง ประสานไปกับเสียงดูดที่เกิดจากปากหนาของอดัมและเมื่อนิ้วของมือใหญ่เริ่มกรีดกรายกลีบดอกกุหลาบเพื่อให้ธารน้ำที่ไหลออกมาจากดอกกุหลาบชโลมชุ่มไปทั่วบริเวณ น้ำฟ้าขยับขาเปิดทางให้กับนัวนั้นมากขึ้น

“อ้อ...พี่บลู...” น้ำฟ้าครางเรียกชื่อชายคนแรกของเธอ เมื่อนิ้วของเขาค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ภายในตัวเธอและเริ่มขยับเป็นจังหวะเข้าออกอย่างต่อเนื่อง จากที่ช้าๆ แปลเปลี่ยนเป็นจังหวะที่ถี่เร็ว ร่างบางกระสับกระส่ายจากความเสียวซ่าที่เพิ่มมากขึ้นจากนัวร่ายนั้น ปากหนาผล่อออกเข้าครอบครองปากบางที่ร่ำร้องหาเขาไม่หยุด และมือหนาอีกข้างเข้าประสานกับมือบางและนำพาเข้าเกาะกุมตัวตนเขาที่ขยายตัวเต็มที่ มือเล็กที่ถูกนำมาอมกุ่มแห่งร้อน และมือ

เล็กก็ขยับตามจังหวะที่มือใหญ่นำพาในตอนแรกดูตื้นลงตามจังหวะที่แทบจะเป็นจังหวะเดียวกันกับนิ้วร้ายที่ยังคงขยับอย่างต่อเนื่องในตัวเธอ

“ซี้ดดดด...” อัดัมคราวออกมาเมื่อมือเล็กทำงานได้ถูกใจเขา แต่แล้วมือเล็กหยุดการเคลื่อนไหวและบีบตัวตนเขาพร้อมกับเสียงกรีดร้องของเธอเพราะนิ้วร้ายของอัดัมได้ส่งร่างบางเข้าสู่ดินแดนสวรรค์ และร่างบางที่เกิดอาการเกร็งก็ค่อยๆ ผ่อนคลาย อัดัมเอานิ้วที่ทำหน้าที่ได้ดีเยี่ยมออกมาจากตัวเธอและเอาเข้าปากตัวเองเพื่อดูกลิ่นธรรณน้ำของเธอที่ติดนิ้วมา น้ำฟ้าหอบหายใจมองการกระทำด้วยใบหน้าที่เห่อแดงมากขึ้นจากที่แดงอยู่แล้ว

อัดัมขยับตัวเองไประหว่างขาของน้ำฟ้าพร้อมกับขยับขาให้เธอเปิดทางให้กับเขามากขึ้น และค่อยๆ จับแก่นกายของตัวเองไปที่ช่องทางสวรรค์ที่ยังคงมีธรรณน้ำไหลอยู่ และค่อยๆ ดันตัวตนของตัวเองอย่างเชื่องช้า น้ำฟ้ามองตามการกระทำนั้นอย่างไม่มีที่ท่าขัดขึ้นใด ใบหน้าของอัดัมเริ่มแสดงถึงความรู้สึกบางอย่างที่น้ำฟ้าไม่เข้าใจ แต่ดูจากแนวสันนกรามที่เขากัดไว้นั้นเหมือนเขาเจ็บปวด

ใช่! อัดัมกำลังเจ็บปวดเพราะน้ำฟ้ายังคงคับแคบเธอตลอดชีวิตเขา ถึงแม้จะมีธรรณน้ำอำนวยความสะดวกให้กับเขาและเธอ และแน่นอนเขาทำเพื่อเธอเสียมากกว่า ถึงแม้จะไม่มีคำขอโทษเป็นภาษาพูดจากปากเขากับเรื่องก่อนหน้านี้ แต่ภาษากายที่เขากระทำกับเธอตอนนี้คือเขากำลังให้ความสำคัญกับความรู้สึกของเธอด้วยภาษากาย ที่เขาอ่อนโยนกับเธอไม่ทำตามอำเภอใจล้วงล้ำเข้าไปในตัวเธอในคราวเดียวและรวดเร็ว เพื่อที่ความทรมานที่เกิดจากช่องทางที่คับแคบกำลังบีบรัดตัวตนเขาจางลงไปอย่างรวดเร็ว

“ฮะ!...” อัดัมร้องออกมา เมื่อน้ำฟ้าขยับเรียวเขาเข้ารัดเธอเขาและดันสะโพกของตัวเองเข้าหาเขาอย่างรวดเร็ว ทำให้แก่นกายเขาที่เคลื่อนเข้าไปได้แค่ครั้งเข้าไปในตัวเธอจนสุดทาง พร้อมใบหน้าบางที่แสดงออกถึงความเจ็บกับการกระทำนั้นของตัวเอง อัดัมโน้มใบหน้าลงไปจุมพิตแผ่วเบาที่หน้าผากมนและไล่ต่ำลงมาที่ปากบางสีชมระเรื่อและเจอบวมเล็กน้ยจากการกระทำ

ของปากเขา ดอกไม้ตูมที่เบียดเสียดสีกับหน้าอกแกร่งผ่องนวลคลาญลง เมื่ออดัมยังไม่ขยับสะโพกสอดของตัวเอง

“นาวา...ต้องการบีบคั้น” น้ำฟ้าเปล่งเสียงออกมาอย่างแผ่วเบา เมื่อปากหยักผละออกจากเธอเล็กน้อย แขนเล็กเข้าโอบกอดที่ไหล่หนานั้น รอยยิ้มปรากฏที่ปากหยักเมื่อได้ยินเสียงอ้อนวอนนั้นพร้อมแวตาที่สื่อความรู้สึกที่มาจากกันบั้งของหัวใจส่งไปให้กับดวงตาน้ำตาลเข้มพร้อมกับสะโพกหนาเริ่มขยับอย่างเชื่องช้าในคราวแรกแค่เพียงช่วงเวลาสั้นๆ ก็แปรเปลี่ยนเป็นถี่เร็วและเร็วขึ้นตามแรงอารมณ์ คนตัวโตที่เสียชานวามหวนกับการกระทำของตัวเองที่ร่วงเล็กตอบสนองกลับได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เสียงกิจกรรมสวาทเข้าจังหวะของอดัมดังกึกก้องประสานไปกับเสียงครางจากร่างเล็กและเสียงหอบหายใจของผู้กระทำดังกึกก้องไปทั่วห้องนอนสีขาวของน้ำฟ้า

“อ้า....อ้า....” น้ำฟ้าครางออกมาอย่างต่อเนื่อง เมื่อคนตัวโตไม่มีทีท่าจะลดแรงหรือจังหวะการขยับเข้าออกที่ทนแค้นกายโดยการขยับสะโพก จนร่างกายของทั้งเธอและเขาที่ยังคงขยับโยกขึ้นลงอย่างต่อเนื่องมาได้สักพัก ตอนนั้นเม็ดเหงื่อตามวงหน้าของเธอและอดัมเริ่มผุดออกมา เมื่อร่างกายเริ่มเร้าร้อนถึงจุดไกลที่สุดทาง

“อืมมมมม.....” เสียงครางของอดัมดังออกมาพร้อมกับอาการเกร็งของร่างบางที่กระตุกจากกิจกรรมครั้งนี้ อดัมปลดปล่อยธารน้ำเข้าสู่ร่างบางจนหยาดหยดสุดท้ายหลังจากกิจกรรมเข้าจังหวะที่ยาวนาน

“พอดดดด....” อดัมเข้าสู่สุดคมแถมใส่ด้วยจุมพิตองตามสัญชาติพอดใหญ่ ก่อนที่เขาจะผละออกจากร่างบางและขยับไปนอนหอบหายใจอยู่ข้างๆ นั้น น้ำฟ้าเผยรอยยิ้มออกมาจากการกระทำที่อบอุ่นของคนตัวโต แต่ยังคงนอนนิ่งเพราะตอนนี้เธอไม่มีแรงขยับร่างกายเลย อดัมดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายให้กับร่างบางนั้น

อดัมยื่นมองน้ำฟ้าที่ดวงตาปิดลงและร่างกายที่ระบบการหายใจสม่ำเสมอ ด้วยสีหน้าและแวตาที่กำลังตกอยู่ในความเครียดและเป็นกังวลก่อนที่จะค่อยๆ เดินออกจากห้องของเธอไปเงียบๆ

เช้าวันใหม่ของอีกวันในฟิลาเดลเฟีย น้ำฟ้าเดินลงมาข้างล่างแต่ไร่วิวของคนที่เธอกำลังมองหา จะว่าไปเธอก็ไม่เจอเขาตั้งแต่ลืมตาตื่นขึ้นมา เพราะข้างกายเธอว่างเปล่าไร้ซึ่งไออุ่น นั่นทำให้เธอคิดว่าเขาคงออกจากห้องเธอไปนานแล้ว แต่วันนี้เธอเปลี่ยนไปในแง่ของความรู้สึก เพราะจู่ๆเธอรูสึกว่าโหวงๆอย่างบอกไม่ถูก และนี่ก็ค่อนข้างเข้าคาคบว่าจะเจอเขาที่โต๊ะอาหาร

“เชิญคุณนาวาคะ” จาปาเข้าไปหาหญิงสาวเมื่อเห็นเธอกำลังเดินลงมา

“เอ่อ...จาปาคูณอดัมไม่อยู่หรอคะ?” น้ำฟ้าเอ่ยถามออกไปในที่สุด

“คะ...ท่านอดัมออกไปตั้งแต่เช้าแล้วคะ...ท่านฝากบอกให้คุณนาวาเตรียมเดินทางเดี๋ยวบ้ายๆท่านจะเข้ามารับคะ”

“เดินทาง?...ไปไหนหรอคะ”

“ท่านไม่ได้แจ้งไว้คะ” น้ำฟ้าพยักหน้ารับรู้ และนั่งลงตรงที่อาหารเข้าถูกจัดไว้

“อ่า!...คุณนาวาจะไปไหนคะ?” จาปาหันมาถาม เมื่อน้ำฟ้าจัดการกับอาหารเข้าเรียบร้อยแล้วและกำลังเดินออกจากบ้าน

“ไปเดินเล่นนะคะ...ได้มั๊ยคะ?” น้ำฟ้าหันกลับมาตอบ พร้อมกับถามกลับเพราะเห็นท่าทางของจาปาดูเดือดร้อนกับไอ้แค่! เธอจะออกไปเดินเล่นเพราะจะว่าไปที่นี่ดูกว้างใหญ่มาก เธอยังไปได้แค่ทุ่งดอกไม้และจากที่ฟังจากลิเลี่ยที่นี่มีคอกม้าด้วย เธอก็แค่อยากไปดูสักหน่อยและมีเวลาอีกตั้งหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาที่จาปาบอก

“เดี๋ยวดิฉันจะตามคนไปเป็นเพื่อนคะ..../...อ้วย!...ไม่เป็นไร...” น้ำฟ้ารีบปฏิเสธทันที ไม่มีอะไรหรอกนะก็แค่เรื่องเล็กๆ แล้วอีกอย่างเธอไม่อยากรบกวนใคร เพราะว่าทุกคนล้วนแล้วมีหน้าที่ต้องทำ และที่นี้อาจจะเป็นเธอคนเดียวที่ไม่มีอะไรจะทำ

“แต่ท่านอดัมสั่งไว้แหละคะ” น้ำฟ้าได้แต่พยักหน้า เพราะคนที่นี่ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่ง ‘ท่านอดัม’ “ตกลงเขาเป็นใครกันแน่?” น้ำฟ้าได้แต่คิดในใจ

“สวัสดีครับ” น้ำฟ้าหันไปตามเสียงทักทายที่ดังมาจากด้านหลัง

“เอ่อ!...สวัสดีค่ะ” น้ำฟ้าทักทายกลับตามมารยาท เพราะผู้ที่มาทักใหม่ทำให้เธอถึงกับอึ้ง! ผู้ชายแฮ้ย! ไม่สิ เด็กผู้ชายคนนี่คือใครกัน?

“...จัสติน...ครับ...คุณนาวอยากไปไหนครับเดี๋ยวผมพาไป” จัสตินเด็กหนุ่มอายุน่าจะแค่สิบแปด เขาดูเด็กกว่าเธอแต่พอมายืนใกล้ๆ เธอกลายเป็นว่าเธอดูเด็กไปเลย

“คอกม้า...ไปได้มั๊ย?” น้ำฟ้าตอบกลับพร้อมรอยยิ้ม เพราะดูเหมือนว่าจัสตินน่าจะเป็นคนเดียวกับที่เธอน่าจะคุยและพุดรู้เรื่อง จัสตินพยักหน้าและก็เดินกันออกไป

“สลัด!....” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่อจัสตินพาเดินมาทางเดียวกับที่ลิเลียนพาเธอมา และเป็นทางเดียวกับที่เธอมาเมื่อวาน และกล่องสลัดของเธอก็ยังวางอยู่ที่เดิมใต้ต้นไม้ที่เมื่อวานเธอนั่ง และหลังจากนั้นเธอก็ทำอะไรไม่ได้มารู้สึกตัวอีกทีก็ในห้องนอนท่านอดัมของทุกคนที่นี่

“มีอะไรหรือครับ”

“กล่องสลัดนะคะ...แปลกมาก...” น้ำฟ้าเล่าให้จัสตินฟังถึงตอนที่เธอมานั่งตรงนี้ และหลังจากนั้นเธอก็ทำอะไรไม่ได้ จัสตินยืนฟังด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ถึงแม้เขาฟังกลับมาเมื่อเช้า แต่เรื่องที่หญิงสาวตรงหน้าเล่ากลับไม่ทำให้เขาแปลกใจ สายตาของจัสตินมองเลยไปยังสิ่งปลูกสร้างที่ผู้ที่มีศักดิ์เป็นป้าของประมุขที่นี่อาศัยอยู่

“เราไปกันต่อดีกว่าครับ...” จัสตินพยักหน้าเมื่อฟังเรื่องราวจนจบ และชวนน้ำฟ้าเดินต่อไปยังจุดหมายที่ตั้งไว้

อดัมหยุดก้าวขาที่กำลังจะเดินเข้าบ้านหลังจากลงมาจากรถ เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะที่คุ้นเคยแต่เขากลับไม่เคยได้ยินหรือได้รับมาก่อนเลย สายตามรกดหลังลืมหึ่ลืมหั้นไปจับจ้องต้นเสียงนั้น

“.....” น้ำฟ้าหยุดเสียงหัวเราะทันที เมื่อใบหน้าขาวหันมาทางหน้าบ้านและพบกับสายตาที่เธอมองหาตลอดเมื่อเช้า

“จัสติน...กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่?” อดัมเลื่อนสายตาไปถามชายหนุ่มที่เดินเคียงข้างมากับผู้หญิงของเขาด้วยเสียงที่ราบเรียบ ทั้งๆที่ตลอดชีวิตของจัสตินสำหรับอดัมแล้วเขามองจัสตินเหมือนน้องชายเขาคนหนึ่ง แต่วันนี้และเป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกตรงข้ามกับหนุ่มน้อยคนนี้

“สวัสดีครับท่านอดัม...ผมกลับมาถึงเมื่อเช้าครับ” จัสตินตอบด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบแต่แฝงไว้ด้วยความเคารพคนตรงหน้า

“อืม!...แต่น่าเสียดายนะที่ฉันกับพี่นายต้องเดินทางกันวันนี้” อดัมตอบกลับและสายตากวาดไปมองน้ำฟ้าด้วยความรู้สึกไม่พอใจเธอ เพราะทั้งๆที่เธอก็เดินมาถึงเขาแล้วเธอกลับยังยืนอยู่ข้างๆจัสติน ไม่ยอมเดินมาทางเขา

“ผมมีเรื่องจะแจ้งท่านอดัมครับ...ผมได้มหาวิทยาลัยที่นิวยอร์กครับ”

“อย่างนั้นหรอ...ดีใจด้วยนะ...ฉันกับพี่นายรู้อยู่แล้วว่านายต้องทำได้...แล้วจะเดินทางเมื่อไหร่...แล้วได้ที่อยู่หรอยัง?” อดัมถามกลับอย่างเป็นการเป็นงาน

“ได้แล้วครับ...อีกสองสามวันครับ”

“ดี...ไปได้แล้ว!” คำแรกอดัมพูดกับจัสติน แต่ประโยคถัดมานั้นนัยน์ตามรกดตวัดกลับไปมองน้ำฟ้าด้วยสายตาบ่งบอกถึงความไม่พอใจ

“เอ่อ!...คะ...ไปก่อนนะคะและขอบคุณมากสำหรับช่วงเวลาที่ดี”

“ฮะ!” อัดัมผงะเล็กน้อยโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น เมื่อประโยคด้วยน้ำเสียงหวานๆ ของน้ำฟ้ามอบให้กับจัสดิน

“บ๊ง!” น้ำฟ้าสะดุ้งตกใจกับเสียงประตูห้องที่ถูกปิดโดยเจ้าของบ้าน

“ไปไหนมา?” อัดัมถามน้ำฟ้าทันที ด้วยน้ำเสียงและอารมณ์ที่กำลังจะทำให้เขาอยากจะย้ำเตือนผู้หญิงตรงหน้าให้เธอไม่หลงลืมว่าเธอมันไม่ใช่ผู้หญิงที่จะไปหวัระต่อกระชีกกับผู้ชายคนไหนได้อีก

“คอกม้า” น้ำฟ้าตอบกลับด้วยเสียงที่ราบเรียบ เพราะจะว่าไปไม่ใช่ว่าเขาจะไม่รู้สึกถึงบรรยากาศและแววตาของผู้ชายตรงหน้า แต่เธอชินกับอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ของเขามากกว่า

“ไปเก็บของ” อัดัมเค้นเสียงออกมา หลังจากที่เขาเฝ้าอยู่มานานเมื่อคืน เสียงคำตอบของน้ำฟ้า ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเขาไม่น่าจะต้องมาขุ่นมัว เพราะจัสดินต้องรู้อยู่แล้วว่าเธอเป็นผู้หญิงของเขา แต่ที่เขาไม่พอใจให้ไปบอกใครจะมีใครเชื่อว่าเขาอีกจกจัสดินที่นาวาหวัระต่อกระชีกด้วย เพราะกับเขาเธอไม่เคยมีมันให้เขามาก่อน

“อ้อ!....” น้ำฟ้าร้องออกได้เพียงนิด เมื่อเธอกำลังจะทำอย่างที่อัดัมบอก ปากบางถูกปิดลงทันทีเมื่อเธอขยับตัวเพียงก้าวเดียว อัดัมก็กระชากเธอกลับพร้อมกับประกบปากเธอแบบไม่ทันตั้งตัว มือเล็กที่วางอยู่บนอกหนาตามแรงกระชากค่อยๆ ผ่อนคลายลง อัดัมล้วงล้าลื่นหนาเข้าสู่โพรงปากหวานโดยทันทีและอ่อนโยนเพราะไร้การต่อต้านจากร่างบาง มือหนาล้วงเข้าไปได้ลึกเพื่อครอบครองหยอกล้อกับความเต่งตึง อัดัมขยับขาเพื่อให้ง่ายไปถอยหลังตามแรงดันของเขา จนร่างบางมาถึงขอบเตียงและถูกจัดให้เธอค่อยนั่งลงบนเตียง อัดัมดึงเสื้อออกจากร่างบางโดยทันทีเผยผิวขาวกับอกเต่งตึงที่เขาปลดตะขอบราจไว้ตั้งแต่ตอนไหนนั่นน้ำฟ้าเองก็ไม่ว้าวเพราะตอนนั้นมันลวงหล่นไปอยู่บนตักเธอ

“แกร๊กๆๆๆ” เสียงกระตุ่มเสื้อของอัดัมลวงหล่นไปบนพื้นห้อง โดยที่ไม่ได้รับการใส่ใจจากผู้กระทำ เพราะอัดัมไม่เสียเวลาในการปลดกระตุ่มออก

ที่ละเม็ดเขากระซางเสือขีดแขนยาวสีเข้มของตัวเองเพียงครั้งเดียวเขาก็เปลี่ยนเปล่าโสร่งกายกายาที่สวຍงามต่อหน้าเธอ และก่อนที่เขาจะล้มตัวลงทาบทับร่างบางเขาก็ปลดตะขอกางเกงตัวเองและเพียงแหวกตรงขีบกางเกง น้ำฟ้ามองตามสิ่งที่เธอเห็นภายใต้อาภรณ์สีขาวมันดูมันแสดงตัวตนออกมา และเธอเข้าใจมันทันทีว่าเธอต้องสนองรับผิดชอบและชอบพร้อมปฏิบัติให้กับเจ้าสิ่งนั้นก่อนการเดินทางเป็นที่แน่นอน

“อ้า....” น้ำฟ้าครางออกมาเมื่อปากหยักของอดัมที่ปลดปล่อยริมฝีปากเธอหลังจากที่เขาตีมัดกับมันอยู่เป็นนานสองนาน เขาก็เลื่อนเข้าดูครึ่งยอดเกสรสีชมพูที่เป็นไทรชูขึ้นเชื้อเชิญเขาตั้งแต่ที่เขาใช้มือหนาเขาบีบขยี้มันแทบจะแตกคามือเขาอยู่แล้ว อดัมโลมเลียคั้นขวัญให้กับยอดเกสรนั้นไม่ให้น้อยหน้ากันทั้งสองข้าง ร่างเล็กได้แต่บิดเร่ากระสับกระส่ายสะโพกเปลือยเปล่าของทั้งสองคนเสียดสีดูไถอย่างชัดเจนนํ้าฟ้ายิ่งนัก เพราะทันทีที่เขาทาบทับเธอปากเขาก็ประกบปากเธอทันทีและมือเขาก็เข้าจัดการกับกางเกงของเธอจนมันหลุดออกจากร่างเธอไปอย่างรวดเร็วและต่อจากนั้นก็เป็นอย่างที่เขาไปลากมือเธอมาจัดการกับกางเกงเขาที่เขาปลดตะขอกับขีบบ้านวยความสะดวกให้กับเธอบ้างแล้ว แต่นั่นก็ผ่านมานานมากแล้วในความรู้สึกของเธอ เพราะเขาไม่ยอมย้ายแท่งร้อนที่มันถูกไปมาบริเวณหน้าขาเธอและตามส่วนต่างๆของเรือนร่างเธอจนเธอรู้สึกเร้าร้อนไปทั่วร่างกาย ต้องการให้เขาเข้ามาเต็มเต็ม แต่เขาก็ไม่ยอมทำมันสักที

“พี่บลู...” น้ำฟ้าร้องครางร้องเรียกเขา เมื่อเธออดทนต่อไปไม่ไหวแล้ว รอยยิ้มมุมปากของอดัมเกิดขึ้นทันทีเพราะทุกอย่างที่มันเป็นอยู่ เขาตั้งใจเพราะนี่เป็นการลงโทษเล็กๆน้อยๆ ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่ต้องการแต่คนอย่างเขา ความอดทนและเข้าใจในเรื่องนี้เหนือชั้นกว่าเธอ

“ครับ...” อดัมตอบรับโดยที่ริมฝีปากยังคงคลอเคลียอยู่กับยอดเกสรของความเต่งตึงนั้นไม่มีที่ท่าจะเคลื่อนย้ายไปไหนนอกจากจะสลับไปมา

“นาวา...ต้องการฟีบลู...เดี๋ยวนี้!” น้ำฟ้าพูดพร้อมกับแยกขาของตัวเองเปิดทางให้กับเขาโดยที่ไม่สนใจว่าเขาจะมองเธอเป็นผู้หญิงร่าเริงสาวทเลยแม้แต่น้อย เพราะถึงแม้เธอจะรู้ดีเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่ความรู้สึกที่อดัมสร้างให้กับเธอมันแทบจะทะลักออกมา และเธอคงอารมณ์นี้ไม่ค่อยที่แน่นอนถ้ามันไม่ได้รับการตอบสนองจากเขา

“แต่เราต้องออกเดินทางกันแล้ว” อดัมขยับขึ้นมาพูดสายตาทิ้งสองจับจ้องประสานกัน รอยยิ้มผุดขึ้นเล็กน้อยทันทีบนใบหน้าหล่อเหลานั้น เมื่อสิ้นเสียงคำตอบเขา เพราะหญิงสาวมองเขาเหมือนกำลังจะร้องไห้

“แต่...นาวา...” มือข้างหนึ่งของอดัมเปลี่ยนผมที่ขึ้นมาปกหน้าหวานนั้น อย่างอ่อนโยนและปลอบขวัญเมื่อเขาหยุดทุกอย่างและเธอกำลังจะร้องไห้กับการหยุดทุกอย่างของเขา

อดัมเลิกควมองพร้อมรอยยิ้มเล็กๆ เพราะดวงตาน้ำตาลเข้มมีหยดน้ำที่มากล่อเคล้าและไหลออกมาอย่างน่าสงสาร “พีเห็น้อยมาก...และไหนต้องเดินทางกันต่อ...พีทำให้นาวาไม่ไหวหรอก” อดัมตอบกลับพร้อมกับมือที่เปลี่ยนขีดธารน้ำที่ไหลออกมาอย่างน่าสงสาร

“นาวา...นาวา...ทำอะไรก็ได้ค่ะ” น้ำฟ้าตอบกลับอย่างเอียงอาย แต่เธอต้องการเขาจริงๆ ร่างกายเธอมันบอกอย่างนั้น

“ทำเป็นเธอ...” อดัมยังใจเย็นถามกลับ ทั้งๆที่ตัวเองก็ต้องการเธอจนปวดร้าวไปทั่วท่อนแกนกาย และยิ่งเธอเสนอจะทำหน้าที่นี้เองกลับกระตุ้นความต้องการของเขามากขึ้น

“ฟีบลู...เคย...” น้ำฟ้าหลบตาเพราะเธอยังจำประสบการณ์ที่เธอทำให้เธอเป็นผู้คุมเกมรักครั้งหนึ่ง

“ก็ได้ครับ...แต่ต้องเร็วๆ...นะ...เพราะเราสองคนสายแล้ว” อดัมพูดพร้อมขยับตัวลงไปในนอนหงายและร่างบางก็ขยับตามมา น้ำฟ้าค่อยๆ ขึ้นคร่อมอดัมและขยับลงไปตรงตำแหน่งที่ให้จุดประสานตรงกันและค่อยขยับสะโพกขึ้น

“เอ่อ....พี่บลู...ชะ...ช่วยนาวา...หน่อยคะ” น้ำฟ้าร้องขออย่างเอียงอายอีกครั้งเมื่ออดมนอนนิ่งๆ มือข้างหนึ่งหนุนศีรษะตัวเองอย่างใจเย็นไม่เดือดร้อนอะไรเลย อดัมยิ้มมากขึ้นจากที่ใบหน้าเขาเปื้อนรอยยิ้มพิมพ์ใจอยู่ตลอดเวลา มือข้างหนึ่งที่ยังวางอยู่ก็เข้าจับที่แก้มร่อนของตัวเองให้มันคงมากขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับร่างเล็กที่ค่อยลดระดับสะพานของตัวเองลงมาทีละนิด

“เรา...มีเวลา...ไม่มาก...ซีดดดดด” อดัมปล่อยประโยคที่ให้ร่างบางเร่งการเคลื่อนกายเร็วขึ้น และเมื่อเธอกลั้นใจลงมาครอบครองเขาจนสุดทาง อดัมร้องครางออกมาจากความเสียวซ่าที่พุ่งพรวดจนเขาแทบจะปลดปล่อย และแน่นอนความเจ็บเกิดขึ้นกับน้ำฟ้าทันทีเพราะเธอคับแคบยิ่งนัก

“ช...ชยับ....” อดัมปล่อยประโยคต่อไปทันที เพราะตอนนี้เขาเองก็แทบคลั่งเพราะการบีบและรัดของเธอ

“อ้าาาาๆๆ...อ่า...อ่า....” เสียงครางที่แยกไม่ออกว่าเป็นของใครดังต่อเนื่องกันเมื่อสะพานเล็กขยับตามเสียงนั้น สองมือใหญ่ย้ายมากอบกุมที่สะพานเล็กและเคลื่อนไปตามแรงขยับของร่างบาง และเป็นไปไม่ได้เลยที่สะพานหนาจะไม่ขยับสวนทางกับสะพานเล็ก เพราะเมื่อจังหวะของสะพานขยับลงมาสะพานหนาก็ขยับสวนขึ้นไปเช่นกัน ความเสียวซ่าเพิ่มเติกรื้อให้กับสองร่างที่ยังคงขับเคลื่อนกันอย่างต่อเนื่อง นอกจากเสียงครางที่ดังมาอย่างไม่ขาดสายพร้อมกับเสียงของจุดปะทะที่เข้าโศตประสาทของอดัมอยู่ตลอดเวลา

“เร็วๆ...ที่รัก...ใกล้แล้ว.../...กรี๊ดดดดดด” เสียงร้องของนาวาดังต่อทันที พร้อมกับเสียงครางทุ้มต่ำของอดัมที่ตามมาติดๆและร่างทั้งเกร็งกระตุกและความอู๋นวบในช่องท้องของนาวาก็เป็นการตอกย้ำว่าเธอได้กลายร่างเป็นสาวร่าเริงไปแล้วย่างที่อดัมต้องการ

“เก่งมาก...” อดัมกล่าวชมหญิงสาวที่ตอนนี้ทำเพียงแค่อบหายใจโดยที่ยังไม่ขยับร่างกายไปไหนสองมือค้ำกดทับอยู่บนหน้าท้องแกร่งที่เป็นลอนอย่างสวยงาม

อดัมเดินลงมาโดยที่มีร่างบางอยู่ในอ้อมแขนไม่ได้สติ เพราะเมื่อเสร็จกิจกรรมตอบสนองความต้องการของน้ำฟ้า เธอก็แทบจะไม่มีเรี่ยวแรงเหลือ จัสตินเลิกคิ้วมองภาพนั้นแต่ก็ไม่แสดงความรู้สึกอะไร และก้มศีรษะเล็กน้อยเหมือนกับคนอื่นๆ เมื่ออดัมเดินผ่าน เจอาร์เปิดประตูรถและปิดลง เมื่ออดัมเข้าไปในรถพร้อมกับร่างบางที่ยังคงไม่ได้สติ เจอาร์รับกระเป๋าสตางค์ของน้ำฟ้ามาจากจางาที่ถือตามลงมา จัสตินมองตามรถที่ค่อยเคลื่อนออกไป จุดหมายคือนิวเจอร์ซีย์ เขามีภาระหน้าที่สองอย่างคือเขาจะเข้าไปดูสินค้าที่กำลังจะมาถึงอีกไม่กี่ชั่วโมง และพรุ่งนี้เช้าเขามีงานถ่ายแบบเสื้อผ้าแบรนด์ของมิคิหญิงสาวลูกครึ่งอเมริกัน-ญี่ปุ่นที่เป็นบุตรสาวของสมาชิกแก๊งภายใต้อำนาจเขา และเธอก็เป็นผู้หญิงคนแรกและคนเดียวที่หักอกเขาเมื่อห้าปีก่อน เพียงแค่เธอหลงรักพี่ชายเขา เพียงแค่ได้เจอกับพี่ชายเขาครั้งแรกแต่เธอก็หักอกโดยที่เธอยังไม่ได้เริ่มมันเลยด้วยซ้ำ

“ขอโทษนะอดัม...มิคิ...คงไม่สามารถตอบรับไมตรีของอดัมได้...”

มิคิตอนอายุสิบเก้าบอกกับอดัมที่อายุเท่ากัน

“ทำไม...” อดัมถามกลับด้วยความรู้สึกที่ผิดหวังตามวัย

“เพราะว่ามิคิ...หลงรักคุณอลันตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ” อดัมยิ้มมุมปากให้กับมิคิหญิงสาวตรงหน้าเมื่อได้ยินเหตุผลและคำตอบของเธอ เพราะอดัมรู้โดยทันทีว่ามิคิจะต้องรู้สึกอย่างเดียวกับที่เขารู้สึกตอนนี้

อดัมยิ้มออกมาเมื่อย้อนคิดถึงเหตุการณ์วันนั้น และรื้อดวงแขนที่ประคองกอดร่างบางที่ยังคงหลับสนิท เพราะตั้งแต่วันนั้นอดัมก็ไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนที่คู่ควรกับความรู้สึกของเขา มิคิไม่ได้ทำให้เขาคิดว่าผู้หญิงดูแย่ในสายตาเขา เพราะเขากับมิกิรู้จักกันมาตั้งแต่พวกเขาอายุสิบห้า สืบเนื่องจากมิคิเป็นบุตรสาวของสมาชิกแก๊งเธอจึงรู้ว่าเขาเป็นใครทำให้ทั้งสองสนิทกัน แต่สำหรับมิคิเขาคือเพื่อนมาตลอดก็เท่านั้น และตอนนี้มิคิเป็นดีไซด์เนอร์ที่อายุน้อยที่กำลังถูกจับตามองคนหนึ่งของวงการ ได้ติดต่อเขาให้ไปเป็นนาย

แบบให้กับเสื้อผ้าแบรนด์ของเธอ เพื่อนเก่าติดต่อมามีเธอที่เธอจะปฏิเสธ และเธอก็คือคนที่รู้ว่าตัวจริงเขาคือท่านอดัมผู้นำของมาเฟียแห่งฟิลาเดลเฟีย

“นายถึงแล้วครับ” เจอาร์เอ่ยออกมาเมื่อมาถึงที่หมาย

“ติดต่อ อเล็กเซียร์ จูเนียร์” อดัมพูดกลับอย่างแผ่วเบา เจอาร์ตอบรับ และหยิบเครื่องมือสื่อสารออกมาติดต่ออิวานอฟมือขวาของหุ่นส่วนชาวรัสเซียของเจ้านายโดยทันที

“ท่านอเล็กซ์มาถึงแล้วครับ” อดัมพยักหน้าและขยับร่างบางและจัดท่าให้เธอนอนลงบนเบาะนั่งด้านหลังอย่างอ่อนนุ่มก่อนที่จะลงจากรถไปพร้อมกับอดัม

“เผารถไว้อย่าให้ใครเข้าใกล้เด็ดขาด” อดัมหันไปสั่งลูกน้องที่วิ่งมารถเขามาจอด แต่ยังไม่ดับเครื่องยนต์ ก่อนจะเดินไปตามทิศทางที่นัดหุ่นส่วนไว้พร้อมกับเจอาร์ที่เดินตามมาเช่นกัน

“เฮ้!...ไอ้เพื่อนยาก...ดีใจที่ได้เจอแกว่ะ” อเล็กเซียร์ จูเนียร์ทักทาย อดัมพร้อมโอบกอดกันด้วยความดีใจ เพราะทั้งสองนอกจากจะเป็นหุ่นส่วนธุรกิจตั้งแต่รุ่นพ่อแล้วยังเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันมา

“เออ...เหมือนกัน” อดัมยิ้มให้กับอเล็กเซียร์ ในแบบของเขา “และขอบใจมากที่อุตสาหะเดินทางนำของมาให้ด้วยตัวเอง”

“ไม่เป็นไร...พอดีฉันก็อยากมาเปลี่ยนบรรยากาศด้วย” อเล็กเซียร์พูดพร้อมสื่อความหมายทางสายตา อดัมยิ้มรับอย่างเข้าใจ เพราะเพื่อนเขาคอนี้ไม่ต่างไปจากเขาที่เป็นทายาทมาเฟียเหมือนกัน และความหมายที่อยากเปลี่ยนบรรยากาศก็คงไม่พ้นเรื่องบนเตียง เพราะทั้งเขาและอเล็กเซียร์ ก็ยังไม่มีผู้หญิงคนไหนที่เข้ามายึดพื้นที่ในหัวใจ แต่ตอนนี้เขาเองก็ชักไม่แน่ใจตัวเองในเรื่องนี้ เพราะเขากำลังรู้สึกอยากจะจบการพูดคุยกับเพื่อนรักคนนี้และกลับไปที่รถเร็วๆ

“แต่ฉันก็ยืนยันเรื่องส่วนตัว...แค่ตัดในส่วนของฉันออกไป...ส่วนของแกก็เท่าเดิมว่ะ” อเล็กเซียร์ได้แต่ส่ายหัวกับความตื้อด้านของหุ่นส่วนตรงหน้า

เพราะสินค้าครั้งนี้ก็คือเสื้อผ้าที่ทางอดัมสั่งมาจากรัสเซีย และแน่นอนตัวอดัมเองก็เป็นหุ้นส่วนของธุรกิจนี้ด้วยกับเขา แต่สินค้าลึกลับนี้เขาไม่ได้สั่งมาเพื่อคนของเขาแต่สั่งมาเพื่อคนของพี่ชายและพ่อของเขา เพราะเสื้อผ้ารุ่นพิเศษนี้มีราคาสูงและแน่นอนประสิทธิภาพของมันก็สูงเหมาะสมกับราคา ซึ่งอดัมและคนของเขาได้ผ่านการทดลองใช้มาแล้วและเมื่อมันมีประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจเขาจึงจัดให้กับครอบครัวเขาและทีมการ์ดทุกคนด้วยเงินมหาศาล

“ตามใจแควีะ...จัน! เราไปดื่มกันหน่อยนานๆ เพื่อนจะได้เจอกันสักที” อเล็กเซียร์พูดชวนเมื่อทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อย เพราะเรื่องการขนส่งไปทางอังกฤษสำหรับพี่ชายเพื่อนเขาขอเป็นคนจัดการเอง

“ขอโทษะ!...คีนนี่ฉันไม่สะดวก...เอาไว้พรุ่งนี้ดีกว่า”

“ได้!...พรุ่งนี้เจอกัน...เพราะฉันยังอยู่ที่นี้อีกสองสามวัน...จนกว่าจะส่งสินค้าไปตามสาขาต่างๆของคุณอาเอียนเรียบร้อยแล้ว” คุณอาเอียนที่อเล็กเซียร์กล่าวถึงก็คือ ปีเตอร์พ่อของอดัมนั่นเอง

“อืม....” น้ำฟ้าที่เริ่มรู้สึกตัว นั้นอาจเป็นเพราะเธอนอนอยู่เบาะหลังในรถเพียงคนเดียวเป็นเวลาหลายนาที่และเนื่องจากไม่มีไออุ่นของคนเอาแต่ใจ ทำให้ความเย็นภายในรถกำลังทำให้เธอไม่สบายตัว น้ำฟ้ามองออกไปนอกรถเมื่อรู้สึกตัวตัวเองอยู่เพียงลำพัง

“ขอโทษครับ...ผมว่าคุณกลับเข้าไปอยู่ในรถดีกว่าครับ” การ์ดที่อดัมสั่งให้เฝ้าอยู่ที่รถ เหยียบกับน้ำฟ้าที่เปิดประตูและกำลังออกมาจากรถ

“เอ่อ!...แต่ฉันเมื่อย...ขอออกมาสักแป๊บนะคะ” น้ำฟ้าไม่มีอาการตกใจกับผู้ชายแปลกหน้าเพราะคงเป็นคนของอดัม เธอก็ไม่ได้เฝ้ารอว่าจะดูไม่ออกว่าอดัมน่าจะเป็นกลุ่มแก๊งแบบมาเฟีย แต่ที่เธอยังไม่รู้ก็คือว่าเขามีระดับตำแหน่งสูงมากแค่ไหนก็เท่านั้น เพราะอันนี้เธอคิดตามที่เคยดูในหนัง แต่ก็เพิ่งเคยสัมผัสในชีวิตจริงก็ครั้งนี้แหละ

น้ำฟ้าที่กำลังยืนรับลมพร้อมบิद्र่างกายเล็กน้อย เพราะเธอหลับมาตลอดตั้งแต่เหตุการณ์เมื่อตอนบ่าย เพราะหลังจากที่เธอโดนอดัมหลอกล่อโดนกินทั้งตัวเธอก็หมดเรี่ยวแรง เพราะทันทีที่เธอแต่งตัวเสร็จและอดัมก็บอกให้เธอรอเขาแล้วค่อยลงไปพร้อมกันเธอก็ตื่นผลอหลับไป แต่ใช้ว่าเธอจะไม่รู้สึกตัวเพียงแต่ความเหนื่อยชะง่างกายเธอก็เท่านั้น และตอนนี้ฟ้าก็รู้สึกดีขึ้นเยอะหลังจากที่ได้พักผ่อนมาหลายชั่วโมง

น้ำฟ้าหันไปทางที่กลุ่มคนกำลังเดินมาทางนี้ และหนึ่งในนั้นก็คือคนที่อยู่ในความคิดเธอ อดัมเดินเคียงคู่มากับผู้ชายอีกคนที่บุคลิกดูยโสไม่ต่างไปกับเขาเลย และด้านข้างเยื้องไปด้านหลังเล็กน้อยฝั่งอดัมก็คือเจอาร์ สองคนนี้เท่านั้นที่น้ำฟ้ารู้จัก และอีกหลายๆคนที่เหลือก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธอ และจู่ๆเสียงพูดคุยก็น่าสนใจ เมื่อผู้ชายที่เดินเคียงข้างอดัมหันมาทางเธอ และได้สบตากับเธอที่มองอยู่ก่อนอย่างใคร่รู้ อดัมมองตามสายตาเพื่อนที่ยังคงจ้องสิ่งใหม่ ‘นาวา’

“ตื่นนานหรือยัง?” อดัมเดินแยกกับเพื่อนมาทางน้ำฟ้า และยืนขวางกั้นสายตาของเพื่อนอย่างจงใจและเนียนๆ พร้อมแขนโอบกอดน้ำฟ้าอย่างอ่อนโยน

“เอ่อ!....สัก...แป๊บคะ” น้ำฟ้าหันมาตอบชายตรงหน้า ด้วยสีหน้าที่เขินบวกความงงๆ และแปลกใจกับท่าทางของอดัม

“มารู้จักกับเพื่อนพี่สิ” อดัมย้ายมือข้างหนึ่งไปกอบกุ่มแก้มใส พร้อมขยับตัวที่บังหญิงสาวให้ประจักษ์กับสายตาเพื่อนที่มองอยู่ไม่ห่าง และลดมือลงแต่ยังคงโอบเอวหญิงสาวไว้อย่างหวงแหน

“คะ?” น้ำฟ้ามองอดัม และสลับกลับไปมองคนที่เดินเคียงคู่กับอดัมก่อนหน้านี้ ที่ยืนอยู่ตรงหน้าไม่ห่างมาก

“อเล็กเซียร์ จูเนียร์ เพื่อนพี่...และนี่นาวา ผู้หญิงของฉัน” อเล็กเซียร์เลิควมมองอย่างแปลกใจ เมื่อเพื่อนเขาแนะนำเขากับหญิงสาวตรงหน้าและแนะนำหญิงสาวตรงหน้ากับเขา เพราะนี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่รู้จักกับเพื่อนที่

เชื่อว่าอดัมมาปีสิบปีที่อดัมแนะนำผู้หญิงให้เขา รู้จักเป็นครั้งแรก เพราะโดยปกติแล้วเพื่อนลูกครึ่งไทย-อเมริกันคนนี้ไม่เคยให้ความสำคัญกับผู้หญิงคนไหน และยังแปลกคือเธอคนนี้เป็นผู้หญิงไทย เพราะอดัมไม่เคยยุ่งกับผู้หญิงไทยมาก่อน

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” อเล็กเซียพูดอย่างอ่อนโยน พร้อมรับไหว้หญิงสาวตรงหน้าที่เธอยกมือไหว้

“ขอบใจอีกครั้งอเล็กเซีย...พรุ่งนี้เจอกัน...ฉันขอตัวก่อน” อดัมพูดแทรกสกดสายตาของอเล็กเซียที่มองนาฬิกาของเขาตลอด และเขาก็รู้สึกไม่ชอบใจสักเท่าไร น้ำฟ้ากล่าวลาและยกมือไหว้อเล็กเซียอีกครั้ง ก่อนที่จะโดนอดัมผลักกึ่งเร่งให้เธอเข้าไปในรถที่เจอาร์เดินมาเปิดประตูรออย่างเข้าใจ

“หวลละซี...ไ้อเพื่อนรัก” อเล็กเซียพิมพ์เบาๆ กับตัวเองพร้อมรอยยิ้ม

อดัมที่กลับเข้ามาในรถและเจอาร์เคลื่อนรถออกไปได้สักระยะโดยที่ผู้หญิงสาวนั่งอยู่ข้างๆ ที่ตัวเธอแทบจะหลอมรวมเป็นร่างเดียวกับเขาอยู่แล้ว เพราะจนถึงตอนนี้อดัมก็ยังไม่ยอมคลายอ้อมแขนที่ยังคงโอบรัดเธอ แต่สายตาของเขากลับไม่ได้มองร่างบางที่ศีรษะถูกซุกอย่างจำอมที่หน้าอกแกร่งที่ขยับขึ้นลงตามลมหายใจ และนั่นน่าจะเป็นสิ่งเดียวที่ขยับอยู่ให้รู้ว่าเขายังมีชีวิต เพราะอดัมนั่งนิ่งจนคิดว่าเขาไม่ใช่มนุษย์เสียแล้ว น้ำฟ้าได้แต่เหลือกตาขึ้นไปมองใบหน้าที่สายตามองไปข้างหน้าอย่างแน่วแน่และมั่นคง คิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อยบ่งบอกว่าผู้ชายตรงหน้ากำลังครุ่นคิดเรื่องอะไรสักอย่าง และด้วยที่คิ้วขมวดเข้าหากันถึงแม้จะเล็กน้อยแต่ก็เดาได้ไม่ยากว่าเรื่องที่เขากำลังคิดอยู่นั้นกำลังทำให้เขาหาทางออกให้กับมันไม่ได้

“ถึงแล้วครับ” เสียงของเจอาร์เรียกสายตาของอดัมที่นั่งนิ่งมาตลอดทาง หันไปมองเจอาร์ที่หันหลังมาจากเบาะหน้าหลังพวงมาลัยและพยักหน้ารับรู้

น้ำฟ้าออกจากรถประตูอีกฝั่งที่ตัวเองนั่ง เมื่ออดัมคลายอ้อมแขนที่กอดรัดเธอมาตลอดการเดินทาง รถมาจอดที่บ้านริมหาดนิวเจอร์ซีย์ที่ขนาดของมันก็เท่ากับบ้านบริเวณโดยรอบ อดัมเดินมาจูงมือน้ำฟ้าและพาเดินเข้า

ประตูบ้านที่เจอาร์เปิดเรียบร้อยแล้ว น้ำฟ้ามองภายในซึ่งบริเวณชั้นหนึ่ง กำแพงส่วนใหญ่จะเป็นกระจกสามารถมองวิวริมหาดได้รอบตัวบ้าน และน้ำฟ้าคิดว่ามันต้องสวยมากแน่ๆ ขนาดกลางคืนยังสวยขนาดนี้ แต่น้ำฟ้าก็มองได้ไม่นาน ผ้าม่านก็เคลื่อนตัวโดยอัตโนมัติเมื่อเจอาร์กดปุ่มบางอย่างทีรีโมทก็เข้ามาดับบังสายตาของเธอจากวิวที่สวยงาม

“หิวแล้ว...” อัดัมพูดสั้นๆ และกึ่งลากกึ่งจูงน้ำฟ้าไปยังโต๊ะที่มีอาหารจัดไว้พอสมควรสำหรับสามที่ อัดัมปล่อยมือจากน้ำฟ้าและไปนั่งหัวโต๊ะและมองตาเธอให้เธอนั่งลงด้านซ้ายของเขา และเจอาร์ก็เดินมานั่งด้านขวาของอัดัมหลังจากปิดบ้านเรียบร้อย และทั้งสามก็ลงมือกินกันอย่างเงียบๆ

น้ำฟ้าขณะที่นั่งกินอย่างเงียบๆ คอยแอบชำเลืองมองคนที่นั่งหัวโต๊ะที่กินโดยไม่พูดไม่จา อัดัมไม่ใช่ว่าเขาจะไม่รู้สึกหาหญิงสาวข้างๆ คอยชำเลืองมองแต่เขาเลือกที่จะนั่งมากกว่า ทางด้านเจอาร์ก็มองสองคนข้างหน้าพร้อมรอยยิ้มที่มุมปากอย่างเข้าใจทั้งคนที่เป็นเจ้านายที่กำลังสับสนกับตัวเองในความรู้สึกที่มีให้กับเธอคนที่นั่งข้างๆ ส่วนหญิงสาวถ้าให้เขาเดาเธอกำลังสงสัยว่าอาหารพวกนี้มาได้ยังไงกัน แต่ถ้าเธอรู้ว่าผู้ชายที่เธอคอยชำเลืองมองอยู่แท้จริงแล้วเขาเป็นหัวหน้ามาเฟียที่น้อยคนจะรู้จักตัวจริง บางคนรู้เพียงกิตติศักดิ์กับชื่อนั้นแต่นำตาคนคนนี้นั้นน้อยคนนักที่จะรู้ ถ้าไม่ใช่ระดับแนวหน้าของวงการมาเฟีย

“นอนได้แล้ว... พรุ่งนี้มางานต่อ” อัดัมที่ออกมาจากห้องน้ำหลังจากมื้อเย็นที่กลายเป็นมื้อค่ำเรียบร้อย เขาก็พาน้ำฟ้าขึ้นมานอนชั้นสองของบ้านริมหาด และเขาให้เธอเข้าไปจัดการกับตัวเองในห้องน้ำก่อน แต่หลังจากที่เขาออกมากลับเห็นหญิงสาวนอนกะพริบตาไม่ยอมหลับไปสักที

“งาน?” น้ำฟ้าหันไปถาม

“พรุ่งนี้มีถ่ายแบบที่นี่” น้ำฟ้าพยักหน้าเข้าใจ แต่เธอก็ยังไม่ลงมือซักก็เธอนอนหลับมาตลอดบ่ายและตลอดทางจนมาถึงที่นี่

“อืม!...” น้ำฟ้าร้องในคอเล็กน้อย เมื่ออดัมขึ้นมานบนเตียงขนาดใหญ่ของห้องนอนและเข้ามาสวมกอดเธอวางศีรษะของเขาคู่ขึ้นนิดหน่อยจากการฟังสระผมบนไหล่เธอและซุกใบหน้าที่ซอกคอในท่านอนคว่ำ และแขนใหญ่ก็คร่อมพาดบนตัวเธอ และในเวลาอันรวดเร็วการหายใจของคนเหนือร่างเธอก็สม่ำเสมอเหมือนเขาหลับไปแล้วนั่นเอง น้ำฟ้าได้แต่นอนนิ่งๆ ไม่ขยับร่างกายเกรงจะรบกวนคนหลับ เพราะการกระทำของเขาแบบนี้ทำให้น้ำฟ้ารู้สึกอบอุ่นในหัวใจ แต่มันจะอยู่ได้นานแค่ไหนเนี่ยะสิไม่มีใครตอบได้ เพราะคนนี้จะทะเลาะกับเธอแทบจะหลงระเหิดไปกับความรู้สึกนั้น แต่ถ้าเขาโกรธขึ้นมาอยู่กับพายุบูแคมที่สามารถทำให้ทุกอย่างที่เขาไม่พอใจราบเป็นนาศกลอง และเธอเองก็เจอกับตัวเองมาหลายต่อหลายครั้งในเพียงเวลาอันสั้นที่เธออยู่และติดตามเขาแล้วแต่เขาจะพาไป “เป็นคนแบบไหนกันนะ” น้ำฟ้าคิดในใจ เพราะอารมณ์เขานั้นเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในเสี้ยววินาที

“ถ้ายังไม่ยอมหลับ... พี่อาจเปลี่ยนใจแล้วเราสองคน... มาทำอะไรกัน... แบบตอนบ่ายอีกสักกรอบหรือสองรอบ” น้ำฟ้าอ้าปากค้างอย่างเข้าใจทันที ใบหน้า หู ของเธอคงแดงเห็นอย่างชัดเจนหากห้องนี้เปิดไฟ เพราะเธอรู้สึกถึงความรู้สึกอบอุ่นทุกอย่างอดุสัดส่วนของร่างกายทันที

“อืม!” อดัมขยับร่างกายขึ้นคร่อมร่างบางที่หลับตาลงทันทีที่เขาขยับตัว อดัมยิ้มมุมปากซำกับท่าทางของเธอ เพราะถึงแม้ก่อนหน้านี้เธอไม่ได้ขยับตัวก็จริง แต่การหายใจของเธอนั้นสิ่งที่ปลุกเขา เพราะเธอเอาแต่ถอนใจครึ่งแล้วครึ่งเล่าเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา อดัมเคลื่อนไหวตัวลงไปในนอนหงายข้างๆ เธอ ถึงแม้จะไม่ได้โอบกอดเธอแต่ก็เบียดกายนอนแนบชิดเธอ เพราะช่วงเช้าของวันนี้ที่เขาต้องออกจากบ้านแต่เช้าที่ฟิลาเดลเฟีย เพราะเขาต้องเข้าไปจัดการกับปัญหาของแก๊งที่ตอนนี้เกิดการขัดแย้งกันในเรื่องของธุรกิจ เพราะทุกอย่างที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสีด้ามาเป็นสีเทานั้นมันก็ไม่ง่ายเลย เพราะตลอดหลายปีที่ผ่านมารายได้ของคนในแก๊งลดลงมาก มันก็แค่และการทำอาชีพสุจริตรายได้มันจะดีเท่ากับการทำอาชีพทุจริตได้อย่างไรกัน แต่

เขาก็อนุญาตให้มีการทำธุรกิจเกี่ยวกับสถานเริงรมย์และเรื่องอย่างว่า แต่นั่นต้องไม่ใช่เกิดจากการบังคับ ต้องเป็นที่ยินยอมของลูกค้ากลุ่มนี้ทั้งหญิงและชาย และแน่นอนการแข่งขันต้องเกิดขึ้นของเหล่าสมาชิกที่อยู่ในเขตพื้นที่ใกล้เคียงกัน และไหนจะมีการซื้อตัวดาวเด่นของแต่ละที่จนเกิดความวุ่นวาย และเขาเองไม่อยากให้สมาชิกต้องมาทะเลาะกันเอง จนเกิดการแตกแยกเขาจึงต้องไปเคลียร์ปัญหานี้ด้วยตัวเอง ถ้าถามว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อยมั๊ย? ให้ตอบก็ใช่! แต่เขาไม่อยากปล่อยเรื่องเล็กน้อยนี้ให้มันลุกลามจนใหญ่โต จึงต้องจัดการปัญหาเล็กให้จบก่อนที่จะเกิดเป็นปัญหาใหญ่

แต่เรื่องของแก๊งก็ยังไม่น่าเป็นกังวล เท่ากับกลุ่มคนที่เขาไม่รู้ว่าเป็นใครและต้องการอะไรที่คอยติดตามเขา เพราะตอนนี้คนของเขา ยังไม่ได้เบาะแสทั้งๆที่มีรูปจากกล้องวงจรปิดที่อุทยานประวัติศาสตร์แห่งชาติ อินดิเพนเดนซ์ และยิ่งหาเบาะแสได้ยาก ทำให้อดัมต้องระวังตัวมากขึ้นเพราะกลุ่มนี้ต้องไม่ธรรมดา ถึงสามารถปกปิดตัวตนของตัวเองได้เป็นอย่างดี แต่ถ้าคนเหล่านั้นคิดว่าเขาเป็นหมูให้เคี้ยวได้ง่ายๆก็ไม่น่ากลัว แต่ดูแล้วยกลุ่มคนเหล่านั้นดูการทำงานมีแบบแผนไม่มุ่มบามหรือวู่วาม แต่คนอย่างเขาก็ต้องรู้ให้ได้ เพราะถ้าคนของเขาหาเบาะแสไม่ได้เขาต้องพึ่งคนของพ่อในหน่วยงานราชการอย่างเอฟบีไอ

น้ำฟ้ายืนมองกลุ่มคนของกองถ่ายแบบที่มาเตรียมงานก่อนที่พวกเธอจะมาถึง และสถานที่ถ่ายวันนี้ก็อยู่ที่ริมหาดของนิวเจอร์ซีย์แต่อยู่คนละฝากกับบ้านที่พวกเธอนอนเมื่อคืนนี้

“ฮะ!...” น้ำฟ้าละลายตาจากกลุ่มที่มุงงานมากมายและก็เห็นผู้ชายที่นอนขำกายเธอตลอดเมื่อคืน เขากำลังยืนคุยกับผู้หญิงร่างบางที่ดูโดดเด่นมากกว่าจะเป็นแค่ที่มุงงาน ผมยาวสีดำที่ถูกรวบตึงไว้ด้านหลังยาวสลวยงดงามกับการแต่งตัวที่เป็นเสื้อและกางเกงขายาวสีดำทั้งชุดนั้นยิ่งทำให้เธอดูทะมัดทะแมงมีความมั่นใจในตัวเองสูง ถึงแม้เธอจะมีผิวขาวแบบชาวตะวันตก แต่จากเสียงด้านข้างที่น้ำฟ้าเห็นเธอนั้น เธอกลับมีรูปหน้าค่อนข้างทางเอเชีย น้ำฟ้าขมวดคิ้วเข้าหากันทันทีเมื่อหญิงสาวตรงหน้าเอื้อมมือไปลูบแผลต้นแขนของอดัมที่ถูกแกะผ้าพันแผลออก และเปลี่ยนมาแปะพลาสติกเอยาฮีเนื้อแทน และปฏิกิริยาตอบกลับของอดัมก็ไม่มีที่ท่าจะแปลกใจกับท่าทางแบบนั้นของหญิงสาวตรงหน้าเขาเลย และสายตาที่ทั้งสองจ้องมองกันเหมือนกับว่าเขาทั้งสองคนรู้จักกันมานาน

น้ำฟ้ารู้สึกแปลกๆ อย่างไม่เข้าใจว่าทำไมเธอไม่พอใจกับสิ่งที่เธอได้เห็นอยู่ตอนนี้ และความรู้สึกที่ล้อมรอบตัวเธอตอนนี้มันไม่มีอะไรน่าอภิรมณ์เลยมันแตกต่างกับก่อนหน้านี้อย่างชัดเจน น้ำฟ้าตัดสินใจหันหลังให้กับภาพของชายหญิงที่ทำให้เธอรู้สึกแย่อย่างบอกไม่ถูก และค่อยๆ เดินออกจากบริเวณนั้น เพราะวันนี้เธอไม่มีหน้าที่อะไรเลย เพราะตั้งแต่ที่เธอกับอดัมเพียงสองคนต้องบอกว่าแค่สองเพราะเจอาห์เพียงแค่ขับรถมาส่งเธอกับอดัมและ

เขาก็ไปต่อโดยที่เธอเองก็ไม่ว่าเขาไปไหน และหลังจากนั้นอดัมบอกให้เธอ อยู่แถวๆนี้ ส่วนตัวเขาก็แยกไปทำหน้าที่ของตัวเอง

น้ำฟ้าที่เดินออกมาโดยไม่รู้ว่าทำไมไกลมากแค่ไหน และไม่รู้ตัวอีก อย่างว่าตอนนี้เธอไม่ได้เดินตามลำพัง แต่มีชายหนุ่มอีกคนที่เดินตามเธอมา หลังจากที่เขาเห็นเธอเดินออกมาไกลจากบริเวณของกองถ่ายแบบ

“คุณน้ำฟ้า”

“.....” น้ำฟ้าชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวต่อ เพราะเสียงเรียกที่เป็น ภาษาไทยนั้นดังพอให้เธอได้ยินว่าคนที่เรียกเธออยู่ใกล้เธอมากจากทางด้านหลัง

“เดี๋ยว!...” ลีโอรีบก้าวพร้อมกึ่งวิ่งมาดักหน้าเธอไว้ เมื่อเห็นว่าเธอ กำลังจะวิ่งหนี

“ปล่อย!!...นะ...ฉันไม่ใช่...คุณเข้าใจผิด...ปล่อย!...” น้ำฟ้าตกใจและ พยายามจะดิ้นแขนและมือเธอกลับจากผู้ชายตรงหน้า

“น้องน้ำ...อย่าตกใจเลย...ผมไม่ได้จะทำร้ายคุณ...ผมเป็นเพื่อนกับ บดินทร์...ครับ” น้ำฟ้าหยุดนิ่งทันทีเพียงแค่อือ ‘บดินทร์’

“ฉัน...ฉัน...ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าคุณพูดจริง” น้ำฟ้าถึงแม้จะไม่ชัดเจน แต่เธอก็ยังคงมีความเคลือบแคลงอยู่เพราะ ณ เวลานั้นเธอไม่สามารถไว้วางใจ ใครได้เลย

“ผมจะโทรหาบดินทร์...ผ่านทางเฟสไทม์” น้ำฟ้าพยักหน้าเห็นด้วย

“แล้วทำไม...พี่บดินทร์ถึงไม่มาหาฉันเองคะ” น้ำฟ้าถามกลับในสิ่งที่ ตกค้างอยู่ในจิตใจ เพราะเธอรอพี่ชายเธอตลอด แต่เขาก็ไม่ติดต่อกลับมา ตอนนั้นเธอคิดเพียงว่าไม่มีใครต้องการเธอแล้ว แม้แต่พี่ชายที่เธอไว้วางใจ เป็นคนสุดท้ายในชีวิตเธอ

“น้องน้ำ...บดินทร์เป็นห่วงคุณมาก...วันที่คุณฝากข้อความขอความช่วยเหลือนั้น บดินทร์เขาไปปารีส เขาได้รับข้อความจากคุณหลังจากนั้นสาม วัน และทันทีที่เขารู้ว่าคุณกำลังเดือดร้อน วันนั้นเขาก็จะเดินทางกลับมาเมือง ไทยทันที...แต่...” ลีโอหยุดคำพูดเอาไว้ เพราะเขากำลังคิดเรียบเรียงประโยค

ให้หญิงสาวตรงหน้าฟังอย่างเข้าใจ เพราะถ้าเธอได้รับรู้เธออาจโทษตัวเองกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเพื่อนเขา ลีโอย้อนคิดไปวันที่เขากำลังประชุมอยู่อีกกรัฐคือโอไฮโอ

“ขอโทษค่ะ!...คุณลีโอที่เข้ามาขัดจังหวะการประชุม” ผู้ช่วยเลขาของลีโอผลักประตูห้องประชุมเข้ามาด้วยใบหน้าที่ร่อนรนอย่างเห็นได้ชัด

“มีอะไร?” ลีโอถามกลับโดยทันที เพราะต้องเป็นเรื่องสำคัญมาก ผู้ช่วยเลขาเขาถึงต้องทำแบบนั้น

“ทางโรงพยาบาลที่นิวยอร์กโทรมาค่ะ” ผู้ช่วยเลขาพูดพร้อมกับยื่นโทรศัพท์ที่อยู่ในมือให้กับลีโอโดยทันที ทันทีที่ลีโอรับโทรศัพท์นั้นใบหน้าเขาเปลี่ยนไปโดยทันที และเมื่อเขาวางสายก็แจ้งต่อที่ประชุมและขอยกเลิกการประชุมสำคัญครั้งนั้น และออกจากห้องประชุมโดยทันที

“บอกให้คนเตรียมฮอว์...ฉันจะไปโรงพยาบาล” ลีโอแจ้งต่อผู้ช่วยเลขาที่วิ่งตามเขาออกมา ลีโอที่อยู่ในเฮลิคอปเตอร์ใบหน้าเขาตอนนี้กังวลอย่างเห็นได้ชัดกับสิ่งที่เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลที่นิวยอร์กแจ้งให้ทราบ “เรียนคุณลีโอค่ะ...รบกวนคุณรีบเดินทางมาที่นั่นด่วนค่ะ...คุณบดินทร์ประสบอุบัติเหตุอาการสาหัสมาก...แต่คนไข้ไม่ยอมเข้ารับการผ่าตัด...จนกว่าเขาจะได้เจอกับคุณ...คุณลีโอรีบๆ หน่อยนะคะ...เพราะถ้าช้าเกินไปคนไข้อาจจะสูญเสียขาข้างหนึ่งค่ะ”

เมื่อเฮลิคอปเตอร์เข้าจอดที่ชั้นดาดฟ้าตึกของโรงพยาบาล ลีโอก็รีบและวิ่งไปหาเพื่อนรักที่เกิดความเครียดมากขึ้นเรื่อยๆ ถ้าเขาไม่ยอมเข้าห้องผ่าตัด

“บดินทร์” ลีโอที่ใส่ชุดคลุมพร้อมหมวกของโรงพยาบาล เข้ามาหาเพื่อนที่ยังคงมีสติ ทั้งๆ ที่ไม่น่าเชื่อว่าเขายังครองสติอยู่ได้

“กลับเมืองไทยแทนฉันที...น้ำกำลังเดือดร้อน...รีบไปช่วยน้องฉันด้วย...เพราะฉันไว้ใจนายคนเดียว” ลีโอพยักหน้ารับปาก โดยที่เขาเองก็ไม่รู้จักและเคยเห็นหน้าน้องสาวเพื่อนคนนี้ และทันทีที่บดินทร์ถูกเคลื่อนย้ายเข้าห้องฉุกเฉิน ลีโอก็จัดการเดินทางกลับเมืองไทยวันนั้น

“ฮือๆๆๆ...พีบดินทร์...น้ำขอโทษ” น้ำฟ้าที่ได้ฟังเรื่องราวจากลีโอ เธอร้องไห้เสียใจทรุดลงไปนั่งกับพื้นทรายอย่างคนหมดสิ้นเรี่ยวแรง เพราะเธอเข้าใจผิดที่ชายมาตลอดว่าเธอไม่รักและต้องการเธอแล้ว

“น้องน้ำ...อย่าเสียใจเลยครับ...ที่ผมเล่าให้คุณฟังก็เพื่อให้คุณรู้ว่ายังมีพี่ชายของคุณที่เขารักและเป็นห่วงน้องสาวคนนี้อย่างมากแค่ไหน”

“น้ำมันโง่เอง...เงา” น้ำฟ้าเสียใจอย่างมากและถ้าพี่ชายเธอรู้ว่า เธอเคยทำเรื่องเลวร้ายเพียงแค่ว่าเธอไม่เหลือใครอีกแล้ว

“...อย่าเศร้าไปเลย...ตอนนี้บดินทร์ดีขึ้นมาก...ร่ำร้องอยากจะออกจากโรงพยาบาลทุกวัน...เขาอยากจะทำหาคุณด้วยตัวเขาเอง...”

“จริงหรือคะ...พีบดินทร์ไม่เป็นไร...จริงๆนะคะ” น้ำฟ้าเงยหน้าถามลีโอ พร้อมกับสองมือเล็กเข้าเกาะกุมแขนของลีโอที่เขาเอื้อมมาจับของๆตรงหน้าหญิงสาว

“ครับ...ตอนนี้เขาอยู่ภายใต้การดูแลของแพทย์มือหนึ่งเลย...และต้องทำกายภาพบำบัด...ถ้าผมโทรไปบอกเขาตอนนี้ว่าคุณอยากคุยด้วย...คงทำให้เขามีกำลังใจมากขึ้น” น้ำฟ้าพยักหน้าพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้าที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตา ลีโอยื่นมือไปเช็ดคราบน้ำตาน้อยอย่างอ่อนโยน

ภาพของหนุ่มสาวริมชายหาดที่กำลังประคองกันอยู่ในสายตาเขียวมรกตอย่างไม่ตั้งใจ เมื่ออดัมที่กำลังทำงานอยู่และสายตาเขากวาดไปทั่วบริเวณที่ทีมงานกำลังวุ่นวายกับหน้าที่ของตัวเองกัน เขากลับหาหญิงสาวร่างบางไม่เจอ เขาจึงขอตัวและอ้างว่าขอเข้าห้องน้ำเพื่อออกมาตามหาคนที่เขามองหาไม่เจอ แต่ภาพที่เขาเห็นในระยะที่ไกลเกินกว่าจะได้ยินเสียงการพูดคุย แต่ก็มองเห็นได้ชัดว่าหญิงสาวคนนั้นเป็นใคร อดัมหันหลังเดินกลับห่างออกจากหญิงสาวคนนั้นและกลับเข้าไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อด้วยแววตาที่ไม่มีใครอยากเห็นและเข้าหน้าเขาตอนนี้เลย

น้ำฟ้าเดินกลับมายังกองถ่ายอีกครั้งหลังเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง
อดัมเหลือบมองร่างบางเพียงแว็บเดียว และเขาก็ไม่สนใจที่จะมองมาที่เธอ
อีกเลยจนงานทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย

“ให้มิกิไปส่งมัย?”

“ไม่เป็นไร...เดี๋ยวพี่เจอาร์ก็ถึงแล้ว” อดัมที่เดินเคียงข้างมากับมิกิ ใน
ท่าทางที่ดูสบายและเป็นกันเอง

“ก็ตามใจ...งั้นคืนนี้เจอกันนะ” มิกิพูดอีกครั้งก่อนเดินแยกไป และ
ประโยคสุดท้ายของมิกิก็ดังพอให้น้ำฟ้าได้ยินอย่างชัดเจน

เมื่อแยกกับมิกิ อดัมก็เดินมาทางน้ำฟ้าที่ยืนรอเขาอยู่เงียบๆ แต่เมื่อ
อดัมเดินมาถึงเธอ แทนที่เขาจะหยุดและหันมามองเธอ เขากลับเดินเลยไป
น้ำฟ้าขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจและไม่ได้ก้าวขาตามเขาไป

“จะยืนอยู่ตรงนั้นอีกนานมัย?” อดัมหยุดเดินเมื่อเดินเลยผ่านหน้า
เธอไปเพียงสองสามก้าว เขาก็หยุดแต่ไม่ได้หันกลับมาได้แต่เอ่ยถามด้วย
เสียงที่เต็มไปด้วยความไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“คะ?” น้ำฟ้าเอ่ยกลับอย่างไม่เข้าใจ แต่ก็ขยับขาเดินตามร่างสูง
อย่างเงียบๆ อดัมเดินต่อทันทีเมื่อรู้สึกว่ารังสีสาวเดินตามมาแบบห่างๆ

อดัมไม่รู้หรอกนะว่าหญิงสาวด้านหลังเขาคุยอะไรกับนายลิโอนั้น
แต่แว็บหนึ่งตอนที่เห็นเธอเดินกลับมาตอนนั้นเขาก็โล่งใจอย่างบอกไม่ถูก
ตอนแรกเขาคิดว่าเธอจะกลับไปหาบิดนทร์พี่ชายของเธอ ใช่! เขารู้เรื่องที่เธอ
คนนี้เป็นพี่น้องกับบิดนทร์เพื่อนของลิโอ และรู้อีกว่าตอนนีพี่ชายของเธอพัก
รักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลในนิวยอร์ก สาเหตุจากการประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์
และเรื่องนี้ก็ทำให้เขาสงสัยว่าทำไมเธอถึงไม่ไปจากเขาทั้งๆที่มีโอกาส แล้วถ้า
เธอไปจริงๆ เขาจะอย่างไร? เป็นคำถามที่เขาเฝ้าตอบอยู่แล้ว ว่ายังไงเขา
ก็จะไปลากตัวเธอกลับมาให้ได้เพราะเขายังไม่เบื่อเธอ นั่นแหละคือเหตุผล
ของเขาตอนนี้ และถ้าพี่ชายของเธอถามเขาว่าเขามีสิทธิอะไรในตัวเธอ เขาก็

จะตอบไปว่า...สิทธิของการที่เขาเป็นผู้ชายคนแรกของเธอ มันฟังดูแปลกๆแต่
อะไรก็ตามที่เขาต้องการไม่มีใครหน้าไหนจะขัดขวางและขัดใจเขาได้เช่นกัน

อเล็กเซียร์ขมวดคิ้วและพยายามเพ่งสายตามองคนสามคนที่ก้าวเข้ามา
ในร้านที่เขาเองก็เพิ่งมาถึง และเมื่อหนึ่งในสามนั้นพยักหน้ารับรู้จากคนของ
เขาที่ให้นินรอฟีออร์และแจ็กโตะที่เขาตั้งอยู่เพราะมันค่อนข้างเป็นส่วนตัว
ในฉบับหุของนิวจอร์ซี

เมื่ออดัมเดินนำมาตามทิศทางที่คนของเขาบอก อเล็กเซียร์ที่ขมวด
คิ้วอยู่แล้ว เขาต้องขมวดคิ้วเข้าหาอย่างหนักมากขึ้น เมื่อสายตาของเขามอง
เลยเฟอริโอไปและเจอกับหญิงสาวที่เขาเจอเมื่อคืน แต่วันนี้กับเมื่อคืนเธอ
แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่ใบหน้าของเธอที่ตอนนี้เหมือนคนที่อยากจะ
ร้องไห้อยู่ตลอดเวลา และใบหน้าขาวใสนั้นก็ยังคงอยู่บ่งบอกถึงการฟุ้งผ่าน
การร้องไห้มาหมาดๆ และไอ้ชุดที่เธอสวมใส่นั้นมันไม่เข้ากับเธอเลยและจาก
สายตาเขาถ้าเขาไม่โกหกตัวเองเธอไม่ชอบชุดที่เธอสวมใส่นั้นเลย เพราะสอง
แขนเสื้อนั้นพยายามที่จะคอยดึงชายกระโปรงชุดเกะกะอกสีแดงที่มีประกาย
วิบวับไม่ให้มันเลิกสูงขึ้นอยู่ตลอดเวลาทุกการย่างก้าวที่ไร้ความมั่นใจของเธอ
และถึงแม้ในร้านแห่งนี้แสงไฟจะสลัวๆ แต่ก็ทำให้เขามองเห็นร่องรอยตั้งแต่
ลำคอของเธอลงมาถึงไหล่เล็กและตรงบริเวณที่ชุดเกะกะอกไปไม่ถึง และ
แน่นอนมันไม่ใช่ร่องรอยการทาบตี แต่มันเป็นรอย 'คิสมาร์ก'

“เอาที่แรงที่สุดของร้านมา” อดัมเมื่อเดินมาถึงโตะที่เฟอริโอตั้งอยู่
ซึ่งเป็นโซฟาขนาดใหญ่แบบครึ่งวงกลม และมีโตะเล็กอยู่ตรงกลาง เมื่อเขา
บอกให้น้ำฟ้านั่งอยู่ปลายเก้าอี้ฝั่งเดียวกับเขาแต่ห่างจากเขาลึกสองเมตร
อดัมก็นั่งใกล้ๆเฟอริโอที่นั่งอยู่เงียบๆ และสิ่งเครื่องดีมกับเด็กที่เข้ามารับ
ออเดอร์โดยทันที

“เฮ้ย!...แกจะเมามาตั้งแต่หัวค่ำเลยหรอ?” อเล็กเซียร์พูดพ้อมกับยาย
สายตาจากหญิงสาวร่างบางมามองหน้าเฟอริโอ ที่บ่งบอกถึงอารมณ์ที่ไม่ดี

“อย่าไปสนใจ...มาคุยเรื่องงานดีกว่า” อัดัมพูดตบตบและทั้งสองก็คุยเรื่องงาน ถึงแม้อัดัมจะอารมณ์ไม่ดี แต่ถ้าเป็นเรื่องงานอัดัมก็ตัดเรื่องส่วนตัวออกไป และตอนนี้สื่อเกาะของพวกเขากำลังเป็นที่สนใจของรัฐบาลในหลายๆประเทศ

“ฉันว่าถ้าเราจับเทิร์นสื่อเกาะของเก่าโดยมีส่วนลดให้ยี่สิบเปอร์เซ็นต์มันน่าจะเร่งยอดสิ่งผลิตได้มากขึ้น” อเล็กเซียรียักหน้าเห็นด้วยกับแนวคิดนี้ เพราะถ้าให้ขายของใหม่ที่มีประสิทธิภาพดีกว่า แต่ของเก่าที่ยังใช้ได้นั้นอาจจะให้การตัดสินใจของแต่ละประเทศยากขึ้น และอัดัมยังเสนออีกว่าสื่อเกาะที่จับเทิร์นก็เอาปรับปรุงและนำไปเสนอขายให้กับประเทศเล็กๆ ยังไงมันก็สามารถใช้ได้กับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์นั่นเอง และยังทำให้เกิดการจ้างงานที่มากขึ้นด้วย

และเมื่อการพูดคุยเรื่องงานหาข้อสรุปได้ทั้งสองคนก็นั่งคุยเรื่องสบายๆ แต่สายตาของอัดัมไม่ได้ชำเลื่องหันมามองหญิงสาวในชุดแดงเลย ต่างกับอเล็กเซียรียที่คอยชำเลื่องมองอย่างเป็นห่วงหญิงสาว ถึงแม้ตั้งแต่เข้ามาเธอจะนั่งนิ่งๆแต่ดวงตากลับหลุบต่ำมองเบื้องล่างไม่เงยมามองใครทั้งนั้น อเล็กเซียรียไม่ได้เอยถามเพื่อนเกี่ยวกับหญิงสาว เพราะเขารู้อยู่แล้วว่าล่องรอย ‘คิสมาร์ก’ นั้นเกิดจากการกระทำของเพื่อนแน่นอน

อเล็กเซียรียเองก็รู้จักเพื่อนคนนี้เช่นกัน อัดัมถ้าได้โกรธหรือไม่พอใจแล้วเขาจะมีวิธีจัดการกับคนนั้นอย่างเหมาะสมเสมอ แต่สาวน้อยคนนี้เป็นทำอะไรให้เพื่อนเขาโกรธได้มากขนาดนี้ และถ้าไม่ลืมนี้เป็นครั้งแรกเลยที่ที่เขาเห็นอัดัมแค้นผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเพศตรงข้าม เพราะเขาไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกของเพื่อนรักคนนี้มาก่อน แม้แต่ ‘มิกิ’ ผู้หญิงที่หักอกเพื่อนเขาเป็นคนแรก แต่เขาก็ไม่เคยเห็นเพื่อนเขามีอาการของคนอกหักเลย และความคิดของอเล็กเซียรียก็ต้องหยุดลง เมื่อเจอรึเดินเข้าพร้อมแจ้งว่า ‘มิกิ มาถึงแล้ว’ อเล็กเซียรียเลิกคิ้วพร้อมรอยยิ้ม เพราะคนที่อยู่ในความคิดเขาก็มาปรากฏตัวให้เขาเห็นตัวเป็นๆอย่างทันที

สายตาของอเล็กเซียร์หันไปมองหญิงสาวที่มาใหม่ และเขาอดมีรอยยิ้มมุมปากไม่ได้ เพราะผู้หญิงสองคนที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนเขาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เพราะคนล่าสุดนี้เธอเปรียบย้งกับนางพญาดูเพียบพร้อมทุกอย่าง ถ้าเทียบกับลูกเปิดชีเหรีที่ตอนนี้อยู่หน้าและสายตaxyบ่งชี้ขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อมิกิเดินเข้ามาถึงโต๊ะอดัมลุกขึ้นยืนพร้อมกับยื่นแขนไปหามิกิ และให้เธอมานั่งข้างเขาอย่างจงใจ โดยที่สายตาของอดัมไม่หันไปมองหญิงสาวที่มองตามการปฏิบัติของอดัมที่มีให้กับผู้มาใหม่อย่างให้เกียรติ

“สวัสดีคะ...อเล็กเซียร์...” มิกิทักทายอเล็กเซียร์อย่างเป็นกันเอง

“สวัสดีครับ...มิกิ...คิดไม่ถึงว่าจะเจอคุณอีกครั้ง” อเล็กเซียร์ทักทายกลับอย่างเป็นกันเอง มิกิเพียงแค่ยิ้มเล็กน้อยเพราะเธอเข้าใจความหมายของประโยคนั้นที่ลึกซึ้งกว่าที่จะเป็นความหมายตามที่พูด

มิกิสิ่งเครื่องเดิมของตัวเองเปรียบร้อยก็นั่งคุยกับสองหนุ่ม ที่ตอนนี้เธอรู้ดีว่าทั้งสองคนตัวจริงเป็นใครกันและอำนาจของทั้งสองคนนั้นมากมายแค่ไหน แต่ที่เรียกความสนใจเธอตอนนี้คือหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มที่นั่งอยู่ตรงนั้นมากกว่า เพราะไม่ใช่เธอจะไม่เห็นเธอและจำเธอไม่ได้ว่าเธอคือคนเดียวกันกับที่มากับอดัมเมื่อเช้านี้ แต่ในเมื่ออดัมไม่มีการแนะนำให้รู้จักกันเธอก็ต้องเฉยๆไว้ เพราะเธอเองก็รู้จักอดัมเช่นกันว่าเขาเป็นคนอย่างไร แต่เมื่อสายตาของเธอมองไปที่ร่างเล็กที่นั่งอยู่ข้างๆใบหน้าเศร้าๆ ทำให้เธออดสงสัยไม่ได้ แต่คนที่รู้จักอดัมดีทุกคนเลือกที่จะอยู่เฉยๆ ไม่เข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของเขาเป็นดีที่สุด

น้ำฟ้าที่ตอนนี้อยู่เหมือนคนไม่มีตัวตนของคนที่ได้ชื่อว่าอดัม ทำให้เธอย้อนคิดเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุให้เธอต้องตกมาอยู่ในสภาพแบบนี้ เพราะหลังจากที่เธอและเขากลับมาที่บ้านพัก อดัมก็ลากเธอขึ้นไปชั้นสองห้องนอนที่เขากับเธอใช้นอนกอดกันเมื่อคืนนี้

“ปัง!” เสียงปิดประตูห้องดังสนั่นหวั่นไหว บ่งบอกถึง อารมณ์ของคนปิดว่าอยู่จุดไหน

“เจ็บ!...ปล่อยนานवानะคะ” น้ำฟ้าที่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนตรงหน้า แต่ตอนนี้ข้อมือเธอกำลังจะหักแล้ว ถ้าผู้ชายตรงหน้ายังไม่ผ่อนแรงหรือปล่อยมือเธอ

“จะมาหวังอะไรตอนนี้” อัดัมที่เคঁนเสียงพูดอย่างอดทน และพยายามจะระงับอารมณ์ของตัวเอง แต่ยิ่งพยายามเท่าไรสภาพชายหญิงริมหาดที่ประคองกอดกันก็ยิ่งเด่นชัดมากขึ้น

“ปล่อยนะ...เจ็บ!...” น้ำฟ้าที่ไม่เข้าใจเหตุการณ์ว่าเกิดอะไรขึ้น ได้แต่พยายามที่จะแกะมือใหญ่นั้น

“โอ้ย!” น้ำฟ้าต้องร้องออกมาอีกครั้ง เมื่อเธอได้รับอิสระจากมือใหญ่ แต่ที่ร้องเพราะอัดัมผลักเธอจนเธอเสียหลักลงไปนอนบนเตียงใหญ่ อัดัมไม่มีคำพูดใดๆ สายตาของเขาจับจ้องมองร่างบางที่หันกลับมาองเขาอีกครั้ง แต่ใบหน้าเธอแสดงออกชัดเจนถึงความหวาดกลัวเขาทันทีที่ได้เห็นใบหน้ายักษ์ตามรถนั่น อัดัมก้าวตามร่างบางที่ล่องหน้าไปก่อนพร้อมกับปลดเปลื้องเสื้อผ้าของตัวเองออกจนหมด

น้ำฟ้ารีบลุกขึ้นนั่งและขยับถอยห่างจากร่างใหญ่ที่เคลือบคลานเข้ามาใกล้มากขึ้น

“ไม่ใช่!...อย่านะ...อ้ายย!!!” น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างวาดกัลว เธอปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผู้ชายตรงหน้าเธอน่ากลัวเป็นที่สุด ถึงแม้รูปร่างหน้าตาเขาจะดูดีเพียงไหน แต่แววตาที่เขากำลังมองเธอตอนนี้สิ! มันน่ากลัวจนเธอไม่อาจให้เขาแตะต้องร่างกายเธอได้เลย แต่ทุกอย่างก็ไม่ใช่ไปตามที่เธอคิด เมื่ออัดัมเข้าถึงตัวเธออย่างรวดเร็วและกำลังดึงอารมณ์ที่เธอสวมิสอย่างไม่ใยดีมันเลยลึกลับ เพราะนอกจากกางเกงของเธอแล้วชิ้นอื่นๆขาดวินตามแรงกระชากของเขา จนผิวหนังตามตัวเธอแดงให้เห็นอย่างชัดเจน

“อ๊อย!...” เสียงร้องของน้ำฟ้าดังออกมาอีกครั้งพร้อมกับน้ำใส่จากดวงตามคมเข็มไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ทันทีที่อดัมนำท่อนแกนกายสอดใส่เข้าไปในตัวเธออย่างรวดเร็วและรุนแรงไร้ซึ่งความปรวณี และขยับสะโพกของตัวเองต่อทันทีอย่างต่อเนื่อง สองมือของน้ำฟ้าดึงรั้งกำผ้าปูที่นอนไว้แน่น ปากบางมัมแน่นอย่างอดทนไม่ให้เสียงสะท้อนของตัวเองดังออกมาจากความเจ็บปวดของจุดหวงแทนที่ถูกลูก้าไร้ซึ่งการปลุกเร้าอารมณ์จากคนเหนือร่าง

อดัมมองร่างบางที่ขยับตามแรงกระแทกครั้งแล้วครั้งเล่า และดวงตาที่ปิดลงโดยที่หางต่ายังคงมีน้ำใสไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง อดัมโน้มศีรษะลงไปประกบปากบางจึ้มลิ้นนั้นด้วยปากหยักของเขอย่างรุนแรงไม่แพ้การลูก้าด้านล่างที่ยังขยับกระแทกเข้าออกในตัวเธออย่างต่อเนื่อง น้ำฟ้าปากที่พยายามปิดกั้นไม่ให้ลิ้นหนาของคนเหนือร่างล่งล้ำเข้าไปได้ง่ายๆอย่างไม่มี ความเต็มใจจากเธอ มีหรือที่คนอย่างอดัมต้องการแล้วจะไม่ได้ เขาไม่ยอมแพ้ขบกัดปากกลางของเธอพร้อมกับเพิ่มแรงกระแทกในตัวเธอมากขึ้น น้ำฟ้าจำต้องเปิดทางอย่างจำยอมกับการถูกบังคับเอาแต่ใจของเขา น้ำฟ้ารู้สึกว่าการตอนนี้ร่างกายของเธอแทบจะแตกเป็นเสี่ยงๆจากการถูกย่ำยีของอดัมอย่างไม่ลดละและไม่ถนอมเธอเลย

อดัมผละจากปากบางที่ตอนนี้บวมและแดงอย่างชัดเจนจากการสัมผัสของเขา แต่เขาก็ยังไม่พอใจ ใบหน้าเขาลดต่ำไล่ลงมาให้จูกลูมเลียดอมดมชอกคอเล็ก ปากและฟันของเขาก็ออกมาทำหน้าที่ย่างจงใจ ถึงแม้ว่าการกระทำของอดัมจะสร้างความเจ็บปวดให้กับน้ำฟ้ามากมาย แต่อีกความรู้สึกวาบวาชานเสียก็ได้อีกเข้ามาทักทายเธอบ้าง เสียงการสัมผัสจากปากหยักร้ายกาจนั้นตามชอกคอและบริเวณเนินเนื้อออกต่งตึงมีรอยแดงเกิดขึ้นมากมายและยิ่งชัดขึ้นเรื่อยๆ เมื่ออดัมไม่มีการลดแรงของปากและฟันนั้นเลย แต่จุดเชื่อมระหว่างเขากับเธอด้านล่างอดัมเริ่มรู้สึกถึงความชุ่มฉ่ำเมื่อหญิงสาวเริ่มมีธารน้ำของอารมณ์ส่วาทเกิดขึ้น

สองมือเล็กเริ่มขยับย้ายที่จากตึงรั้งผ้าปูที่นอนมาเกาะที่ไหล่หนา และบีบจนนิ้วเล็บจิกลงบนแผ่นหลังแกร่งนั้นตามความรู้สึกที่เกิดขึ้น เสียงหอบหายใจทั้งของเธอกับเขาดังออกมาให้ได้ยิน เมื่อความรู้สึกชานเสียวเข้าแทนที่และแผ่ขยายมากขึ้นให้กับน้ำฟ้า และเมื่อร่างบางมีอารมณ์ร่วมทำให้จุดประสานที่คับแคบอยู่แล้ว กลับตอдрัดแก่นกายที่ขยายมากขึ้นสร้างความเสียวชานมากขึ้นให้กับทั้งคู่ จนเกิดความร่วมมือเป็นหนึ่งเดียวกัน และก็มาสุดทางเมื่อร่างทั้งสองกระตุกพร้อมกันและต่างก็ปลดปล่อยความอบอุ่นสาดซัดใส่กันและกัน

การปลดปล่อยความอบอุ่นเข้าสู่ร่างบางไม่ได้ทำให้ความชุ่มฉ่ำในจิตใจของอดัมเย็นลง แต่อาจจะลดลงบ้างเพียงนิดเดียวแต่ก็ยังไม่มากพอ อดัมที่ถอดแก่นกายออกจากร่างบางเขาก็เดินไปที่ตู้เสื้อผ้ามองหาอะไรสักอย่างอยู่นานหลายนาทีกว่าเขาจะหาเจอ และเขาก็โยนสิ่งที่หยิบออกมาจากตู้ให้กับร่างบางที่ตอนนี้ได้ตึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างกายที่บอบช้ำ

“ใส่มันซะ...ฉันให้เวลาสิบห้านาที...” อดัมพูดเสร็จก็กลับไปหาคูเสื้อผ้าวัยอีกครั้งและแต่งตัวด้วยชุดใหม่ที่เขาเลือกด้วยตัวเอง

“ไม่!” น้ำฟ้าที่ขยับร่างกายและหยิบสิ่งที่อดัมโยนมา เสี่ยงปฏิเสธดังออกมา ชูคาน่าเกลียดแบบนี้เป็นตายร้ายดียังไงเธอก็จะไม่มีทางใส่มันเด็ดขาด

น้ำฟ้าถอนหายใจออกมาเมื่อคิดถึงเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับเธอ โดยที่เธอไม่รู้ถึงสาเหตุมันด้วยซ้ำ และสุดท้ายตอนนี้เธอต้องมานั่งถอนหายใจยอมรับความพ่ายแพ้เพียงแค่ประโยคเดียวของเธอ “ถ้าเธอไม่ใส่...ฉันก็จะลากเธอออกไปข้างนอกมันทั้งแบบนี้” และแน่นอนเธอต้องใส่ชุดน่าเกลียดนั้น เพราะจิตใต้สำนึกมันบอกเธอว่า ผู้ชายคนนี้สามารถทำจริงอย่างที่พูด

“จะไปไหน?” เสียงของอดัมที่ดังขึ้น เรียกสายตาของน้ำฟ้าให้หันไปสนใจ เมื่อหญิงสาวที่มาใหม่และกำลังลุกขึ้น

“จะไปห้องน้ำ” มิก็ตอบกลับอดัม อย่างแปลกใจ

“เดียวพาไป” อัดัมพูดแค่นั้นกุมมือหญิงสาวคนนั้นเดินผ่านเธอไป โดยที่ไม่ชำเลื่องมองเธอแม้แต่นิดเดียว น้ำฟ้ามองตามหญิงสาวคนนั้นที่เดินจูงมือกันออกไปยังสถานที่ที่หญิงสาวต้องการไป

สองแขนเล็กขยับขึ้นมาโอบกอดตัวเองโดยทันที เมื่อความเหินห่างจากภายในหัวใจที่มากมายสะท้อนส่งผลถึงร่างกายภายนอกโดยทันที แวดตาเศร้าหมองของเธอไม่ได้ลดพ้นสายตาของอเล็กเซียร์เลย ตัวเขาเองก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างหญิงสาวตรงหน้ากับเพื่อน แต่ความรู้สึกบางอย่างของอเล็กเซียร์ทำให้เขาหลุดจากที่ตัวเองนั่งอยู่เดินมาที่ร่างบางที่โอบกอดตัวเองจากความหนาวเย็น

“อากาศคงเย็น...ผมให้คุณยืม” อเล็กเซียร์พูดพร้อมกับส่งเสื้อคลุมตัวใหญ่ของเขาให้กับน้ำฟ้าที่เงยหน้าขึ้นมามอง เธอมีท่าทางลังเลอย่างเห็นได้ชัดว่าควรรับน้ำใจจากชายตรงหน้าดีหรือเปล่า แต่...

“ขอบคุณค่ะ” น้ำฟ้าพูดเพียงแค่นั้น พร้อมมือบางยื่นไปรับเสื้อที่อเล็กเซียร์ส่งให้ นำมาปกปิดร่างกายเธอได้เกือบทั้งตัวเลย แต่เธอก็คิดว่ามันจะเข้าไปหน่อยมั้ย? เพราะรอยบนผิวหนังเธอมันเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนให้กับผู้ที่ได้พบเห็นไปแล้ว

อเล็กเซียร์เพียงแค่มิให้กับเธอ และเขายังไม่ได้เอ่ยอะไรเสียงโทรศัพท์ของเขาก็ดังขึ้น เมื่อเขาล้วงเครื่องมือถือสื่อนั้นออกมา เขาต้องขมวดคิ้วอย่างแปลกใจที่จู่ๆ อเล็กเซียร์ผู้เป็นพ่อโทรหาเขาในเวลาที่เขาไม่มีเรื่องสำคัญท่านจะไม่โทรมาเด็ดขาด ทันทีที่เขากดรับสายและกลับไปนั่งฟังสิ่งที่ปลายสายพูด ใบหน้าที่ดูดีแต่คนละแบบกับเพื่อนก็ขมวดเข้าหากันโดยทันทีกับสิ่งที่ได้รับรู้ และเมื่อเขาวางสายอัดัมกับมิกก็เดินกลับมาถึงเช่นกัน

“เฮ้...อัดัมฉันมีเรื่องด่วนจะคุย” อเล็กเซียร์ พูดขัดจังหวะเพื่อนที่กำลังจะเดินไปเอาเรื่องร่างบางที่จู่ๆ เธอก็มีเสื้อคลุมที่ไม่ใช่ของเขามาสวมใส่

“มีอะไร?” อัดัมที่อารมณ์ค้างจากสิ่งที่เห็นตรงหน้า ถ้ามองกลับอย่างไม่พึงพอใจ แต่สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป เมื่ออเล็กเซียร์กระซิบบางอย่างกับข่าวใหม่ที่รู้มา

“ไปคุยกันในรถดีกว่า” อเล็กเซียร์พูดอย่างระวัง และอดัมก็พยักหน้าเห็นด้วย ทั้งสองคนเดินออกจากร้านโดยมีมือขวาของแต่ละคนติดตามไปด้วย อเล็กเซียร์ที่พาคนมามากกว่าหนึ่ง ก็ให้พวกที่เหลืออยู่คอยดูแลหญิงสาวทั้งสอง แต่สายตาของเธทั้งสองได้มองตามอดัมกับอเล็กเซียร์ไป มิพิพอจะเดาได้ว่าต้องเกิดเรื่องอะไรสักอย่าง ตัวน้ำฟ้าเองก็คิดว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้น เพราะอเล็กเซียร์ดูเป็นกังวลอย่างเห็นได้ชัดหลังจากที่รับโทรศัพท์และเรื่องนั้นต้องเกี่ยวข้องกับอดัมแน่นอน

อดัมขมวดคิ้วเมื่อเข้ามานั่งในรถของอเล็กเซียร์ และเพื่อนเขาส่ง MacBook และเปิดเมลล์จากที่คนของพ่อเขาส่งข้อมูลมาให้เพิ่มเติมจากที่คุยในโทรศัพท์ เพราะเรื่องนี้มันคือเรื่องของกลุ่มคนที่คอยสะกดรอยตามอดัม เพราะเมื่อคนของอดัมหาข้อมูลคนกลุ่มนี้ไม่เจอ เขาจึงให้ส่งภาพให้กับอเล็กเซียร์ จูเนียร์ และแนนนอนเมื่ออเล็กเซียร์ จูเนียร์ ให้คนเริ่มสืบและลงรู้ไปถึงพ่อของเขา ท่านที่ผ่านเรื่องราวด้านมืดและคนด้านมืดมามากมาย เพียงเวลาไม่นานสิ่งที่อดัมต้องการรู้ก็ชัดเจนมากขึ้น

“ฉันว่า...นายคงต้องบอกพ่อฉันและคุณอาเถียนให้ท่านระวังตัวมากขึ้นแล้ว” อเล็กเซียร์ให้ความเห็น เพราะคนกลุ่มนี้มีด้านมืดที่น่ากลัวและขยายวงกว้างอย่างมาก และหัวหน้าคนใหม่ที่ชื่อวออังเดร พ่อของอเล็กเซียร์ให้คนสืบจนรู้ว่าวออังเดรเป็นบุตรชายของอีกอร์คนที่พ่อของเขาสั่งเก็บเมื่อยี่สิบแปดปีก่อน โดยพ่อของอเล็กเซียร์ให้ความช่วยเหลือเรื่องนี้กับพ่อของเขา ‘แกแค้น’ ตอนนี้พวกเขากำลังถูกอังเดรตามล้างแค้น เรื่องวุ่นวายต้องเกิดขึ้นกับเขาและครอบครัวของเขาในอนาคตอันใกล้แน่นอน

“น้องน้ำ!...” น้ำฟ้าที่นั่งอยู่อย่างรอเวลาให้มันจบๆไปซักที แต่เสียงเรียกที่คุ้นๆ ทำให้ต้องหันไปมองโดยทันที และดวงตาน้ำตาลเข้มก็เบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจ เพราะคนที่เธออยากเจอเป็นคนสุดท้ายในเวลาตอนนี้คือ ลีโอ เพื่อนพี่ชายเธอนั่นเอง

“ฟีลีโอ!” น้ำฟ้าพูดพร้อมลุกขึ้นยืน เพราะคนของอเล็กเซียร์เดินเข้ามาขวางลีโอที่พยายามจะเข้าไปใกล้หญิงสาวที่ตัวเรียว

“อย่า!...ได้โปรดอย่าทำเขา...ฉันรู้จักเขาอะ” น้ำฟ้ารีบเข้ามาขวางพร้อมกับมือที่ไม่สัมผัสกระชับเสื้อคลุมห่มหุ้มกาย ที่การ์ดของอเล็กเซียร์พยายามทำหน้าที่ของตนยามที่นายไม่อยู่และมอบหมายหน้าที่ไว้

เหตุการณ์ตรงหน้าไม่เพียงแต่เรียกความสนใจของการ์ด แม้แต่มีก๊อดไม่ได้ที่จะมอง เพราะตลอดหลายนาที่ที่เธอนั่งอยู่เพียงล่ำพังกับหญิงสาวร่างบาง เธอก็อยากจะทำอะไรไปคุยแต่ตอนที่ไปห้องน้ำกับอดัม เธอที่แค่ถามเขาว่าเธอเป็นใคร แต่อดัมกลับตอบเธอโดยที่ไม่มองหน้าเธอเลยด้วยซ้ำ “ทำเป็นไม่เห็น..จะดีกว่า”

“ฉันขอออกไปคุยกับเขา” น้ำฟ้าพูดกับการ์ดสองคนที่ยืนขวางเธอกับลีโอ ถึงแม้ประโยคที่เธอพูดเหมือนจะขออนุญาต แต่น้ำฟ้าก็เดินเลี่ยงและผ่านการัดไปโดยไม่รอคำตอบใดๆ

“น้ำเกิดอะไรขึ้น!” ลีโอถามกลับทันทีที่เดินตามน้ำฟ้า และเขาไม่ได้ตาบอด ใบหน้าที่ยังคงมีร่องรอยที่ผ่านการร้องไห้มา และเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่เขาไม่อยากจะเรียกชุดหรืออะไรเลย

“ฟีลีโอ...อย่าบอกพี่บดินทร์นะอะ...น้ำขอร้อง...น้ำไม่เป็นไรอะ” น้ำฟ้าตอบกลับลีโออย่างร่อนรนด้วยเสียงที่เบามาก ทั้งๆที่เธอและลีโอคุยกันเป็นภาษาไทย ให้ใครมาได้ยินก็ไม่มีทางเข้าใจและฟังรู้เรื่อง เพราะที่นั่นคือนิวเจอร์ซีย์

“น้ำ!...กลับไปกับพี่เถอะ...” ลีโอถึงแม้จะฟังเจอและพูดคุยกับน้ำฟ้าเพียงไม่กี่ครั้ง แต่เขาก็คิดว่าน้ำฟ้าก็เหมือนน้องสาวคนหนึ่ง และแน่นอนถึงแม้หญิงสาวตรงหน้าพยายามปิดบังไม่让她เห็นร่องรอยตามตัวเธอแต่เขาก็เห็นมัน และที่เขาไม่เข้าใจทำไมน้ำฟ้าต้องมาเจอกับเรื่องแบบนี้ และเขาไม่คิดจะถามให้เสียเวลาว่าใครทำ?

“น้ำ...น้ำ...” น้ำฟ้าไม่รู้จะอธิบายอย่างไรดี น้ำตาเจ้ากรรมก็ดันไหลออกมาแบบที่เธอไม่ต้องการให้ออกมาแสดงถึงความอ่อนแอของตัวเอง ลีโอเอื้อมมือไปเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมา พร้อมกับบัดผมที่มาปิดบังใบหน้าที่เขาแต่ก้มมองพื้นดินไม่ยอมสบตากับเขา

ลีโอกับน้ำฟ้าไม่รู้ตัวเลยว่าตอนนี้ดวงตามรกดได้จับจ้องคนทั้งสองด้วยแววตาที่เหมือนจะสามารถหลาญทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้าหลักเป็นจุล คนความอดทนต่ำในบางเรื่องตอนนี้ไม่มีเหลือเลยความอดทน เพราะอดัมก้าวอย่างเข้าไปหาอย่างไม่ลังเล

“กลับ!” อดัมเข้าไปกระซอกแขนของร่างบางที่แทบจะยืนในอ้อมกอดของลีโอ ออกมาด้วยแรงที่อดัมเองก็ไม่รู้ว่ามีน้ำหนักขนาดไหน แต่น้ำฟ้าก็กลาเข้ามาปะทะแผ่นอกกว้างนั้นอย่างแรง

“ปล่อยเธอนะ!” ลีโอเข้ามาขวางโดยทันทีที่ตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว ดวงตาของทั้งสองคนจับจ้องกันโดยที่ไม่มีใครยอมใคร อเล็กเซียรยกมือห้ามคนของเขาไว้ไม่ให้เข้าไปยุ่ง เพราะพวกเขาเป็นมาเพื่อไม่ใช่อิพาลที่จะเอาคนจำนวนมากเข้ามาทำร้ายคนตรงหน้าที่มีเพียงคนเดียว

“ถอยไป!” อดัมตะคอกกลับลีโอ ด้วยอารมณ์ที่โกรธเกรี้ยวอย่างเห็นได้ชัด และมือที่ยังจับแขนน้ำฟ้าไว้ดึงให้เธอขยับไปอยู่ด้านหลังของตัวเอง

“แกก็ปล่อยเธอก่อนสิ” ลีโอตอบกลับ ด้วยน้ำเสียงที่ไม่พอใจเช่นกัน แต่ไม่เท่ากับอดัม

“แก!คิดว่าแกเป็นใคร...ถึงมาสั่งคนอย่างฉัน”

“แต่แกไม่มีสิทธิ์จะทำกับเธอแบบนั้น” ลีโอตอบกลับอย่างไม่เกรงกลัวอดัมเลยสักนิด นั้นอาจเป็นเพราะลีโอไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วอดัมเป็นใคร มิกิที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่ตั้งแต่ที่เธอเห็นอดัมเดินกลับมา สีหน้าและแววตาของเขาเปลี่ยนไปทันทีตอนที่ไม่เห็นหญิงสาวร่างบางนั่งอยู่ในที่เธอควรอยู่ และอีกครั้งที่แววตาของอดัมเปลี่ยนไปจนเธอยังรู้สึกกลัวเมื่อนัยน์ตามรกดนั้นเห็นว่าเธออยู่ตรงไหนกับใคร และนี่เป็นครั้งแรกของมิกิที่เธอเห็นสายตาแบบนั้น

ของอดัม แม้แต่ตอนที่เธอปฏิเสธไม่ตรีเขาเมื่อหลายปีก่อน อดัมยังไม่มีที่ทำหรือเสียใจให้เธอเห็นเลยด้วยซ้ำ ซึ่งแตกต่างกับตอนนี้รักที่เขาแสดงอารมณ์ออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงแม้มันจะไม่ใช่ว่าความเสียใจ แต่โกรธเกรี้ยวขนาดนี้มีกับอกตัวเองเลยว่า ครั้งแรกเลยสำหรับเธอ

“สิทธิ!...อย่างนั้นหรือ?...ฉันมีมากกว่าที่แกจะเข้าใจ...ฉันจะทำอะไร...**ควบ!**” อดัมพูดยังไม่ทันจบ ลิโอก็เหวี่ยงหมัดออกมาเพื่อที่จะหยุดคำพูดของอดัมไว้แต่อดัมก็หลบทัน ทำให้หมัดของลิโอเป็นเหมือนลมผ่านหน้าอดัมไปอย่างเฉียดฉิว

“...อย่างนะ!...อืม!...” และทันทีที่ลิโอพลาด อดัมก็หมายจะตอบโต้กลับ แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดของทุกคนที่ยืนดูเหตุการณ์อยู่ คือน้ำฟ้าที่เป็นอิสระจากอดัมเพียงเสี้ยววินาที กลับเข้ามาขวาง....

“เฮ้ยยยย!...” เสียงโลงอกของทุกคนที่มองมาด้วยความตกใจ แทบจะถอนหายใจพร้อมกัน เมื่ออดัมยังหมัดนั้นทันทีที่ห่างใบหน้าลิโอที่หลับตาไปไม่ถึงสองนิ้ว อดัมย้ายสายตามามองใบหน้าของน้ำฟ้าที่กลั่นหายใจไปชั่วขณะและค่อยๆ ลืมตาขึ้นมามองใบหน้าของอดัม ที่ตอนนี้ใบหน้าแดงก่ำจากความโกรธเกรี้ยวอย่างน่ากลัวโดยที่สายตajibจ้องหญิงสาวอย่างน่ากลัว

“ไปซะ!” น้ำฟ้าเบิกตากว้างมากขึ้นกับคำเพียงสองคำของชายตรงหน้าอย่างคาดไม่ถึง ถึงแม้เสียงจะไม่ดังแต่เธอก็ได้ยินชัดเจนว่าเธอ ‘ไล่’ เธอแล้ว และไม่ทันที่เธอจะได้เอ่ยอะไร อดัมก็หันหลังและเดินจากไปทันที แต่ใครจะรู้และมีโอกาสได้เห็นสายตาก็รูปแบบของอดัม ถ้าไม่ใช่มือขวาอย่างเจอาร์ที่ถึงแม้จะนั่งเงียบและทำเพียงเดินตามอดัมด้วยใบหน้าที่ราบเรียบไม่บ่งบอกถึงความยินดีอันร้ายใดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่สั้นมากเจอาร์กลับมีรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก แต่ทุกอย่างก็หายไปอย่างรวดเร็ว

XI

“ฮือๆๆๆ.....” น้ำฟ้าที่ตอนนั้นนอนร้องไห้อย่างมากมาย โดยที่เธอเองก็ไม่เข้าใจว่า ‘อะไร’ ‘ทำไม’ เธอถึงเสียใจปรึ้มอย่างกับจะขาดใจ ยิ่งกว่าที่เขาทำร้ายร่างกายเธอเสียอีก เพียงแค่เธอต้องยอมรับว่าต่อจากนี้ไปชีวิตของเธอจะไม่มี ‘พี่บลู’ อีกต่อไปแล้ว เธอควรจะดีใจถึงจะถูก ที่ได้ออกมาจากคนใจร้ายที่เดียวดีเดียวร้ายแบบนั้น แต่เธอกลับเสียใจและมากมายด้วย

ลิโอที่ยืนมองร่างบางนอนร้องไห้อย่างหนัก เขาก็เป็นผู้ชายทำไมเขาจะดูไม่ออกกว่า อดีตนายแบบหนุ่มคนนั้นก็มีความรู้สึกที่พิเศษกับหญิงสาวตรงหน้า ‘หึง’ สิ่งที่ดีมันแสดงออกมา แต่ที่เขาต้องพยายามเอาน้ำฟ้าออกห่างผู้ชายคนนั้น เพราะสิ่งที่เขาปฏิบัติกับเธอนั้นทำให้เขาไม่สามารถทนได้ เพราะนายแบบหนุ่มคนนั้นไม่ให้เกียรติเธอเลย และจิตใจส่วนลึกของตัวเองบอกว่าหัวใจของเขามันเปลี่ยนจังหวะการเต้นทุกครั้งที่เขาได้เห็นใบหน้าจิ้มลิ้มนี้ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เขาได้เจอเธอเป็นครั้งแรกที่สตูดิโอการถ่ายแบบวันนั้น จนลิโอไม่แน่ใจแล้วว่าการที่เขาพยายามจะติดตามน้องสาวเพื่อนนั้น ทำเพื่อเพื่อนหรือเพื่อตัวเอง

“น้องน้ำ....” ลิโอเอ่ยเรียกร่างบางที่ยังคงร้องไห้อยู่อย่างต่อเนื่อง โดยที่ยังหาปลายทางสิ้นสุดของการเสียใจนั้นไม่ได้ “พี่ขอโทษ!”

น้ำฟ้าหันมาตามเสียงเรียกนั้นด้วยใบหน้าที่ย่ำแย่ไปด้วยน้ำตา เธอค่อยๆ ลุกขึ้นมานั่งกลางเตียงนอนในโรงแรมที่ลิโอพัก โดยที่เขาเปิดอีกห้องสำหรับน้ำฟ้า แต่เขากียังคงปักหลักอยู่ในห้องนี้ด้วยความเป็นห่วงหญิงสาว

“พี่...ลิโอ...ไม่ผิด...หรือ...คะ...แค่น้ำ...” น้ำฟ้าที่พยายามพูดพร้อมกลิ่นสะอื้น ลิโอขยับเข้ามาใกล้พร้อมกับเกลียดผมที่ยุ่งเหยิงบนใบหน้าสีแดงก่ำ และค่อยๆ เช็ดและซับน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน

“น้องน้ำ...อยากจะเสียใจ...ก็เสียใจให้มันเต็มที่...อยากจะร้องกรี๊ดออกมา...ปลดปล่อยความรู้สึกออกมา...ไม่ต้องกักเก็บมันไว้...แล้วหลังจากนี้ไปเริ่มต้นใหม่...อย่าลืมสิครับว่าน้องน้ำไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว...ยังมีปดินทร์พี่ชายที่รักน้องสาวคนนี้สุดหัวใจ...” ‘รวมถึงพี่คนนี่...ที่จะคอยเคียงข้างน้ำฟ้า...และเยียวยาหัวใจที่บอบช้ำ’ ข้อความสุดท้ายที่ต่อมานั้นลิโอได้แต่เก็บไว้ในใจ เพราะยังไม่ใช่เวลานี้ที่เขาจะแสดงความรู้สึกที่มีให้หญิงสาวตรงหน้าทีนี้นับวันจะมากกว่าแค่น้องสาวเพื่อน

เวลาแห่งความเศร้าเสียใจทำไมมันถึงเชื่องช้าและยาวนานยิ่งนักสำหรับน้ำฟ้าถึงแม้ตอนนี้เธอจะอยู่เพียงลำพังในห้อง น้ำฟ้าที่บอกกับลิโอว่าเธอจะพยายามจะนอนเพื่อพรุ่งนี้จะได้เดินทางไปหาพี่ปดินทร์ พี่ชายที่รอน้องสาวคนนี้อยู่ซึ่งเวลาที่ยังคงดำเนินไปอย่างไม่หยุด แต่หญิงสาวที่ร้องไห้ได้สงบลงเพราะความอ่อนเพลีย ลมหายใจที่ส่ำเสมอบ่งบอกให้คนที่ยืนอยู่ปลายเตียงมั่นใจว่าร่างบางเข้าสู่นิราไปแล้ว

ความนุ่มของที่นอนยุบยวบลงตามน้ำหนักของคนที่ยืนอยู่ปลายเตียงได้เคลื่อนกายเข้าใกล้ร่างบางภายใต้ผ้าห่มผืนใหญ่ห่อหุ้มร่างบางอย่างมิดชิด มือหนาค่อยๆ ดึงผ้าห่มออกจากร่างบางก็พบกับร่างเล็กที่สวมใส่เพียงเสื้อคลุมอาบน้ำที่ห่อหุ้มร่างเปลือยเปล่าไว้

อดมนำผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กที่เปียกชื้นเล็กน้อยออกมาจากกระเป๋ากางเกง และค่อยๆ ปิดจุมูกเล็กที่โตงได้อย่างเหมาะสมกับรูปหน้าอย่างธรรมชาติ เสียงครางเล็กดังออกเพียงเล็กน้อยเพียงแค่เสียงวินาที และระบบการหายใจของน้ำฟ้าก็ส่ำเสมออีกครั้ง อดัมลงจากเตียงอีกครั้งหยิบเสื้อคลุมของเพื่อนรักที่เธอใช้คลุมกายตลอดก่อนหน้านั้นติดมือมา และก้าวขึ้นบนเตียงนอนอีกครั้งเขาวางเสื้อคลุมตัวใหญ่ข้างๆ และถอดเสื้อคลุมของตัวเองออก

และนำไปห่อหุ้มร่างบางทับเสื้อคลุมของโรงแรม และหยิบเสื้อคลุมที่วางอยู่ข้างๆ นำมาห่อหุ้มทับร่างบางอีกชั้น และค่อยๆ ซ้อนร่างนั้นด้วยวงแขนที่แข็งแรงไม่รู้สึกลงถึงน้ำหนักของร่างในอ้อมแขนและเดินออกจากห้องไป โดยมีมือขวาเปิดประตูออกอยู่ที่ทางออกของประตู

“จัดการวงจรปิดทั้งหมด” เจอร์รี่หันไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่ของโรงแรม พร้อมกับยื่นธนบัตรปึกใหญ่ให้ และเดินตามเจ้านายที่เดินไปจนถึงหน้าลิฟท์ และลิฟท์เปิดอีกครั้งที่ชั้นจอดรถ เพราะอดัมลงมาด้วยลิฟท์ขนของที่将会มาถึงลานจอดรถของโรงแรม เจอร์รี่เปิดประตูรถให้และปิดลงเมื่ออดัมเข้าไปข้างใน พร้อมร่างบางที่ยังคงอยู่ในอ้อมแขนบนตักเขา รถเคลื่อนออกจากที่นั่นทันทีเมื่อเจอร์รี่เข้าประจำที่หลังพวงมาลัย

อดัมที่มีอาจจะสาบสูญจากใบหน้าที่ยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผ่านการร้องไห้มามากมาย ปากหยักแหย่ออกมาบ่นว่าเป็นรอยยิ้มที่เกิดจากความรู้สึกดีใจ แต่จะ让他ทำอะไรได้ก็ตอนนั้นเขาโกรธมากจริงๆ ถ้า ณ เวลานั้นเขายังหมัดที่เหวี่ยงไปไว้ไม่ทันมันจะเกิดอะไรขึ้น? แล้วเธอจะเป็นอย่างไร? แล้วเขาจะรู้สึกอย่างไร? ที่พลังมือทำร้ายเธอแบบนั้น

แต่สิ่งที่เกินคาดอีกอย่างก็มีมือขวาที่เปรียบดั่งพี่ชายอีกคน หลังจากที่เขาเคยปากไใส่เธอไปเขาก็กลับบ้านพักทันทีและจำไม่ได้ว่าตัวเองอยู่ในห้องนอนที่เมื่อคืนมีเธออีกคนในอ้อมกอดตลอดเวลานั้นนานเท่าไร

“ผลึก” อดัมเลิกคิ้วเล็กน้อย เมื่อเปิดประตูออกจากห้องนอน และเจอเจอร์รี่ที่รออยู่แล้ว

“คุณนาวา...ยังพักอยู่ที่โรงแรมในนิวยอร์กซิตี้...” เจอร์รี่รายงาน และบอกว่าคนของเราเฝ้าอยู่ที่หน้าห้องพร้อมกับยื่นคีย์การ์ดสำหรับประตูห้องที่หญิงสาวพักส่งให้อดัม และผ้าเช็ดหน้าที่ชื้นด้วยยาสลบอ่อนๆ สูตรของเฮเลน แม่บ้านของอลัน ส่งให้อดัมไปพร้อมกัน อดัมรับทุกอย่างพร้อมรอยยิ้มที่เป็นตัวตนของเขาให้กับมือขวาอย่างเจอร์รี่ และเดินออกจากบ้านไป โดยที่เจอร์รี่ยังคงทำหน้าที่ติดตามไปเช่นกัน

“ขอบคุณครับพี่เจอาร์” อัดัมกล่าวขอบคุณเจอาร์ที่ยังคงประจำตำแหน่งหลังพวงมาลัยรถ ซึ่งจุดหมายปลายทางคือคอนโดใจกลางเมืองในนิวยอร์กโดยทันทีเมื่อสมาชิกที่ร่วมเดินทางครบแล้ว เจอาร์เพียงแค่ยิ้มเล็กน้อยโดยไม่ได้อตอบกลับอะไร เพราะสิ่งที่เขาทำวันนี้มันไม่ใช่หน้าที่มือขวา แต่ทำในฐานะคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านายนับถือเขาเหมือนพี่ชายนั่นเอง

“กลับรหัสเสีย” อเล็กเซียร์เอย์ออกไป เมื่อเห็นเพื่อนรักโอบอุ้มหญิงสาวที่เขาไม่เห็นใบหน้าแต่ก็รู้ว่าเธอเป็นใครออกมาจากลิฟท์ชนของอเล็กเซียร์ที่นั่งอยู่ในรถในลานจอดยิ้มเล็กน้อยกับภาพนั้น เพราะตัวเขาก็คาดไว้เช่นกันว่าอัดัมต้องมารับเธอคนนั้นกลับแน่นอน

“นายครับ” อิวานอฟ ที่นั่งอยู่ข้างหน้าข้างคนขับที่ยังไม่ได้เคลื่อนรถยื่นโทรศัพท์มือถือของตัวเองที่มีภาพหน้าจอเปิดแสดงให้อเล็กเซียร์ได้เห็นและทันทีที่สายตามองเห็นภาพดังกล่าวรอยยิ้มของเขาหายไปทันที และให้ออกรถเพื่อไปยังสนามบินที่เขาจอดเครื่องบินส่วนตัวไว้ เพื่อบินกลับรัสเซียแต่เมื่อใกล้วงเครื่องบินสี่ล้อของตัวเขาออกมา โทรหาเพื่อนรักที่ออกจากลานจอดรถไปได้ไม่นาน

“ระวังตัวด้วย...ตอนนี้นายถูกตาม” อเล็กเซียร์พูดออกไปทันทีที่ปลายทางรับสายของเขาโดยที่เขาไม่ต้องรอนาน ถึงแม้จะเป็นเวลาที่ไม่ใช่เพื่อนจะโทรหากัน ในยามตีหนึ่งตามเวลาทองถิ่น อเล็กเซียร์รู้ว่าเรื่องแบบนี้อัดัมจัดการได้อยู่แล้ว โดยที่เขาไม่ต้องอยู่คอยช่วยเหลือเพื่อนรักคนนี้ เพราะคนที่คอยติดตามเพื่อนรักนั้น ทั้งเขาและอัดัมรู้อยู่แล้วว่าเป็นคนของใคร

ทางด้านอัดัมหลังจากที่วางสายจากอเล็กเซียร์ ใบหน้าและดวงตาผละออกจากใบหน้าที่ไม่ได้สติ และมองออกไปยังหน้าต่างเพื่อดูบรรยากาศยามค่ำคืนที่ล่วงเวลาของเช้าวันไหน และกลับมาขยับร่างกายให้นอนลงที่เบาะและนำศีรษะเล็กน้อยไว้บนตัก ต่อจากนั้นเขาก็เปิดดูแผนที่ในโทรศัพท์และดูว่ารถที่กำลังขับเคลื่อนอยู่ตรงไหน ในขณะที่อัดัมพิจารณาและวางแผน

เขาก็บอกให้เจอรซ์บับให้ช้าลงแต่อย่าให้ผิดสังเกต และต่อจากนั้นเขาก็โทรศัพท์ออกมาหาใครบางคนหลังจากทบทวนวางแผนจัดการกับการถูกตามต้อนนี้

“เลี้ยวเข้าปั้มนี่ที่กำลังจะถึง” อัดัมเปรยออกมาเบาๆ เจอรซ์ขานรับคำสั่งนั้น และเมื่อถึงปั้มนี่ที่อัดัมหมายถึง เจอรซ์เลี้ยวเข้าไปทันทีและลอบมองด้านหลังมีรถสีดำตามเข้ามาเช่นกันหนึ่งคัน และเมื่อรถสีดำคันดังกล่าวเลี้ยวเข้ามาทางเลี้ยวเข้าของปั้มนี่ ก็มีรถบรรทุกวิ่งมาดักทางเข้าปิดกั้นการเลี้ยวเข้าของรถสีดำอีกคัน เจอรซ์เมื่อเลี้ยวเข้ามาจอดเขาก็ออกจากรถทำเป็นเข้าซูเปอร์ไน์ปั้มนี่ และลอบมองรถสีดำที่ทางเขาเปิดทางให้เลี้ยวเข้ามาจอดอยู่ในมุมที่มีด

เจอรซ์ผุดรอยยิ้มที่มุมปากเล็กน้อยเมื่อทุกอย่างเป็นไปตามแผนที่วางไว้ รถสีดำอีกคันที่ไม่สามารถเลี้ยวเข้ามาได้ เมื่อรถบรรทุกขนาดใหญ่ที่จอดรอเพื่อทำตามแผนของเจ้านายที่ให้รถสองคันแยกกัน คนขับรถบรรทุกลงมาจากรถและแสดงบทบาทของคนที่รถเสียฉุกเฉิน และเข้าไปพูดคุยกับคนขับรถสีดำด้านนอกปั้มนี่ เนื่องจากนี่เป็นเวลาช่วงตีสามจึงไม่ค่อยมีรถผ่านไปผ่านมา จึงไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับใครเลย นอกจากทุกอย่างยังคงเป็นไปตามแผนโดยรถที่เลี้ยวเข้ามาคนในรถสองคนไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนสองคนของอัดัมกำลังติดอุปกณ์บางอย่างที่หลังรถด้วยเวลาอันรวดเร็วแบบมืออาชีพ

เจอรซ์เดินออกมาจากร้านซูเปอร์ไน์หลังจากจ่ายเงินสินค้าที่ทำเป็นไปซื้อ เมื่อคนของเขาแจ้งมาว่าทุกอย่างเรียบร้อย และในถุงใส่ของดังกล่าวไม่ได้มีแค่ซองในซูเปอร์มาร์เก็ต แต่ยังมีอุปกณ์ที่เกี่ยวข้องกับอุปกณ์ที่ติดไว้กับคนร้าย เจอรซ์ขยับรถเติมน้ำมันก่อนออก และเมื่อคนฝั่งด้านรถบรรทุกได้รับสัญญาณว่าทุกอย่างเรียบร้อยก็ทำเป็นแก้ไขปัญหาจราจรเรียบร้อยและขับเปิดทางให้รถที่สะกดรอยตามนายเลี้ยวเข้าไปในปั้มนี่ดังกล่าว

อัดัมเปิดอุปกณ์ขนาดเล็กเท่าฝ่ามือคล้ายๆกับคอมพิวเตอร์แต่มีขนาดเล็กมาก เพราะมีทั้งคีย์บอร์ดและหน้าจอ และขณะนี้หน้าก็แสดงให้เห็นจุดสีแดงที่กำลังเคลื่อนไหวยตามรถเขาอยู่

“Rrrrrr....Rrrrrr” เสียงสัญญาณโทรศัพท์ของคนที่จะกระโดดตามเขาดังขึ้น อัดัมเลียนหูฟังพร้อมกดบันทึกการสนทนานั้น ซึ่งเป็นสนทนาสอบถามของรถสองคันที่ติดตามเขาอยู่ตอนนี้

“เอาใจดีรับนาย” เจอาร์ถามกลับอีกครั้ง หลังจากทีอัดัมถอดหูฟังออก เมื่อทางโน้นจบการสนทนา

“พวกมันแค่ถูกสั่งให้ตามอย่างเดียว...และพวกนี้เป็นพวกปลายแถว...ไม่สามารถติดต่อดระดับหัวหน้าโดยตรงได้...**กำจัดทิ้ง!**” ประโยคสุดท้ายของอัดัมแววตาเปลี่ยนไปทันที เจอาร์มองแววตานั้นผ่านกระจกมองหลัง และทุกครั้งที่แววตานั้นฉายแววออกมาอย่างชัดเจนนั้นแสดงว่าต้องมีคนกำลังบอกกล่าวหมายใจสุดท้าย

เจอาร์รับรู้และค่อยๆเหยียบคันเร่ง เพื่อเร่งการเคลื่อนรถโดยทันทีแบบที่รถคันหลังไม่ทันตั้งตัว

“ตูม!!!!!!” เพียงแค่เสียงวินาที เมื่อรถของเขาอยู่ห่างจากรถที่ตามในระยะที่ปลอดภัย เสียงระเบิดก็ดังขึ้นพร้อมกลุ่มไฟขนาดใหญ่กลางถนนที่ไม่มีรถคันอื่นเลย เพราะอัดัมไม่ได้สั่งให้แค่ติดอุปกรณ์ดักจับสัญญาณ แต่ยังติดตั้งระเบิดที่สั่งการด้วยอุปกรณ์ตัวเดียวกับที่อยู่ในมือเขา เสียงระเบิดและความสว่างจากกลุ่มไฟนั้น ไม่ได้รับความใส่ใจจากอัดัมเลย เขาไม่แม้แต่หันไปมองหรือตกใจกับเสียงระเบิดที่ดัง เขาทำเพียงก้มลงมองร่างบางที่ยังคงไม่ได้สติ

เจอาร์ก็ยังคงทำหน้าที่ของตนต่อไป เพราะสำหรับเขาที่ติดตามอัดัมมาตั้งแต่วัยเยาว์รูปแบบนี้เขาเห็นมาจนชิน เพราะอัดัมเลื่องลือในด้านกำจัดศัตรูว่าโหดเหี้ยมมากแค่ไหน และชื่อเสียงด้านนี้ไม่ได้เป็นเพียงเสียงที่เลื่องลือกันแต่มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

แสงสว่างจากท้องฟ้ายามรุ่งอรุณสดใสแสงส่องสว่างขึ้นเรื่อยๆ เมื่อขณะนี้เป็นเวลาเจ็ดโมงเช้าที่รถบีเอ็มดับเบิลยู เลี้ยวเข้าใต้อาคารคอนโดใจกลางเมืองนิวยอร์ก อัดัมค่อยๆขึ้นร่างบางเข้าสู่ห้องนอนลงจากรถและเดินเข้าสู่ลิฟท์ที่การ์ดเปิดรถรอการกลับมาของผู้นำ

“ผมไม่เข้าใจ...โรงแรมของพวกคุณก็มีระดับ...คนทั้งคนหายไปโดยที่ไม่มีใครเห็น” ลีโอระเบิดเสียงใส่ผู้จัดการโรงแรมด้วยอารมณ์คุกรุ่น เมื่อน้ำฟ้าหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย และเป็นอีกครั้งที่เขาไม่รู้จะไปหาเธอได้จากที่ไหน เพราะเมื่อเขาไปดูกล้องวงจรปิดทุกตัวของโรงแรมทุกอย่างไม่มีอะไรผิดปกติ กล้องทุกตัวใช้งานได้เป็นอย่างดี แต่หญิงสาวหายไปอย่างกับเธอหายตัวได้

ลีโอสีหน้าและแววตาดอนนี้ไคร่ดอย่างเห็นได้ชัด และเขาจะไปบอกกับเพื่อนที่นอนพักพื้นอยู่ที่โรงพยาบาลว่าอย่างไร ‘น้องน้ำหายตัวไปอย่างไม่มีร่องรอย’

“โอ้เว้ย!” ลีโอตะโกนออกมาอย่างเกรี้ยวกราดและเดินออกจากห้องพักของน้ำฟ้าไป สายตาของเจ้าหน้าที่ทางโรงแรมทุกคนในห้องแห่งนั้นมองตามและมีเพียงหนึ่งในเจ้าหน้าที่ของโรงแรมที่มีรอยยิ้มผุดขึ้นมาโดยที่ไม่มีใครได้สังเกตเห็น

อดัมหลังจากที่ออกมาจากห้องน้ำก็ขยับร่างกายที่สวมใส่อาภรณ์แบบสบายแต่ครบทุกชิ้นขึ้นมาบนเตียงนุ่มขนาดใหญ่ที่มีร่างบางหลับอย่างไม่ได้สติ ซึ่งตามหลักแล้วเธอควรจะรู้สึกตัวได้แล้ว แต่ที่เธอยังไม่ฟื้นคงเกิดจากร่างกายอ่อนเพลียสะสม

“วันนี้พี่จะไม่รังแกนาวา...พัก่อนให้เต็มทีนะ” อดัมกระซิบอย่างแผ่วเบา พร้อมกับโอบกอดร่างบางที่เปลือยเปล่าภายใต้ผ้าห่มคลุมกาย และเข้าสู่นิทราในเวลาของเช้าวันใหม่

ร่างบางค่อยๆ ขยับร่างกายที่รู้สึกว่าการขยับของเธอทำได้ยากเย็นเมื่อเวลาล่วงเลยมาหลายชั่วโมง น้ำฟ้าค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นในตอนแรกทุกอย่างพล่าเลื่อน เธอจึงกะพริบตาถี่ๆ เพื่อขบไล่ความพรั่เลือนนั้น และเมื่อสายตาสามารถโฟกัสสิ่งที่มองเห็นสภาพห้องความคุ้นตาทำให้เธอขมวดคิ้วเข้าหากันโดยทันที และเมื่อสติค่อยๆ กลับมา เสียงและลมอุ่นๆ ที่มาจากการ

หายใจที่เปารดตันคอเธอ น้ำฟ้าก็ตรึมฝปากของตัวเองทันทีโดยที่เธอไม่ต้องหันไปมองให้เสียเวลาเธอก็รู้ว่าเป็นใคร

“อย่าเสียใจ!...อย่าร้องไห้!” น้ำฟ้าที่พยายามจะสกดกันอารมณ์ ความขุ่นมัวที่เกิดขึ้นข้างใน และเสียงในหัวของเธอพยายามที่จะสั่งให้ความรู้สึกเธอเป็นไปตามเสียงในหัว

อดัมค่อยๆ ลืมตาเมื่อหมอนข้างที่หวางแนนนั่น เขารับรู้ถึงความสั่นเทา ดวงตามรตก็ค่อยๆ เปิดขึ้นมาและกระชับอ้อมแขนให้แนบแน่นมากขึ้น ร่างบางที่กำลังสั่นเทารับรู้ถึงอ้อมแขนที่กระชับและแนบแน่นเช่นกัน แต่ทุกอย่างยังคงสงบเงียบโดยที่ต่างฝ่ายตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง

‘ไม่มีคำขอโทษ...คำอธิบาย...หรือชี้แจงเหตุผล...หรืออะไรก็ได้ให้เธอรู้สึกดี...ดูมีความหมายกับเขบ้าง...แต่ทุกอย่างเงียบ’ น้ำฟ้าได้แต่นั่งและหวังอยู่เงียบๆ แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไร น้ำตาที่กำลังจะไหลออกมาจู่ๆ มันก็เหือดหายไป เหมือนที่ตอนนี้ความรู้สึกของเธอมันตายด้านโดยทันที

น้ำฟ้าค่อยๆ ยับตัว และเธอก็สามารถทำได้อย่างง่ายดายเมื่ออ้อมแขนนั้นคลายออกอย่างเข้าใจ ร่างเปลือยเปล่าของเธอค่อยๆ ลุกออกจากเตียง โดยที่เธอดึงผ้าห่มพันร่างเปลือยเปล่านั้น อดัมชำเลืองมองใบหน้าที่จิ้มลิ้มนั้น แต่สิ่งที่เขาได้เห็นนอกจากร่องรอยเก่าของความเสียใจแล้ว เขาไม่เห็นอะไรอีกเลย เพราะดวงตาน้ำตาลเข้มนั้นไม่มองเขาเลยสักนิด และใบหน้าที่ไม่บ่งบอกถึงอารมณ์ใดๆ เลย มองดูแล้วช่างว่างเปล่าและอดัมบอกกับตัวเองได้โดยทันทีว่า ‘เขาไม่ชอบมันเลยสักนิด’

น้ำฟ้าเดินไปยังวอล์คอินอย่างระมัดระวังเพราะผ้าห่มที่เธอพันร่างเปลือยเปล่านั้นมันทั้งหนักและหนาใหญ่กว่าตัวเธอมาก เมื่อเธอหยิบเสื้อคลุมออกมาจากตู้เสื้อผ้านำมาสวมแทนผ้าห่มผืนโตนั้น เธอก็เดินเข้าห้องน้ำไป โดยที่ไม่แสดงอาการรับรู้ถึงสิ่งมีชีวิตอีกหนึ่งในห้องแห่งนี้

อดัมที่ถูกมานั่งฟังหัวเดียว ถึงแม้ใบหน้าของเขาจะเรียบเฉยเช่นกัน แต่ภายในใจของเขาตอนนี้สิ่งที่มันกำลังบอกให้รู้สึกถึงว่า โหงๆอย่างบอกไม่ถูก อดัมตัดสินใจเดินออกจากห้องนอนไป และในขณะนั้นโทรศัพท์ของเขา ก็สั่นเป็นสัญญาณถึงการโทรเข้า

“ครับพี่” อดัมกรอเสียงตอบเมื่อหน้าจอแสดงให้เห็นว่าใครโทรเข้ามา “ผมควรแสดงความยินดีกับพี่ได้หรือยังครับ...ที่สามารถพาน้องมุกมาอยู่ อังกฤษได้แล้ว” อดัมกรอเสียงอย่างยินดี แต่แล้วเขาก็ต้องครางฮึ่ในคอ เมื่อพี่ชายให้รายละเอียดเพิ่มเติม ว่าแม่เสื่อสาวยังวาดลวดลายออกฤทธิ์ให้พี่เขาต้องปั่นป่วนอีกแน่นอน

“น้ำฟ้าคือใคร?” เสียงปลายสายตั้งคำถาม ทำให้ต้นสายอย่างอดัม หุบยิ้มแทบไม่ทัน และนี่คงเป็นเรื่องสำคัญกว่าแค่พี่ชายเขาจะโทรมาบอกว่า กลับมาถึงอังกฤษแล้ว อดัมในฐานะที่เป็นน้องก็ให้รายละเอียดถึงคนที่พี่ชายถามเท่าที่เขารู้ตอนนี้ “ถ้าแม่รู้เข้า...คงเป็นเรื่องแน่” อดัมตอบกลับน้องชายมา หลังจากที่ฟังเรื่องราวพอเข้าใจ

อดัมเองก็ไม่ลืมถึงเรื่องนี้ ถึงแม้ว่าลิเลียและคนที่ฟิลาเดลเฟียจะรู้แต่ทุกคนก็ไม่มีทางพูดเรื่องของเขาแน่นอน และที่เขาบอกกับพี่ชายเพราะอดัมต้องรู้เรื่องนี้แน่นอนเพราะเฮเลนต้องรายงานพี่ชายเขา

“ผมอยากให้พี่ช่วยถามคุณอาดูมิ...ว่าท่านรู้อะไรเกี่ยวกับตระกูลนี้บ้าง”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา...เพราะพี่จะบอกอดัมอีกอย่างคือวันที่พี่เดินทางออกจากภูเก็ตพี่ได้เจอกับนายเขตต์และพวกสองสามคนลงมาที่ภูเก็ต...” อดัมขมวดคิ้วโดยทันทีที่ได้รับข้อมูลใหม่จากพี่ชาย แสดงว่าทางบ้านของน้ำฟ้าก็คงได้เบาะแสรื่องเธอบ้างแล้ว และตอนนั้นเขาไม่แน่ใจว่าพี่ชายเธอคือนายบดินทร์ได้แจ้งข่าวไปทางบ้านเธอหรือยังว่าเจอเธอที่อเมริกา เพราะนายเขตต์รู้จักกับเอากูมิ และเมื่อเจอกันโดยบังเอิญในฐานะผู้น้อยก็ต้องเข้ามาทักผู้ใหญ่พร้อมทำความเคารพ และตอนนั้นเอากูมิก็นำให้รู้จักกับ อดัม พี่ชายเขา โดยที่นายเขตต์ไม่มีทางรู้เลยว่าเขาน้องชายพี่อดัมเป็นคนเอาตัวหญิงสาวที่กำลังตามหาอยู่มาอยู่อีกฟากหนึ่งของโลกแล้ว

อดัมถึงแม้ตอนนี้จะมีเรื่องมากมายเกิดขึ้นในเวลาพร้อมๆ กัน แต่สำหรับเขาแล้วดูไม่เป็นปัญหาที่จะค่อยๆ แก้ไข เพราะระดับอย่างอดัมไม่มีอะไรที่คนอย่างเขาจะแก้ไม่ได้ แม้แต่เรื่องของร่างบางที่ออกมาจากห้องนอนพร้อมๆ กับที่เขาวางสายจากฟิวดัน และเดินเลยเขาไปยังโซนครัว และตอนนี้ในคอนโดใจกลางเมืองแห่งนี้มีเพียงเขากับเธอ เพราะเจอาร์น่าจะออกไปข้างนอกได้สักชั่วโมงแล้ว เจอาร์และอดัมถึงแม้จะอดนอนมาทั้งคืนสำหรับพวกเขาที่ได้รับการฝึกมาเพื่อรับมือกับเหตุการณ์แบบนี้ทำให้เรื่องแค่นี้เล็กน้อยมาก เพราะบางครั้งแค่งีบหลับเพียงสองชั่วโมงก็เพียงพอไม่มีอาการอ่อนเพลียให้เห็นเลยสักนิด

อดัมที่ทำเพียงยืนมองร่างบางที่กำลังหยิบของสดในตู้เย็นเพื่อนำมาทำอาหารง่ายๆ เพื่อรองท้อง

“ช่วยมั๊ย?” อดัมตัดสินใจเดินเข้าไปใกล้พร้อมเสนอตัว

“.....” ไม่มีสัญญาณตอบกลับจากร่างบางที่กำลังเอาชอตดอกลงกะทะที่กำลังร้อน

“กินด้วยคนนะ” อดัมเพิ่มอีกประโยค เงียบ!!!! เหมือนเดิม คนความอดทนต่ำเริ่มจะไม่พอใจมาทีละนิด แต่ก่อนที่อดัมกำลังจะหันหลังกลับจนที่ใส่ชอตดอกกรรมควันขึ้นใหญ่ก็ถูกยื่นมาวางตรงหน้า อดัมเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ แต่ก็ไม่ได้รับสัญญาณกลับทางสายตาจากร่างบาง แต่สิ่งที่ตามมาคืออุปกรณ์ในการกิน ชอส มีดสำหรับตัด ส้อม น้ำส้มและน้ำเปล่า อดัมจึงตัดสินใจนั่งลงที่เก้าอี้ตรงหน้าและลงมือกินสิ่งที่ได้รับการหยิบยื่นให้อย่างไม่เต็มใจ และร่างบางก็จัดอีกชุดสำหรับตัวเอง แต่เธอเลือกที่จะไปกินที่โต๊ะอาหาร และนั่งลงเก้าอี้ที่หันหลังให้กับอดัมที่นั่งอยู่ตรงที่อบหน้าครัว ทั้งเธอและอดัมต่างก็กินกันอย่างเงียบๆ โดยที่ต่างก็หันหลังให้กัน

“ผลึก...” เสียงประตูทางเข้า เรียกสายตาของคนที่นั่งหันหลังให้กัน หันไปมองพร้อมกัน เจอาร์เลิกคิ้วเล็กน้อยที่เห็นภาพตรงหน้าที่คนสองคนนั่งหันหลังให้กันขณะที่กินอาหาร

“นาย” เจอาร์เอย์เรียกอดัมพร้อมกับสายตาสื่อความที่ทั้งสองคนรู้จักกัน อดัมพยักหน้าเล็กน้อยและเดินเข้าไปในห้องของเจอาร์ น้ำฟ้าไม่ได้ให้ความสนใจคนทั้งสองเพราะสำหรับเธอแล้วเจ้านายลูกน้องคุณนี้ไม่ต่างกัน

น้ำฟ้าหลังจากเก็บล้างทุกอย่างเรียบร้อยแล้วทั้งของเธอและของอดัมที่วางทิ้งไว้ ก่อนที่คิดว่าจะเดินกลับห้องนอนเธอก็ชำเลืองมองประตูห้องของเจอาร์ก่อนที่ความคิดหนึ่งจะแว็บเข้ามา น้ำฟ้าตัดสินใจเดินไปประตูทางออกและหลับตาเพื่อระลึกถึงรหัสเวลาที่อดัมหรือเจอาร์กดประตูก็จะปลดล็อก มันก็เหมือนกับธนาคารตามสาขาในประเทศไทยที่เจ้าหน้าที่จะเข้าไปในส่วนเฉพาะเจ้าหน้าที่ก็จะมีแป้นกดแบบนี้ น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาและเอื้อมมือยื่นนิ้วอย่างช้าๆ เพื่อที่จะกดแป้น

“ดีด...ดีดๆ...” น้ำฟ้าตาโตตกใจ! เพราะเพียงแค่เธอจิ้มไปที่เลขแปด เสียงสัญญาณภายในห้องก็ดังลั่น อดัมเปิดประตูออกมาจากห้องของมือขวาที่ตามหลังเจ้านายมาติดๆ กับเสียงสัญญาณ น้ำฟ้าหันไปมองคนทั้งสอง มีเพียงอดัมเท่านั้นที่ยังก้าวอย่างต่อเนื่องเมื่อสายตาเขาเจอกับตัวต้นเหตุของสัญญาณ อดัมกดตัวเลขบนแป้นสี่ตัวอย่างรวดเร็วและสัญญาณเสียงก็เงียบลง และนั่นนี่ตามปกติก็หันมาจับจ้องร่างบางที่ยังตกใจกับเหตุการณ์เมื่อสักครู่

“ปล่อยนะ!...” น้ำฟ้าร้องออกมา เมื่ออดัมคว้าแขนเล็กและพยายามจะลากกลับเข้าห้องนอน น้ำฟ้าผืนตัวเต็มแรงกายที่เธอมี ไม่ยอมไปตามแรงดั่งนั้น มืออีกข้างก็พยายามจะแกะมือใหญ่ที่กำรอบแขนเธอ อดัมหันมามองด้วยแววตาที่แทบจะทำให้ร่างบางลุกเป็นไฟได้เลย “อรัยยยย...ไ้อ้! บ้าปล่อยฉันนะ” น้ำฟ้าร้องออกมาเสียงดังมากขึ้น เมื่ออดัมยกตัวเธอพาดไหล่ อย่างเหลืออดของคนความอดทนต่ำ สองแขนเล็กหุบแผ่นหลังที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อเต็มกำลัง แต่ไม่ได้ทำให้อดัมรู้สึกอะไรเลยกับแรงของน้ำฟ้าที่มุงทำร้ายเขา

“ไ้อ้ย!...” เสียงของน้ำฟ้าก็ต้องออกมาอีกครั้ง เมื่ออดัมปล่อยร่างบางบนเตียงขนาดใหญ่ ถึงแม้ไม่แรงมากแต่เขาก็ไม่ทะนุถนอมอ่อนโยนอย่างเมื่อคืน

“คิดจะทำอะไร?” คำถามแรกตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ ของอดัม

“...โง่เหอะ?...ถึงไม่รู้ว่าจะเปิดประตู” อดัมขบกรามพร้อมกับเหม็น
ริมฝีปากอย่างอดทนกับประโยคคำตอบของหญิงสาวตรงหน้า ที่ลุกขึ้นมานั่ง
จ้องตาเขาอย่างไม่เกรงกลัว

“เปิดทำไม?” อดัมถามกลับ ก็ได้! ถ้าเธอจะเล่นสงครามประสาทกับ
เขา เขาก็จะจัดให้เธอ

“...ก็จะออกไปข้างนอก...” น้ำฟ้าตอบกลับอย่างไม่สะทกสะท้าน

“อยากไปไหน?” อดัมเสียงอ่อนลง เพราะเธอไม่ได้บอกว่าจะ ‘หนี’ เขาไป

“ไปไหนก็ได้...ที่ไกลๆจากคนใจร้าย” น้ำฟ้าเสียงอ่อนลงบ่งบอกถึง
ความน้อยใจอย่างชัดเจน อดัมลอบยิ้มเล็กน้อยพร้อมกับใบหน้าอ่อนแอแสงลง

“ใครเหอะ?...ที่ใจร้าย” อดัมถามกลับ

“.....” คราวนี้ไร้ซึ่งเสียงตอบ พร้อมกับดวงตาน้ำตาลเข้มก้มลง

“ฮึ่ม?...ไม่บอกพี่ก็ไม่รู้ละ” อดัมพูดพร้อมกับขยับขึ้นบนเตียง และ
เบียดกายเข้าไปใกล้ร่างบางที่ยังคงนั่งบนเตียงด้วยแววตาเศร้า

“ถ้าบอกแล้ว...จะทำไง?” น้ำฟ้าถามกลับด้วยเสียงที่เง่าจน

“ก็ลองบอกมาก่อนสิ” อดัมขยับเข้าไปใกล้พร้อมแขนที่โอบรอบเอว
บางจากด้านหลังและกระซิบอย่างแผ่วเบาที่ใบหูเล็ก น้ำฟ้าขนในกายลุกชัน
ทันที เพราะอดัมไม่เพียงแค่กระซิบแต่เขายังเป่าลมแก้ม給她เกิดความรู้สึก
บางอย่าง จนไหลบางห่อเข้าหากัน

“ก็คนนี่โง่” น้ำฟ้าหันข้างมาเพื่อให้สายตาชี้ตัวคนใจร้าย

“พี่เหอะ?” อดัมเลิกคิ้ว แก้มิ่งทำท่าแปลกใจกับคำตอบของเธอ
น้ำฟ้าพยักหน้ายืนยันคำตอบแทนคำพูด “จึ้นนาวา...จะลงโทษคนใจร้ายของ
นาวายังไง?” อดัมถามกลับพร้อมรอยยิ้มและประสานสายตากับดวงตา
น้ำตาลเข้มนั้น

“ให้นาวา...ไปเยี่ยมพี่ดินทร์นะคะ” น้ำฟ้าพูดอย่างขอร้อง เพราะถ้าไม่
ใช้วิธีนี้เธอไม่มีทางไปหาพี่ชายเธอได้แน่นอน เพราะผู้ชายตรงหน้าถ้าเธอยิ่งแข็ง
เขาก็จะแข็งกลับคูณร้อยแน่นอน

อดัมทำท่าครุ่นคิดชั่วขณะและพยักหน้าเป็นคำตอบ มั นก็ดีเหมือนกันเพราะเขาเองก็มีบางอย่างยากจะถามพี่ชายของเธอด้วยเกี่ยวกับตัวเธอคนนี้น่าพอลจะรู้เรื่องของเธอเธอเปล่านั้นที่เจอาร์ส่งสัญญาณให้เขาเข้าไปคุยในห้องของเจอาร์นั่นก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับเธอ

“นี่รับนาย...ข้อมูลเพิ่มเติมของคุณนาย” อดัมรับซองน้ำตาลมาจากเจอาร์ และทันทีที่เขาเปิดและหยิบแผ่นกระดาษหลายใบออกมา และสายตาของเขาก็โฟกัสไปที่จุดที่มีการทำเครื่องหมาย และอดัมก็พลิกดูอีกหลายๆใบ ตามลำดับ

“แปลกมาก” อดัมเปรยออกมาเมื่อดูเอกสารทั้งหมด เพราะเอกสารที่อยู่ในมือเขาคือก๊อปปี้ของใบสูจิบัตรและเอกสารที่โรงพยาบาลที่นางน้ำทิพย์ศิริสินธร หรือแม่ของน้ำฟ้านั่นเองที่เธอไปฝากท้องและคลอดน้ำฟ้า เพราะในช่วงประวัติที่เธอกรอกบิดาของเด็กถูกแก้ไข เพราะถ้าดูให้ดีจะเห็นว่ามีอาการแก้ไขถึงแม้จะทำให้ดูเนียนๆ และรายละเอียดอย่างอื่นก็คือกรุปเลือดว่าบิดาเลือดกรุปเอ มารดาคือน้ำทิพย์เลือดกรุปบี เพราะฉะนั้นบุตรที่เกิดจากพ่อแม่ที่ต่างกรุปเลือดกัน บุตรก็ต้องตรงกับใครคนใดคนหนึ่งและแน่นอน น้ำฟ้ามีเลือดกรุปเอตามบิดา แต่สิ่งที่น่าแปลกเพราะเอกสารอีกใบเป็นใบสูจิบัตรของน้ำฟ้านั้นกลับใส่ว่าเธอมีเลือดกรุปเอ แต่เอกสารในใบสูจิบัตรมารดาที่ถึงแก่กรรมกลับระบุว่าเลือดกรุปเอ และใบสูจิบัตรของนายบวรระบุชัดเจนว่านายบวรมีเลือดกรุปบี ถ้าเป็นความผิดพลาดของเจ้าหน้าที่ก็ต้องมีการแจ้งแก้ไขแต่นี่ผ่านมายี่สิบปีที่ข้อมูลในเอกสารสำคัญไม่ตรงกัน

“แล้วสาเหตุการเสียชีวิตของคุณน้ำทิพย์ก็แปลกมากครับ” เจอาร์ให้รายละเอียดเพิ่มเติม และที่บอกว่านางน้ำทิพย์เกิดภาวะช็อคจากหลังการคลอดบุตรเพราะเสียเลือดมากนั้นมันไม่เมคเซ้นส์เพราะเด็กที่เกิดออกมาก็แข็งแรงดี “ตอนนั้นผมให้คนของเราสืบต่อครับ...” อดัมพยักับรู้ เพราะเขาเองก็คิดว่าแปลก

“อีกอย่างครับ...คุณน้ำทิพย์ได้ทำพินัยกรรมไว้ครับ...ว่าทรัพย์สินสมบัติ ก่อนแต่งงานของเธอทั้งหมดจะถูกโอนให้กับบุตรสาวเพียงคนเดียวคือน้ำฟ้า ทันทีที่เธออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ แต่ก่อนถึงเวลานั้นทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดไม่มีใครสามารถยกถ่ายโอนได้เลย และรายได้ตลอดยี่สิบปีที่เกิดจากหลัก ทรัพย์ดังกล่าวก็ตกเป็นของน้ำฟ้าเพียงคนเดียว”

“แปลกมาก...” อัดัมที่ก้มมองเอกสารที่เป็นรายละเอียดทรัพย์สิน ทั้งหมดของน้ำฟ้าก็นับว่ามากมาย แต่ถ้าเทียบกับของเขา ของเธอก็แค่หนึ่งใน ร้อยของเขาเท่านั้น

“ผมว่าเรื่องนี้คุณน่าจะ...ไม่น่าจะรู้ล่ะครับ” เจอาร์ให้ความเห็น

“ที่จะพาไปเอง” อัดัมที่หลุดออกจากห้วงความคิด ตอบกลับน้ำฟ้า พร้อมเบี่ยงใบหน้าที่ปากหยักยิ้มผิสปากบางอย่างแผ่วเบา น้ำฟ้าพยักหน้า กับแก้มที่ซีดสีแดงให้เห็นทุกครั้งเมื่อชายตรงหน้าอ่อนโยนกับเธอ

“ไปตอนนี้อยู่ได้มั๊ยคะ?” อัดัมยิ้มพร้อมกับส่ายหน้าปฏิเสธอย่างนุ่ม นวล เพราะไม่ใช่ว่าเขาไม่ว่างแต่เขาอยากจะส่งสอนนายลิโอให้เด่นเป็นเจ้า เข้าสักวัน ที่जूน้ำฟ้าก็หายตัวไปอย่างหาร่องรอยไม่ได้ และเขาเองก็ไม่ไว้ใจ นายลิโอนั่นว่าจะคิดกับผู้หญิงของเขาเพียงแค่น้องสาวเพื่อน

“งั้นขอโทรหาพี่ดินทรได้มั๊ย?” น้ำฟ้ายังไม่ยอมแพ้ เพราะส่วนลึก ของเธอนั้นก็กำลังเป็นกังวลเกี่ยวกับลิโอ ว่าตอนนี้เขาจะเป็นอย่างไรเมื่อजू เธอก็หายตัวไป

“ถ้าโทร...ก็คงอีกหลายวันนะ...ที่จะพาไป” อัดัมตอรอง เพราะถึงแม้ เขาจะมีคำถามที่ต้องการคำตอบจากนายบดินทร์ แต่เขาจะผล็พลามไม่ได้ทุก อย่างต้องรอบคอบ เพราะถ้าजूนายบดินทร์ต้องการน้องสาวกลับ ไม่ใช่ว่าเขา จะกลัวแต่เขาไม่อยากทำอะไรรุนแรงให้หญิงสาวตรงหน้าต้องเสียใจ

“ก็ได้คะ...” น้ำฟ้าคิดอยู่สักพักเพราะเธอไม่ต้องการให้บดินทร์รู้ว่า เธอได้ทำบางอย่างของคนอื่นคิด และเธอก็ไม่อยากพูดขอร้องให้อัดัมอย่า

บอกพี่ชายเธอสำหรับเรื่องนี้ เพราะนั่นจะทำให้เขารู้จุดอ่อนของเธอ “แต่ขอโทรหาได้เรื่อยๆนะคะ” น้ำฟ้าตอรอง อัดมเล็กคิ้วพร้อมกับรอยยิ้ม...อย่างรู้ทันเธอ

“ตกลง!...แต่พี่ต้องอยู่ด้วยทุกครั้ง”

“คะ...” น้ำฟ้ารับปากอย่างดีใจ อัดมยิ้มให้กับใบหน้าที่ยิ้มอย่างมีความสุขนั้น แต่เธอคงจะไม่รู้สินะว่าเขาพูดและฟังภาษาไทยได้ “เรายังห่างกันอีกเยอะ” อัดมคิดในใจ

“แต่ตอนนี้...พี่ต้องการนาว่า” น้ำฟ้ายิ้มและหลบตา ความหมายที่อัดมสื่อออกมา “ทำไมต้องพูดบอกทุกครั้งนะ!” น้ำฟ้าคิดในใจแต่เธอก็เริ่มชินกับคำพูดแบบนี้ของอัดม แต่ยังไงเธอก็ยังอายทุกครั้งที่เขาพูดขอกับเธอซึ่งๆหน้าแบบนี้

มือหนาเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าและอ่อนโยนสอดเข้าไปใต้เสื้อของเธอโดยทันทีโดยไม่รอคำตอบอนุญาต เพราะแค่อาการเอียงอายจนหน้าแดงนั้นก็บ่งบอกคำตอบอย่างชัดเจน

“พี่ต้องถามมัย?...ว่านาว่าของพี่บลู...ต้องการให้พี่รักษานาว่าตรงไหนบ้าง” อัดมพูดพร้อมกับมือใหญ่สัมผัสกับอกเต่งตึงที่ยังคงขวางกันด้วยบราตัวจิ๋ว ส่วนมืออีกข้างก็เลื่อนต่ำลงไปสอดเข้าผ่านขอบเอวกางเกงตัวนอกและตัวใน สัมผัสอย่างอ่อนโยนกับจุดที่ไวต่อความรู้สึก

“คะ...คนลามก” น้ำฟ้าตอบกลับด้วยเสียงที่ไม่มั่นคง เมื่อมือของคนด้านหลังที่อยู่ห่างกันคนละทิศแต่กลับทำหน้าที่ให้ร่างกายเธอร้อนระอุ

“ลามกเหว?.../...อ้า...” อัดมลงโทษร่างบางที่มากล่าวหาเขาโดยทันที และเสียงครางหวานๆก็ดังให้ได้ยินเมื่อบทลงโทษกชยัยอดเกรสของดอกไม้ทั้งสองพร้อมกันทั้งบนและล่าง

อัดมยังหยอกล้อกลั่นแกล้งน้ำฟ้าอย่างต่อเนื่องทั้งๆที่ตัวเองก็ปวดหนึบบริเวณแกนกลางที่แสดงตัวตนของตัวเองออกมาเสียดสีอยู่กับสะโพกเล็กนั้น

“นาว่า...ของพี่บลู...ช่วยพี่ด้วย...พี่อยากเติมเต็มนาว่าตอนนี้จัง” อัดมกระซิบแผ่วเบาโดยที่มือยังแรงเร้าปลุกอารมณ์ร่างบางที่ตอนนี้อ่อน

ระทวย แผ่นหลังอิงแอบอยู่กับอกแกร่งอย่างต้องการเป็นหลักพัก และริมฝีปากและจมูกของอดัมคลอเคลียอยู่บริเวณซอกคอสลบไปมา

“ชะ...ช่วย...ยังไงคะ?” น้ำฟ้าพยายามเอ่ยถาม ทั้งที่ร่างกายเธอร้อนจนไฟแทบลุกอยู่แล้วทั้งๆที่เสื้อผ้ายังอยู่ครบ

“พื่อยากเปลือยเปล่า...โดยฝีมือนาวา” น้ำฟ้าพยักหน้ายอมรับหน้าที่ใหม่อย่างไม่ลังเล มีแต่ความเอียงอาย แต่ก็พร้อมไปด้วยความเต็มใจ

อดัมยิ้มพร้อมกับค่อยๆ ผละมือทั้งสองออกมาจากดอกไม้ทั้งสองอย่างเสียดาย แต่เขาก็ทำให้น้ำฟ้าเพิ่มทวีความเร่าร้อนเมื่อมือข้างที่ผละออกจากดอกกุหลาบส่วนตัวของเธอเขาเอานิ้วหนึ่งนิ้วของมือข้างนั้นเข้าปากดูดธารน้ำจากดอกกุหลาบที่ติดนิ้วมาจนไม่เหลือให้เธอได้เห็น และปากหยักที่เอานิ้วออกมาแล้วเข้าจุมพิตปากบางนั้นเร็วๆ ก่อนที่จะผละออกและลงไปยืนอยู่ข้างเตียง และมือใหญ่ก็ยื่นมาหาเธอ น้ำฟ้ายื่นมือข้างหนึ่งไปหาเมือนานนั้น และลงไปยืนหันหน้าเข้าหากันกับร่างใหญ่

น้ำฟ้าจับชายเสื้อยืดสีดำเนื้อนุ่มที่เข้ารูปกับร่างหนาเล็กน้อยเพื่อเปิดเผยแผ่นอกและหน้าท้องที่เป็นลอนอย่างสวยงาม ดวงตาน้ำตาลเข้มมองอย่างหลงใหล เพราะไม่สามารถปฏิเสธความสวยงามของชายตรงหน้าได้ มือเล็กเลื่อนไปปลดตะขอกางเกงและขยับให้หลุดออกจากสะโพกสอดโดยที่เจ้าตัวทำเพียงแค่นิ้วและมองการทำหน้าที่ของหญิงสาวด้วยดวงตาฉ่ำเยิ้ม น้ำฟ้าสุดลมหายใจเข้ายาวๆ ก่อนที่จะปล่อยออกมากับอาการอีกขั้นที่กำลังถูกดันดันจากสิ่งที่อยู่ภายใต้การปกปิดนั้น และค่อยๆ เลื่อนมือไปที่ขอบเอว อาการตัวสุดท่ายและเลื่อนมันพร้อมปล่อยให้ไปกองแทบเท้าคนตัวโต อดัมขยับให้เท้าพ้นจากอาการและนั่งลงบนเตียง

“นาวา...เปลือยเปล่าตัวเองเพื่อพี่” อดัมออกคำสั่งกับการกิจต่อไป โดยสายตาดำจับจ้องอยู่ที่ร่างบางไม่มีความอายหรือรู้สึกอะไรกับความเปลือยเปล่าของตัวเอง และดูแล้วเหมือนจะภูมิใจ, มั่นใจในตัวเองกับทุกอย่างของร่างกายที่อวดต่อสายตาเธอ

น้ำฟ้าเริ่มทำตามคำสั่งนั้น โดยมีนัยน์ตามรกลมมองเธอทุกอิริยาบถในการปลดปล่อยตัวเองออกมาจากอาภรณ์ มือใหญ่ของคนตัวโตไม่ได้แตะต้องสัมผัสเธอเลย เขาทำเพียงแค่มองร่างกายที่กำลังเป็นอิสระจากอาภรณ์ทุกชิ้น ร้อนผ่าวจนแดงไปทั้งตัว

“อืม...” อัดัมครางออกมา เมื่อร่างเล็กปลดปล่อยดอกไม้ตูมทั้งสอง มือใหญ่เข้ากอบกุ่มแห่งร้อนของตัวเอง เพราะทันทีที่ยอดเกสรสีชมพูชูขึ้นตรงหน้าเขา แห่งร้อนของเขาก็ผงาดแสดงความต้องการเพิ่มมากขึ้นอย่างชัดเจน อัดัมทำเพียงปลดปล่อยตัวเองโดยการใช้นิ้วของตัวเองขูดขึ้นขูดลงแก้ม ภายที่ร้อนผ่าวจนมือใหญ่ของเขา

“ซี้ดดดด” เสียงครางที่บ่งบอกถึงความช่านเสียวของอัดัมดังขึ้น เมื่อร่างบางเหลือขึ้นเล็กเป็นขึ้นสุดท้าย

“ซัยบ...ขึ้นมานั่งบนนี้” อัดัมกัศกรามข่มอารมณ์และตัวเองไว้ไม่ให้ไปดึงแขนร่างบางมาสอดใส่ตัวตนของเขา เพื่อกำจัดความทรมานของเขา ตอนนี้ เขาทำเพียงบอกให้หญิงสาวทำตามคำสั่งต่อไป

“พี่บลู...ช่วยนาวาหน่อย” น้ำฟ้าร้องขอความช่วยเหลืออย่างเอียงอาย เมื่อเธอขึ้นมานั่งคร่อมบนตักตามคำสั่งล่าสุด

“...อ้อาา...นาวาพร้อมสำหรับพี่แล้ว” อัดัมให้ความช่วยเหลือตามที่ขอนั้น และเมื่อแห่งร้อนสัมผัสที่ปากทางเข้าดอกกุหลาบงามเขารับรู้ถึงความชุ่มฉ่ำบริเวณนั้นเสียงครางสองเสียงดังขึ้นอีกครั้งเมื่อสองร่างที่เปลือยเปล่าหลอมรวมเข้าด้วยกัน

อัดัมมองใบหน้าจิ้มลิ้มที่แดงก่ำยามที่ถูกเติมเต็มจากเขา แขนเล็กโอบรอบคอหนาโดยทันที ดวงตาน้ำตาลเข้มน้อมมองจุดประสานระหว่างกัน และกัน มือใหญ่เลื่อนไปยกขาเรียวเล็กทั้งสองข้างโอบรัดรอบเอวหนา และค่อยๆขยับสะโพกเล็กเข้าแนบชิดจนตัวตนของคนตัวโตถูกดูดกลืนหายเข้าไปในตัวร่างเล็ก ความแนบชิดของทั้งสองร่างเปลือยเปล่าเบียดเข้าหากัน

“อ้าาา....” เสียงครางจากร่างเล็กต้องเปล่งระบายนออกมา เมื่อปากหยักเข้าครอบครองยอดเกสรของดอกไม้ตูมทันที มือใหญ่เลื่อนไปบีบนวดเคล้นสะโพกเล็ก และนำจังหวะให้สะโพกเริ่มขยับหลังจากที่แกนกายของเขาแน่นิ่งอยู่สักพัก เพื่อให้เวลากับร่างเล็กค่อยๆคืนชิน

อดัมค่อยๆผละออกจากร่างบางอย่างช้าๆโดยค่อยๆเอนกายไปด้านหลังโดยใช้ท่อนแขนค้ำกับเตียงนุ่มเอาไว้เพื่อรองรับน้ำหนัก มือบางเลื่อนต่ำลงมาค้ำกับหน้าอกแข็งแรงตรงหน้า สะโพกเล็กยังคงขยับอย่างต่อเนื่องและเชื่องช้าแต่ก็สร้างความชานเสียวให้กับคนทั้งคู่ เพราะท่อนแกนกายที่ขยายจนคับเบียดกับร่องสวาทที่ตอдрัดแน่นทำให้ทุกจังหวะเรียกเสียงครางจากอดัมได้อย่างต่อเนื่อง สายตาของคนทั้งคู่จับจ้องอยู่กับจุดประสานที่ท่อนแกนกายของคนตัวโตเดี่ยวเห็นเดี่ยวหายเข้าไปในร่างบาง ดูแล้วเร้าใจให้กับคนตัวโตยิ่งนัก

ดวงตามรตย่ายมามองอกเต่งตึงที่ขยับตามจังหวะของเจ้าของที่ยังคงทำหน้าที่ของตัวเองได้อย่างเร้าใจและถูกใจเขา สำหรับอดัมเขาไม่เคยต้องขาดเรื่องบำบัดอารมณ์ความใคร่ตามประสาผู้ชายที่ต้องมี แต่อดัมก็ไม่เคยต้องซื้อเรื่องอย่างว่าด้วยเงิน เพราะด้วยหน้าตาของเขาทำให้เหล่านางแบบที่เขาเคยร่วมงานต่างก็ต้องการตัวเขา ซึ่งถ้าเขาต้องการก็ไม่ต้องมีความจำเป็นต้องปฏิเสธโมตรีของเหล่าสาวๆ แต่ถ้าสาวๆเหล่านั้นต้องการครอบครองหัวใจเขา อดัมก็ต้องขอเซย์กูดบาย เพราะเขายังไม่ต้องการใครมาเป็นเจ้าของหัวใจ

แต่ก็นะ! ไม่มีใครรู้ว่าตัวจริงเขาเป็นใคร ต่างก็เข้าใจว่าเขามีอาชีพเป็นนายแบบ และอดัมเองก็ต้องการให้เป็นแบบนั้น แล้วเขาทำแบบนี้ทำไม? คำตอบสำหรับคำถามนี้ก็คงต้องหลังจากนี้

“เหนื่อย...มั๊ย?” อดัมเอ่ยถามพร้อมสบตาร่างบาง เพราะการขยับแบบนี้อาจต่อเนื่องมันให้ความชานเสียวให้กับเขาและเธอ แต่มันไม่เพียงพอในการให้เขาไปยังสุดทางได้แต่เขาก็ไม่ได้รับร้อนอะไร แบบนี้เขารู้สึกดีมากกว่ เพราะการใช้เวลาอยู่กับเธอคนนี้นี้มันทำให้เขารู้สึกดี และความรู้สึกดี

ที่เป็นอยู่ตอนนี้ และเป็นมาหลายวันก่อนหน้านี้ทำให้อีกอย่างที่เปลี่ยนไปแบบไม่รู้ตัว จากที่เขาไปไหนมาไหนมีเพียงเขากับมือขวา กลายเป็นมีเธอคอยเคียงข้างอย่างที่เขาก่อนก็รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องแปลกไปตั้งแต่เมื่อไหร่

“คิด...อะไรอยู่เธอคะ?” น้ำฟ้าอดถามไม่ได้ เมื่อตอนที่เขาถามว่าเธอเหนื่อยมั๊ย? หลังจากที่เขาตอบว่านิดหน่อย เขาก็ขยับพลิกตัวให้เธอลงไปนอนบนเตียงใหญ่และตัวเขาก็คร่อมร่างเธอไว้โดยที่ไม่ให้จุดประสานต้องแยกจากกัน

“ทำไมถึง...ถาม?” อัดัมถามกลับและสะโปกหนาก็เริ่มขยับให้แก่นกายขยับเข้าออกเสียดสีกับก้นดอกกุหลาบที่ตอนนี้แดงอย่างเห็นได้ชัด

“...อืม...อ้อ...” เสียงคำตอบของคำถามนั้น กลับแทนที่เป็นเสียงครางของร่างบาง เพราะอัดัมเปลี่ยนจังหวะการขยับนั้นเร็วขึ้น

“...ตอบ...ฟี่...นาวา...” คนตัวโตยังไม่วายที่ต้องการคำตอบ ทั้งที่ตอนนี้เหงื่อที่ความร้อนในร่างกายเพิ่มทวีมากขึ้นจากการเสียดสีและตอдрัดจุดเชื่อมประสานของทั้งคู่พร้อมกับจังหวะที่เร็วขึ้น มือเล็กยกขึ้นยึดไหล่หนาและจิกเล็บลงไปทันทีเมื่อจังหวะของอัดัมกำลังจะพาเธอและเขาไปสู่ทางเสียงครางดังออกมาไม่หยุด และอัดัมก็ต้องรอให้ความชันเสียวเคลื่นเข้าสู่ร่างกายไปทั่วอณูร่างกายของเขา และยิ่งร่างเล็กตอдрัดเขามากยิ่งขึ้น เมื่อเธอเองก็เข้าไปใกล้จุดปลดปล่อย กรามเกร็งขบเข้าหากันทันทีพร้อมกับปลดปล่อยธารน้ำอุ่นครึกเข้าสู่กายสาวที่ตอนนี้เกร็งและกระตุกสลับความสุขที่ได้รับจากเขาเพียงคนเดียว

XII

“ก๊อก ๆ ๆ” เสียงเคาะประตูหน้าห้องดังขึ้น อัดัมขมวดคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย เพียงสงสัยว่าต้องมีเรื่องด่วน เพราะถ้าไม่สำคัญมือขวาของเขาไม่มีทางมาทำอะไรแบบนี้แน่นอน อัดัมถอนแค้นกายออกจากร่างบางที่ยังคงหอบหายใจ ก่อนที่เขาจะลงจากเตียงใหญ่เขาไม่ลืมที่จะดึงผ้าห่มผืนใหญ่คลุมกายเล็กเปลือยเปล่าที่ยังคงนอนนิ่งๆอยู่ ส่วนตัวเขาเพียงไปหยิบผ้าขนหนูในตู้มาพันรอบเอวไว้หลวมๆ และเดินไปยังประตูห้อง และเดินออกจากห้องไปพร้อมปิดประตู

“มีอะไร?” อัดัมถามกลับด้วยเสียงที่ราบเรียบ และยังคงเดินต่อไปยังตู้เย็นเพื่อดับกระหายลดความร้อนในร่างกายที่ยังคงมีอยู่ เพราะเข้าใจดีว่าเรื่อง‘สำคัญ’แต่ไม่ใช่เรื่อง‘ด่วน’

“ได้เบาะแสของราฟาเอลแล้วครับ” เจอร์รารายงานทันที

“มันกบดานอยู่ที่ไหน?” อัดัมถามกลับหลังจากดื่มน้ำจนหมดแก้ว

“แถวไชน่าทาวน์” อัดัมยิ้มออกมาทันทีเมื่อได้ยินแบบนี้

“อยู่ใกล้แค่ปลายจมูก...มันคงคิดว่าเราไม่สามารถเข้ายานั้นได้สินะ” อัดัมเปรยออกมา เพราะที่นั่นถึงแม้จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว แต่ไม่ใช่สถานที่ที่มามีเพียงอย่างเดียวเขาจะย่างเท้าเข้าไป แต่นั่นก็เป็นเมื่อก่อน เรื่องนี้ต้องขอบคุณพี่อลันพี่ชายเขา เพราะอลันได้เข้าไปร่วมธุรกิจกับผู้ทรงอิทธิพลในย่านนั้นเมื่อหลายปีก่อน และเพื่อเป็นการเบิกทางให้กับตัวเขาด้วยพี่ชายก็มักจะให้เขาไปด้วยทุกครั้ง และแน่นอนข่าวของราฟาเอลที่หลุดออกมาก็คงมาจากท่านจางคู่ค้าของพี่ชายและเขาด้วย

“คนของท่านจาง...ตามดูอยู่ครับ”

“ให้ตามต่อไป...เพราะผมจะไปลากตัวมันเอง” อัดัมพูดทั้งรอยยิ้มและแววตาฉายชัดว่าคงต้องมีใครสักคนเหลือเวลาที่จะใช้ลมหายใจอีกได้ไม่นาน

อัดัมเดินกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้ง น้ำฟ้าก็แต่งตัวเรียบร้อยแล้ว เธอหันมาพร้อมกับรอยยิ้มให้กับเขา และเดินเข้ามาใกล้เขาทันทีที่เขาเข้ามา อัดัมมองร่างบางนั้นและขมวดคิ้วอย่างแปลกใจ

“นาว่า...โทรหาพี่ดินทรได้หรือยังคะ” ใบหน้าและแววตาของอัดัมเปลี่ยนไปทันที ความไม่พอใจเข้าแทนที่ความแปลกใจ

“อย่าบอกนะ!...เมื่อกี้ที่ทำตัวดี...เพียงแค่ว่าต้องการจะคุยกับพี่ชาย” อัดัมกัดฟันพูดพยายามข่มอารมณ์ไม่พอใจไว้ มีอหนาที่ทิ้งอยู่ข้างลำตัวตอนนี้กำมือแน่นจนจนเส้นเลือดปูดโปนเห็นอย่างได้ชัด ถ้าคนตัวเล็กจะได้ทันสังเกตเห็น

“เอ่อ...” น้ำฟ้าอีกอึก และถอยออกห่างอัดัมอย่างอัตโนมัติ

“ใช้มั้ย?” อัดัมถามย้าพร้อมเดินหน้าลูกเข้าหาน้ำฟ้าที่ถอยหลังอย่างรวดเร็ว

“...แล้วถ้าใช่...มันจะผิดอะไร” น้ำฟ้าเงยหน้าขึ้นตอบ อย่างพยายามข่มความกลัวของตัวเองเก็บไว้ไม่ให้ชายตรงหน้าได้เห็น

“อืม...” อัดัมคราวออกมาพร้อมถอนหายใจ เพราะตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เขาจะจัดการผู้หญิงตรงหน้า เขามีภารกิจที่ต้องออกไปจัดการและเขาก็อยากเจอตัวราฟาเอลเร็วๆซะแล้ว เพราะผู้หญิงตัวเล็กตรงหน้าทำให้เขาอยากมีกระสอบทรายมีชีวิตเพื่อปลดปล่อยความขุ่นมัวที่องศาได้ทะลุปรอทไปแล้ว อัดัมไม่ตอบคำถามนั้นเขาจะไปเพื่อไปแต่งตัว น้ำฟ้ามองตามอย่างไม่เข้าใจแต่เธอก็ยังเลือกที่จะยืนอยู่ที่เดิม

“นี่คุณ...” น้ำฟ้าร้องเรียก เมื่ออัดัมที่แต่งตัวเรียบร้อยด้วยสีด้าทั้งชุดในความรู้สึกของเธอมันเหมือนพวกมาเฟียเจ้าพ่ออะไรแบบนั้น แต่เขาก็กังคุดมากเช่นกัน กำลังจะเดินออกจากห้องนอนไปโดยที่ไม่หันมามองเธอเลยสักนิด

“มีธุระที่ต้องออกไปข้างนอก” อัดัมพูดแค่นั้นพร้อมปิดประตูทันที หลังจากที่ออกไปจากห้องนอน และเมื่อน้ำฟ้าที่ยืนงอยอยู่ เปิดประตูห้องนอน ออกไปทุกอย่างก็เงียบสนิทมีเพียงเธอเท่านั้นยืนอยู่ในห้องแห่งนี้

“...ท่านอัดัม...” ราฟาเอลตรงออกมาเมื่อเงยหน้าขึ้นมาแล้วเจอกับเจ้าของนามที่เพิ่งเอยออกไป ด้วยความตกใจและคาดไม่ถึงว่าจะเจอคนที่นี่ อัดัมนั่งลงตรงเก้าอี้ตรงข้ามโดยไม่รอให้คนที่นั่งก่อนหน้านี้ต้องเชิญ ด้วยใบหน้าที่เรียบเฉยแต่แววตานี้สี ที่ทำให้ราฟาเอลถึงกับกลืนน้ำลายแทบไม่ลง

“...รู้ว่าจะต้องเจอกับอะไร...” อัดัมยังคงใช้น้ำเสียงลดต่ำ แต่ก็ทำให้คนที่นั่งตรงข้ามหน้าซีดเซียวกัน ราฟาเอลรู้ดีว่าถ้าโดนจับได้เขาจะต้องเจอกับอะไร ถ้าผู้ชายตรงหน้าใจดีสักหน่อยเขาก็คงจากโลกนี้ไปอย่างสงบโดยทันที แต่เขารู้ว่ามันจะไม่เป็นเช่นนั้น อัดัมโหดเหี้ยมกว่านั้นมาก

“โครม!!!” เสียงโตะตรงหน้าของราฟาเอลล้มครืนลงทันทีด้วยฝีมือของราฟาเอลเพื่อสร้างสถานการณ์ให้กับตัวเองได้มีโอกาสหนี เพราะมีอีกอย่างของอัดัมที่เลื่องลือคือเขาทะนงตัวมากเกินไป ในเรื่องที่เขามักจะไปไหนต่อไหนเพียงลำพังกับมือขวา และเรื่องนี้ราฟาเอลก็รู้เช่นกัน มันก็แค่สองรูมหนึ่ง ยังไงเขาก็ยังมีหวัง

“...อ้ากกกก...” เสียงของราฟาเอลดังออกมาอีกครั้ง เมื่อเขากำลังวิ่งเพียงไปได้ไม่กี่ก้าวมีดบินขนาดครึ่งฟุตก็ปักลงกลางหลังเขาอย่างแม่นยำ ด้วยฝีมือคนที่เขาหันหลังวิ่งหนี

ผู้คนในย่านนั้นต่างตกใจ บ้างก็วิ่งออกจากร้าน บ้างก็มุดหลบลงใต้โตะตามสัญชาตญาณการเอาตัวรอด

“ลากตัวออกมา” อัดัมสั่งการและแน่นอนคือเจอาร์ ที่เข้าซาร์ทตัว ราฟาเอลที่เสียหลักเข้าทรุดไปกับพื้น เพียงแค่มีดเล่มเดียวปักลงกลางหลังและลากราฟาเอลเดินตามอัดัมไปทางหลังร้าน

“แกมันมหาหมู...” ราฟาเอลที่ถูกปล่อยให้ร่วงลงกับพื้นหลังร้านค้าครัวควมออกมาแบบจนตรอก

“ก็ได้อันจะให้โอกาสแก” อัดัมพูดพร้อมกับยกมือห้ามเจอาร์ที่กำลังจะท้วง เพราะเจอาร์คงคิดว่าเขาไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้ เจอาร์ได้แต่พยักหน้าและเดินไปตึงมีดออกจากหลังของราฟาเอล เสียงร้องของราฟาเอลดังมากอีกครั้งเพราะความเจ็บปวด และตอนนี้ด้านหลังราฟาเอลเปียกชื้นนองไปด้วยเลือดที่ไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

เมื่อเวลาผ่านไปไม่ถึงยี่สิบนาทีที่อัดัมกับราฟาเอลปะทะกันตัวต่อตัว เจอาร์ได้แต่ส่ายหน้าให้กับราฟาเอล ที่ตอนนี้ใบหน้าอาบไปด้วยเลือดเพราะอัดัมส่งหมัดใส่ราฟาเอลครั้งแล้วครั้งเล่า “กร๊อด!” และเสียงนั้นน่าจะเป็นจุดจบของราฟาเอลคงหักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และตอนนี้เจอาร์ไม่แน่ใจแล้วว่าที่อัดัมยอมที่จะให้ราฟาเอลได้ต่อสู้ นั่น เขาทำเพื่อให้โอกาสชายที่อาบไปด้วยเลือดหรือต้องการปลดปล่อยอารมณ์บางอย่างที่ติดตัวเจ้านายเขามาตั้งแต่ที่คอนโดแล้วกันแน่

“นาย!...คนของเรามาถึงแล้วครับ” เสียงของเจอาร์ทำให้อัดัมยอมหยุดและปล่อยร่างของราฟาเอลที่ไม่มีสติลงกับพื้นอย่างไม่ไยดี ถึงแม้รูปร่างของทั้งสองคนจะพอกัน แต่ศิลปะการต่อสู้ของอัดัมเหนือชั้นกว่าราฟาเอลมาก

“แกควรจะคิดก่อนทำ...แกน่าจะรู้ว่าฉันไม่เคยทิ้งคนของฉัน...แต่ความผิดครั้งนี้ของแก...มันเกินให้อภัยได้...ฉันจะไว้ชีวิตแกแต่แกต้องไปปรับโทษในคุก” อัดัมย่อเข่าก้มลงพูดกับร่างที่ไม่รู้ว่าจะมีสติรับรู้หรือได้ยินสิ่งที่อัดัมพูดหรือเปล่าซึ่งไม่มีใครตอบได้

“กลับกันเลยมั๊ยครับ” เจอาร์ถามอัดัม เมื่อ‘คนของเรา’ตามที่เจอาร์ได้เอ่ยบอกผู้เป็นนายไปก่อนหน้านี้ มาลากร่างที่ไม่มีสติออกไปแล้ว

“ยัง” อัดัมพูดจบก็เดินออกจากตรงนั้น เจอาร์เดินตามโดยไม่มีคำถามกลับ

เสียงเพลงและดนตรีดังสนั่นในผับในย่านนั้น อัดัมเดินเข้าไปและ
แน่นอนเขาเป็นที่สนใจของเพศตรงข้ามที่เหลียวมองตามเขาไปทุกอย่างก้าว

“รับอะไรดีครับ” เสียงบาร์เทนเดอร์ถามลูกค้าตรงหน้าที่เขามานั่ง

“เบียร์” อัดัมตอบสั้นๆ และแก้วขนาดใหญ่บรรจุน้ำสีเหลืองฟองฟอด
จนล้นแก้วมาวางตรงหน้าอัดัม และเจอาที่นั่งข้างๆด้วยอีกหนึ่งแก้ว เมื่อเขา
บอกว่าเหมือนกัน

น้ำสีเหลืองฟองฟอดแก้วที่สองถูกนำมาวางต่อหน้าอัดัมเมื่อแก้วแรก
เหลือแต่แก้วเพียงเวลาอันสั้น เมื่ออัดัมส่งเข้าไปในร่างกายเพียงแค่ว่ายกมัน
ขึ้นมาดื่มเพียงสองครั้ง

“ขอฉันนั่งเป็นเพื่อนคุณอีกคนได้มั๊ยคะ” อัดัมหันไปตามเสียงนั้น
ข้างๆเขาอีกด้านกับที่เจอาที่นั่ง

“ถ้าแค่นั้น...ผมไม่ต้องการ” อัดัมตอบกลับไร้ซึ่งรอยยิ้ม แต่ก็สร้าง
รอยยิ้มให้กับคนที่เขาพูดด้วย

“แล้ว‘ต้อง’อะไรบ้างคะ...ฉันถึงเป็นที่ต้องการของคุณ”สาวผมบลอนด์
ขยับเข้าไปใกล้มากขึ้น

“ตามผมมาสิ” อัดัมพูดพร้อมกับโอบเอวขอติดกับชุดรัดรูปอวดโฉม
อย่างสวยงาม เดินไปยังลานเต้นที่มีผู้คนมากมายกำลังวาดลวดลายไปกับ
เสียงเพลง

“คุณคงไม่ใช่คนแถวนั้น” อัดัมเลิกคิ้วเล็กน้อย ทำเป็นแปลกใจใน
ขณะที่ทั้งเขาและเธอตรงหน้าขยับไปตามเพลงโดยที่ร่างทั้งสองร่างเบียด
เสียดเข้าหากันจนเกิดการเสียดสีจุดที่เรื้อต่อความรู้สึก

“ไม่ใช่” อัดัมตอบออกไปแบบธรรมดา

“แต่ฉันใช่!...ไปห้องฉันมั๊ย” หญิงสาวเอ่ยออกมาแฝงความนัย

“ผมไม่อยากไปไหนไกล...” หญิงผมบลอนด์ยิ้มสื่อความหมายให้กับ
อัดัมหลังสิ้นเสียง พร้อมกับดึงมือเล็กน้อยอัดัมยิ้มพร้อมกับเดินตามผู้นำทางไป

เสียงครางของชายหญิงในห้องน้ำชายดังเล็ดรอดออกมา แต่ก็ไม่ได้เป็นที่สนใจของผู้มาใช้บริการของสถานที่ เพราะเป็นเรื่องปกติที่จะเกิดเหตุการณ์เช่นเสียในสถานที่แบบนี้

มือใหญ่ของอดัมประคองจับใบหน้าสาวผมบลอนด์ที่กำลังดูกลืนแก้มกายเขาเป็นจังหวะถูกใจเขายิ่งนัก จนมันขยายคืบปากแดงนั้นแต่ก็ไม่ทำให้จังหวะของเธอต้องติดขัด อดัมพยายามที่จะให้อารมณ์และแววตาเขาสะท้อนภาพผู้หญิงตรงหน้า ไม่ใช่ภาพซ้อนที่คอยแต่จะเข้ามาของเธออีกคน

“คนอย่างฉันจะหาผู้หญิงแบบเธอได้จากที่ไหนก็ได้...ไม่จำเป็นต้องเป็นเธอ...นาวา...**บัดซบ!**ทำไมจะต้องเป็นแบบเธอด้วย” อดัมคิดในใจด้วยความไม่พอใจกับความรู้สึกและความคิดของตัวเอง ที่เขาเอนำฟ้ามาเป็นต้นแบบของผู้หญิงที่ตัวเขาต้องการ ซึ่งก่อนหน้านี้เขาไม่เคยเป็นและคิดแบบนี้เลย ก่อนที่จะได้เจอกับเธอ น้ำฟ้า ศิริสินธร

“ฉันต้องการเธอ” เสียงที่อดัมเปล่งออกไปในประโยคนั้น มันให้กับหญิงสาวที่กำลังดูกลืนตัวตนเขา หรือ ผกกลมช่วยพัดพาไปให้ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง แต่ประโยคดังกล่าวทำให้สาวผมบลอนด์ขยับและผละออกจากแท่งร้อนนั้น และเธอก็หียบบางอย่างออกมาฉีกซองและจัดการสวมสิ่งนั้นให้กับแท่งร้อนที่แข็งแกร่งถูกใจเธอมาก

“อ้อ...อ้อ...ๆๆ” และเพียงเสี้ยวนาที่อดัมขยับและจับสะโพกสาวผมบลอนด์ปลดเปลื้องสิ่งขวางกั้นออกจากสะโพกขาวได้รูปนั้นและกระแทกท่อนแกนกายของตัวเองใส่เข้าทะลวงเข้าไปในตัวเธอในคราวเดียวทั้งรุนแรงและรวดเร็วตามแรงอารมณ์ปรารถนาของตัวเอง เพราะเขารู้อยู่แล้วว่าผู้หญิงตรงหน้าพร้อมสำหรับเขานานแล้วโดยที่เขาไม่สนใจจะตรวจเช็คทั้งนั้น และเร่งจังหวะการกระแทกเข้าออกโดยทันทีเช่นกัน เสียงครางอย่างพอใจของสาวผมบลอนด์ดังออกมาบ่งบอกให้รู้ว่าบทบาทของอดัมเป็นที่พอใจของเธอยิ่งนักโดยเฉพาะยามที่อดัมไม่มีแม้แต่ความทะนุถนอมให้เลย

“อืมมมม...” เสียงครางของอดัมดังออกมาเล็กน้อยพร้อมกับร่างกายที่เกร็งกระตุกจากการปลดปล่อยน้ำอุ่นชุ่มครัก สำหรับอดัมก็เพียงแค่ว่าร่างกายได้ระบายความต้องการ แต่ด้านอารมณ์ของจิตใจของเขากลับไม่ลดทอนความชุ่มมัวที่ติดตัวมาตั้งแต่ตอนหัวค่ำ ซึ่งสาเหตุก็เกิดจากผู้หญิงร่างเล็กที่เขากักขังเธอไว้ในพื้นที่ส่วนตัว ในเมื่อตลอดเวลาหลายชั่วโมงมานี้ที่เขามีกิจกรรมให้น่าจะกำจัดความชุ่มมัวได้ แต่ในเมื่อมัน ‘ไม่ได้’

อดัมหลังจากที่ถอนแค้นกายออกมาจากร่องสวาทตรงหน้าเขาก็ดึงเครื่องป้องกันออกทิ้งลงดังไปและดึงทิชชูมาเช็ดทำความสะอาดของตัวเองทันที และจัดการเก็บอาวุธร้ายเข้าที่เรียบร้อย เขาชำเลื่องมองสาวผมบลอนด์ที่ตอนนี้เริ่มหายใจได้เป็นปกติมากขึ้น และเคลียตัวเองเรียบร้อยอดัมเปิดประตูห้องน้ำริมสุดที่เขากับเธอใช้เป็นโรงสวาทและเดินออกไปทันทีและไม่ได้หันกลับมามองสาวผมบลอนด์อีกเลย เพราะอดัมต้องกลับไปแก้ไขที่ตัวต้นเหตุของความชุ่มมัวที่เป็นอยู่ตรงนี้

“นาย!...คนของเราแจ้งมาว่า...มีคนเข้ามาขวางและเอาตัวราฟาเอลไปแล้ว” เจอร์แจ้งทันที เมื่อเขาฟังวางสายจากคนที่มาพาราฟาเอลไป เวลาไล่เลี่ยกับที่อดัมเดินกลับมาในที่เดิม

“รู้มั๊ยว่าเป็นใคร?” อดัมถามกลับ ถึงแม้เสียงจะราบเรียบแต่แฝงความไม่พอใจไว้อย่างมาก

“ตอนนี้คนของเราเช็ดคอยู่”

“แล้วมีใครเป็นอะไรหรือเปล่า?” อดัมถึงแม้ชื่อเสียงจะลือกระฉ่อนในเรื่องความเหี้ยมโหด แต่ในขณะเดียวกันเขาจะเป็นห่วงและให้ความสำคัญกับคนของเขาทุกคน

“นิดหน่อย...เพราะทางโน้นขับรถพุ่งเข้าชนรถคนของเรา...แต่ก็ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บสาหัส” เจอร์รายงานกลับ

อดัมพยักหน้ารับรู้และกลับออกจากที่นั่นโดยทันที เพราะถ้ากลับไปจัดการเรื่องของเขาในที่ของเขาน่าจะสะดวกกว่า ระหว่างการเดินทางกลับจากไชน่าทาวเขาก็ได้รับรายงานเข้ามาอีกครั้ง เช็คจากป้ายทะเบียนรถของรถคันดังกล่าวกลับเป็นรถที่ถูกขโมยมา สืบหาต้นตอไม่ได้

“ไม่เป็นไร...เราหาพวกมันไม่พบเดี๋ยวพวกมันก็มาหาเราเอง...” อดัมตอบกลับไป เพราะคนกลุ่มนี้เลือกที่จะชิงตัวราฟาเอลจากคนของเขา มากกว่าที่จะมาชิงกับเขาที่มีเพียงเขากับเจอาร์ และพวกมันก็เลือกที่จะไม่ทำนั้นก็แสดงว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญพวกมันคงรู้ว่าเขาเป็นใคร แต่จะเป็นกลุ่มไหน ตัวเขาไม่อยากพนันงั้นแต่ก็พอจะเดาได้

“ฟิอลัน” อดัมตัดสินใจโทรหาพี่ชายที่กลับอังกฤษแล้วแจ้งเรื่องเกี่ยวกับอังเดรให้พี่ชายรู้ เพราะถ้าเป็นการแก้แค้นจริงพี่ชายเขาก็ต้องตกเป็นเป้าเช่นกัน เขาเองก็ไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นได้ข้อมูลมากแค่ไหน เพราะอย่างเขาใช้นามสกุล ‘เบนเน็ต’ อังเดรต้องรู้ว่าเขาเป็นใคร แต่กับอลันที่ใช้นามสกุล ‘ซาว์นเดอร์’ เขาไม่แน่ใจแต่เนื่องจากพ่อเขาใช้นามสกุล ‘ซาว์นเดอร์’ อังเดรต้องรู้เช่นกันว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกันอย่างไร ถึงไม่ใช่วันนี้ก็ต้องมีสักวัน แต่ถ้าเขาจัดการกับอังเดรได้ก่อนที่จะไปยุ่งวุ่นวายกับพี่ชายเขาก็ดี แต่เนื่องจากว่าฝ่ายโน้นก็ไม่ธรรมดาเขาก็ไม่ควรประมาท

“อืม!...ถ้าทางพี่มีอะไรจะแจ้งไป” อลันตอบกลับอดัมหลังจากที่ฟังเรื่องราวทั้งหมด

“พี่เจอาร์ตามสบาย...ยังไگیرะวังตัวด้วย” อดัมพูดหลังจากลงจากรถ เพราะในขณะที่เขานั่งคุยอยู่กับอลัน ก็มีโทรศัพท์เข้าของเจอาร์และหน้าจอแสดงให้อดัมที่ขำเล็กน้อยมองเห็นว่าเป็นโอลิเวียนางแบบที่ร่วมงานกับเขาหลายครั้งและอดัมก็รู้ว่าทั้งสองคนมีความสัมพันธ์กัน เขาก็จะให้เจอาร์ได้พักผ่อนตามวิสัยของผู้ชาย แต่จะมีใครสักกี่คนที่รู้ว่าเจอาร์มีคนที่อยู่ในใจอยู่แล้ว เรื่องนั้นอดัมรู้ดีและเคยคุยกันแบบพี่น้องกับเจอาร์แล้ว แต่เจอาร์ก็คือเจอาร์เขาให้ความสำคัญในเรื่องความเหมาะสมมากเกินไป

“...ไม่มีใครจะขวางและรังเกียจพี่หรอกนะ...ถ้าวิเวียนกับพี่ใจตรงกัน” อัดัมพูดกับมือขวา

“ขอบคุณครับ...แต่เรื่องของเราไม่ควรเกิดขึ้นครับ” เจอาร์รู้และเข้าใจดีถึงทุกคนไม่รังเกียจเขา โดยเฉพาะผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านาย เขายังไม่ควรที่ล้ำเส้นมากกว่านี้

อัดัมเดินเข้าลิฟท์และกดรหัสของชั้นสูงสุด เมื่อลิฟท์เปิดจุดหมายปลายทางคือห้องนอนของเขาเอง เพราะนี่เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืนแล้ว

“ทำไมยังไม่นอน” อัดัมกล่าวออกไปที่แผ่ความหงุดหงิดตามความคิดของอัดัมนะ เมื่อผลึกประตูห้องนอนและเห็นหญิงสาวที่ก่อวุ่นเข้ามายุ่งวุ่นวายในหัวเขตาลอดหลายชั่วโมงนี้

“นาว่า...รอ ‘คุณ’ อยู่” น้ำฟ้าตอบกลับด้วยเสียงที่ราบเรียบอย่างใจเย็น เพราะเธอรู้สึกถึงความบึ้งตึงของคนตรงหน้า และต้องย่นจมูกเล็กน้อย เพราะกลิ่นบุหรืที่ติดมากับเสื้อผ้าของอัดัม เธอไม่เคยชอบเลยกลิ่นชวนปวดหัวแบบนี้

“รอทำไม?” อัดัมตอบกลับซึ่งอารมณ์ไม่ต่างจากเดิมเลย เพราะในความคิดของอัดัม คิดเพียงว่าเธอคงต้องการโทรหาพี่ชายเธอไม่ได้ เป็น‘ห่วง’หรือ‘สนใจ’เขาอย่างที่เขาต้องการ “ฮะ!” และอัดัมเองก็ตกใจกับความรู้สึกของตัวเอง

“...เอ่อ...” น้ำฟ้าที่ไม่รู้ว่าจะตอบไปว่าอย่างไรดี เพราะเธอยังจำได้ว่าเขาไม่เคยต้องการความรู้สึกจากเธอ ไม่ว่าจะเป็น‘ห่วง’หรือ ‘สนใจ’เขา ขึ้นเธอออกไปจะทำให้เขาโกรธหรือไม่พอใจหรือเปล่า

อัดัมเมื่อเห็นว่าเธอไม่ตอบก็ก้าวขาเข้าไปใกล้น้ำฟ้า แต่เมื่อเห็นว่าเธอย่นจมูกพร้อมกับถอยหลัง เขาก็หยุดเพราะจะว่าไปเขาก็มีกลิ่นบุหรืและอย่างอื่นติดเสื้อผ้ามาจริงๆ ไหนจะหยดเลือดของราฟาเอลก็ติดตามเสื้อผ้าเขาบ้าง อัดัมจึงเปลี่ยนเป็นเดินเข้าห้องน้ำแทน และเมื่อเวลาผ่านไปเกือบยี่สิบนาทีอัดัมก็กลับออกมาจากห้องน้ำที่ผมยังเปียกชื้นอยู่บ้าง เขาเดินเลยไปยังวอล์คอินเพื่อสวมใส่ชุดสำหรับนอน

“ให้นาวา...ช่วยเช็ดผมให้มั้ยคะ” น้ำฟ้าพยายามพูดพร้อมกับสังเกตสีหน้าและอารมณ์ของคนตรงหน้า จะว่าเธอกลัวเขาก็ไม่ผิดซึ่งความจริงแล้วในเวลาอื่นถ้าเขาไม่ต้องการ เธอก็จะไม่ตอบเฝ้าให้เขารำคาญหรือแปลกใจที่เป็นอยู่ตอนนี้ เพราะเขามีสีหน้าแปลกใจกับข้อเสนอของเธออย่างเห็นได้ชัดแต่อดัมก็เลือกที่จะพยักหน้าตามข้อเสนอของเธอ

อดัมนั่งลงตรงปลายเตียงและส่งผ้าขนหนูผืนเล็กให้ น้ำฟ้ารับมาและขยับตัวขึ้นไปคุกเข่าบนเตียงนอนเพื่อที่เธอจะได้เช็ดได้อย่างถนัดมากขึ้น น้ำฟ้าเช็ดผมที่หยิกหยักโศกของอดัมอย่างเบามือ

“เอ่อ!...” น้ำฟ้าครางออกมาเล็กน้อยเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นและมองไปยังกระจกเงา ดวงตาน้ำตาลเข้มของเธอก็สับกับดวงตามรกตที่จับจ้องมองเธออยู่ก่อนแล้วที่สะท้อนอยู่ในกระจกเงาขนาดใหญ่ตรงหน้า

น้ำฟ้าที่กำลังจะผละออกเมื่อผมของอดัมแห้งเป็นปกติ แต่ก็ต้องหยุด เมื่อมือใหญ่กลับรั้งเธอไว้และดึงเธอเข้ามาใกล้และให้มาเผชิญหน้ากับเขา น้ำฟ้าจับจ้องเข้าไปในดวงตามรกตอีกครั้งโดยที่ไม่ต้องผ่านตัวกลางอย่างกระจก

“ทำแบบนี้ทำไม?” อดัมถามกลับด้วยเสียงที่แผ่วเบา ลมหายใจเป่ารดกัน เมื่อใบหน้าของเขาและเธออยู่ใกล้กันจนรับรู้ถึงความอบอุ่นของกันและกัน

“ก็...นาวา...อยากทำ...อะไร...ให้คุณบ้าง...ที่ดีกับนาวา...คะ” น้ำฟ้าตอบกลับด้วยเสียงที่เบาหวีกว่าอดัมเยอะมาก พร้อมกับหลบตามรกตนั้น เพราะเธอรู้สึกวูบวากับสายตาของคนตรงหน้า

“ไม่ใช่ว่า...อยากโทรหาพี่ชาย...หรืออยากโทรหาใครกันแน่” อดัมถามกลับและยื่นใบหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าเนียนที่แดงจนเห็นได้ชัดมากขึ้น ที่ตอนนี้หลบเขาอย่างเอียงอาย

“ก็ต้องพี่ดินทร์...สิคะ” น้ำฟ้าตอบกลับอย่างเคื่องๆ แบบแอบน้อยใจที่เขาตีเจตนาของเธอไปในทางอื่น แต่เสียงก็ยังคงเบามาก

“อืม!...เข้าใจแล้ว”

“เข้าใจ?...ว่าไง” น้ำฟ้าถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

“ไม่บอก!...คิดเอาเองสิ” อัดัมพูดพร้อมกับขยับตัวออกห่างจากเธอ และเดินอ้อมเตียงไปอีกฝั่งและสอดตัวเองเข้าใต้ผ้าห่มและนอนตะแคงหันหลังให้กับอีกฝั่งของเตียงที่เป็นด้านที่น้ำฟ้านอนมาตลอดตั้งแต่มาอยู่ที่นี่

น้ำฟ้ามองตามอย่างงงๆ เพราะทำไมเธอถึงรู้สึกว่าเขาแปลกๆ ยังไงไม่รู้ ให้ตายเถอะ! นี่อย่าบอกนะว่าผู้ชายตัวโตที่ชื่ออัดัมกำลัง ‘งอน’ เธอ

“เด็กๆ ทำก็น่ารักอยู่หรอก...” น้ำฟ้าบ่นพึมพำเป็นภาษาไทยแต่ก็เข้าใจคนที่หลับตาเหมือนแกล้งหลับ และฟังภาษาไทยเข้าใจ กำลังแอบยิ้มกับประโยคพึมพำของเธอโดยที่ไม่ให้น้ำฟ้าเห็น

“น่าจับกต...สักรอบก่อนนอนดีมัย...ที่กลั้วมาว่าพี่” อัดัมคิดในใจอย่างอารมณ์ดี

เช้าของอีกวันในอเมริกา น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาและเมื่อเธอขยับตัวที่จะออกจากอ้อมแขนของอดัม เขาก็รัดวงแขนแน่นขึ้น โดยที่ไม่ลืมตาทบบอกให้รู้ว่าเขายังต้องการนอนต่อและมีเธออยู่ในอ้อมแขนแบบนี้

“คนบ้า!...เมื่อคืนยังทำเป็น‘งอน’อยู่เลย” น้ำฟ้าคิดและยิ้มเล็กน้อย และยอมทำตามใจคนที่เอาแต่ใจ

“แล้ววันนี้ไม่ต้องไปไหนหรอกคะ” น้ำฟ้าเอ่ยถามอดัม ที่ยังคงไม่ยอมตื่นและขยับเมื่อเวลาผ่านไปสักพัก แต่เธอรู้ว่าเขาตื่นแล้ว

“ไม่มีงาน...พาไปเที่ยวมั๊ย?” อดัมตอบและถามกลับ โดยที่ยังไม่ยอมลืมตาและใบหน้าก็ยังซุกอยู่ที่ซอกคอขาวของน้ำฟ้าอยู่เช่นเดิม

“ไปหาพี่ปดินทร์แทนได้มั๊ยคะ” น้ำฟ้าพูดกลับอย่างเป็นกังวล

“อืม!...ก็ได้...แล้วนาวาจะบอกเรื่องของเรายังไง?...เพราะพี่ไม่ให้นาวากลับไปอยู่กับพี่ชายนะ” อดัมพูดออกไปในที่สุด

“พี่ปลู...นาวาไม่ได้บอกว่าจะไปอยู่กับพี่ปดินทร์นะคะ...นาวาจะอยู่กับพี่ปลูจนกว่าจะถึงวันที่พี่ปลูไม่ต้องการนาวาแล้ว...” ประโยคสุดท้ายนี้ทำไมเธอถึงรู้สึกว่ามีอะไรมาเสียดแทงหัวใจดวงน้อยๆ ของเธอจัง

“สัญญาอะ!” อดัมย้ำพร้อมกับลืมตามองใบหน้าตรงหน้า

“ถ้ามันจะทำให้พี่ปลูสบายใจ...นาวาก็สัญญาอะ” น้ำฟ้าตอบกลับโดยที่ไม่ได้หันไปมองใบหน้าของคนที่เธอให้คำมั่นสัญญาเลย

“พอ!” อดัมเข้าสู่สูดมหายใจเข้าครั้งใหญ่ที่แก้มเนียนใสนั้นอย่างอารมณ์ดี “ไปอาบน้ำกัน” อดัมเอ่ยต่อ

“...ต่างคนต่างอาบดีกว่ามั๊ยคะ” น้ำฟ้าตอบกลับอย่างเงินอาย เพราะเธอไม่เคยอาบน้ำกับเขามาก่อน

“จึ้นไม่อาบ...นอนกอดกันแบบนี้...ไม่ต้องออกไปไหน” อัดัมตอบกลับด้วยน้ำเสียงแกล้ง ‘งอน’ อย่างไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองเปลี่ยนไปมาก ว่ากลายเป็นคนเรียกร้องและเอาแต่ใจกับเธอคนนี้อีกมากมาย แม้แต่เรื่องเล็กที่คนอื่นอย่างอัดัม เบนเน็ต ไม่เคยคิดและสนใจมาก่อน

“...ก็ได้!...อาบน้ำอย่างเดียวนะคะ” น้ำฟ้าหันไปมองคนข้างๆ ที่กลับไปซุกหน้ากับชอกคอเธอเพื่อที่จะทำอย่างทีพูด น้ำฟ้าอดไม่ได้ที่ต้องยอมรับว่าผู้ชายคนนี้เขาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งที่เริ่มคลิบคลานจากส่วนหนึ่งมาเป็นส่วนขยายที่จะใหญ่ๆ ขึ้นเรื่อยของชีวิตเธอ แล้วถ้าถึงวันที่เขาปลดปล่อยเธอให้เป็นอิสระ ตอนนั้นเธอจะสามารถเดินออกไปได้ทั้งร่างกายและหัวใจเธอเปล่า

“คิดอะไรเนี่ยะ!...พี่ยังไม่ได้คิดเลย...แต่ก็เป็นไอเดียที่น่าสนใจจัง” อัดัมแกล้งพูดพร้อมแหวดตาแพรวพราวส่อไปถึงความนัยที่เธอพูด

“ว้ายยย!...คนบ้า...ปล่อยเค้าลงนะ” อัดัมพูดจบเขาดึงผ้าห่มออกพร้อมซ่อนร่างบางทันที อัดัมยิ้มกับอาการตกใจของหญิงสาวและยังคงพาร่างบางไปยังห้องน้ำ

“ปล่อยแล้วครับ...” อัดัมปล่อยให้ น้ำฟ้ายืนด้วยขาของตัวเอง เมื่อเขาและเธอเข้ามาในห้องน้ำแล้ว

“...เอ่อ...” น้ำฟ้าเกิดการเขินและอายอย่างเห็นได้ชัด เมื่อมองเข้าไปในตามรดน้ำนั้น

“พี่ให้นาวาเลือก...” อัดัมพูดพร้อมเลิกคิ้วพร้อมโน้มคอลงไปใกล้ เพราะตอนนี้อัดัมอารมณ์ดีมาก และยังเห็นเธออายจนใบหน้าแดงอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เขาอยากที่จะแกล้งเธอต่อไป

“เลือก?”

“จะลงอ่าง...หรือได้ฝึกบัว” น้ำฟ้าชายตามองคนพูด และสถานที่พูดถึงตามลำดับ เพราะห้องน้ำของที่นี่มีครบทุกอย่างและใหญ่สมฐานะของเขา

อย่างมาก แต่ใช้คำว่า ‘ลงอ่าง’ มันทำให้ชนอ่อนตามตัวเธอลุกตั้งชันพร้อมกัน
อย่างไม่ได้นัดหมาย

“ฮ่าๆๆๆๆ” อัดัมที่กลัสนัยมอดเข้ากับหน้าตาและท่าทางของน้ำฟ้าไม่ได้ ถึงกับปล่อยเสียงหัวเราะออกมา

“พี่บลู!...แกลั่นนาว่าเธอ” น้ำฟ้าหันไปมองคนที่หัวเราะซ้ำเธอ และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขาหัวเราะแบบนี้ ทำให้น้ำฟ้ายกมือกอดอกพร้อมหันหลังให้คนตัวโตที่ยังหัวเราะเธอ ก็ใครจะไปรู้ล่ะว่าเขาก็มีอารมณ์แบบนี้ด้วย เพราะปกติถ้าไม่ขู่เธอก็ทำหน้ายักษ์ใส่เธอตลอดเลย

“ครับ!...แต่พี่ก็อยากอาบน้ำกับนาวาจริงๆนะ” อัดัมขานรับ และเข้าไปโอบกอดเธอจากด้านหลัง พร้อมก้มหน้าไปกระซิบแผ่วเบาที่หูเล็กนั้น “ได้มั๊ยครับ...อาบน้ำด้วยกันนะ” อัดัมกล่าวขออนุญาตพร้อมดึงร่างบางเข้ามาแนบแน่นขึ้น

“อืม!” น้ำฟ้ารับรู้ถึงบางอย่างที่แนบชิดกับแผ่นหลังเธอ ถึงแม้จะมีชุดนอนทั้งของเขและเธอครบ แต่บางอย่งนั้นน้ำฟ้าก็รู้ว่ามันกำลังจะสื่อให้รู้ว่าการต้องการเธอมากแค่ไหน

“นะครับ...” อัดัมกล่าวขอด้วยเสียงที่แหบพร่าอีกครั้ง เมื่อน้ำฟ้ายังคงเงยบ และรอยยิ้มบนใบหน้าของอัดัมก็ปรากฏขึ้นทันที เมื่อน้ำฟ้าพยักหน้าตอบรับคำขอนั้น

อัดัมค่อยๆสอดมือเข้าไปที่ชายเสื้อและช่วยน้ำฟ้าถอดเสื้อนอนออกอย่างอ่อนโยน ซึ่งน้ำฟ้าก็ให้ความร่วมมือด้วยดี และเมื่อทั้งสองเปลือยเปล่าอัดัมดันให้ร่างบางขยับไปยังห้องอาบน้ำได้ฝักบัวและเมื่อน้ำอุ่นที่ไหลออกมาจากฝักบัวไหลผ่านร่างเปลือยเปล่าทั้งสอง อัดัมยกมือขึ้นมาและเกลี่ยเส้นผมของน้ำฟ้าที่เข้ามาบดบังใบหน้าออกอย่างนุ่มนวล ต่อจากนั้นเขาก็เขยคางให้เธอแหงนหน้าขึ้นพร้อมกับบิหน้าแนยน์ตามรกตก็โน้มลงไป ปากบางสีชมพูระเรื่อถูกปิดลงด้วยปากหยักของเขาอย่างนุ่มนวล

ร่างบางสันเทาและความรู้สึกบางอย่างก่อเกิดขึ้นทำให้ผิวขาวมีเลือดผาดไปทั่ว มือใหญ่ค่อยๆ เลื่อนต่ำลงเกาะกุมดอกไม้มุมทั้งสองข้างและอดัมอดไม่ได้ที่ต้องขย้า เมื่อลื่นลึกในโพรงปากนั้นตอบสนองกับลื่นร้ายของเขาที่ล้วงล้ำเข้าไป “ให้ตายเถอะ” อดัมคิดในใจ เพราะการกระทำเพียงแค่นั้นของหญิงสาวกลับทำให้ร่างกายของเขาเกินควบคุมได้ เพราะท่อนแกนกายที่ร้อนผ่าวมันแสดงให้เห็นโดยทันทีว่าเขาต้องการเธอมากแค่ไหน

มือเล็กทั้งสองเกาะเกี่ยวเอวหนาไว้เป็นหลักในการยึดเหนี่ยวไม่ให้เธอต้องหลุดลงไปกับพื้นที่มีน้ำไหลนองตลอดเวลา เพราะลื่นของคนตัวโตกำลังลดเลี้ยวตักตวงความหอมหวานของเธอหนักขึ้นเรื่อยๆ แล้วบางอย่างที่ฝังคาอยู่บริเวณหน้าท้องแบนเรียบของเธอนั้นอีกละ ทำให้ร่างกายเธอแดงไปทั้งร่าง เพราะเหมือนความเร้าร้อนในตัวเขาถ่ายทอดสู่เธอตรงจุดที่แทงร้อนสัมผัสเป็นต้นกำเนิดของความเร้าร้อนและมันค่อยๆ แผ่ขยายกระจายไปทั่วอณูรูขุมขนของเธอ

“ฝาก...ดูแล...มันหน่อย” เสียงแหบพร่าของอดัมเปล่งออกมา เมื่อริมฝีปากผละออกจากปากชมพูเข้มที่เจอบวมนิดๆ จากฝีปากของเขา พร้อมกับมือใหญ่ข้างหนึ่งผละออกจากความตึงตังตรงหน้าและเข้าไปดัดมือเล็กหนึ่งข้างที่บีบแน่นอยู่ที่เอวเขาให้ลงต่ำไปอีกนิดเข้าประคองเกาะกุมแท่งร้อนแข็งที่ขยายเต็มที่แทบจะปริแตกออกมา และเมื่อสายตาของคนทั้งคู่มองลงต่ำจับจ้องสิ่งที่ ผู้ ‘ฝาก’ ฝัง กับ ผู้ ‘รับฝาก’ ฝัง นั้นมันทำให้มือของ ผู้ ‘รับฝาก’ ดูเล็กถนัดตาไปเลย

ปากหยักของคนตัวโตไล่ต่ำลงมาที่ชอกคอขาวนั้นพร้อมกับลื่นร้อนที่ออกมาวาดลวดลายลากเลียชอกคอที่มีน้ำไหลผ่านอยู่อย่างต่อเนื่อง ดังกับว่าอดัมกำลังกลืนกินความหอมหวานจากตัวเธอเข้าสู่ร่างกายเขา เสียงหอบหายใจของน้ำฟ้าเริ่มกระซัดซิดและถี่ขึ้น เมื่อลึกลงและท่วงทำนองบทรักของอดัมนั้นทำให้เธอแทบถูกเป็นไฟบรรลัยกัลย์ แล้วมือบางก็ใช้ว่าจะยอมให้ตัวเองเป็นฝ่ายถูกลูก เธอขยับมือรูขุมที่เธอรับฝากนั้นทันที

คนตัวโตเกิดอาการเกร็งและพยายามที่จะอดกลั้นบางอย่างแทบจะทะลักออกมา เพราะเขาต้องไม่ใช้เวลาและความรู้สึกแบบนี้จนเร็วแน่นอน เด็กน้อยไร้เดียงสายังคงเร่งมือและจากมือเดียวเปลี่ยนเป็นสองมือที่ทำงานกันอย่างลงตัว จนอาการเกร็งของคนตัวโตเริ่มฉายแววแสดงออกมาอย่างชัดเจน

“นาวา...ได้โปรดรับพี่...เข้าไปไหลเวียนในร่างกาย...เป็นส่วนหนึ่งของนาวาด้วย” เสียงที่แหบพร่าเอ่ยออกมาอีกครั้งและครั้งนี้กำลังทำให้ความอดกลั้นของเขาเข้าสู่จุดปลายทาง

“อ้า...ปาก” อัดัมพูดพร้อมกับนิ้วมือเปิดปากชมพระรีบ และกดไหล่ให้เธอคุกเข่าลงและมือข้างนั้นเข้าเกาะกุ่มแพ่งร้อนและนำไปจ่อที่ปากชมพูเข้ม และเขาค่อยๆนำความใหญ่โตนั้นเข้าไปในโพรงปากแทนที่นิ้วของเขา ก่อนหน้า

น้ำฟ้าหลับตาและตั้งรับความใหญ่โตที่ถูกดันเข้ามาที่ละน้อยอย่างช้าๆในช่องปากเธอและแน่นอนมันเข้ามาได้ไม่ถึงครึ่งด้วยซ้ำ เธอก็เหมือนจะสับสนและหายใจไม่ออกจากความอึดอัดนั้น มือเล็กจับแน่นที่ขาท่อนบนของคนตัวโต เพราะเธอรู้สึกตัวเองกำลังจะหงายหลังล้มลงไปได้ถ้าเธอไม่มีหลักยึด และสะโพกของคนตัวโตเริ่มขยับอย่างช้าๆเพื่อให้ความใหญ่โตในโพรงปากเธอขยับเข้าออกเสียดสีรัดแน่น พร้อมกับมือใหญ่ประคองจับที่ศีรษะเล็กนั้น

“อ้าาา...อ้าาาา...” เสียงครางอย่างสุขสมดังออกมาจากปากคนตัวโตที่ยังคงขยับสะโพกอย่างต่อเนื่อง แต่จังหวะเริ่มเร็วขึ้นกว่าในช่วงแรก แต่ก็ยังคงทะนุถนอมปากบางนั้นเช่นกัน

“กลืน...อ้าาา...ลง...ไป....อ้าาา...นะ...พี่...อ้าาา...จะปล่อย...แล้ว...ที่รัก...” อัดัมเปล่งเสียงบอกขั้นตอนให้สาวน้อยตรงหน้าเตรียมตัวรับเขา พร้อมกับครางออกมาแข่งกับเสียงสายนน้ำที่ยังคงไหลอย่างต่อเนื่อง และเมื่อจบประโยคนั้นร่างใหญ่เกร็งไปทั้งร่างที่มาพร้อมกับการกระตุกเล็กน้อยและปลดปล่อยธารน้ำเข้าสู่โพรงปากบาง และเธอก็ไม่ทำให้เขาผิดหวัง

น้ำฟ้ากลืนสิ่งที่อดัมปลดปล่อยลงคอโดยทันทีและถึงแม้มันจะมีเล็ดลอดไหลออกมาจากข้างปากนั้นบ้าง “ก็ไม่ใช่ไร” อดัมคิดและยิ้มกับภาพตรงหน้าที่เขากำลังจะถอดถอนความใหญ่โตนั้นออกจากโพรงปาก แต่กลับถูกร่างบางที่ติดตามมาเหมือนจะไม่ยอมให้เขาผละออกไปจากเธอ

อดัมต้องดึงร่างบางขึ้นมาและประกบปากเขาลงบนปากบางที่ตอนนี้อย่างได้ชัด เพราะเขาต้องการลิ้มรสชาติตัวเองโดยผ่านโพรงปากเธอคนนี้ก่อนที่จะหมดไปซะก่อน

น้ำฟ้าที่ถูกจู่โจมโดยปากของคนตัวโตและถูกให้ขยับจนแผ่นหลังของเธอสัมผัสกับความเย็นของผนังห้องน้ำ และอดัมไม่รีรอให้เธอต้องตั้งตัวมื่อใหญ่ลงต่ำพร้อมกับขยับขาให้แยกออกจากกันมากขึ้น

“อืม!...” เสียงในคอของน้ำฟ้าที่ดังออกมาถึงแม้จะถูกปิดกั้นด้วยปากหยักและลิ้นร้ายที่ยังคงล้วงล้ำเข้ามาในโพรงปากเธอ เพราะนิ้วของอดัมล้วงล้ำเข้าไปในช่องทางของความเป็นหญิงของเธอทันทีในคราวเดียวพร้อมกันสองนิ้ว

ขาเล็กต้องขยับเข้าหากันทันทีเพราะความชันเสียวก่อตัวขึ้นและพุ่งสูงในเวลาอันสั้นเมื่อสองนิ้วนั้นขยับเข้าออกสลับไปมาในจังหวะที่ถี่เร็วอย่างชำนาญของคนมากประสบการณ์

อดัมยังคงขยับนิ้วต่อเนื่องพร้อมกับขาข้างหนึ่งของเขาต้องเข้ามามีบทบาทในการแยกขาเล็กที่พยายามจะปิดทางขัดขวางความสะดะดกการทำหน้าที่ของนิ้วทั้งสองของเขา และเวลาเพียงไม่นานร่างเล็กก็กระตุกพร้อมกับปล่อยธารน้ำจากจุดสุดยอดของความชันเสียวของอดัม

ปากหยักของอดัมถอยออกจากปากบางให้เธอได้หายใจสะดวกขึ้น และเขาก็ถอดนิ้วออกจากช่องทางสวรรค์และแลบลิ้นออกมาเลียมือข้างนั้นเอาธารน้ำของเธอเข้าสู่โพรงปากเขาและกลืนมันลงไป น้ำฟ้าไหลตามรगतนั้นที่มองมาอย่างสื่อความหมายให้เธอรู้ว่าเขาชอบธารน้ำของเธอมากแค่ไหน

“ฟี่ปดินทร์!...” น้ำฟ้าวิ่งพร้อมกับโผล่เข้ากอดคนป่วยที่นอนอยู่บนเตียงในห้องของโรงพยาบาลนครนิวยอร์ก

“น้ำ...น้ำจริงๆด้วย” บดินทร์กอดตบน้องสาวทันที เมื่อเธอวิ่งเข้ามาหาเขาที่นั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง เพื่อเตรียมตัวรอเข้าทำกายภาพบำบัด

“ฮือๆๆ...ฟี่ปดินทร์...น้ำ...น้ำขอโทษนะคะ” น้ำฟ้าพูดพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพรากอย่างไม่สามารถกลั้นเอาไว้ได้ เพราะที่พี่ชายของเธอต้องตกอยู่ในสภาพนี้ก็เพราะเธอ และคำขอโทษของเธอยังรวมถึงความผิดใจของตัวเองที่กล่าวโทษ กล่าวหาและช่างคิดว่าพี่ชายคนนี้ไม่รักและต้องการเธออีกแล้ว

บดินทร์ก่อร่างบางของน้องสาวต่างแม่พร้อมกับลูปศีรษะและหลังอยู่อย่างนั้น เพราะตอนนี้น้ำฟ้าเอาแต่ร้องไห้ ร้องไห้ และร้องไห้ บดินทร์ต้องปล่อยให้ให้น้ำฟ้าร้องไห้ออกมาจนกว่าเธอจะพอใจ เพราะถ้ามันจะทำให้น้องสาวคนนี้ของเขาารู้สึกดีขึ้น

อดัมเองก็ทำเพียงยืนอยู่เฉยๆเช่นกัน เพราะเขาตอนนี้ก็ต้องรอให้หญิงสาวตรงหน้าปลดปล่อยความทุกข์ของตัวเองออกมาในอ้อมกอดของพี่ชายของเธอ ซึ่งทุกๆที่เขาเองก็อยากจะไปดึงเธอมาชนกับอ้อมอกเขาและปลอบโยนเธอเช่นกัน แต่เขาก็ไม่สามารถทำตามความต้องการของตัวเองได้ เพราะเวลานี้เธอต้องการอ้อมกอดของพี่ชายของเธอ ‘ไม่ใช่เขา’

“พี่เจ็บมากมัย?” น้ำฟ้าที่ร้องไห้มาได้สักพัก ชยับออกจากอ้อมกอดพี่ชายและเอ่ยถามเหมือนสมัยที่เด็กๆที่เธอจะร้องไห้และอยู่ข้างๆพี่ชายคนนี้ยามที่โดนพ่อตีและทำโทษอย่างลำเอียง

“ไม่ครับ...ที่จะต้องเข้มแข็งเพื่อน้องคนเก่งของพี่” บดินทร์ตอบกลับเหมือนเดิมทุกครั้งตั้งแต่เล็กจนโต น้ำฟ้ายิ้มพร้อมกับน้ำตาที่ยังไหลอย่างต่อเนื่อง บดินทร์เอื้อมมือไปเช็ดคราบน้ำตานั้น ถึงแม้ก่อนหน้านี้เธอจะได้คุยกับพี่ชายผ่านทางเฟสบุ๊กแล้ว แต่ตอนนั้นเธอก็เห็นเพียงใบหน้าพี่ชายเท่านั้น แต่วันนี้ที่เธอได้มีโอกาสนั่งเฝ้าพี่ชายจึงทำให้เธอรู้ว่าบดินทร์บาดเจ็บสาหัสมาก

“น้ำขอโทษ...นะคะ...เพราะน้ำแท้ๆ...ที่ต้องมาเจ็บ”

“อย่าโทษตัวเองเลย...ไม่ใช่เพราะน้ำเลย”

“ใช่สิคะ!...”

“ถ้ามันจะเป็นสาเหตุ...ให้ย้อนกลับไปได้ก็ต้องเจ็บแต่พี่ได้น้องสาวพี่คืนให้เจ็บอีกกี่ครั้งก็ยอม”

“ปีบดินทร์!...” น้ำฟ้าโผล่เข้ากอดพี่ชายอีกครั้ง

“โตแล้วนะ...แต่น้องพี่ก็ยังขี้แฉเหมือนเดิมเลย” บดินทร์ล้อน้องสาวเพราะอยากให้อะไรสักดีขึ้น

อดัมยังคงยืนอยู่ที่เดิม และตอนนี้เขารู้สึกไร้วัยตุนยังงั้นไม่รู้ และแน่นอนบทสนทนาที่เป็นภาษาไทยของพี่น้องเขาฟังเข้าใจทั้งหมด แต่เขาก็เลือกที่จะไม่แสดงให้คนทั้งสองรู้ว่าเขาสามารถพูด ฟัง ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี และสามารถอ่านได้บ้างแต่ไม่เท่ากับพูดและ ฟัง และที่ไม่ได้เลยคือเขียนและความสามารถระดับนี้ไม่ได้เป็นกับเขาเพียงคนเดียวรวมถึงอลันพี่ชายเขาเองก็ไม่แตกต่างไปกับเขาเลย

“เราไม่ได้อยู่กันแค่สองคนนะ” บดินทร์พูดต่อเมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าที่เปี่ยมขึ้นของน้ำฟ้า

“เอ่อ...” น้ำฟ้าขำเลียงหันไปมองอดัม ที่ยังยืนอยู่ที่เดิมสองมือล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงขาวาสีเข้มกับเสื้อยืดสีเข้มที่มีลายจุดเล็กๆ ปรากฏ เพราะวันนี้อดัมแต่งตัวเข้ากับวัยของเขาทำให้เขาดูสดใสอีกครั้ง

อดัมยิ้มเล็กน้อยเมื่อตอนนี้น้ำฟ้าเริ่มมีตัวตนขึ้นมาแล้ว และขยับเข้าไปใกล้เตียงคนไข้มากขึ้น

“ผมอดัมครับ” อดัมเอามือออกจากกระเป๋าสองมือให้บดินทร์พร้อมกับแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ เพราะถ้ารอให้น้ำฟ้าเป็นผู้แนะนำวันนี้ไม่รู้เขาจะได้จับมือกับพี่ชายเธอหรือเปล่า เพราะน้ำฟ้ากลายเป็นคนติดอ่างหรือคนใบ้ไปแล้ว ทำให้เขาอดยิ้มไม่ได้เพราะท่าทางแบบนี้ของเธอเขาก็เพิ่งเคยเห็นเพราะปกติเธอจะต่อปากต่อคำกับเขาไม่มีลดทอนเลย

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” บดินทร์ตอบกลับพร้อมกับยื่นมือจับกับมือของคนที่ยืนอยู่ “แล้วคุณอดัมคงไม่รังเกียจที่จะตอบผม...ว่าทำไมน้องสาวผมถึงไปอยู่กับคุณ” บดินทร์ถามต่อข้อสงสัยนั้นทันที

“เอ่อ!...คือว่า...” น้ำฟ้าที่นั่งเงียบเป็นคนไปักหาเสียงตัวเองเจอ กล่าวออกมาขัดขวางคำตอบของอดัม เพราะเธอเกรงว่าอดัมจะบอกพี่ชาย เธอว่า ‘เก็บเธอได้จากน้ำ’

“เราสองคนรักกัน” น้ำฟ้าอ้าปากค้างเมื่อคำตอบของอดัมเกินคาดหมายไกลสุดกู่กับที่เธอคิดไว้

บดินทร์เลิกคิ้วอย่างแปลกใจกับคำตอบของผู้ชายที่ทำทางมันใจและแฝงความมยโสตรงหน้า

“ผมเป็นคนไปเอาตัวเธอมา...เพื่อหนีการแต่งงานที่เธอไม่เต็มใจ...และผมก็ไม่ยอม...ให้เธอแต่งงานกับคนอื่นเช่นกัน” อดัมตอบกลับด้วยเสียงที่ราบเรียบและดูเป็นเรื่องปกติธรรมดาทั่วไป น้ำฟ้าทำได้แต่เพียงมองอดัมสลับไปมากับพี่ชาย

“ทำไมคุณถึงพูดกับพี่บดินทร์แบบนี้ล่ะ?” น้ำฟ้าหันไปถามอดัมหลังจากที่เข้ามาในลิฟท์เพื่อไปยังชั้นลานจอดรถของโรงพยาบาล

“แบบไหน?” อดัมเลิกคิ้วถามกลับ

“ก็...” น้ำฟ้าย่นคิ้วกลับไปเมื่อไม่กี่นาทีนี้

“ผมขอบคุณมากที่คุณช่วยน้องสาวผมไว้...แต่หลังจากนี้ไปผมคงไม่รบกวนคุณแล้ว” บดินทร์กล่าวออกไป เรียกความรู้สึกและความสนใจของอดัมได้ทันที และแน่นอนสีหน้าและแววตาของอดัมเปลี่ยนไปด้วยทันที

“แล้วถ้าผมบอกว่า...ผมยินดีที่จะเป็นคนดูแลเธอเองล่ะครับ”

“...ผมจะไม่ถามว่าในฐานะอะไร...แต่ผมจะถามว่าคุณจะดูแลน้องสาวผมยังไงต่อ” บดินทร์ถามกลับ และสายตาของทั้งสองต่างก็ไม่มีใครหลบ

ใคร น้ำฟ้าได้แต่มองคนนี่ที คนโน้นที่สลับไปมาพร้อมกับกลิ่นน้ำลงคอกอย่างยากลำบาก

“คุณต้องการที่อยากจะฟังแบบไหน?” อัดัมถามกลับ แต่คำถามนั้นก็กลับทำให้น้ำฟ้าลุกขึ้นยืนและเดินมาขวางกั้นสายตาของอัดัม เพราะเธอเกรงว่าเขาจะพูดในสิ่งที่เธอไม่ต้องการให้เขาพูด ว่าตอนนี้เธออยู่กับเขาแบบไหน

“คุณคงรู้ว่าน้องผมยังเรียนไม่จบ...และแน่นอนผมคงไม่ให้เธอกลับเมืองไทยแน่นอน” บดินทร์พูดต่อโดยทำเป็นไม่สนใจท่าทางของน้ำฟ้าที่เหมือนมีอะไรปิดบังเขาอยู่

“เรื่องแค่นั้น...ผมจะจัดการเอง...เพราะตอนนี้เธออยู่ภายใต้การดูแลของผม” คำตอบกลับของอัดัม สร้างความโล่งใจให้กับน้ำฟ้าที่ยืนประจันหน้าเขาอยู่ตอนนี้ ใครจะรู้! เดาใจผู้ชายคนนี้ได้ ว่าเขาจะไม่โผลงอะไรออกไปบ้าง ยามที่มีใครทำให้เขาไม่พอใจขึ้นมา เพราะตอนนี้ น้ำฟ้าคิดว่าเขาไม่พอใจอยู่เล็กน้อยกับคำพูดของพี่ชายของเธอที่พยายามจะเอาเธอกลับมาดูแลเอง

“เรื่องนี้...ผมคิดว่า...ควรให้น้องสาวผมเป็นคนตัดสินใจ” บดินทร์แสดงความคิดเห็น และเรียกความสนใจที่ค่อนข้างตื่นเต้นให้กับน้ำฟ้าอย่างมาก

“เออ!.../...ผมว่าคุณเป็นพี่ชายของเธออย่าสร้างความลำบากใจให้เธอเลยครับ...ให้เธออยู่กับผมจะดีกว่า เพราะคุณเองยังต้องพักรักษาตัวอีกนาน...ช่วงนี้ให้เธออยู่กับผมเป็นหนทางที่ดีที่สุด...เพราะนอกจากคุณแล้วก็มีเพียงผมเท่านั้นที่เธอคุ้นเคยและวางใจได้” น้ำฟ้าที่กำลังอึดอัดไม่รู้จะตอบอย่างไรดี อัดัมก็พูดแทรกพร้อมกับให้เหตุผลยืดเยื้อยาวอย่างที่คนอย่างอัดัมไม่เคยและจำเป็นต้องทำเลย ถ้าคนที่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่จะให้ทำไง ในเมื่อคนตรงหน้าไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร และอีกคนที่เหมือนจะรู้บ้างแต่ก็ยังไม่ทั้งหมด

“แต่น้องผมต้องเรียนให้จบ” บดินทร์ให้เหตุผลเพิ่มเติม

“เรื่องนั้นผมจะเป็นคนดูแลและจัดการเองครับ” อัดัมตอบกลับโดยทันที

“อ้อ!...เรื่องเรียนนะเหรอ...ก็ไม่มีอะไรเสียหายและเป็นสิ่งที่น่าทึ่งควรทำด้วย” อัดัมตอบกลับด้วยเสียงราบเรียบ

“แต่นาวาจะเรียนได้อย่างไร...ก็ในเมื่อนาวาเข้าประเทศนี้มาแบบไม่ถูกต้อง” น้ำฟ้าพูดด้วยความมั่นใจในเรื่องนี้ เพราะเธอไม่มีเอกสารที่ถูกต้องเลย และพาสปอร์ตของเธอก็อยู่ที่บ้านเมืองไทย

“นั่นมันจะเป็นปัญหาอย่างจั้นเหรอ...เด็กโง่!” อัดัมพูดพร้อมกับจิมนี้วไปที่หน้าผากมนนั้น และพูดต่อ “ถ้าพี่สามารถเอานาวาเข้ามาประเทศได้ และยังสามารถจนถึงตอนนี้ แล้วไง! มันมีปัญหอะไรเกิดขึ้นมัย?” น้ำฟ้ายกมือขึ้นมาปิดหน้าผากของตัวเองตรงจุดที่อัดัมจิมและส่ายหน้าเมื่อเขาพูดจบ

“แต่คุณไม่ได้ให้นาวาอยู่กับคุณนานแบบนั้นสักหน่อย”

“หมายความว่าอะไร?” อัดัมหันกลับมาถามร่างบางที่เดินตามออกมาจากลิฟท์ ด้วยแววตาที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจในคำพูดนั้นของเธอ

“ก็...เอ่อ...ก็คุณให้นาวาอยู่กับคุณแค่ไม่กี่เดือนเองไม่ใช่หรือคะ”

“ไม่เข้าใจ... ‘ฉัน’ ไปกำหนดเวลาแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?” อารมณิความไม่พอใจของคนอารมณ์แปรปรวนที่ผสมกับความอดทนต่ำเริ่มเสียงซุ่นใส่เธอ เปลี่ยนจาก ‘พี่’ เป็น ‘ฉัน’ ทันที

“...เอ่อ!...” น้ำฟ้าอึกอักขึ้นมาทันที ที่จะบอกเหตุผลของเรื่องนี้

“หืม?” อัดัมคาดคั้นเอาคำตอบ และเขาต้องได้มันด้วย

“ก็...ยา...ที่ให้มา...ห้าแผง” น้ำฟ้าตอบกลับด้วยเสียงที่เบาหวิว แต่อัดัมก็ได้ยิน และขมวดคิ้วเหมือนกำลังคิดถึงคำพูดของเธอ และจู่ๆ เขาก็คลายคิ้วและสีหน้าอ่อนลง และคว้ามือน้ำฟ้าเดินไปยังรถที่จอดอยู่ และเมื่อทั้งสองขึ้นรถอัดัมก็ขับรถออกไปโดยทันที และภายในรถก็เงียบมาตลอดทางโดยที่ไม่มีใครเอ่ยถามหรือรื้อหาคำตอบ จนกระทั่งรถก็เข้าจอดในปั้มน้ำมัน อัดัมดึงเธอออกจากรถที่จอดเรียบร้อยและเดินเข้าซูเปอร์ที่มีช้อบเล็กๆ ขายยาอยู่在那ด้วย

“สวัสดีครับ” เกสซ์กรวัยกลางคนที่ประจำเคาเตอร์ขายยาทักทายลูกค้าทั้งสอง

“ผมต้องการยาคุมกำเนิด” อัดัมแจ้งสิ่งที่ต้องการโดยทันที น้ำฟ้าหันไปมองคนข้างกายที่ยังกุมมือเธอด้วยดวงตาที่เบิกกว้างจนดวงตาสีน้ำตาลเข้มแทบจะหลุดออกจากเบ้าตา

“ครับ” เกสซ์กรขานรับพร้อมกับหันหลังหยิบสิ่งที่ลูกค้าตรงหน้าต้องการ ด้วยแววตาที่เรียบเฉย

“คุณครับ...คุณคิดว่าเธอคนนี้ควรใช้เวลากับผมเพียงแคื่อยี่สิบเอ็ดหรือแคื่อยี่สิบแปดวันเท่านั้นหรือครับ” คำพูดของอัดัมสร้างความฉงนไม่เข้าใจให้กับเกสซ์กรตรงหน้าอย่างมาก

“เอ่อ...ขอโทษครับ...ผมไม่เข้าใจ”

“ก็เธอคนนี้...คนที่ยืนอยู่ข้างๆผม...เธอเข้าใจว่าผมจะให้เธออยู่กับผมเพียงแค่วิมาณยาคุมกำเนิดที่ผมให้เธอกิน” อัดัมพูดต่อโดยที่สายตาของเขา ยังคงจ้องอยู่ที่เกสซ์กรเท่านั้น แต่กลับเป็นเกสซ์กรที่ย้ายสายตาตามมองคนที่ถูกกล่าวถึง และตอนนี้เกสซ์กรก็เห็นใบหน้าเธอชัดสีเลือดอย่างเห็นได้ชัดมากขึ้นเมื่อได้ยินประโยคคำพูดของคนข้างๆเธอ

“เข้าใจแล้วครับ...ทั้งร้านผมมียาตัวนี้อยุ่น่าจะหนึ่งลังและในหนึ่งลังนั้นมีอยู่สี่ร้อยกล่องครับ...คุณจะเหมาหมดเลยมั๊ยครับ” เกสซ์กรวัยกลางคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมากกว่าชายตรงหน้าหลายปีนัก

“ไม่ค่ะ!...เรารีบแค่กล่องเดียวค่ะ” น้ำฟ้าพูดแทรกขึ้นมาด้วยใบหน้าสีแดงจัด และก้มหลบตาคนทั้งสอง อัดัมยิ้มมองร่างบางที่ก้มลงมองพื้น และยังคงงุมมือเธอเดินออกจากร้านหลังจากชำระค่าสินค้าที่เกสซ์กรส่งให้และยิ้มให้กับคนทั้งสอง

อัดัมที่จู่ๆก็หยุดเดินและสายตาของเขา กลับมองบางอย่างที่ห่างออกไปหลายเมตรในปั้มน้ำมัน

“นาวารอพี่อยู่ตรงนี่ก่อน” อัดัมกล่าวพร้อมปล่อยมือน้ำฟ้า และยื่นถุงยาที่ซื้อมาส่งให้เธอ ต่อจากนั้นเดินไปยังที่ทิศทางที่สายตาเขามองก่อนหน้านี้ และเวลาเพียงไม่นานเขาก็เดินกลับมาพร้อมกับมีคนเคียงข้าง

น้ำฟ้ามองสองคนที่กำลังเดินมาที่รถของอัดัมที่เธอยืนรออยู่ และคนที่เดินเคียงข้างมากับอัดัมเธอคือหญิงสาวที่น้ำฟ้าได้เจอมาแล้วถึงสองครั้ง ครั้งแรกที่ริมหาดที่อัดัมเพิ่งไปถ่ายแบบมาเมื่อไม่นานและในวันเดียวกันของวันนี้ นั่นคือที่ผับ ที่เกิดเรื่องราวมากมายระหว่างเขากับเธอ

XIV

อดัมเมื่อเดินมาถึงรถเขาก็เปิดประตูคนนั่งด้านหลังฝั่งด้านหลังคนขับและบอกให้น้ำฟ้าเข้าไป เมื่อเปิดประตูเขาก็บอกให้มิกิขึ้นรถและตัวเขาก็เข้ามานั่งหลังพวงมาลัย และอีกครั้งที่อดัมไม่มีการแนะนำให้หญิงสาวรู้จักกัน และในรถที่เคลื่อนไหวตัวออกจากปั๊มทุกอย่างเงียบมีเพียงลมหายใจของคนทั้งสามที่บ่งบอกว่ายังมีสิ่งมีชีวิตอยู่ในรถคันนี้

น้ำฟ้าเลือกที่จะมองออกไปนอกหน้าต่างประตูข้างที่เธอนั่ง ด้วยแววตาและความรู้สึกบางอย่างที่เกิดขึ้นทำให้ใบหน้าหวานนั้นดูเศร้าอย่างมาก แต่จะมีใครเห็นกันเล่านอกจากตัวเธอที่เห็นใบหน้าของตัวสะท้อนจากกระจกหน้าต่างเล็กน้อย

“ปัง!..ปัง...ฉึก...อู๋ย!.../...นาวาหมอบลงเดี๋ยวนี้!!!!” สามเสียงที่ดังไล่เลี่ยกัน เสียงแรกเป็นเสียงปืนที่ยิงมาที่รถของอดัมที่กำลังเคลื่อนตัว น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างตกใจพร้อมกับเสียงของอดัมที่ดังขึ้นมาบอกกล่าวกับหญิงสาวที่นั่งอยู่ด้านหลังเขา และตอนนี้อดัมกำลังควบคุมรถเนื่องจากการโจมตีครั้งนี้ไม่เพียงแต่การยิงรถหรือกระจกที่กันกระสุนแต่ยางรถของเขาถูกยิงทำให้รถเสียการทรงตัว อดัมกำลังพยายามควบคุมรถให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุดและสายตาเขาก็กวาดหาช่องทางที่จะผ่านเหตุการณ์ร้ายนี้

อดัมเมื่อสามารถจอดรถเข้าข้างทางที่เป็นตรอกตามซอกตึก เขาก็เปิดประตูรถและดึงบางอย่างที่อยู่ใต้ที่นั่งหุ้มประตูฝั่งคนขับออกมาและเห็นใบไม้ที่เอนแล้วก้าวลงจากรถทันที “มิกิลงมาเร็ว!!!” อดัมเอ่ยเรียกหญิงสาวอีกคนที่นั่งอยู่ข้างๆเขา มิกิขยับและปืนเข้ามาลงด้านเดียวกับที่อดัมลงเพราะอดัม

เขารอดเป็นกำบังกระสุนจากอีกฝั่งที่ซบมือเตอร์ไรต์ตามมาและยิงใส่รถของอดัมทันที

ส่วนอดัมไปเปิดประตูและดึงน้ำฟ้าลงมาและทั้งสามพิงหลังกับรถและวงแขนของอดัมข้างน้ำฟ้าโอบรอบตัวเธอไว้พร้อมกับกดศีรษะทับกับอกเขา ส่วนมือข้างซ้ายของเขาถืออาวุธที่ออกมาจากเอว หาจังหวะตอบโต้กลับเพื่อเปิดช่องทางหนี ใช่!ตอนนี้เขาต้องหนีเพราะฝ่ายโน้นมีกันหกคน ส่วนทางด้านเขามีเพียงเขาเท่านั้นที่สามารถตอบโต้กลับได้และเขายังมีอีกสองคนที่เป็นผู้หญิงทั้งคู่

“มิกิ...เดี๋ยวผมจะยิงสักดให้...แล้วตอนนั้นทั้งสองคนวิ่งเข้าไปในตรอกชอกตึกนั้นและวิ่งอย่าหยุด...เข้าใจนะ!” ประโยคหลังอดัมหันไปมองร่างบางที่ตอนนี้สั่นเทามากจนอดัมเป็นห่วง “นาวาทำตามที่คุณบอกนะ” อดัมหันไปพูดพร้อมกับมองเข้าไปในตาสีน้ำตาลเข้มที่มีน้ำตาไหลออกมา “เข้มแข็งไว้นะ...” อดัมปลอบร่างบางด้วยเสียงที่แผ่วเบา และเมื่อได้รับการยืนยันว่าเข้าใจของร่างบางด้วยการพยักหน้าให้เขา

“เตรียมตัวไว้นะ” อดัมหันไปพูดกับมิกิอีกครั้ง บัง บังงง “ไป!”

เมื่อเสียงสัญญาณของอดัมดังขึ้นหญิงสาวทั้งสองคนออกวิ่งไปยังทิศทางที่อดัมบอกทันที วิ่ง วิ่ง น้ำฟ้าทำตามนั้นเธอวิ่งตามหลังมิกิและเมื่อถึงทางแยกมิกิเลี้ยวไปทางขวาและหันหลังมามองน้ำฟ้าที่วิ่งตามมาและเมื่อเห็นว่าเธอเลี้ยวแล้ว มิกิก็วิ่งต่อและเสียงปืนก็ดังน้อยลง น้ำฟ้าเมื่อได้ยินฝีเท้าก็หันหลังกลับไปมอง และเธอหยุดรอทันทีเมื่อเห็นว่าคนที่วิ่งมาคืออดัม

“วิ่งต่อไป” อดัมตะโกนบอกเมื่อเห็นว่าน้ำฟ้าหยุดวิ่ง น้ำฟ้าก็ยังยืนเฉยจนอดัมวิ่งมาถึงเธอ เขาคว้ามือเธอและให้วิ่งไปกับเขาตามหลังมิกิที่วิ่งล่วงหน้าไปแล้ว

อดัมมองไปรอบๆเมื่อเขามาถึงสุดทางทะเล อดัมจับจ้องบางอย่างและดึงน้ำฟ้าให้ตามไปมันคือปล่องท่อระบายลมของตึกใหญ่

“อืม!” อัดัมดึงฝาตะแกรงที่ขนาดเมตรคูณเมตรนั้นออกมาและก้มมองข้างใน

“นาว่า...เธอคงต้องอยู่ที่นี่...ฉันไม่สามารถพาเธอไปได้แล้ว” อัดัมหันไปพูดกับน้ำฟ้าที่หันมามองเขาด้วยความตระหนก อัดัมเอออวูธเห็บไว้ที่เอวอีกครั้งและเขาก็ตั้งต่างหูที่ตัวเองใส่ติดตัวตลอดเวลาและจับใส่ให้น้ำฟ้าอย่างรวดเร็ว

“คุณจะทำฉันไว้ที่นี่หรือคะ” น้ำฟ้าถามกลับเมื่ออัดัมพยายามผลักเธอให้เข้าไปในปล่องนั้น

“ใช่!...ฉันไม่สามารถคุ้มครองผู้หญิงได้ถึงสองคน” อัดัมตอบกลับไปและพยายามที่จะไม่มองแววตาที่แสดงออกถึงความผิดหวัง

“คะ...” น้ำฟ้าตอบกลับเพียงแค่นั้น

“ถ้าไม่โง่ก็อยู่สบายๆ...เข้าใจมั๊ย?” อัดัมถามกลับหลังจากที่เอาตะแกรงกลับใส่ไว้ที่เดิม แต่เขาไม่ได้ยินเสียงตอบกลับเขามองเห็นเพียงหญิงสาวที่นั่งชันเข่ากอดเข้าพร้อมกับก้มหน้าลงด้วยร่างที่สิ้นเทา และเขาไม่มีเวลาเขาต้องออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

“ไป!...มิกิ” น้ำฟ้าได้ยินเสียงนั้นและเป็นเสียงสุดท้ายก่อนที่เสียงฝีเท้าจะห่างออกไปจนเธอไม่ได้ยิน น้ำฟ้ายังคงร้องไห้ด้วยความเสียใจอย่างหนัก ผู้ชายคนนั้นคือคนที่ก่อนหน้านี้เพียงไม่กี่นาทีที่เขาเพิ่งบอกกับเธอว่าเขาต้องการให้เธออยู่กับเขาตราบนานเท่านาน ถึงเขาจะไม่ได้บอกมาตรงๆแต่เหตุการณ์ในร้านขายยาที่ค่อนข้างชัดเจน และเธอคิดว่าเธอไม่ได้คิดเองเออเอง แล้วมันอะไรกันเขาทิ้งเธอและเลือกที่จะไปกับเธออีกคนที่ไม่ใช่เธอ

“หยุดก่อน!” น้ำฟ้าตื่นจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงหนึ่งหลังจากผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ที่เธอนั่งอยู่ตรงนี้

“เราจับสัญญาณได้บริเวณแถวนี้ครับ” อีกเสียงดังขึ้น น้ำฟ้ากอดเข้าหาตัวเองทันที

“คุณนาวา!” น้ำฟ้าเงยหน้าทันทีและหันไปทางตะแกรงเธอก็เห็นเป็นเจอาร์ และเขากำลังดึงตะแกรงออกและบอกให้เธอออกมา

“คุณเจอาร์...ฮือๆๆ” น้ำฟ้าเอ่ยเรียกชื่อเจอาร์และปล่อยไฮออกมาสองมือเข้ากอบกุ่มใบหน้าและปาดเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมา ต่อหน้าชายฉกรรจ์อีกห้าหกคนที่มองเธอเป็นตาเดียวกัน

“คุณนาวาบาดเจ็บหรือเปล่าครับ” เจอาร์ถามกลับทันทีที่เห็นหญิงสาวตรงหน้ามีคราบเลือดติดอยู่หลายจุดและที่เห็นชัดคือตรงใบหูข้างที่เธอใส่ต่างหูของเจ้านายเขา และแน่นอนเพราะต่างหูอันนี้ทำให้เขาสามารถหาเธอเจอ แต่ความจริงแล้วมันต้องเป็นเจ้านายเขาสี

“ปะ...เปล่าค่ะ” น้ำฟ้าตอบกลับแต่ยังไม่แปลกใจ แต่เมื่อเธอมองที่มือของตัวเอง กลับมีคราบเลือดติดอยู่โดยที่ก่อนหน้านี้เธอไม่รู้สึกละเลย

“แล้วนี่เลือดใครครับ” เจอาร์ถามกลับด้วยความกังวลใจและเครียดอย่างเห็นได้ชัด

“ไม่...ไม่รู้ค่ะ” น้ำฟ้าตอบกลับพร้อมส่ายหน้า แต่แล้วดวงตาเธอก็เบิกกว้างขึ้น เมื่อนึกเหตุการณ์ย้อนไปเพราะมือข้างนี้เป็นข้างที่อดัมคว้าจับเธอให้วิ่งกับเขา และที่ข้างแก้ม ใบหู และชอกคอที่มีคราบเลือดติดอยู่มันเป็นจุดที่อดัมสัมผัสเธอทั้งนั้น “หรือว่า...ไม่ละ!” น้ำฟ้าร้องออกมาอย่างตกใจเมื่อเธอค่อนข้างมั่นใจแล้วว่าเป็นของใคร “เลือด...เลือด...ของพี่บลู” น้ำฟ้าครางออกมา และเพียงแค่นั้นน้ำฟ้าก็ไม่สามารถมองเห็นอะไรอีกเลยเพราะความมืดเข้าปกคลุมร่างกายและสติของเธอจนดับวูบลง

“ไม่ละ!...พี่บลูอย่าไป...พี่บลู...อย่าไป” น้ำฟ้าที่ร้องออกมาและมือกำลังไคว่คว้าวากาศตกลงข้างตัว เมื่อเธอรู้สึกตัวและค่อยๆลืมตาขึ้น แสงสลัวภายในห้องที่คุ้นเคย สายตาเริ่มชินกับแสงมองไปรอบๆ ที่แท้เธอก็แค่ฝันไป น้ำฟ้าค่อยๆขยับตัวและนั่งพิงหัวเตียง และเมื่อสายตาตามองไปอีกด้านของ

เตียง คิวรีวางวามก็ขมวดเข้าหากันทันที เพราะที่นอนข้างๆนั้นไม่บ่งบอกถึงการใช้งานเลย

“โอ้!...ไม่นะ!...” น้ำฟ้าที่สติเริ่มกลับเข้าสู่เหตุการณ์จริง ความฝันมันแค่ช่วงก่อนหน้านี้ที่เธอเห็นภาพอดัมเลือดท่วมตัวและยื่นหันหลังให้เธอ และเมื่อเธอก้าวเข้าไปหาร่างเขาก็เคลื่อนห่างจากเธอไปเรื่อยๆ

“คุณนาวา!...” น้ำฟ้าที่ได้สติลูกจากที่นอนและออกจากห้องนอนมาทันที และพบกับจัสตินหันมาตามเสียงเปิดประตูและกล่าวเรียกหญิงสาวพร้อมก้มศีรษะเล็กน้อย

“จัสติน!...คุณมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร?” น้ำฟ้าถามด้วยความสงสัยทันที

“พี่เจอาร์...ให้ผมมาอยู่เป็นเพื่อนคุณครับ”

“แล้ว...คุณเจอาร์ไปไหนคะ” น้ำฟ้าพยักหน้าเข้าใจ และถามหาเจอาร์ทันที เพราะเธอต้องการรู้เรื่องของอดัม

“ออกไปตามหา...ท่านอดัมครับ” จัสตินตอบ

“นานแค่ไหนแล้วคะ?”

“ท่านอดัมหายไปเกือบสิบชั่วโมงแล้วครับ” น้ำฟ้าตกใจ นี่เธอหลับไปนานขนาดนั้นเลยหรอ

“สิบชั่วโมง...แล้ว?”

“ยังหาไม่เจอครับ...” จัสตินรายงานตามจริง และความจริงนั้นทำให้น้ำฟ้าหน้าซีด และเขาก็ไม่มีเรี่ยวแรงยืนต่อไม่ไหว จนร่างบางล้มทรุดลงกับพื้นพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกอีกครั้ง จัสตินรีบขยับเข้าไปใกล้และค่อยๆจับไหล่และดึงเธอขึ้นมา และช่วยพยุงเธอไปนั่งบนเก้าอี้ตัวยาว

“อย่ากังวลไปเลยครับ...ท่านอดัมไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรอกครับ” จัสตินพูดและเมื่อแน่ใจว่าหญิงสาวสามารถนั่งได้โดยไม่ล่องลงพื้น เขาก็ปล่อยมือและเดินออกมา ไปยังโซนครัวและเพียงไม่กี่นาที เขาเดินกลับที่เดิมอีกครั้งพร้อมกับแก้วนมในมือ “คุณนาวาดีมนมสักหน่อยนะครับ” จัสตินพูดอีกครั้งและยื่นแก้วนมในมือส่งให้ แต่น้ำฟ้าไม่สนใจ ได้แต่นั่งร้องไห้ ร้องไห้

“ผมว่าคุณควรทานอะไรบ้างนะครับ...” จัสตินนั่งยองๆ และพยายามให้หญิงสาวรับแกว่นมไปดื่ม

“แต่...ฉันกินอะไรไม่ลงจริงๆคะ” น้ำฟ้าตอบพร้อมด้วยเสียงสะอื้น

“แต่คุณต้องกินครับ...ถ้าคุณไม่ยอมให้ท่านอดัมโกรธ...” จัสตินยืนยัน น้ำฟ้าสบตากับจัสตินและรับแกว่นมมา ถ้าเลือกได้ตอนนี้ระหว่างแกว่นมกับใบหน้าที่โกรธเกรี้ยวของคนที่ถูกเอ่ยถึง เธออยากจะให้เป็นอย่างหลังมากกว่าที่มีเธอได้สัมผัส

“เขาจะปลอดภัยไหม้มั้ยคะ?” น้ำฟ้าถามกลับอีกครั้ง

“แน่นอนครับ” จัสตินตอบพร้อมรอยยิ้ม และภายในใจเขาก็อยากให้เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน แต่เขาก็รู้ว่าคนอย่างอดัมไม่เป็นอะไรง่ายๆแน่นอน

น้ำฟ้าพยักหน้าและดื่มจนหมด และหลังจากนั้นตลอดสองวัน จัสตินอยู่เป็นเพื่อนน้ำฟ้า เพราะเจอาร์ระดมคนออกตามหาเจ้านายแทบจะพลิกแผ่นดินหาแต่ก็ไร้แวว เหมือนกับว่าอดัมหายไปเฉยๆ และวันนี้เข้าสู่วันที่สามเจอาร์กลับเข้ามาในห้องคอนโด

“คุณเจอาร์...” น้ำฟ้าที่รอฟังข่าวตลอดสองวัน รีบลุกจากเก้าอี้ตัวเดิมที่เธอใช้นั่งรอการกลับมาของอดัม เพราะตลอดสองวันในตอนเช้า น้ำฟ้าจะออกจากห้องนอนและมานั่งตรงนั้น สายตาของเธอจับจ้องไปที่ประตูทางเข้าหวังว่าในชั่วเวลาที่เราที่นั่งรอเขานั้นเขาจะเดินผ่านประตูเข้ามา แต่ทุกอย่างก็เงียบสนิทและวันนี้ตอนที่ประตูถูกเปิด แต่คนที่เดินเข้ามามีเพียงเจอาร์มือขวาคนสนิทของคนที่เธอนั่งรอมาโดยตลอด

“...ผมมารับคุณครับ...เราเจอนายแล้ว...ตอนนี้อยู่โรงพยาบาลครับ” เจอาร์แจ้งหญิงสาวทันที เพราะเขารู้ว่าหญิงสาวคอยถามหาเจ้านายเขากับจัสตินตลอด

“โรงพยาบาล?” น้ำฟ้าที่ได้ยินความตกใจมาพร้อมกับดีใจ

“นายปลอดภัยครับ...แต่ต้องพักพื้นที่โรงพยาบาลสักสองสามวันครับ...คุณไปเก็บของจำเป็นที่ต้องใช้เถอะครับ...” เจอาร์บอก น้ำฟ้าพยักหน้าและเดินกลับเข้าห้องนอนทันที

น้ำฟ้าที่กำลังเก็บของที่จำเป็น “ใช่!...ฉันไม่สามารถคุ้มครองผู้หญิงได้ถึงสองคน” ประโยคสุดท้ายของคนที่เขาจดจ่อรอมมาตลอดเกือบสามวันก็ดังก้องในหัวเธอ เกิดคำถามว่าทำไมถึงไม่เป็นเธอ แล้วทำไมต้องเป็นเธอด้วย อีกเสียงในหัวก็ดังขึ้นมา น้ำฟ้าที่กำลังเก็บของจู่ๆเธอก็หยุดเคลื่อนไหวทุกอย่าง

“แกร็ก” เจอาร์หันไปมองหลังจากที่เขาจัดการกับตัวเอง แต่แล้วเขาต้องขมวดคิ้วเมื่อคนที่เขารออยู่เธอไม่มีการเตรียมตัวใดๆเลย

“เอ่อ....คุณเจอาร์...คือว่าฉันขออยู่ที่นี้ดีกว่าค่ะ” น้ำฟ้ากล่าวออกมาโดยที่ไม่สบตากับเจอาร์ และตอนนี้จัสตินก็ไม่อยู่ในห้องนี้แล้ว เขาคงออกไปแล้วเพราะเข้าใจว่าเธอจะไปเผื่ออ้อมที่โรงพยาบาล

“ทำไมครับ?” เจอาร์ถามกลับอย่างสุภาพและเขาก็ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น น้ำฟ้าทำเพียงก้มหน้าไม่ตอบคำถามนั้นและเดินกลับเข้าห้องนอนไป

น้ำฟ้าที่กลับเข้ามาในห้องนอนแล้วนั้น เธอก็เลือกที่จะนั่งอยู่ในห้องเงียบๆ เพราะเธอไม่รู้ว่าตอนนี้อ้อมยังต้องการเธออยู่หรือไม่ ถ้าเธอต้องไปและต้องพบกับความจริงว่าเธอไม่ได้เป็นที่ต้องการของเขาแล้ว เธอกำลังเสียใจ ใช่!ตอนนี้เธอกำลังเสียใจ เพราะความจริงตอนนี้เป็นอย่างนั้นจริง ‘เขาทิ้งเธอไว้’ เขาอาจจะไม่ต้องการเธอแล้วก็ได้ น้ำฟ้าที่ได้แต่นั่งคิดกลับไปกลับมา และความคิดนั้นก็มาจบตรงที่ว่าเธอไม่ได้เป็นที่ต้องการของอ้อมอีกแล้ว น้ำฟ้าค่อยๆนอนลงพร้อมกับหลับตาลงปล่อยให้ธารน้ำใสจากดวงตาไหลออกมา เพื่อระบายและปลดปล่อยความเสียใจที่เกิดขึ้น จนพลอยหลับไปไม่รู้ว่ผ่านไปนานแค่ไหน โดยที่ร่างบางที่ลมหายใจสม่่าเสมอกำลังถูกจับจ้องมองอยู่ด้วยดวงตามรกตที่ไม่บ่งบอกให้ผู้เห็นดวงตานั้นเดาได้ว่าเขากำลังอยู่ในโหมดอารมณ์ไหน

อดัมเดินเข้าไปใกล้และนั่งยองๆ เพื่อให้ใบหน้าเขาเสมอเท่ากับ ใบหน้าที่หัลบสนิท มือใหญ่ยื่นเข้าไปเกลี่ยเส้นผมที่ลงปลกหน้าอย่างอ่อนโยน อดัมที่ตอนนี้ใบหน้าเขาซีดซีเขียวจากอาการบาดเจ็บและเสียเลือดมาก เขาเลย ไปมองนาฬิกาที่บอกเวลาตีสองตามเวลาท้องถิ่น และสายตาเขาก็กลับมา มองสาเหตุที่ทำให้เขาต้องออกจากโรงพยาบาลทันทีหลังจากน้ำเกลือและ เลือดถูกส่งถ่ายหมด อดัมย้อนคิดเหตุการณ์เมื่อตอนสายของวันนี้

“...ทำไมมาคนเดียว?” คำถามแรกของอดัม เมื่อเจอาร์เดินเข้ามาใน ห้องพักผู้ป่วยและเขารอจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครตามเข้าอีกแล้ว

“...คุณนาวา...เธอขอรออยู่ที่คอนโดครับ”

“ทำไม?”

“ไม่ทราบครับ...เธอไม่ได้บอกครับ” เจอาร์เองก็ไม่ว่าจะบอกยังไ้ เพราะตัวเขาเองก็ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นและสาเหตุอะไรที่ทำให้หญิงสาวที่เจ้านายรออยู่ไม่มาหา

“ผมจะกลับ...” อดัมกล่าวออกไปและกำลังจะลุกออกจากเตียงคนไข้

“ไม่ได้! นะครับ...” เจอาร์รีบเข้ามาห้าม เมื่ออดัมกำลังจะดึงเข็ม น้ำเกลือและเลือดออก “เดี๋ยวผมตามหมอดีกว่าครับ” เจอาร์กล่าวออกไปอย่าง เป็นกังวล เพราะอดัมบาดเจ็บสาหัสมาก ถูกยิงสองนัดที่หน้าท้องด้านปีกขวา กับด้านหลังตรงหัวไหล่ ถึงแม้จะไม่ถูกจุดสำคัญแต่ถ้าอดัมได้รับการช่วยเหลือที่ช้า เขาอาจช็อคจากการเสียเลือดมาก

เจอาร์ย้อนคิดถึงตอนเช้าของวันที่สามในการตามหาอดัมและมิกิ ตอนนั้น เจอาร์โล่งใจอย่างมากหลังจากที่มิกิติดต่อเข้ามาและแจ้งตำแหน่ง ของพวกเขาทั้งสองคน และที่เจอาร์รู้ว่ามิกิอยู่กับเจ้านายเพราะในรถของอดัม ที่โดนยิงมีกระเป๋าสองใบของมิกิที่เธอทิ้งไว้ตอนช่วงซูลมุน และสาเหตุที่มิกิไม่สามารถติดต่อเจอาร์ได้นั้นก็เพราะว่าบริเวณที่เธอหลบซ่อนตัวอยู่ พวกของ มันยังคงปั่นป่วนตามหาพวกเขาทั้งสองคนเช่นกัน และนั่นก็เป็นโชคดีมาก ในระหว่างที่ทั้งสองล่อกลุ่มนักฆ่าที่ตามล่าพวกเขานั้น อดัมถูกยิงอีกนัดเพราะ

เอาตัวเองไปบังกระสุนพุ่งหมายจะทำร้ายมิกิ อัดัมจึงมีกระสุนฝังในที่หัวไหล่เพิ่มอีกจุด เพราะก่อนหน้านี้อัดัมก็บาดเจ็บและเสียเลือดมากจากนัดแรกที่หน้าท้องปีกขวา

และเป็นโชคดียีกอย่าง ที่อัดัมกับมิกิได้รับการช่วยเหลือจากครอบครัวหนึ่งและสมาชิกในนั้นคือหญิงสาวที่อัดัมเคยบุกเข้าไปช่วยเหลือตอนที่ราฟาเอลลักลอบทำสิ่งผิดกฎหมายคือการค้ำมนุษย์นั่นเอง และหญิงสาวคนนี้ก็คือคนที่อัดัมเข้าไปขวางจากกระสุนที่เป็นสาเหตุให้เขาได้รับบาดเจ็บในตอนนั้น เธอคือบุตรบุญธรรมของครอบครัวที่หายไประหว่างนั้นจำอัดัมได้จึงขอตอบแทนเขา และพาเขามารักษาตัวและหลบซ่อนในบ้าน และเป็นโชคดียีกอย่างที่บุตรชายของครอบครัวนี้เป็นนักศึกษาแพทย์ปีห้า อัดัมจึงให้เป็นผู้ผ่าเอากระสุนออกจากร่างกายเขาในบ้านหลังนั้น และก่อนที่อัดัมจะสลบไป “มิกิอยู่เฉยๆ...รอฉันตื่น” และหลังจากนั้นอัดัมก็สลบไปสองวันเต็มๆ จากการเสียเลือดและการอักเสบไข้ขึ้นสูงไม่ได้สติไปสองวันเต็มๆ ภายใต้การดูแลเป็นอย่างดีของครอบครัวหญิงสาวที่เขาเคยช่วยไว้

หลังจากที่อัดัมฟื้นขึ้นอีกครั้ง เขาก็ยังไม่ให้มิกิตติดต่ोजารย์ทันที เพราะเขาต้องมั่นใจว่าพวกที่ตามล่าไม่อยู่แถวนี้แล้ว เพราะถ้าพวกนั้นรู้ว่าครอบครัวนี้ช่วยเหลือเขาไว้ อาจทำให้ครอบครัวนี้ได้รับอันตรายได้ อัดัมรอเฝ้าสังเกตการณ์จนแน่ใจว่าพวกมันถอยใจไปแล้ว เขาก็ให้มิกิตติดต่ोजารย์และวางแผนอย่างรัดกุม เพราะเขาเกรงว่าอาจจะมีการแฝงตัวของพวกที่ตามล่าเขาอยู่ เพราะดูจากการทำงานของคนพวกนี้แล้วบอกได้เลยว่าฉลาดมาก และมีการวางแผนเป็นอย่างดี

เจอราร์หลังจากที่ได้รับแจ้ง ตัวเขาเองก็ไม่สามารถเดินดุ่มๆเข้ามาได้เลย อัดัมให้วางแผนมีการปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่ติดตั้งกล้องวงจรปิดของบริษัทหนึ่ง ตอนนั้นเจอราร์มีคนติดตามเพิ่มมาอีกสองคนรวมเจอราร์ด้วยก็เป็นสามทำที่ว่ามีมาติดตั้งกล้องวงจรปิดระบบใหม่ และเมื่อเข้ามาข้างในก็ให้มิกิและอัดัมเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นเจ้าหน้าที่มังกาและรอเวลาผ่านไปสองชั่วโมง

แล้ว อัดัม เจอาร์ มิเก ที่อยู่ในชุดของเจ้าหน้าที่เดินออกจากร้านมาและขับรถออกไป ส่วนการ์ดสองคนก็ค่อยเปลี่ยนเสื้อผ้าและลอบออกมาในตอนกลางดึกของคืนนั้นตามปกติ

อัดัมถูกนำส่งโรงพยาบาลในนิวยอร์กที่เป็นธุรกิจของเครือ 'ซาว์นเดอร์' ทันทีและแน่นอนเรื่องประวัติของคนไข้ต้องถูกปิดเป็นความลับ เพราะการที่ผู้ป่วยถูกยิงตามหลักแล้วทางโรงพยาบาลต้องแจ้งความ แต่ทุกอย่างก็มีข้อยกเว้นสำหรับตระกูลนี้ และการที่อัดัมไม่ต้องพักฟื้นที่โรงพยาบาลตามความตั้งใจแรกของหมอนั้น ส่วนหนึ่งมาจากการที่อัดัมได้รับการผ่าตัดที่ดีถึงแม้จากนักศึกษาแพทย์ก็ตาม แต่ทุกอย่างทำตามขั้นตอนได้อย่างถูกต้อง ถึงแม้จะมีไข้ขึ้นสูงก็เป็นตามปกติเพราะยาที่คนไข้ควรได้รับจะมีแต่ในโรงพยาบาลเท่านั้น แต่ตอนนั้นที่ต้องปิดเป็นความลับและนักศึกษาแพทย์คนนี้ก็ไม่สามารถและควรทำคือการขโมยยานั่นเอง แต่ทุกอย่างก็ออกมาเป็นที่น่าพอใจของทุกคนแม้แต่หมอประจำตัวของอัดัม และแน่นอนนักศึกษาแพทย์คนนี้จะได้รับการตอบแทนเป็นหน้าที่การทำงานที่มั่นคงในโรงพยาบาลแห่งนี้แน่นอน

อัดัมค่อยๆ ขับไน้มไบหน้าให้ริมฝีปากสัมผัสแผ่วเบาที่แก้มเนียนขาวตรงหน้าและเขายังค้างริมฝีปากไว้อย่างนั้นและสุดลมหายใจเข้าอย่างเต็มที่ให้สัมผัสกับความห่างกันในช่วงสามวัน ถึงแม้ตอนนั้นเขาจะไม่มีสติแต่ทันทีที่เขารู้สึกตัว 'นาวา' เป็นสิ่งแรกที่เขาคิดถึง แต่เขาต้องยังตัวเองไม่ให้ทำตามใจต้องการที่จะรีบติดต่อเจอาร์เพื่อสอบถามถึงการตามสัญญาณที่เขาทิ้งไว้กับหญิงสาว แต่อัดัมก็เชื่อใจมือขวาอย่างไม่มีกังขาว่าเจอาร์ต้องตามหาสัญญาณโดยใช้เวลานั้นสั้น

น้ำฟ้าขยับตัวเล็กน้อยเมื่อถูกรบกวนการนอน แต่เมื่อเธอค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นมา สายตาของเธอค้างไว้และจับจ้องไม่วางตา สบตามรกตนั้นที่ยังคงมองเธออยู่ในระยะประชิดจนลมหายใจเป่ารดกัน น้ำฟ้าไร้ซึ่งเสียงที่จะ

กล่าวออกไป และดวงตาน้ำตาลเข้มกับเขียวมรกตต่างยังค้างและจับจ้องกัน ไม่มีใครหลบใคร

“คนใจดำ” อัดม่อเย่ออกมาก่อน เมื่อคนที่เขาจับจ้องยังไม่มีทีท่าจะทำอะไรเลย

“...?...” น้ำฟ้าขมวดคิ้วกับคำกล่าวหานั้นอย่างไม่เข้าใจ

“เฮ้ย!...มีอย่างไหนให้คนเจ็บต้องหนีออกจากโรงพยาบาล” อัดม่อเพรียๆ พร้อมกับลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ เพราะแผลเย็บสองแผลไม่ควรได้รับการกระทบกระเทือน

“หนี!...อย่าบอกนะคะว่าคุณหนีออกจากโรงพยาบาล” น้ำฟ้าลุกขึ้นนั่งทันที กับคำเปรยลอยๆของอัดม่อที่ดูเหมือนเขาจะไม่ได้อดร้อนกับการกระทำนั้น

“ก็จะให้ทำไง...ก็นาวาไม่ยอมไปอยู่เป็นเพื่อน...พี่ก็ต้อง ‘หนี’ ออกมานอนโรงพยาบาลคนเดียวน่ากลัวจะตาย” อัดม่อยังหันหลังให้กับเตียงที่มีน้ำฟ้านั่งอยู่ และทุกคำพูดของอัดม่อน้ำเสียงเสมือนว่าตอนนี้เหมือนคนที่กำลังเรียกร้องความสนใจจากน้ำฟ้า

“...หนี!...กลัว!...” น้ำฟ้าทวนคำของอัดม่อด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เพราะเธอไม่คิดว่าคนอย่างอัดม่อจะมีคำสองคำนี้ และอีกอย่างคืออัดม่อตอนนี้ไม่เหมือนคนที่เพิ่งผ่านเหตุการณ์ร้ายมาเลย เพราะดูเขาไม่ได้อดร้อนหรือร้อนใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น เธอเสียอีกที่ตลอดสามคืนที่เธอนอนอยู่คนเดียวเธอต้องรู้สึกตัวกลางดึกจากฝันร้ายที่เกิดขึ้น

อัดม่อที่ยืนเฝ้าบอยูนานเขากำลังรอน้ำฟ้าว่าเธอจะอย่างไร หลังจากที่ไม่เจอกับเขามาสามวัน แต่แล้วคิ้วหนาก็ต้องขมวดเข้าหากัน เพราะไม่มีการเคลื่อนไหวใดจากคนที่เขารอคอยอยู่ อัดม่อขยับหันกลับไปมองความเงียบนั้น สิ่งเดียวที่เขาเห็นคือน้ำฟ้ายังคงนั่งอยู่ที่เดิมแต่สายตาของเธอมองไปอีกทาง ดังกับว่าตอนนี้เธอกำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิด เรื่องอะไรนั้นตัวเขาก็ไม่อาจเดาได้

ทางด้านน้ำฟ้าตอนนี้เธอไม่รู้ว่าตัวเองจะต้องทำอะไร และการกระทำของอดัมตอนนี้กำลังก่อความสับสนให้กับเธออย่างบอกไม่ถูก แล้วที่เธอยังไม่เข้าใจก็คือทำไมเธอยังต้องอยู่ที่นี้ด้วย ก็ในเมื่อเขาไม่ได้ต้องการเธอแล้ว เธอก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าเขายังต้องการอะไร ทั้งๆที่เขาทิ้งเธอไปแล้ว ใช่ว่าทิ้งไปแล้ว แล้วเมื่อไหร่คืออะไรกัน น้ำฟ้าที่คิดกลับไปกลับมาอีกครั้งและเมื่อเธอไม่ได้คำตอบน้ำตาเจ้ากรรมก็ค่อยๆไหลออกมา

“...นาวา...” อดัมเรียกหญิงสาวอีกครั้งอย่างแผ่วเบา และตอนนี้เขามานั่งบนเตียงข้างกายเธอและเหมือนเธอจะไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่าเขานั่งเบียดเธออยู่ อดัมขยับแขนอย่างระมัดระวัง เพราะผลตรงโหล่และหน้าท้องยังสร้างความทรมานให้กับเขาอยู่ แต่บางอย่างที่กำลังเกิดขึ้นในความรู้สึกของน้ำฟ้าทำให้เขาต้องดึงร่างบางเข้ามาสวมกอดใบหน้าของเธอชบกับแก้มอกกำยำและต่างก็เสียวมีเพียงเสียงลมหายใจ และธารน้ำใสจากดวงตาน้ำตาลเข้มที่ไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

“...นาวาเป็นอะไรไป...หืม?” อดัมเอ่ยถามด้วยเสียงที่แผ่วเบา มือใหญ่ลูบผมปลอบประโลมอย่างอ่อนโยน น้ำฟ้าทำเพียงส่ายหน้าเป็นคำตอบแทนความจริงที่ค้างอยู่ในจิตใจ เธออยากถามเขาเหลือเกินว่าทำไมถึงทิ้งเธอไว้...ทำไมเธอถึงไม่ใช่คนที่พี่ลูเลือก แต่ทุกคำถามถูกกลืนลงคอ

“ดีกแล้ว...พักผ่อนนะคะ” น้ำฟ้าพูดหลังจากกลืนคำถามกับก้อนละอับลงคอ และขยับตัวออกจากอ้อมอกที่แสนอบอุ่น “...เอ่อ!...แล้วนาวาช่วยอะไรได้บ้างคะ” น้ำฟ้าถามกลับเมื่อมองอดัมอย่างเต็มตาและถ้าสังเกตดีๆจะเห็นว่าเขาดูซีดมากและดูอ่อนเพลีย

อดัมขยับตัวและจัดท่านอนของตัวเองและเรียกน้ำฟ้าให้มานอนข้างๆเขาทางด้านซ้าย น้ำฟ้าค่อยๆปิดเปลือกตาลง อดัมก้มหน้าเพื่อใหริมฝีปากสัมผัสแผ่วที่หน้าผากมันและต่างก็เข้าสู่ันทรารอย่างเงียบสงบโดยที่ทั้งสองก็ยังคงเก็บความรู้สึกของตัวเองไว้

XV

อดัมที่คอยแอบมองหญิงสาวร่างเล็กตลอดเวลาหลายวันนี้ ถึงแม้เธอจะไม่สร้างปัญหา ในทางตรงข้ามเธอคอยดูแลเขาเป็นอย่างดี ทั้งในเรื่องอาหารการกินโยกยา และการทำความสะอาดแผลที่เธอก็ทำมันได้ดี จนหมอที่ต้องเดินทางมาตรวจแผลและอาการของอดัมที่คอนโด เพราะเจ้าตัวไม่ยอมไปพักฟื้นที่โรงพยาบาล

“ทุกอย่างดีมากครับ” แพทย์หนุ่มให้ความเห็นและยื่นคอยพยาบาลที่เขาพามาด้วยกำลังล้างแผลให้ออดัมอยู่

“ขอบคุณครับ” อดัมกล่าวขอบคุณพยาบาลหลังจากที่พันแผลให้เขาใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว

“แต่ยังงี้ช่วงนี้ก็ขอให้ควบคุมและดูแลเรื่องอาหารเหมือนเดิมก่อนนะครับ...” แพทย์หนุ่มบอกเพิ่มเติม อดัมพยักหน้าและชำเลืองไปมองน้ำฟ้าที่นั่งอยู่ห่างๆ เพราะที่เขาดีขึ้นเร็วขนาดนี้ส่วนหนึ่งและส่วนใหญ่ก็เพราะน้ำฟ้าที่จัดอาหารให้เขากินทุกมื้อ เพราะเธอจะคอยระวังเรื่องนี้มากกว่าเขาควรทานอะไรและไม่ควรทานอะไร กลายเป็นการส่งผลดีกับร่างกายเขาเป็นอย่างมาก อดัมกล่าวขอบคุณหมออีกครั้งและเจอราก็พาหมอและพยาบาลไปส่งยังที่รถที่เตรียมไว้ข้างล่าง

“นาวา” อดัมเรียกหญิงสาวที่กำลังจะเดินออกจากห้องนอนไป

“คะ” น้ำฟ้าขานรับและหันกลับมามองคนเอ่ยเรียก

“เข้ามาใกล้ๆหน่อย... พี่ไม่อยากตะโกนพูด... มันกระทบกระเทือนแผล” อดัมเอ่ยบอก น้ำฟ้าก็ขยับเข้าไปใกล้

“อ้วย!...” น้ำฟ้าร้องออกมา เมื่อเธอเดินเข้าไปใกล้ระยะที่อดัมเอื้อมถึง เพราะเขาดึงเธอให้เข้าไปอยู่ในอ้อมแขนของตัวเองที่นอนอยู่บนเตียงนอน

“เป็นอะไรไป...หืม?” อดัมถามน้ำฟ้า ตลอดสัปดาห์มานี้อดัมสังเกตเห็นว่าเธอแอบเหม่ออยู่บ่อยๆ

“เป็นอะไร...ใครเป็นอะไร?” น้ำฟ้าถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

“ก็วันวานั้นแหละเป็นอะไร?”

“นาว่า!...เปล่านี้คะ”

“พี่เห็นนะว่า...นาว่าชอบทำหน้าเศร้าอย่างกับแมวถูกทิ้ง” น้ำฟ้าเงิบลงทันที เพราะคำว่า ‘ถูกทิ้ง’ มันเสียดแทงใจเธอได้อย่างตรงไปตรงมา

“ก๊อก ก๊อก ก๊อก” เสียงเคาะประตูเรียกความสนใจของคนทั้งคู่ น้ำฟ้าที่พยายามจะลุกออกมาจากอ้อมแขนนั้น แต่ก็ถูกห้ามไว้จนประตูด้านนอกถูกผลักเข้ามาพร้อมกับผู้ที่เคาะประตูก้าวอย่างเข้าอย่างไม่ต้องรอคำ ‘อนุญาต’ จากเจ้าของห้อง

“...!” อดัมมองไว้ซึ่งเสียงที่จะเอ่ย เมื่อมองคนที่เยื้องย่างเข้ามา และอีกคนที่ตัวเล็กกว่าเข้ามายืนเคียงข้างคนที่เข้ามาก่อนทันที

“สวัสดีเจ้าลูกชาย” ปีเตอร์เอ่ยทักทายบุตรชายตรงหน้าด้วยเสียงที่ราบเรียบ อดัมคลายวงแขนที่โอบกอดรัดน้ำฟ้าทันที

“สวัสดีค่ะ” หนูนากล่าวทักทายเป็นภาษาอังกฤษ กับบุตรชายคนเล็กที่ยังมองพวกเธอทั้งสองยังกับเจอสิ่งมหัศจรรย์ของโลก และที่หนูนาดังกล่าวทักทายบุตรชายเป็นภาษาอังกฤษ นั่นก็เพราะ “แม่ครับ...ผมไม่ต้องการให้คุณคิดว่าผมพูดและฟังภาษาไทยได้ครับ” คำของอดัมที่พูดกับผู้เป็นแม่ เขาอยากเก็บเรื่องนี้ไว้รู้เพียงแต่คนภายใน และเมื่อหนูนามาเข้ามาในห้อง เธอหายจากตาบอดแล้ว และแน่นอนเธอเห็นหญิงสาวชาวไทยในห้องนอนลูกชายคนเล็กของเธอ

“พ่อ!...แม่!” อดัมเอ่ยเรียกผู้เข้ามาใหม่อย่างแผ่วเบา

“ใช้จ๊ะ พ่อกับแม่เอง...พีบลู!” หนูนาตอบกลับ ถึงเสียงของอดัมจะเบาแต่ทุกคนที่อยู่ในห้องนี้ได้ยินทุกคน รวมถึงเจอรูที่ตามเข้ามาและยืนอยู่ด้านหลังผู้มาใหม่ทั้งสอง สบตากับอดัมพร้อมสายสิริระไปมา เป็นการบอกอดัมว่าเขาเองก็ไม่ว่างก่อนว่าทั้งสองจะมาในวันนี้

“สวัสดีครับ!...” อดัมกล่าวทักทาย เมื่อตีสติกลับเข้าร่างได้ น้ำฟ้าที่ลุกยืนอยู่ข้างเตียงข้างอดัม เธอได้แต่เงยบและมองคนโน้นคนนี้สลับไปมาอย่างไม่เข้าใจและทำตัวไม่ถูก แต่จากเสียงของอดัมน้ำฟ้าก็รู้ว่าผู้มาใหม่ทั้งสองเป็นใคร

“พีบลู...เกิดเรื่องขนาดนี้ทำไมไม่บอกพ่อกับแม่สักคำ...” หนูนาเป็นคนเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่ตึงขึ้นกว่าเดิมและแฝงความเคืองคนตรงหน้าอย่างชัดเจน

“โอ!...แม่ครับมันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร...และผมก็ปลอดภัยแล้วครับ” อดัมพูดพร้อมกับลุกจากที่นอนเดินเข้าไปโอบกอดผู้เป็นแม่ ปีเตอร์ทำเพียงยืนกอดอกมองบุตรชายโอบกอดภรรยาที่รักด้วยแววตาที่ราบเรียบตามปกติ

น้ำฟ้าที่ยังยืนอยู่ที่เดิม และยืนอยู่ที่เดิมแต่สายตาของเธอละจากผู้มาใหม่ไม่ได้ โดยเฉพาะผู้ชายที่อดัมเรียกว่า ‘พ่อ’ เขาช่างดูองอาจ สง่างาม แม้จะเข้าสู่วัยกลางคนแต่ไม่ยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่าคนคนนี้เป็นบุพการีของอดัม ครอบครัวนี้เป็นแหล่งรวมความดีที่ได้ไว้อย่างเห็นได้ชัด แม้แต่หญิงสาวชาวไทยร่างเล็กถึงแม้เธอจะไม่ได้ดูสวยโดดเด่นแต่เธอมีใบหน้าที่คมหวานมองไม่เบื่อเลย และยังพิศยังมองเธอนานเพียงใดจะมองเห็นเสน่ห์ชวนมองในตัวหญิงสาวที่น่าจะเข้าเลขห้า นั้นเธอคำนวณจากอายุของอดัม แต่เธอเถาะว่าเธอดูอ่อนกว่าวัยมาก

“อะแฮมมม!!!!...” เสียงกระแอมของปีเตอร์ดังขึ้น อดัมหันไปมองหน้าพ่อและเมื่อมองตามสายตานั้น อดัมก็คล้ายอ้อมกอดจากร่างแม่ทันที เพราะเขาถูกเตือนว่ายังมีหญิงสาวอีกคนในห้องแห่งนี้

“เอ่อ... น้ำฟ้า ศิริสินธร...ครับ” อัดัมที่ขยับมายืนข้างๆ น้ำฟ้าและบอกชื่อหญิงสาวที่พอกับแม่เขากำลังมองอยู่ “นี่พอกับแม่พี่” อัดัมหันไปบอกน้ำฟ้า เธอยกมือไหว้คนตรงหน้า ปีเตอร์กับหนูนาจับไหว้และน้ำฟ้ามองเห็นรอยยิ้มจากเพียงผู้ที่ที่เป็นแม่ ส่วนผู้เป็นพ่อถึงแม้ใบหน้าราบเรียบ ก็ไม่ใช่ไปในทางเน่กที่พ

“แล้ว?” หนูนาถามกลับและสายต้าย้ายไปมองบุตรชายคนเล็กที่ยิ้มและเลิกคิ้วมองแม่ด้วยสายตาที่อ่อนแสงลง และหันไปมองน้ำฟ้าโดยที่เธอไม่มีโอกาสได้เห็นสายตานั้นบอกถึงบางอย่างยามที่มองมาที่น้ำฟ้า แต่หนูนายิ้มให้กับสายตานั้นของลูกชายอย่างเข้าใจและเงยไปมองปีเตอร์และยิ้มให้กับเขา

น้ำฟ้าที่มองคนโน้นที่คนนี้ที่สลับไปมาอย่างไม่เข้าใจ เพราะจู่ๆ หองก็เงียบแต่สายตาทุกคนก็มองมาที่เธอ แม้แต่คนที่ยืนอยู่ข้างๆ เธอด้วยเช่นกัน

“โอเค...ถ้าพี่บลูไม่เป็นอะไรแล้ว...แม่ก็สบายใจ...ยังงั้นเราจะวังตัวไว้บ้าง...แต่ต่อไปถ้าเกิดอะไรขึ้นแล้วปิดพอกับแม่อีก...คราวหน้าแม่จะโกรธและไม่พูดด้วย” หนูนาคาดโทษอัดัมด้วยสีหน้าจริงจัง อัดัมรีบขยับและเข้ามาถอดแม่ไว้ทันที

“โอ้!...ผมไม่อยากจะให้แม่ไม่สบายใจนี้ครับ...อย่าโกรธลูกคนนี้เลยครับ...เจ็บแค่นี้มันไม่เท่าไรหรอกครับ...น้ำตาแม่ทำให้ผมเจ็บยิ่งกว่านี้อีกครับ” อัดัมเอ่ยถึงข้อเท็จจริงเรื่องนี้ เพราะที่เขาต้องปิดก็เพราะกลัวแม่ตกใจ!...และแม่ต้องเสียใจ...และถ้าต้องเห็นแม่ร้องไห้ด้วยแล้วเขาแทบจะขาดใจเลย เขายังจำช่วงเวลาหลายปีก่อนได้ที่แม่ต้องมีน้ำตาทุกครั้งที่เขาได้รับบาดเจ็บกลับมาบ้านแทบทุกวัน “พ่อครับผมมีเรื่องจะปรึกษาด้วยครับ” อัดัมที่ยังกอดแม่อยู่ หันไปพูดกับพ่อด้วยใบหน้าเคร่งเครียดแต่เห็นเฉพาะพ่อเท่านั้น เมื่อหนูนาเฝ้ามองบุตรชายอัดัมก็ปรับเปลี่ยนสีหน้าที่ ปีเตอร์แค่พยักหน้าและขยับเดินออกจากห้องนอนไป อัดัมก่อนที่จะออกตามพ่อไปหันมาบอกน้ำฟ้า

“ดูแลแม่พี่ด้วย...เดี๋ยวพี่กลับมา” และอดัมก็เดินออกจากห้องตามปีเตอร์ไป พร้อมกับเจอรที่ตามออกไปเช่นกัน

“สวัสดีจ๊ะ” หนูนากล่าวทักทายน้ำฟ้าอีกครั้ง เป็นภาษาไทยเมื่อได้อยู่กันตามลำพัง ด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน

“สวัสดีคะ” น้ำฟ้าทักกลับอย่างอายๆ

“แม่จะไม่ถามหรอกจ๊ะว่าหนูน้ำฟ้ามาอยู่กับพี่บลูเขาได้ยังไง...แต่หนูเป็นอะไรกับคุณบวร ศิริสินธร จ๊ะ” หนูนาเอ่ยออกมาอย่างใจดี และขยับไปนั่งบนเตียงและยื่นแขนให้น้ำฟ้าขยับมานั่งข้างๆ

“ท่านเป็นคุณพ่อของหนูคะ” น้ำฟ้าตอบตามความจริง เพราะเธอคงไม่กล้าที่จะพูดไม่จริงกับผู้หญิงตรงหน้า ถึงแม้เธอจะใจดีแต่บางอย่างในตัวหญิงผู้นี้บอกให้น้ำฟ้ารู้ว่าเธอเป็นแม่ของอดัมและแน่นอนเธอดูแลลูกมา

“มันคงไม่ใช่เรื่องบังเอิญสินะ...ที่หนูกับพี่บลูได้เจอกัน”

“ไม่ค่ะ!...มันเป็นเรื่องบังเอิญค่ะ” น้ำฟ้าปฏิเสธ หนูน่ายิ้มกับใบหน้านั้น

“จ๊ะ!...แล้วหนูโอเคมั๊ย” หนูนาถามน้ำฟ้า เพราะเธอรู้จักบุตรชายของตัวเองดี เรื่องที่เขาเปลี่ยนผู้หญิงบ่อยและมากเพียงใด แต่นั่นเธอไม่ยากก้าวกายเพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของลูก แต่ที่เธอมั่นใจอดัมไม่มีทางบังคับผู้หญิงแน่นอน

“เอ่อ!...หนูไม่เข้าใจว่าท่านหมายถึงอะไรคะ” หนูนาอดยิ้มกับคำถามของน้ำฟ้าไม่ได้ ถึงเธอจะดูเกร็งๆ แต่หนูนาก็ดูออกว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ใช่คนโง่แต่ค่อนข้างเป็นคนที่มีระดับวังคำพูด เธอจะคิดก่อนพูดเสมอต้องบอกว่าเธอได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นอย่างดี แต่จากใครละ! เพราะหนูนาก็พอรู้ว่านายบวรนั้นเป็นอย่างไร ถึงเธอจะไม่อยากจะสนใจก็ตาม แต่บางอย่างเธอก็ต้องรู้ไว้บ้าง แต่ภรรยาคนปัจจุบันของนายบวรเธอไม่คิดว่าจะเป็นคนที่อบรมสั่งสอนหญิงสาวตรงหน้าได้

“ก็ทั่วๆไปนะจ๊ะ...เพราะแม่เองก็แค่แปลกใจที่เห็นหนูที่นี้...และแม่ก็รู้จักลูกของแม่ดี ว่าเป็นอย่างไร”

“หนูก็ไม่ทราบค่ะ...พี่บลูเวลาเขาดีหนูก็แทบตั้งตัวไม่ทัน...แต่ก็มีอะไรหลายๆอย่างที่หนูเองก็ไม่เข้าใจ...และหนูก็ไม่กล้าจะถามพี่เขาเลยคะ” น้ำฟ้าเองก็แปลกใจที่เธอเองบอกความรู้สึกที่เธอไม่เคยคิดจะบอกใครให้กับหญิงสาวที่เป็นแม่แท้ๆของคนที่เธอกล่าวถึง แต่บางอย่างในแวตานั้นเธอรูสึกว่าเธอไว้วางใจและเชื่อใจอย่างบอกไม่ถูก เพียงเวลาไม่นานที่เธอได้คุยและอยู่ด้วย แต่ผู้หญิงคนนี้ทำให้สิ่งรอบๆตัวเธอผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

หนูนายมให้ทันที ไม่เพียงแต่สิ่งที่น้ำฟ้าพูดออกมา แต่คำว่า ‘พี่บลู’ นั้นทำให้ หนูนารู้ว่าเจ้าลูกชายอารมณ์แปรปรวนนั้นเขาหาอีกส่วนหนึ่งของชีวิตได้แล้ว

“แม่ดีใจที่ได้ยินแบบนี้...ถึงแม้วันนี้หนูยังไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร...หนูและพี่บลูมีเวลาอีกมากที่จะเรียนรู้กันและกัน...ในบางครั้งหนูก็อดทนให้มากขึ้นหน่อยก็เท่านั้น...และทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี...มีอย่างเดียวที่แม่จะบอกหนูได้ก็คือให้หนูจงมั่นใจได้แล้วว่า หนูเป็นคนสำคัญของพี่บลู นะจ๊ะ” น้ำฟ้ามองใบหน้าด้วยใบหน้าที่เศร้าหมอง ถึงแม้คนตรงหน้าจะยิ้มให้อย่างอ่อนโยนเช่นเดิม เธอก็อยากจะคิดแบบนั้นแต่มีเหตุผลในใจของเธอที่เธอตรงหน้าอาจจะผิดก็ได้

“เรื่องที่อิกอร์มีทายาท...ตอนนั้นพ่อไม่ได้เช็คเลย” ปีเตอร์พูดออกมาหลังจากฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้น “อังเดร” ปีเตอร์เอ่ยชื่อและครุ่นคิด เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นไม่ใช่เฉพาะอดัมที่ต้องระวัง ไหนจะอลันบุตรชายคนโตที่เขาเองไม่อยากจะประมาทถึงแม้จะน้อยคนจะรู้ว่าอลันเป็นบุตรชายแท้ๆของเขา แต่ตามกฎหมายอลันนั้นมีศักดิ์เป็นน้ำชายเขา เพราะอลันเป็นบุตรบุญธรรมของคุณตาของเขา ที่ต้องเป็นแบบนี้ก็เพียงเพื่อปิดบังฐานะที่แท้จริงของอลันเพื่อความปลอดภัยในการดำรงอยู่ แต่ถ้าผู้ที่ไม่ประสงค์นี้นั้นก็ต้องสืบหาอยู่ดี แต่จะรู้

และเจอมัยนั้น ปีเตอร์ไม่มีทางปล่อยให้ชีวิตลูกเมียที่เขารักยิ่งกว่าชีวิตของเขา ต้องอยู่บนความเสียงแน่นนอน

“พอไม่ต้องกังวลครับ...ผมจัดการเรื่องนี้ได้แน่นอน...” ปีเตอร์เลิกคิ้ว หันไปมองอดัม แต่ก็ไม่สร้างความปลอดภัยให้กับเขานัก เพราะอดัมนั้นเป็นคนเจ้าแผนการณ์ไม่ต่างกับหนูนาเลย

“แล้วที่เจ้าบาดเจ็บนี้...คงเป็นฝีมือของ...”

“ครับ...ตอนนั้นผมประมาทเองครับ” อดัมยอมรับ เพราะเขาเองก็คาดไม่ถึงว่าอั้งเตอจะบ้าระห่ำทำอะไรโง่เง่ากลางวันแสบๆกลางชุมชนขนาดนั้น ถึงแม้การกระทำครั้งนี้ของอั้งเตอจะมีการวางแผนไว้เป็นอย่างดี

“แต่จากการจู่โจมครั้งล่าสุด...ของฝ่ายนั้น...เราคงต้องเป็นฝ่ายลูกบ้างแล้ว” อดัมพยักหน้าเห็นด้วยกับพอ เพราะฝ่ายนั้นอยู่ในที่มืดที่แตกต่างกับเขา

“ตอนนี้เราแจ้งทุกฝ่ายให้เคลื่อนไหวก่อนแล้วครับ...และเหมือนทางนั้นจะรู้ว่าเราถูกแล้ว...พวกมันเก็บตัวเงียบมากครับ” เจอาร์ให้ข้อมูลเพิ่มเติม เพราะที่ปีเตอร์ยังไม่รู้ถึงการเคลื่อนไหวของอดัมก็เพราะอดัมยังไม่เรียกคนของเขามาทำงานนี้

“ให้มาเชลกับนิคส์เข้ามาช่วยด้วยแล้วกัน” ปีเตอร์บอก เพราะถ้าเป็นสองคนนี้อัดมน่าจะได้เบาะแสมากขึ้น

“ครับ...พอ” อดัมขานรับ และทั้งสามก็จบการสนทนาลง เมื่อประตูห้องนอนถูกเปิดพร้อมกับหนูนาและน้ำฟ้าเดินออกมา

“พีทคะ...เราลืบก้นถะคะ” หนูนาพูดเมื่อเดินมายืนข้างๆสามี ปีเตอร์พยักหน้าและผู้น้อยทั้งสามก็กล่าวลาและทำความเคารพผู้อาวุโสกว่า

“คุยอะไรกับแม่พี” อดัมหันไปถามน้ำฟ้าที่ยืนอยู่หลังจากที่เจอาร์กลับเข้าห้องเพื่อดำเนินการตามคำสั่งล่าสุดของนายใหญ่ เพราะเขาต้องประสานงานและแจ้งข้อมูลที่ทางเขาสืบค้นหามาได้ให้กับคนสนิทของนายใหญ่ มาเชลกับนิคส์ ทั้งสองคนที่ไม่ธรรมดาเลยคนในวงการู้ดี ถึงทั้งสองจะ

เข้าวัยกลางคนไม่ต่างกับประมุขใหญ่ที่เพิ่งออกไปซึ่งพวกเค้าก็ยังคงติดตาม นายใหญ่จนจบปัจจุบัน

“ท่านก็บอกว่า...ให้ทำใจ...และอดทนให้มากๆ” อัดัมขมวดคิ้วเข้าหากันโดยทันทีด้วยความแปลกใจ น้ำฟ้าเบี่ยงหน้าหนีเพื่อไม่ให้อดัมเห็นว่าเธอกำลังอดกลั้นที่จะไม่หัวเราะเขา เพราะใบหน้าตอนนี้ของอดัมมันตลกมาก เมื่อเขาทำหน้าแบบไม่อยากจะเชื่อว่าแม่เขาจะพูดแบบนั้น

“ยายตัวแสบ!!!!..หลอกพี่เหรอ” อดัมพ่นเสียงออกมา เมื่อแผ่นหลังของน้ำฟ้าสั่นเทาเพราะเธอกำลังกลั้นหัวเราะเขาอยู่ เขารวบตัวน้ำฟ้าแบบชิดตัวเขาทันที

“อรัยยยยย...” น้ำฟ้าที่รู้ตัวว่าถูกเขาจับได้ ก็ร้องออกมาเมื่ออดัมกอดรัดวางเธอแน่นขึ้น และเธอก็ไม่กล้าดิ้นมากกลัวว่าจะกระทบกระเทือน แผลบาดเจ็บ

“จะทำโทษเด็กเลี้ยงแกะยังไงดีนะ” อดัมที่ยังไม่ยอมปล่อยวางเล็กน้อยพยายามค้นต้องการอิสระ และวันนี้อดัมเองรู้สึกโล่งใจเป็นอย่างมากเรื่องที่แม่ไม่เอาเรื่องเขาที่กักตัวน้ำฟ้าไว้ หรือว่าแม่จะไม่รู้ว่าเขาทำอะไรกับเธอไว้ จะว่าการบาดเจ็บครั้งนี้ก็ใช่ว่า แต่จะแหย่อย่างเดียวยังเรื่องดี ๆ ก็มี

“นายครับ” อดัมหันไปตามเสียงของเจอาร์ที่ออกมาจากห้อง

“มีอะไร?” อดัมที่ยอมปล่อยตัวน้ำฟ้า หันไปถามเจอาร์

“คุณมิกิมาขอพบ” คำของเจอาร์ทำให้รอยยิ้มหายไปจากใบหน้า จมลิ้มโดยที่อดัมไม่ทันสังเกต อดัมพยักหน้าเป็นการอนุญาตให้คนของเขาให้มิกิเข้ามาได้

“คุณดูดีขึ้นมาก” มิกิทักทายอดัม เมื่อเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเขา อดัมให้เธอนั่งบนเก้าอี้ฟาตวยาวและอดัมก็นั่งอยู่ข้างๆเธอด้วยท่าทางสบายๆ

“อืม...ได้พักผ่อนเต็มที่...แล้วมิกิเป็นไงบ้าง”

“สบายดีคะ...และที่วันนี้มิกิจะขอให้คุณเอาคนของคุณกลับไปได้แล้ว” มิกิเข้าเรื่องโดยทันที เพราะตั้งแต่นั้นมิกิก็สั่งให้คนของเขาคอยติดตามเผ่าคุ้มครองเธอทุกฝีก้าว น้ำฟ้าที่ยกน้ำมาให้มิกิก็ทันได้ยินประโยคนั้นของมิกิเช่นกัน แต่เธอก็ทำเพียงวางแก้วน้ำส้มและเดินแยกออกมากลับเข้าไปในโซนบาร์เครื่องดื่ม ซึ่งมิกิเองก็มองตามร่างบางไปเช่นกัน

“อีกสักระยะแล้วกัน...เพื่อความสบายใจของผม” อัดัมเอ่ยออกมาสั้นๆ เพราะตั้งแต่ที่เขากับมิกิแยกกัน เขาก็สั่งให้เจอรจัดคนคอยเฝ้าติดตามมิกิ ถึงแม้ตัวเขาจะรู้ว่า มิกิเกลียดสิ่งนี้มากแค่ไหน และนี่เป็นสาเหตุที่เธอออกมาใช้ชีวิตด้วยตัวเองไม่อยู่ภายใต้การดูแลของบุพพการีที่เป็นหนึ่งในสมาชิกแก๊งของเขา

“มิกิก็คาดไว้อยู่แล้วว่าคุณต้องพูดแบบนี้” อัดัมยิ้มให้กับหญิงสาวตรงหน้าที่รู้ทันเขา

“ผมจะเร่งจัดการทุกอย่างให้เร็วที่สุด...ตอนนี้ก็อดทนไปก่อนนะ...ผมจะให้พี่เจอรย้ายไปแล้วกัน” มิกิพยักหน้าอย่างแข็งๆ และหันไปมองรอบๆ เธอก็สบตากับหญิงสาวที่มองมาทางเธอและอัดัมด้วยใบหน้าและแววตาที่เศร้าอย่างเห็นได้ชัด

“งั้นมิกิกลับดีกว่า” มิกิเอ่ยออกมา

“อย่าเพิ่งสิ...ฟังจะมากเองกินมือเที่ยงด้วยกันก่อนนะ” อัดัมพูดพร้อมกับเอื้อมมือไปจับมือมิกิที่กำลังลุดไป และภาพนั้นน้ำฟ้าเองก็เห็นได้อย่างชัดเจนและตอนนี้ภาพนั้นกำลังส่งผลที่ทำให้เธอหายใจไม่ออก

“เอ่อ...” มิกิลังเล และสายตาก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองหญิงสาวอีกคนที่นั่งหน้าเศร้าอย่างชัดเจน มิกิพยักหน้าและลงนั่งที่เดิม

“นาย” อัดัมหันไปตามเสียงเรียกของเจอรอีกครั้ง อัดัมกล่าวขอตัวกับมิกิและเดินเข้าห้องเจอรไป

มิกิลุกขึ้นเดินไปยังบาร์ที่น้ำฟ้านั่งอยู่และเตรียมจะจัดโต๊ะสำหรับมือเทียงที่กำลังจะถูกส่งขึ้นมา เพราะวันนี้เนื่องจากมีแขกมาตลอดช่วงสายจนเกือบเที่ยงอดัมจึงบอกว่าเขาให้คนจัดอาหารขึ้นมาเองดีกว่า

“ให้ฉันช่วยด้วยนะคะ” มิกิที่เดินไปหาน้ำฟ้าพูดด้วยอย่างเป็นมิตร

“เอ่อ...ขอบคุณคะ” น้ำฟ้าที่ล้งเลในตอแรก แต่สุดท้ายเธอก็ตอบตกลงตามเหตุผลที่อยู่ภายในใจเธอ

“คุณดูหน้าซีดๆนะคะ...ไม่สบายหรือเปล่า” มิกิที่คอยลอบมองน้ำฟ้าและรู้สึกได้ว่าเธอดูกระอักกระอ่วนอย่างเห็นได้ชัด

“เปล่าคะ” น้ำฟ้าตอบแค่นั้นและก้มหน้าทำในสิ่งที่ต้องทำต่อไป

“เอาละ!...ฉันไม่ได้โงะ...” มิกิที่ทนต่อความกระอักกระอ่วนนี้ต่อไปไม่ไหว เพราะเธอก็เป็นผู้หญิงเหมือนกันเธอดูออกว่าอะไรเป็นอะไร

“หือ!...” น้ำฟ้าตกใจที่จู่ๆ มิกิก็เสียงดังและโพล่งเสียงออกมา

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นอะไรกับอดัม...นั่นมันไม่เกี่ยวกับฉัน...เข้าใจมั๊ยคะ” มิกิพูดออกไป

“ไม่ะคะ!...คุณอย่าเข้าใจผิดนะคะอีกไม่นานฉันก็จะไปแล้ว” น้ำฟ้ารีบพูดเพราะกลัวว่ามิกิจะเข้าใจเธอผิด เพราะเธอไม่ต้องการให้อัดัมกับมิกิต้องขัดใจกันเพราะเธอ

“ไป!” เสียงของอดัมเรียกความสนใจของน้ำฟ้าและมิกิโดยทันที “เมื่อไหร่พูดอะไร?” อดัมเดินมาประจันหน้าและเค้นถามน้ำฟ้า

“อดัม...ปล่อยเธอนะ...คุณกำลังทำให้เธอเจ็บ” มิกิเสียงดังใส่อดัม เพราะอดัมที่เค้นเสียงถามน้ำฟ้าเขาไม่ได้ทำเพียงแค่ถาม แต่เขาใช้มือใหญ่ เกาะกุมไหล่บางและบีบมันอย่างที่ว่าเขาก็แทบไม่รู้ตัวเลย เพราะน้ำฟ้าเลือกที่จะเงียบและอดทนต่อความเจ็บปวดนั้น เพราะหัวใจเธอที่เป็นอยู่ตอนนี้นั้นมันเจ็บยิ่งกว่าที่เขาจะเข้าใจและรับรู้มันได้

“นาย!” เจอร์ที่ได้ยินเสียงของมิกิ ก็รีบเข้ามาห้ามอดัมที่อารมณ์พุ่งมวกำลังพุ่งสูงขึ้น อดัมปล่อยมือออกจากไหล่บางนั้น

“ขอโทษนะคะฉันขอตัว” น้ำฟ้าพูดแค่นั้นและเดินเลี้ยววิ่งเข้าห้องนอนของอดัมกับเธอไปทันทีที่เป็นอิสระ

“มิกิ...ขอโทษนะวันนี้คงไม่สะดวกแล้ว” อดัมหันมาพูดกับมิกิแค่นั้นและเดินตามน้ำฟ้าเข้าห้องไปทันที มิกิได้แต่มองและส่ายหน้าไปมา

อดัมที่เข้ามาในห้องนอนแต่ทุกอย่างในห้องว่างเปล่า เขาเดินไปที่ห้องน้ำและเมื่อพยายามจะเปิดประตู....

“นาวา!...” อดัมเคาะประตูเรียก มันใจว่าเธออยู่ในห้องน้ำ น้ำฟ้ายกมือขึ้นมาปิดปากตัวเองทันทีเพื่อไม่ให้เสียงร้องให้เล็ดรอดออกไปให้คนที่ยืนอยู่หน้าประตูต้องได้ยิน น้ำฟ้าหายใจเข้าออกยาวๆ และกลืนเสียงสะอื้นของตัวเองลงคอพร้อมกับเช็ดน้ำตาที่เพิ่งจะไหลออกมาเพียงเล็กน้อย

“ผลั้วะ”

“ตกลง!...เป็นอะไร” อดัมถามทันทีเมื่อน้ำฟ้าออกมาจากห้องน้ำ

“เปล่าค่ะ”

“เปล่า! เปล่า! ตอบเป็นอยู่อย่างเดียว...ฉันมันดูโง่มากเลยหรือ?” อดัมถามกลับและยื่นคางหน้าน้ำฟ้าที่พยายามจะเดินหนี

“....” น้ำฟ้าได้แต่หลบตาและก้มหน้าเพื่อไม่ให้อดัมเห็นน้ำตาที่กำลังจะไหล

“โถ้วัย!...” อดัมคำรามเสียงดัง และเดินออกจากห้องนอนไปทันที ‘ปัง’ น้ำฟ้าได้แต่สะดุ้งตกใจกับเสียงปิดประตู

“นาย”

“จะออกไปข้างนอกหรือ?”

“ครับ” อดัมพยักหน้าและเดินเลยไปยังห้องออกกำลังกาย โดยที่ทั้งสองไม่รู้ตัวว่าถูกแอบมองจากหญิงสาวอีกห้องหนึ่ง

น้ำฟ้าค่อยๆ ปิดประตูห้องและกลับมา นั่งที่เตียงนอน พร้อมกับความรู้สึกที่สับสนอย่างเห็นได้ชัด เพราะตอนนี้เธอกำลังจะตัดสินใจทำบางอย่าง...

“นาวาขอโทษนะค่ะที่ต้องผิดสัญญากับพี่ลู่...” น้ำฟ้าพึมพำพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมาเมื่อเธอได้ตัดสินใจที่จะทำบางอย่าง

XVI

น้ำฟ้าสูดหายใจเข้าครั้งใหญ่อีกครั้งก่อนที่จะค่อยๆ ผลักประตูห้อง ออกกำลังกายเข้าไป

“มีอะไร” อัดัมถามทันทีที่เห็นว่าเป็นใคร

“เอ่อ...คือยานะคะ...คุณต้องกินยาหลังมือเที่ยง” อัดัมแสบะยี้มกับ เหตุผลของผู้หญิงตรงหน้าที่เขาอุตส่าห์เข้ามาหาเขา อัดัมปิดลู่วิ่งและเดินมา ยืนตรงหน้าน้ำฟ้า

“แล้วถ้าฉันบอกว่าอยาก ‘กิน’ เธอแทนมากกว่าละ ” น้ำฟ้าเ้มปาก แน่นกับวาจาที่โจ่งแจ้งของอัดัม และความรู้สึกที่มันบอกเธอว่าเขาแค่ต้องการ จะแสดงออกให้เห็นว่าเขาไม่ได้แคร์หรือใยดีอะไรเธอมากนัก

“ค่ะ” อัดัมขมวดคิ้วอย่างแปลกใจทันทีกับคำตอบของน้ำฟ้า และ ต้องเลิกคิ้วประหลาดใจอีกครั้งเมื่อน้ำฟ้าเป็นฝ่ายขยับเข้ามาใกล้ มือเล็กยก ขึ้นมาคล้องที่คอหนาและเขย่งปลายเท้าเพื่อให้ปากบางค่อยๆ สัมผัสประกบ ปากหยักที่โผล่มาบนหน้าลงมารับสัมผัสนั้น

อัดัมโอบร่างบางให้เข้ามาแนบชิด และตอบสนองจูบที่อ่อนโยนนั่น อย่างเร้าร้อนแบบที่เขาต้องการ และสนองความต้องการของตัวเองที่สะสม มานานกว่าสัปดาห์ที่เขาไม่ได้แตะต้องเธอเพราะอาการบาดเจ็บ

ปากบางเปิดทางให้ลิ้นหนาวิ่งล้าเข้าไปดูดกลืนความหอมหวาน อย่างไม่รู้จักคำว่าพอ เสียงครางของอัดัมดังออกมาแสดงถึงความพึงพอใจ พร้อมกับมือใหญ่ลูบไล้และเลื่อนเข้าไปใต้เสื้อพบเจอกับผิวเนียนนุ่มและ

ความต่งตึงอวบอูมที่ยังคงถูกปกป้องจากปราการตัวจิ๋ว มือใหญ่เข้าครอบครองและบีบตามแรงอารมณ์และความรู้สึกที่เป็นอยู่ตอนนี้และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

“อู้ย!” น้ำฟ้าร้องออกมาเล็กน้อยเมื่ออดัมผละออกมาและเปลี่ยนมาซ้อนร่างเธอและออกจากห้องออกกำลังกายไปยังห้องนอนอย่างรวดเร็ว อดัมค่อยๆบรรจวงร่างบางลงบนเตียงใหญ่

“ถอดมัน!” อดัมเอ่ยบอกน้ำฟ้าในขณะที่เขากำลังเปลือยเปล่าตัวเองต่อหน้าเธอ น้ำฟ้าขยับลุกขึ้นนั่งและทำตามทีอดัมบอกมาทันที

“อืมมมม...” อดัมครางและนำพาร่างเปลือยเปล่าของตัวเองทาบกับแนบกับร่างเล็กที่เปลือยเปล่า ปากหยักประกบปากบางทันทีด้วยความร่ำร้อน ลื่นหนาเข้าล้วงล้ำโพรงปากบางอีกครั้งเรียกร้องดูดีเต็มความหอมหวานนั้นอย่างไม่รู้จักคำว่าพอ แขนเล็กยกขึ้นโอบกอดลูบไล้แผ่นหลังที่แข็งแกร่งหน้าอกอิมต่งตึงเปียดแนบชิดกับแผ่นอกกว้างที่สง่าผ่าเผย

“ได้โปรด...อย่าไป” เสียงกระซิบแผ่วเบาจากปากหยักที่ผละออกจากปากบาง แต่ไร้ซึ่งเสียงตอบกลับจากร่างเล็ก แขนเล็กทำเพียงกดร่างใหญ่ให้แนบชิดเพื่อที่เธอจะเป็นฝ่ายดูดีเต็มความร่ำร้อนในโพรงปากหยักนั้น

อดัมครางออกมาเมื่อลื่นเล็กเข้ามาดูดีเต็มความร่ำร้อนจากเขา เขาใหญ่ขยับเข้าแทรกระหว่างขาเล็กที่โอนอ่อนผ่อนตามอย่างเต็มที่ และขยับให้แท่งร้อนที่ขยายตัวอย่างเต็มที่เสียดสีกับความชุ่มฉ่ำที่เขาต้องการลูกล้ำเข้าไป และบางอย่างที่อยู่กันบ่งส่วนลึกของหัวใจบอกเขาว่าเธอคนนั้นเท่านั้นที่เขาต้องการ ‘นาวา’

“อ้าาาา...” น้ำฟ้าครางออกมาเมื่อตัวตอนที่ร้อนผ่าวของอดัมเข้าสู่กายสาว เต็มเต็มและเรียกร้องให้เธอทำหน้าที่ที่เขาต้องการเพียงจากเธอ

“โอ้วววว....” เสียงครางจากอดัมดังออกมาเมื่อเขากำลังถูกตอตรัดจากความคับแคบนั่น เสียงสะโพกสอขยับเพื่อให้ท่อนแก่นกายสร้างความรู้สึกชานเสียวีให้เธอและเขาไปพร้อมๆกัน ปากหยักเลื่อนเข้าครอบครองยอด

เกสรและเนินเนื้อความเต่งตึงนั้นเสียงดังประสานไปกับเสียงการปะทะของจุดประสานไปทั่วทั้งห้อง

“ฟืบลู...อ้อาาา...” ออดัมเร่งจังหวะเร็วขึ้นเมื่อเสียงครางที่ร้องเรียกชื่อเขาเป็นดั่งน้ำมันเครื่องที่กระตุ้นให้ความชันเสียวในตัวเขาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

“โอ้ววว...” เสียงครางของออดัมดังกังวาลเมื่อเขาพบกับจุดปลดปล่อยเช่นเดียวกับร่างเล็กเกร็งกระตุกเมื่อเขานำพาเธอเข้าสู่แดนสวรรค์

คนด้านบนโน้มใบหน้าลงมาให้ริมฝีปากกับจมูกสัมผัสกับแก้มเนียนที่แดงก่ำจากอารมณ์ความชันเสียว และเมื่อใบหน้าเลือนไปทำเหมือนกันอีกข้าง มือเล็กข้างหนึ่งที่ผละออกจากแผ่นหลังของคนด้านบนดึงบางอย่างออกมาจากใต้หมอนและวางลงที่ข้างแก้มของตัวเองที่ออดัมกำลังจะโน้มเข้าสู่สุดดมอย่างทันที น้ำฟ้ากลั้นหายใจพร้อมกับหลับตา เมื่อออดัมสูดหายใจเข้าตึงใจจะให้กลิ่นกายสาวที่ตัวเขาหลงใหลอย่างไม่รู้ใจตัวเองเข้าไปเต็มปอด แต่กลับเป็นผ้าเช็ดหน้าที่เปียกชุ่มไปด้วย ‘ยาขวดสีฟ้า’ทำให้น้ำฟ้าหวนคิดถึง....

น้ำฟ้าหยิบยาขวดสีฟ้าขึ้นมาพร้อมกระดาดไนต์ “ยาขวดสีฟ้าเป็นยาที่ให้คนที่สูดดมทำตามคำสั่งเราโดยที่คนนั้นจะจำเหตุการณ์นั้นไม่ได้...ระยะเวลาของฤทธิ์ยาขึ้นอยู่กับร่างกายของคนนั้น...บางรายอาจถึงสิบสองชั่วโมงหรือมากกว่านั้น...และเมื่อฤทธิ์ยาหมดคนนั้นจะหมดสตินานเกือบแปดชั่วโมง”

“คุณน้ำฟ้า...จงใช้อย่างระวัง...โดยเฉพาะกับคุณออดัมเพราะเธอมีร่างกายและจิตใจเข้มแข็งมากยาดัวนี้อาจจะใช้กับเธอได้เพียงเวลาอันสั้น...แต่ดิฉันขอเตือนว่าอย่าให้คุณออดัมจับได้ว่าคุณมียานี้...ดิฉันช่วยคุณได้เท่านั้น...’คุณออดัมไม่ใช่คนเลวเธอเพียงแค่เป็นคนเอาแต่ใจมากไปก็เท่านั้น’...ขอให้โชคดีนะคะ”

น้ำฟ้าค่อยๆ ลืมตาอีกครั้งเพียงเวลาไม่นาน ก็เจอกับนัยน์ตามรกตที่แววตาเปลี่ยนไป แต่ที่ทำให้ น้ำฟ้าต้องขมวดคิ้วก็คือท่อนแขนของออดัมเกร็งฝ่ามือกำแน่นเหมือนกับว่าร่างกายเขากำลังต่อต้านสิ่งที่เข้าไปควบคุมสติของเขา

“พีบลู” น้ำฟ้าเอ่ยเรียกแผ่วเบา นัยน์ตามรกดก็ย้ายมาจ้องมอง ใบหน้าตรงหน้า “เอ่อ...ขยับออกไป” น้ำฟ้าลองพูดคำสั่งที่สอง อัดัมค่อยขยับ ร่างกายออกจากเธอ พร้อมกับถอดถอนจุดประสานในคราวเดียว อัดัมขยับมานั่งที่ข้างเตียง น้ำฟ้าดึงผ้าห่มมาปกปิดร่างกายตัวเองทันที และโน้มใบหน้าของตัวเองเข้าไปใกล้ เธอก็พบแต่ความว่างเปล่าในดวงตามรกดนั้น

“ไม่น่าเชื่อ...ก็ต้องเชื่อ...สุดยอด!” น้ำฟ้าพึมพำอย่างเหลือเชื่อกับสิ่งที่เห็น

“พีบลูไปแต่งตัวนะค่ะ” คำสั่งที่สามจากน้ำฟ้า อัดัมลุกและเดินไปยัง ไชนวอล์คอิน และเช่นกันน้ำฟ้าก็ลุกจากที่นอน เพราะเธอไม่ลืมสิ่งที่เฮเลนบอกไว้ ว่ายานี้จะสามารถควบคุมอัดัมได้นานแค่ไหน เธอก็แต่งตัวเช่นเดียวกันอย่างรวดเร็วกับชุดที่เตรียมเดินทางออกไปจากที่นี่

“พีบลูเปิดประตูให้นาวาด้วย” เมื่อแต่งตัวเรียบร้อยทั้งเธอและอัดัม คำสั่งที่สี่อัดัมเดินไปเปิดประตูออกจากห้องนอนและค้างไว้แบบนั้น น้ำฟ้ายิ้มและเดินออกจากห้องนอนไป อัดัมปิดประตูและเดินออกมาเช่นกัน

“เปิดประตูในันด้วยค่ะ” น้ำฟ้าชี้มือไปที่ประตูทางออกจากห้องคอนโด อัดัมเดินไปตามทิศทางนั้น น้ำฟ้าเดินตามหลังไปและเฝ้ามองอัดัมที่กดแป้นตัวเลขและประตูก็แสดงสัญลักษณ์ปลดล็อก และก่อนที่น้ำฟ้าจะออกจากห้องนี้ไป เธอเดินไปยืนประจันหน้าอัดัมที่ดวงตานั้นยังว่างเปล่า

“พีบลู!...” เสียงเรียกชื่อนั้นทำให้อัดัมก้มหน้าลงมาและประสานสายตากับน้ำฟ้า “นาวาไม่รู้ว่าจะจำได้มั๊ย แต่นาวาของพีบลู ‘รัก’พีบลูนะค่ะ” คำว่า ‘รัก’ ที่ออกมาจากปากบางจิ้มลิ้มนั้นมาพร้อมกับธารน้ำตาที่ไหลออกมา ‘รัก’ทั้งๆที่รู้ว่าจะไม่ได้ความรู้สึกนั้นกลับจากพีบลู” สองมือเล็กยกขึ้นกอบกุมใบหน้าคนตรงหน้าโดยที่น้ำฟ้าไม่รู้สึกละว่าคนตรงหน้าขบกรามแน่น และมือใหญ่กำแน่นพยายามที่จะทำลายสิ่งที่ควบคุมประสาทร่างกายอยู่ “ต่อจากนี้นาวาขอให้พีบลูมีความสุขกับคนที่บลูรักนะค่ะ...ลาก่อน!!” น้ำฟ้าเขย่งปลายเท้าจุมพิตแผ่วเบาที่แก้มสากนั้น ปล่อยมือจากแก้มสากและปาด

น้ำตาตัวเองและเปิดประตูเดินออกไป โดยที่ไม่ทันเห็นดวงตาของคนทีป่อยให้ยืนอยู่ที่เดิมแฉก่าอย่างชัดเจนมากขึ้น

น้ำฟ้าที่ออกจากห้องมาก็วิ่งมากดลิฟท์ทันที และทันทีที่ลิฟท์เปิดมื่อเล็กเร่งเปิดประตูอย่างรวดเร็วด้วยมือที่สั่นเทา และเมื่อลิฟท์เคลื่อนลงมาถึงชั้นหนึ่งสองขารีบย่างก้าวออกมาอย่างรวดเร็วและจุดหมายปลายทางคือประตูทางออก

“คุณนาวา!” น้ำฟ้าชะงักเท่าที่กำลังจะถึงประตูทางออกและหันตามเสียงเรียก

“เรียกฉันหรือ?” น้ำฟ้าถามกลับทันทีและถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นเจ้าของเสียงเรียกที่ไม่ใช่เจอาร์

“ครับ...คุณกำลังจะไปไหนครับ” การ์ดของอดัมถามกลับอย่างแปลกใจ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นหญิงสาวตรงหน้าอยู่ข้างนอกตามลำพัง

“เอ่อ...ชะ...ชื่อของ”

“ชื่อของ?...ให้ผมจัดการให้มั้ยครับ” การ์ดถามกลับอย่างสงสัย

“ไม่ต้อง!...ของใช้ส่วนตัวนะคะ”

“ท่านอดัมทราบมั้ยครับ”

“ทราบซิ!...คุณก็ถามแปลก...ถ้าเขาไม่รู้แล้วฉันจะมายืนตรงนี้ได้ยังไ้?” การ์ดทำหน้าครุ่นคิดสักแป๊บก็พยักหน้าเพราะจริงอย่างที่คนตรงหน้าพูด

“ขอโทษครับ!...ที่ทำให้เสียเวลา” การ์ดโค้งให้และหลีกทางไป น้ำฟ้าถอนหายใจอย่างโล่งอก และเดินออกจากประตูด้วยอาการปฏิกิริยาแบบธรรมชาติ น้ำฟ้าหันซ้ายหันขวาเมื่อมายืนตรงหน้าถนนมือเล็กกำกระเป๋าล็กที่สะพายออกมาแน่น เพราะถึงเธอจะเป็นผู้หญิงร่างบางที่ดูแล้วน่าจะอ่อนแอจากสายตาของคนนอก แต่เธอก็ไม่โง่ที่จะหนีออกมาแบบไม่มีเงินติดตัว เพราะเธอยืมเงินสดของอดัมที่เขาใส่ไว้ที่โต๊ะหัวเตียงสองหมื่นเหรียญ ที่ต้องใช้คำว่า ‘ยืม’ นั่นก็เธอเขียนโน้ตทิ้งไว้ให้เขาแล้วนั่นเอง “นาวายืมเงินก้อนนี้ก่อนนะคะ”

น้ำฟ้าไม่รู้ตัวเลยว่าในขณะที่ตัวเองยืนมองหันซ้ายหันขวาอ่านป้ายว่าจะไปทางไหนดีนั้น ว่ามีสายตาของใครคนหนึ่งที่มีมองมาพร้อมกับรอยยิ้มที่ใครก็ไม้อาจเดาได้

“สาวน้อย...เราสองคนคงดวงสมพงษ์กัน...” อังเดรเปรยออกมา

“เข้าไปจับตัวมาเลยมั๊ยครับ” ลูกน้องของอังเดรที่นั่งอยู่เบาะหน้าถามเจ้านายที่นั่งอยู่เบาะหลัง

“จ๊ึ๊ๆ...ไม่เราจะไม่ทำอะไรดูเสมือนว่ารังแกผู้หญิง” ลูกน้องขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจและตามไม่ทันความคิดของเจ้านาย แต่ก็เคลื่อนรถตามหญิงสาวไปอย่างช้าๆ และรถสีดำคันดังกล่าวก็จอดข้างๆทางที่น้ำฟ้ากำลังเร่งฝีเท้าวิ่งเพื่อจะไปยังรถไฟฟ้าใต้ดิน ประตูรถด้านหลังถูกผลักออกจากด้านใน อังเดรออกจากรถและเดินเพียงสองสามก้าวเขาก็มาดักหน้าน้ำฟ้า

“อู๊ย!...” น้ำฟ้าร้องออกมาด้วยความตกใจเมื่อถูกขวางด้วยชายร่างสูงใหญ่ เธอเฝยหน้ามองคนที่กระทำการสร้างความตกใจและไม่พอใจให้กับเธอด้วยสายตาที่ไม่เป็นมิตรและขยับไปทางซ้ายเพื่อที่จะผ่านคนตรงหน้า “หลีกไปนะ!...” น้ำฟ้าร้องออกมาเมื่ออังเดรแสดงเจตนาที่จะขวางทางเธอในที่สาธารณะชนอย่างจงใจ

“ผมมาอย่างมิตร” อังเดรกล่าวออกมาด้วยเสียงที่นุ่มนวลพร้อมกับหน้าเปื้อนยิ้มให้กับน้ำฟ้า

“คุณคงจำคนผิด...ฉันไม่รู้จักคุณ” น้ำฟ้าตอบกลับอย่างไม่ไว้วางใจ แต่บางอย่างบอกเธอว่าคนตรงหน้าไม่ใช่คนของอดัมแน่นอน เพราะการแต่งกายและบุคลิกของเขาดูอาจบ่งบอกถึงคนที่มีอำนาจ ถึงแม้เขาจะทำเป็นอ่อนน้อมถ่อมตนกับเธอก็ตาม น้ำฟ้ามองเข้าไปในดวงตาสีเทาอ่อนและใบหน้าที่มีหนวดเคราที่บ่งบอกถึงการดูแลอย่างดี ริมฝีปากแดงอย่างธรรมชาติรูปร่างที่สูงใหญ่แต่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ และจากที่มองแล้วเขาน่าจะอายุสามสิบต้นๆ

“ไม่ผิดหรอกครับคุณผู้หญิงของท่านอดัม” น้ำฟ้าตาโตด้วยความตกใจกับชื่อบุคคลที่สามที่คนตรงหน้าเอ่ยออกมา

“นั่นยิ่งผิดใหญ่เลย...ฉันไม่ใช่คนที่คุณหมายถึง”

“ไม่ผิดหรอกครับ...ลูกน้องผมถึงแม้จะทำงานพลาดมาเมื่อไม่นานมานี้...” อังเดรพูดด้วยท่าทางสบายใจพร้อมกับมือขยับชายเสื้อเปิดอกเพียงเล็กน้อยแสดงให้น้ำฟ้าเห็นบางอย่างที่เขาหนีบไว้ที่เอว

“คุณต้องการอะไร” น้ำฟ้าถามกลับด้วยเสียงที่พยายามแข่งกร้าว ทั้งๆที่ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าคนตรงหน้าคือคนกลุ่มเดียวกับที่ลอบยิงอดัมจนบาดเจ็บเมื่อไม่นานมานี้

“ไม่ต้องตกใจหรอกครับคุณผู้หญิง...ผมอยากจะเชิญคุณไปเป็นแขก...กรุณาให้เกียรติผมด้วยเถอะครับ” น้ำฟ้าแม้ริมฝีปากแน่นสยดตาที่มองกลับบ่งบอกถึงความโกรธอย่างชัดเจน และเธอยังรู้สึกโกรธมากขึ้นเมื่อคนตรงหน้ายังมองเธอด้วยใบหน้าที่เป็นยิ้มอย่างอบอุ่น น้ำฟ้าเดินขึ้นรถที่อังเดรเผยมือพร้อมกับเปิดประตูรถให้เป็นการเชิญเธอขึ้นรถอย่างให้เกียรติ

“กลับรหัสเสีย” อังเดรพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดา เมื่อเขาเข้ามาในรถที่เบาะหลังที่มีหญิงไทยร่างบางนั่งอยู่ข้างๆ ด้วยความรู้สึที่ตรงกันข้ามอย่างชัดเจน

XVII

อดัมเมื่อเวลาผ่านไปประมาณเกือบสองชั่วโมงหลังจากที่น้ำฟ้าทิ้งเขาไว้ร่างกายของเขาก็เริ่มกลับมาขยับตามประสาทสั่งการของตัวเอง และสิ่งที่ไม่คาดคิดมีอยู่ใหญ่มากของเขาข้างหนึ่งกดที่หน้าท้องปึกขวาทันทีแผลที่สมานกันดีขึ้นกว่าหกลีบเปอร์เซ็นต์ก็เปิดขึ้นพร้อมกับน้ำสีแดงไหลออกมาเล็กน้อย

“ขึ้นมาเดี๋ยวนี้” อดัมกดปุ่มที่แผงตัวเลขตรงประตูและกรอเสียงเยือกเย็น และเพียงไม่ถึงนาทีประตูห้องเปิดพร้อมกับการ์ดสามคนขึ้นมา อดัมยืนขบกรามแน่น เขาจำทุกอย่างได้ดี ซึ่งเรื่องนี้น้อยคนจะทำได้ถึงแม้ประสาทการสั่งการเคลื่อนไหวของเขาจะฝืนได้ยากแต่เขาจำทุกอย่างได้ และหลังจากที่เวลาผ่านไปสักระยะหนึ่งเขาก็จะสามารถหลุดจากการควบคุมของฤทธิ์ยาได้แต่เขาจะต้องสลบทันที เพราะร่างกายของเขาที่ต่อต้านนั้นจะใช้พลังกำลังกายและกำลังใจมากจนยากจะหลับไปหลายชั่วโมง และนั่นคือสาเหตุที่เขาต้องเปิดบาดแผลที่ดีขึ้นมาก เพราะความเจ็บจะสามารถให้เขาครองสติอยู่ได้

“เกิดอะไรขึ้นครับ” การ์ดหนึ่งในสามถามทันทีเมื่อเห็นอาการของเจ้านาย

“คนของฉันหนีออกไป”

“คุณนาวา...เธอบอกว่าจะออกไปซื้อของ”

“เชื่อกล้องวงจรปิดของอาคารดูว่าเธอไปทางไหน” การ์ดเมื่อเข้าใจเหตุการณ์และได้รับคำสั่งก็ออกไปทำหน้าที่ของตนทันที

“อดัม!” เสียงหนูนาร้องเรียกบุตรชายทันทีที่เข้ามาในห้องเมื่อได้รับแจ้งเรื่องร้าย

“แม่!” อัดมที่ยังยืนอยู่กลางห้อง หันไปหาเสียงเรียกนั้น หนุณาเข้ามาอดลูกชายที่ไม่ต้องมีคำพูด เพราะจากที่เห็นแววตาและสีหน้าของลูกเธอ รู้ได้ทันทีว่าลูกชายของเธอเจ็บปวดแน่นอนที่ ‘ใจ’ กับเรื่องที่เกิดขึ้น ปีเตอร์ยื่นมองแม่ที่โอบกอดลูกด้วยความรู้สึกที่เจ็บปวดไม่น้อยกว่าและผลๆอาจจะมากกว่าใครจะเข้าใจ และเมื่อเห็นน้ำตาของหญิงสาวที่รักยิ่งกว่าชีวิตเขายิ่งเจ็บมากขึ้น “แม่ครับ...เธอเห็นผมไปทุกๆที่บอกว่า ‘รัก’ ”

“ลูกแม่ มีแต่ลูกเท่านั้นที่จะรู้และเข้าใจว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้ยังไง” หนุณาคลายอ้อมแขนที่กอดลูก และต้องขมวดคิ้วเมื่อเห็นมือและเสื้อของอัดมเปื้อนน้ำสีแดงที่เธอรู้ว่ามันเป็นอะไร หนุณาไม่มีคำถามแต่ขยับไปหยาบุดทำความสะดวกสบายจัดการทันที

“ขอบคุณครับ” อัดมกล่าวออกมาเป็นภาษาไทย เมื่อหนุณาทำแผลเสร็จเรียบร้อย

“ท่านอัดม...คุณนาวามุ่งหน้าไปยังรฟไฟฟ้าครับ...แต่เราตรวจสอบกล้องบริเวณนั้นภาพของคุณนาว่าถูกตัดออกไปทั้งหมดครับ” อัดมขมวดคิ้วกับรายงาน ปีเตอร์เองก็อดแปลกใจไม่ได้

“ไม่เป็นไร...” อัดมพูดเพียงแค่นั้น การ์ดที่เข้ามารายงานก็ขอตัว และสวนกับเจอาร์ที่ได้รับแจ้ง และกลับมาถึงพอดี

“พีเจอาร์ผมจะไปหาคุณบดินทร์” อัดมที่เห็นมือขวา กลับมาก็แจ้งความต้องการของตัวเอง อัดมกล่าวขอตัวและลาบุคลากรทั้งสอง

“พีทคิดว่าเธอจะไปหาพี่ชายเธอหรือเปล่าคะ” หนุณาถามสามีหลังจากที่อัดมออกไปแล้ว

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ไม่มี ความจำเป็นต้องลบภาพในกล้อง” ปีเตอร์ตอบกลับภรรยาอย่าง ทั้งสองคิดตรงกัน และทั้งสองก็คิดว่าลูกชายก็น่าจะรู้ถึงข้อเท็จจริงเรื่องนี้ แต่เหตุผลที่ลูกชายต้องไปหาบดินทร์นั้นทั้งสองไม่รู้จริงๆ

“ขอบคุณค่ะ” มาเฟีย‘จ้าว’ชีวิต Mafia’s King

จบแล้วนะคะ! ผลงานเล่มที่สามเรื่องที่สอง ภายใต้นามปากกา “รุ่งอรุณไทย” สำหรับเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องมาจาก “ จังหวะรักมาเฟีย < Mafia’s Rhythms Of Love >” ปีเตอร์ มาร์ส(พีท) ชายที่มีรักแรกเป็นรักแท้...ส่งมอบหน้าที่สร้างความสนุกและเพลิดเพลินให้ท่านผู้อ่าน โดย อัดัม เบนเน็ต บุตรคนที่สองที่ต้องเข้ารับหน้าที่เป็นหัวหน้าแก๊งมาเฟียจากอิธาน เบนเน็ต(ปู่)

อัดัม ที่ต้องแบกรับภาระในการเป็นหัวหน้าแก๊งตั้งแต่อายุสี่สิบ ด้วยภาระที่ใหญ่ยิ่งนี้ทำให้เขากลายเป็นชายที่ตั้งปณิธานไว้ว่าจะไม่ให้ผู้หญิงคนไหนต้องมาทนทุกข์กับการที่ต้องมาเป็นส่วนหนึ่งของเขา บนความแน่นอนก็คือความ ‘ไม่’แน่นอน เมื่อเธอเข้ามาในชีวิตโดยบังเอิญโดยที่เขากระซอกคิดเธอมาจาก มัจจุราชนางแห่งความตาย....

น้ำฟ้า หรือ นาวา ที่ถูกบังคับให้มีชีวิตต่อเพียงเพื่อเป็นเครื่องบำบัดความใคร่ให้กับเขาที่เธอไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงว่าเขาเป็นใครยิ่งใหญ่แค่ไหน เธอรู้เพียงว่าเขาคือนายแบบที่ดูดีทั้งรูปร่างและหน้าตา ที่ใช้กำลังบังคับให้เธอตกเป็นของเขายามที่เขาต้องการ พร้อมกับที่ประกาศกร้าวว่าเขาคือ

....มาเฟีย ‘จ้าว’ ชีวิต....

‘เธอ’